

TOMAN

EINE GEFÄHRliche
REISE
DURCH DIE JAPANISCHE
UNTERWELT

VIEL

JAKE ADELSTEIN

riva

Jake Adelstein

Tokió vice

Egy újságíró a japán maffia hálójában

Ajánlom ezt a könyvet

Szekigucsi nyomozónak,
aki megtanított, hogyan legyek tisztességes ember. Azóta is próbálkozom.

Apámnak,
példaképemnek, akitől megtanultam, hogy a jó ügyért mindig ki kell állnom.

A Tokiói Rendőrkapitányságnak és az FBI-nak,
mert megvédik a barátaim, a családom és jómagam életét, és mert lankadatlanul azért
dolgoznak, hogy visszaszorítsák a bűnt.

Azoknak, akiket szerettem, de már nincsenek többé. Hiányozni fogtok, és soha nem
felejtelek el benneteket.

A találkozás az első lépés az elválás felé.

– japán közmondás

会うは別れの始め

Előjáték Tízezer szál cigaretta

– Felejtse el ezt a sztorit, vagy magának annyi. De lehet, hogy a családjának is. Őket csináljuk ki először, hogy megtanulja a leckét, mielőtt végzünk magával.

A jól öltözött férfi lassan, tagoltan szólt hozzám. Bolondokhoz, gyerekekhez és értetlenkedő külföldiekhez beszélnek így Japánban.

Megfontolandó javaslatnak tűnt.

– Felejtse el az egészet, és keressen magának új állást! Akkor úgy vesszük, mintha mi sem történt volna. De ha megírja a cikket, akárhová bújik is ebben az országban, elkapjuk. Megértette?

Japán legnagyobb bűnszervezetével, a Jamagucsi-gumival nem jó ujjat húzni. 40 ezer tagja van, így aztán az ember könnyen rátiporhat valaki tyúkszemére.

A japán maffiát rendszerint *jakuzaként* emlegetik a kívülállók, de a maffiózók gyakran hívják magukat *gokudónak*, azaz „utolsó ösvénynek”. A gokudók elitcsapata a Jamagucsi-gumi, amely több csoportból áll, ezek közül a Goto-gumi a maga 100 tagjával a legveszélyesebb. Nem válogatnak az eszközökben. Ha kell, felhasítják filmrendezők arcát, embereket löknek le hotelszobák erkélyéről, buldózerekkel rombolnak le házakat.

A szemben ülő férfi, aki az iménti ajánlatot tette, a Goto-gumihoz tartozott.

Hanghordozása és modora egyáltalán nem volt fenyegető. Nem húzta el a száját, nem meredt rám szúrós szemmel, és fekete öltönyét leszámítva egyáltalán nem látszott jakuzának. Az ujjai sem hiányoztak, mint a filmekben, és nem pörgette furcsán az r hangot, mint a moziban a keményfiúk. Leginkább egy előkelő étterem gyomorhajos pincérére emlékeztetett.

Nyugodtan végignézte, ahogy cigarettája végéről a szőnyegre omlik a hamu, majd elnyomta a csikket a hamutartóban. Aranyozott Dunhill öngyújtójával rögtön újabb szálra gyújtott. Idáig Hope-ot szívott, de most a megszokott, nyomtatott betűkkel feliratozott dobozból rövidebb, mezítlábas cigarettát vett elő, ami több nikotint tartalmaz, és gyorsabban öl. Mi, újságírók észrevesszük az ilyesmit.

A jakuza egy „meggyőzőemberrel” érkezett a találkozóra, aki ki sem nyitotta a száját, csupán pusztá jelenlétével sugárzott erőt. A meggyőzőember megnyúlt ábrázatú, magas, sötét férfi volt, hosszú, tépett haját narancssárgára festette. Ezt Japánban *csapacu*-frizurának hívják. Társához hasonlóan sötét öltönyt viselt.

Jómagam sem egyedül érkeztem. Kísérőm egy zсарu volt, Szekigucsi Csiaki, aki azelőtt a Szaitama Prefektúra Szervezett Bűnözés Elleni Akciócsoportjában üldözte a rosszfiúkat. Nálam valamivel magasabb, zömök férfi, hozzám hasonlóan sötét arccal. Mélyen ülő szeme felett '50-es évekbeli Elvis-frizura meredezett. Gyakran hitték jakuzának. Biztos vagyok benne, ha tényleg a másik utat

választja, rettegett maffiafőnök válhatott volna belőle. Nagyszerű zsarú volt és igaz barát, aki mindig segített, ha szükség volt rá. Ezúttal is ő ajánlotta fel, hogy velem tart.

Rápillantottam. Felvonta a szemöldökét, megemelte a fejét, és vállat vont. Tudtam, hogy ezúttal nem fogok tanácsot kapni tőle. Most nem. Teljesen magamra maradtam.

– Elszívnék még egy cigarettát, amíg végiggondolom az ajánlatot – mondtam.

– Mi sem természetesebb – felelte a jakuza fojtott hangon.

A zakóm zsebéből előhúztam egy doboz Gudang Garam márkájú szegfűszeges indonéz cigarettát. A Gudang Garam rengeteg kátrányt és nikotint tartalmaz. Füstölőre emlékeztető illata eszembe juttatta azokat az időket, amikor még az egyetemi évek alatt egy zen templomban laktam. Lehet, hogy buddhista szerzetesnek kellett volna állnom? Most már késő.

Számhoz emeltem egy szálat. Ahogy öngyújtóért nyúltam, a meggyőzőember gyakorlott mozdulattal elővillantotta Dunhilljét, és addig tartotta a cigarettám alatt, amíg meg nem győződött róla, hogy meggyulladt. Rendkívül segítőkész volt, igazi profi.

Tűnődve bámultam a keskeny füstcsíkot, amint egyre táguló köröket írt le a plafon felé. Amint beleszívtam a cigarettába, a szegfűszegdarabkák halk pattogással-reccsenéssel kaptak lángra. Mintha elhalkult volna a világ zaja, és a szegfűszeg pattogása, reccsenése, szikrázása lett volna az egyetlen nesz körülöttem. Átvillant bennem az aggodalom, hogy a szikrák lyukat égethetnek a ruhámba vagy a meggyőzőember öltönyébe. Aztán egy pillanat múlva rájöttem, hogy tulajdonképpen oly mindegy.

Nem tudtam, mit kellene válaszolnom vagy tennem. Fogalmam sem volt, mi lenne a helyes döntés. Nem állt még a rendelkezésemre annyi információ, hogy megírjam a sztorit. Az ördögbe is, egyelőre nem volt egy újságcikkre való anyagom! A jakuzának erről persze fogalma sem volt. Épp csak annyit tudtam, amennyi máris bajba sodort.

Lehet, hogy minden rosszban van valami jó. Talán itt az idő, hogy hazatérjek Japánból? Úgy éreztem, belefáradtam a heti 80 óra munkába. Kimerült voltam, mert folyton éjjel 2-kor értem haza, és reggel ötkor általában már el is mentem. Elegem volt abból, hogy folyton fáradt vagyok.

Belefáradtam a szenzációhajhászásba. Belefáradtam, hogy sokszor a riválisaink vitték el a pálmát. Belefáradtam a napi hat határidőbe (délelőtt három dukált az esti kiadáshoz, este pedig három a reggeli kiadáshoz), és elegendem volt abból, hogy minden második nap másnaposan ébredtem.

Fel sem merült bennem, hogy a jakuza szavait ne vegyem komolyan, őszinte meggyőződés csengett bennük. Abban a hitben volt, hogy a sztori, amit megírni készültem, előbb vagy utóbb tönkretelheti a főnökét és *ojabunját*, azaz pótapját. A cikk Tadamasza Gotónak, minden japán gengszter legismertebbikének a végét jelenthette volna, és nyilván úgy érezte, hogy ezért teljes joggal megölhet.

Ám mi a garancia arra, ha én be is tartom a megállapodást, hogy ők is így tesznek? A legfőbb probléma az volt, hogy ráadásul meg sem tudtam volna írni a sztorit. De nem hagyhattam, hogy ez kiderüljön.

Minden, amit tudtam, a következő volt: 2001 nyarán Tadamasza Goto májátültetésen esett át az

Egyesült Államokban, a Májrák Központban (Dumont-UCLA Liver Cancer Center). Tudtam, legalábbis azt hittem, tudom, melyik orvos végezte az operációt. Tudtam, hogy Goto hozzávetőleg mennyit költött a májátültetésre: egyes források szerint 1 millió, mások szerint 3 millió dollárt. Tudtam, hogy a kórházi kezelés költségeinek egy része egy Las Vegas-i kaszinó tokiói kirendeltségének közvetítésével került Japánból az Egyesült Államokba. Arról viszont fogalmam sem volt, miért engedtek be Amerikába egy Gotóhoz fogható nehézsúlyú bűnözőt. Nyilván hamis útlevelemmel utazott, vagy lefizetett egy japán, esetleg egy amerikai politikust. Valami búzlott a sztoriban. Goto szerepelt az USA Bevándorlási és Vámhivatala, az FBI és a Drogellenőrzési Hatóság feketelistáján is. Nem lett volna szabad bejutnia az országba!

Goto utazása és operációja mögött óriási titok lappangott: az én sztorim. Ezért dolgoztam titokban az ügyön hónapokon át. Biztos, hogy valaki köpött, és ezért kerültem a jakuza kezébe. Észrevettem, hogy remeg a kezem. A cigaretta leégett az ujjaim között, amíg töprengtem.

Rágyújtottam egy újabb szálra. S közben azon gondolkodtam, hogy mit keresek én itt egyáltalán?

Tudtam: nem lesz több esélyem arra, hogy jó döntést hozzak. Második találkozót nem kapok. Ez az élet: ha tévedek, nem küldhetek el a nyomdába egy helyreigazítást. Éreztem, ahogy kezd úrrá lenni rajtam a pánik. A gyomrom összeszorult, a bal szemem rángatózott.

Tizenkét éve végzem már ezt a munkát. Kész voltam abbahagyni, de nem így! Hogy mit keresek itt? Jó kérdés, még annál is fontosabb, mint amit éppen nekem szegeztek.

Elmerültem a gondolataimban. Azt sem tudtam, hány cigarettát szívtam el.

– Felejtse el ezt a sztorit, vagy magának annyi – mondta a jakuza. Ezért hívtak hát a találkozóra.

Nem volt a kezemben kijátszható adu. Ráadásul a cigarettám is elfogyott.

Nagyot nyeltem, majd kifújtam a levegőt. Még egyet nyeltem, és kinyögtem a választ:

– Döntöttem – mondtam. – Nem fogom... megírni a sztorit... a *Jomiurinak*.

– Nagyszerű – mondta a férfi, láthatóan elégedetten önmagával. – Jó döntés. De a maga helyében Japánból is elköltöznék. Az öreg nagyon dühös. Felesége van és két gyereke, ugye? Vigye el őket nyaralni egy szép hosszú vakációra. És közben keressen magának egy új állást, azt ajánlom.

Mindannyian felálltunk. Meghajlással köszöntünk el, vagyis inkább apró biccentéssel, miközben le nem vettük volna egymásról a tekintetünket.

Miután a jakuza és segédje elmentek, Szekigucsihoz fordultam.

– Szerinted jól döntöttem? – kérdeztem.

Szekigucsi a vállamra helyezte a kezét, és gyengéden megszorította.

– Nem volt más választásod. Igen, jól döntöttél. Nincs a világon olyan sztori, amiért megérné feláldoznod magad és a családodat. A hősök olyan emberek, akiknek nem maradt más választásuk. De te még választhattál, és azt tetted, amit tenned kell.

Zsongott az agyam.

Kimentünk a hotelből, és fogtunk egy taxit. Egy sindzsukai kávézóba hajtottunk. Beültünk egy boksza. Szekigucsi elővette a cigarettáját. Megkínált egy szállal, amit rögtön meg is gyújtott.

– Jake – kezdte Szekigucsi –, amúgy is azon gondolkodtál, hogy otthagyd az újságot. Hát most eljött az ideje. Nem vagy gyáva, ha megteszed. Egyszerűen nincs a kezeden ütőkártya. Más maffiózók, mondjuk az Ingava-kai vagy a Szumijosi-kai úriemberek ezekhez képest. Nem tudom, Goto kivel és miben állapotodott meg, hogy megkapja az új máját Amerikában, de nyilván nyomós oka van arra, hogy eltitkolja a sztorit. Akármit is csinált, nagyon csúnyán bűzlik a dolog. Vissza kell vonulnod!

Szekigucsi megragadta a vállam, hogy tudja, biztosan figyelek rá. Tekintete fürkészően mélyedt a szemembe. Így folytatta:

– Vonulj vissza, de ne add fel! Derítsd ki, mitől fél az a disznó! Meg kell tudnod a titkot, mert a fegyverszünet nem fog sokáig tartani, azt garantálom. Ezek a fiúk nem felejtenek. Neked pedig információra van szükséged, ha nem akarsz életed hátralevő részét félelemben tölteni. De olykor vissza kell vonulnod, hogy erőt gyűjts a harchoz. Nem szabad feladnod, csak várnod kell. Várj egy évet, vagy akár kettőt, ha kell, és derítsd ki az igazságot! Újságíró vagy. Ez a dolgod, ez a hivatásod. Ezért vagy most itt.

Derítsd ki, mi az, amit Goto a szőnyeg alá akar söpörni! Ez az ember retteg – ezért jár folyton a sarkadban, ezért nem száll le rólad. Ha megtudod, hogy miért fél ennyire attól, hogy kiderül az igazság, egyből lesz ütőkártya a kezeden. És ha körültekintően használod, újra visszakaphatod a szabadságodat.

Tudod, egyszer valaki rám is berágott, és sikerült elintéznie, hogy lefokozzanak közlekedési rendőrré. Ekkor ott akartam hagyni a testületet. Minden áldott nap megfordult a fejemben, hogy kilépek. Nem tudod elképzelni, milyen érzés a nyomozás után büntetőcédulákkal bajmólódni, mert valami tisztességtelen szűkagyú nem tudja elviselni, ha valaki másként dolgozik, mint ő. De a döntés nem csak engem érintett, a családomra is gondolnom kellett. Így hát vártam. Minden egyes nap túrtem, amíg a helyzet meg nem változott. Aztán végre fellebbezhettem, és most újra azt csinálom, amiben jó vagyok. Neked is ez a sorsod, Jake. Ne add fel!

Szekigucsinak természetesen igaza volt. Még hátra volt egy felvonás. De túlságosan előreszaladtam.

Voltak idők, amikor a jakuza azt sem tudta, hogy a világon vagyok, én pedig nem voltam krónikus álmatlanságban szenvedő, kiégett, láncdohányos exriporter. Akkoriban nem ismertem Szekigucsit, a nyomozót, Tadamasza Goto neve sem mondott semmit, és fogalmam sem volt, hogyan kellene egy pénztárcalopási esetről japánul megírnom egy rendes cikket. A jakuzákat csak a moziból ismertem.

Voltak idők, amikor még meg voltam győződve arról, hogy a jó fiúk csapatában játszom. Mintha ez már réges-régen lett volna.

I. rész A felkelő nap

A sors melléd áll

1992. július 12-e fordulópont volt japán karrieremben. Az egész napot a telefonhoz tapadva töltöttem, lábamat a hűtőszekrénybe lógattam, hátha enyhít valamennyit a nyári forróságban. A *Jomiuri Sinbun*tól, japán legrangosabb napilapjától vártam telefonhívást. Vagy felvesznek riporternek, vagy munkanélküli maradok. Hosszú este volt, tetőpontja azoknak az eseményeknek, amelyek immár egy éve zajlottak.

Nem sokkal korábban a jövőm még cseppet sem aggasztott. A Sophia Egyetem hallgatója voltam Tokió központjában, összehasonlító irodalomtudományt tanultam, és közben az egyetemi lapnál dolgoztam.

Szereztem munkatapasztalatot, de ez nem segített abban, hogy karriert kezdjek: angolórát adtam, mellette pedig egész jó jövedelemre tettem szert azzal, hogy kungfu-oktatófilmeket fordítottam angolról japánra. Ha hozzászámolom, hogy néhanapján jól szituált japán háziasszonyoknak adtam svédmasszázszt jó pénzért, a napi költségeimet fedezni tudtam, de – ami a tandíjat illeti – továbbra is függtem a szüleim támogatásától.

Fogalmam sem volt, mivel akarok foglalkozni. A legtöbb évfolyamtársam már akkor munkaajánlatokat kapott, amikor még le sem diplomázott – ezt a gyakorlatot Japánban *naiteinek* hívják, és bár nem túl etikus, igen elterjedt. Én is kaptam egy ajánlatot a Sony Computer Entertainmenttől, de csak akkor élhettem volna a lehetőséggel, ha még egy évet az egyetemen maradok. Nem mondhatnám, hogy álmaim állása volt, de mégiscsak a Sony.

1991 végén nem volt túl sok dolgom az egyetemen, és úgy döntöttem, hogy a felszabadult időben belevetem magam a japán nyelv rejtelseibe. Le akartam tenni a felsőéves hallgatók tömegkommunikáció-vizsgáját, hogy elhelyezkedhessek japánul dolgozó és író riporterként. Abban a hitben voltam, hogy ha az egyetemi lapnál helytálltam, akkor egy 8-9 millió olvasóval rendelkező országos lapnak sem lehet sokkal nehezebb írni.

A japán országos lapok zsurnalisztái nem helyi vagy kisvárosi újságoknál kezdik a karrierjüket. Az újságok közvetlenül az egyetemeken toborozzák riportereiket, a zöldfülű kezdőknek pedig le kell tenniük egy egységes felvételi vizsgát, egyfajta „újságíró-érettségit”. A folyamat a következő: az újságíró-palánták helyet foglalnak egy óriási előadóban, és megírnak egy egész napos tesztet. Aki elegendő pontot ér el, behívják interjúra, majd még egyre, és még egyre. Ha az interjúk jól sikerülnek, és az interjúztatok megkedvelik az illetőt, felajánlanak neki egy állást.

Őszintén szólva nem gondoltam teljesen komolyan, hogy felvennének egy japán újsághoz. Mekkora esélye lehet egy Missouriból származó zsidó fiúnak, hogy a japán újságírók zárt közössége befogadja? De ez egyáltalán nem zavart. Ha valamiért tanultam, ha kitűztem magam elé egy célt, akár mennyire elérhetetlennek is tűnt, tudtam, hogy az érte folytatott küzdelem hasznomra válik. Ha másért nem, hát azért, inert tökéletesítettem a japántudásomat.

De hová jelentkezzek? Japánban a nyomtatott sajtótermékek választéka óriási, és sokkal többen

olvasnak napilapot, mint Amerikában.

Japán, sőt az egész világ legnagyobb példányszámú lapja a maga napi több mint 10 millió példányával a *Jomiuri Sinbun*. Abban az időben szorosan a nyomában járt az *Aszahi Sinbun*, ami még ma is második, bár a különbség nőtt közöttük. Közkeletű vélekedés szerint a *Jomiuri* az LDP, a Liberális Demokrata Párt hivatalos szócsöve volt, ami a II. világháború óta lényegében folyamatosan megőrizte a hatalmát. Az *Aszahi* a szocialistákhoz tartozott, bár maga a párt akkoriban nem sokat hallatott magáról. A *Mainicsi Sinbun* az anarchistákhoz húzott, amennyiben az újság képtelen volt eldönteni, melyik irányzathoz tartozik. A *Szankei Sinbun*, a korszak talán negyedik legnagyobb lapját a szélsőjobbhoz sorolták, és egyesek szerint épp annyira volt hiteles információforrás, mint egy pletykalap. Viszont sokszor rukkolt elő exkluzív anyagokkal.

A Kjodo hírügynökséget nehezebb volt kiismerni. A hírszolgálatot Domei néven alapították, és a II. világháborúban a japán kormány hivatalos propagandaszerveként működött. A kormányközeli szálak azután sem szakadtak el teljesen, hogy a cég a háború végén magánkézbe került. Ráadásul a Kjodo többségi tulajdonosa a Dencu, Japán (és a világ) leghatalmasabb hirdetési ügynöksége, ami szintén érdekes árnyalatokkal színezi az összképet. Egyetlen dolog teszi a Kjodót kimagaslóan jó munkahellyé: a szakszervezete, amire minden japán újságíró irigykedik. A szakszervezet gondoskodik arról, hogy a riporterek tényleg kivehessek a nekik járó szabadnapokat – ami igazi ritkaság Japánban.

Ott van még a Jiji Press is, ami lényegében a Kjodo kistestvére: kisebb az olvasottsága, és kevesebb riporterral dolgozik, de maga is erős versenyző. Az a szólás járta, hogy a Jiji újságírói előbb elolvassák a Kjodo híreit, és csak utána írják meg a maguk cikkét – kegyetlen vicc ez egy irgalmat nem ismerő szakmában.

Először az *Aszahi*hoz akartam jelentkezni, de eltántorított, hogy a lap minden adandó alkalommal rossz fényben tünteti fel az Egyesült Államokat. Ez annál is inkább érthetetlen volt, mert Japánban a legtöbb ember számára Amerika a demokrácia hangja és a szabadság letéteményese.

A *Jomiuri* publicisztikái meglehetősen szókimondók. A lap szemlélete az én ízlésemnek túlságosan konzervatív, a cikkek mindig precízek, és stílusuk kissé nehézkes, hiszen bővelkednek *kandzsikban*, a hagyományos kínai írásjelekben. De a belföld rovatot mindig is kedveltem. Akkoriban, amikor az „emberkereskedelem” kifejezés éppen csak megjelent a japán szóhasználatban, a *Jomiuri* már mélyre ásó cikksorozatban elemezte a szexmunkásként Japánba csempészett thai nők borzalmas sorsát. A cikkek már-már méltósággal kezelték a nőket, és bár szőrmentén, de a rendőrséget is kritizálták, mert alig tett valamit az ügyben. Úgy tűnt, hogy az újság határozottan a kizsákmányoltak mellé állt, és az igazságért küzd.

A z *Aszahi* és a *Jomiuri* ugyanazon a napon tartották a felvételi vizsgájukat. A *Jomiurit* választottam.

A vizsgára a *Jomiuri Sinbun* újságíró-szemináriumának részeként került sor, ami valójában arra szolgált, hogy a lap már a hivatalos állásbörzék előtt lefölözhesse a jelentkezők krémjét. A szemináriumot nem hirdették meg a nagy nyilvánosság számára, így aki komolyan gondolta, hogy a *Jomiuri*hoz szegődik, vallásos áhítattal böngészte az újság minden egyes számát, hogy ne maradjon le

a hírről. Az önjelölt egyetemista riporterek tehát nap mint nap átnyalaszták a lapot.

Japánban nagyon sokat adnak a külső megjelenésre, így a vizsgára megfelelő öltözékben kellett mennem. Szomorúan konstatáltam, hogy szekrényemben a két öltönyöm úgy megpenészedett a nedves nyári melegtől, mintha gombapincében tároltam volna őket. Nem volt mit tenni, elsétáltam egy férfiruha-diszkontba, és 300 dollárnak megfelelő jenért vásároltam egy mattfekete nyári öltönyt, ami könnyű szabásával jól lélegzett a melegben. Egész jól festettem benne.

Ezután felkerestem Inukai barátomat, az egyetemi újság szerkesztőjét és személyes divattanácsadómat. Amikor irodájába, egy cellaszerű, szürke földszinti helyiségbe léptem, egészen másként fogadott, mint vártam.

– Jake kun, őszinte részvétem – mondta.

Aojama csan, egy másik kollégánk résztvevőén lesütötte a szemét, és meg sem szólalt.

Nem értettem, miről beszél.

– Mi történt, Jake? Egy barátod volt az illető?

– Barátom?

– Hát ki halt meg?

– Mi? Senki sem halt meg. Miért? Tudomásom szerint minden ismerősöm él és virul.

Inukai levette a szemüvegét, és komótosan megtörölgette az ingében.

– Hm. Szóval nem segített senki az öltönyvásárlásnál?

– Egyedül vettem, 30 ezer jenbe került, alkalmi vétel – mondtam büszkén.

Inukai növekvő élvezettel figyelt, alig tudta visszatartani az arcán szétterülő vigyort.

– Mondd, szerinted milyen öltönyt vettél?

– *Reifukut*, ahogyan a hirdetésben állt.

Aojama csan felkacagott.

– Most mi van? – kérdeztem. – Mi a gond?

– Az, hogy tökfef vagy! Gyászruhát vettél! Nem reifukut, hanem *mofukut*.

– De hát mi a különbség?

– A mofuku fekete. Senki nem vesz fel fekete öltönyt egy állásinterjúra.

– Hogyan senki?!

– Na jó, esetleg egy jakuza.

– Hm. És ha úgy viselkednék, mint aki éppen temetésről jön? Lehet, hogy együttérzésből megdobnának néhány pluszponttal.

– Igazad van. Mi, japánok gyakran megsajnáljuk a szellemi fogyatékosokat.

– Tényleg, nem jelentkezel inkább jakuzának? – vetette közbe Aojama. – Azok úgyis feketében járnak. Te lennél az első *gaidzsin* jakuza!

– Ahhoz nem elég tökös a fiú. Különben is, mihez kezd, ha majd kidobják?

– Igazad van – bólintott Aojama. – Ha kiteszik a jakuzától, óriási nehézséget jelentene visszailleszkednie a társadalomba. Kilenc ujjal köztudottan kényelmetlen gépelni.

Most Inukaion volt a sor:

– Nem hiszem, hogy a maffia kilenc ujjal elengedné. Nyolc valószínűbb. A barátunk tipikus lúzer, modortalan, fafejű, ráadásul folyton elkésik. Igazi barbár.

– Teljesen igazad van – mondta Aojama. – Bár két ujjal is elpötyöghetne az írógépen. De ami a karriert illeti, jobb, ha a jakuzát hanyagolja, bár tagadhatatlanul jól fest a fekete öltönyében.

– Akkor most mit csináljak?

– Vegyél egy másikat.

– Arra nincs elég pénzem.

Inukai elgondolkodott.

– Hm... Tekintve, hogy *gaidzsin* vagy, ha akarod, próbáld meg feketében. Talán valaki kiszúrja, milyen nyalka fiú vagy benne. Hacsak előbb nem döntenek úgy, hogy idióta vagy.

Így hát a fekete öltöny mellett maradtam.

Május 7-én teljes temetési pompába vágtam magam, és elmentem a szeminárium első órájára, ami délután 1 óra előtt 10 perccel kezdődött egy elegáns épületben, közel a *Jomiuri Sinbun* székházához. A szemináriumot kétnaposra tervezték. Az első nap az előadásoké volt, a másodikon tartották az *ensút*, azaz a terepgyakorlatot, ami valójában a vizsga eufemisztikus elnevezése volt. Csodálkoztam, hogy ez a neve, az *ensú* ugyanis katonai kifejezés¹.

A szeminárium nyitóbeszéddel kezdődött, amit előadás követett „mindazoknak, akiket érdekel az újságírás mestersége”. Ezután egy újabb előadás az újságírói etika alapkérdéseit boncolgatta. A következő két órában „fiúk a frontvonalról”, gyakorló riporterek meséltek a munkájukról: az exkluzív hírek megkaparintásának gyönyöreiről és arról a szívszaggató érzésről, ami akkor fogja el őket, amikor a konkurencia előbb teszi a kezét a hírre.

Az előadásokból nem emlékszem túl sokra. A hosszú óráknak, amiket japán olvasás- és

írásstudással töltöttem, megvolt az árnyoldala: szövegértésben továbbra is meglehetősen pocskónak bizonyultam. Ráadásul kiváló szónoknak sem mertem volna magam nevezni. A vizsgán mindent egy lapra tettem fel: az első fordulón úgy juthattam túl, ha az írásbeli részén jól szerepelek, így az írásra és olvasásra koncentráltam. Nem mondanám, hogy nem volt érzékem a japánhoz: csupán beszédés halláscsökkenést voltam. Egyelőre.

Abból a kevésből, amit értettem, úgy tűnt, hogy újságíróként együtt dolgozni a Tokiói Rendőrkapitányság közbiztonsági osztályával egészen jó móka lehet. Az előadó negyven körüli, göndör hajú, csapott vállú férfi volt – az a típus, amit a japánok „macskatermetűnek” neveznek.

Azt mondta, hogy a közbiztonsági osztály igen ritkán tart sajtótájékoztatót, és sohasem ad ki írásos közleményt. Minden információ egyszer, egy rövid bejelentés során hangzik el. Ha tehát az újságíró nem figyel, lemarad a sztoriról. Nem adrenalinfüggő – vagy külföldi – újságíróknak való munka ez: vannak riporterek, akik egy évet eltöltenek anélkül, hogy egy árva szót leírnának. Amikor viszont országos ügyekben kerül sor letartóztatásokra, felvirrad az újságíró napja.

A tulajdonképpeni vizsgára, avagy „katonai tréningre” három nappal később került sor Tokió külvárosában, a Jomiuri Mérnöki Szakképző Iskola épületében.

Nem olvastam a céges brosúrát, így hát meglepődtem, hogy az újság szakiskolát is működtet. Nem tudtam, hogy a *Jomiuri* több mint napilap: valójában cégek egész hálózata, ami a Jomiuriland élményparktól kezdve a Jomiuri Rijoko utazási irodán át a tradicionális japán stílusban épült kamakurai Jomiuri szállóig terjed. A cég baseball-csapata, a Jomiuri Giants olyan népszerű Japánban, mint az Egyesült Államokban a New York Yankees. Szórakozás, nyaralás, egészséggondozás, sport egy kézben: könnyű egy egész életet leélni Japánban úgy, hogy az ember ki sem mozdul a Jomiuri-birodalomból.

Az állomáson hozzácsapódtam a jellegzetes „állásinterjú-egyenruhát”: kék öltönyt és piros nyakkendőt viselő japán fiatalok tömegéhez. 1992-ben aki követte a divatot, a haját barnára vagy vörösre festette, erre a napra azonban mindenki visszaszínezte feketére. A sokaságban néhány nő is elvegyült, akik hasonlóan visszafogott kék kosztümöt hordtak.

Negyedórával a kezdés előtt érkeztem az iskolához. Amikor jelentkeztem a fogadópultnál, egy recepciós megkérdezte, biztosan jó helyen járok-e.

– Azt hiszem, igen – feleltem szerényen.

A vizsga négy részből állt. Az első japán, a második idegen nyelvi teszt volt (itt több nyelv közül lehetett választani), a harmadikban esszét kellett írni, a negyedikben pedig elmagyarázni, miért óhajtunk a cégnél dolgozni.

Az első részt játszva megoldottam; húsz perccel előbb végeztem, mint akárki más. Gondolatban vállon veregettem magam, és elücsörögtem egy darabig. Egyszer csak szórakozottan megfordítottam a papírlapot. Elsötétült előttem a világ: a lapnak a *másik* oldalán is kérdések sorakoztak. Kapkodva próbáltam befejezni a tesztet, de éreztem, fuccs az esélyeimnek. Amikor lejárt az idő, beadtam

mindent, amit megírtam (és amit nem írtam meg). Dühösen somfordáltam vissza a helyemre, készen arra, hogy búcsút mondjak a vizsgának, és hazamenjek.

Falfehér arccal ülhettem a székemre omolva, amikor egy *Jomiuri*-alkalmazott lépett hozzám, és megfogta a vállam. Beatles-frizurája alatt drótkeretes szemüveg csillogott, medveszerű dörmögése cseppet sem illett a testalkatához. Később megtudtam, hogy a neve Endó szan – gégerákban halt meg évek múlva.

– Ugye tudja, hogy nem lehet nem figyelni magára a jelentkezők között? – kérdezte. – Miért felvételizik hozzánk?

– Az a célom, hogy állást kapjak az angol nyelvű *The Daily Yomiuri*-nál, ha a vizsgám jól sikerül.

– Átfutottam a tesztjét. Az első része rendben van. De mi történt a második felével?

– Zavarba ejtő dolog történt. Túl későn vettem észre, hogy a lap mindkét oldalán vannak kérdések.

– Értem. Várjon, ezt feljegyzem – mondta, és előhúzott a zakója zsebéből egy apró füzetet, és belefirkantott valamit. Újra hozzám fordult. – Felejtse el a *The Daily Yomiurit*! Időpocsékolás. Jelentkezzen a japán kiadáshoz! Hiszen még mindig szerepelhet jól a vizsgán. A Sophián tanult, igaz?

– Igen – feleltem.

– Gondoltam. Hát folytassa! – mondta, s azzal megveregette a vállam.

Kábán ültem, és a kétség mardosott. Adjam fel és menjek haza, vagy tényleg csináljam végig? Felálltam a székről, és a vállamra vettem a hátizsákom. Végigmértem a termet. Az idő mintha megdermedt volna egy pillanatra. Elhalkult a zivaj, az emberek mozdulat közben megmerevedtek, a fülemben lüktetett a vér. Abban a szempillantásban megértettem, hogy felnőtt életem legfontosabb döntése ez. Menjek vagy maradjak? Egy párhuzamos világban fogtam volna magam, és kísértáram volna a teremből. De a való világban bent maradtam.

Nagy puffanással ledobtam a hátizsákomat az asztalra, és visszaültem. Elővettem a tollaim, előrehúztam a széket, kihúztam a derekam. Készen álltam a második fordulóra. Ha zenét kellene választanom ehhez a pillanathoz, a James Bond-filmek motívuma lenne az. Tudom, a filmvásznon nem tűnne túl heroikusnak kirakni az asztalra néhány tollat, mégis talán ez volt addigi életem leghősiesebb tette.

A következő szakaszban jött az idegen nyelvi teszt. Az angolt választottam, hiszen hónapok alatt kitűnő íráskészségre tettem szert unalmas szövegek és kungfu-oktatófilmek fordításával. A teszt után egy orosz piactudásról szóló szövegrészt kellett angolról japánra fordítanom. Ezt a japán társadalom átalakulásáról szóló írás követte, ezúttal japánról angolra. Mindkettőt lekörmöltem a tízperces szünet előtt.

És következett az esszé. A téma a *gaikokudzsin*, azaz „külföldiek” volt. Az első kör fiaskója után ez különösen boldoggá tett: a problémát rendszeresen felvetik külföldieknek, és esszéket is írtunk róla a

Sophián.

Néha jobban megéri szerencsésnek, mint felkészültnek lenni.

Kiderült, hogy bár gyengén szerepeltem a japán nyelvi teszten, még így is a 90. lettem a 100 jelentkező közül. Ez azt jelenti, hogy az én japántudásom jobbnak bizonyult tíz anyanyelvi beszélőénél. Első helyre kerültem mindkét fordítási feladatban. Történetesen az angolra fordításnál vesztettem pontokat, ami, reméltem, a vizsgáztatók szemében sem jelenti azt, hogy ne tudnék angolul. Az esszémre hármast kaptam, inkább nyelvi, mint tartalmi kifogások miatt. Az első három részben összesen 79 pontot szereztem a lehetséges 100-ból, amivel a listán az 59. helyre kerültem. Ez nem túl fényes, de legalább behívtak interjúra. Nem tudtam mást elképzelni, mint hogy a japán nyelvi teszt hiányzó második felét nem vették figyelembe.

Az első interjúra három héttel később került sor, és üdítően rövidnek bizonyult. Arra kértek, hogy magyarázzam el rövidzárlatom okát, és hogy mit várok el egy ilyen állástól, valamint hogy kész vagyok-e túlorázni. Kikérdeztek arról, mit tudok a *Jomiuriról*. Megemlítettem a thai prostituáltak ügyét, és hogy milyen nagy benyomást tett rám a tényfeltáró sorozat – ezzel a felvételiztető riportereknél nyomban pluszpontokat szereztem.

Két további interjúra is behívtak még, de utána heteken át semmilyen hírt sem kaptam.

Most már csakugyan ideges lettem. Ami egykor a fantázia játékanak tűnt, egy csapásra kézzelfogható valósággá vált. Mindennap korán hazamentem, hogy várjam a telefon csörgését. Nap mint nap gondosan elolvastam az újságot. Több japánórát vettem, mint korábban. De vajon elegendő lesz-e mindez ahhoz, hogy ellássam a munkát? Tévézni kezdtem abban a reményben, hogy javul a szövegértésem.

Egy nap annyira megelégeltem a folyamatos feszültséget, hogy becsaptam magam mögött az ajtót, és megnéztem egy huszadrangú horrorfilmet Tokió híres szórakoztatónegyedében, a Kabukicsóban.

Hazafelé az egyik utcasarkon egy fura kinézetű kártyavető automatába botlottam, amelyik megmondta a delikvens jövőjét. Olyan bizonytalan lelkiállapotban voltam, hogy úgy gondoltam, nem árthat, ha kikérem egy igazi szakértő véleményét.

Bedobtam 100 jent a gépbe. A képernyő kivilágosodott, majd rózsaszín és zöld örvény futott át rajta. Amint letisztult a kép, a „munka” kategóriára bökttem, jóvendőmondóként „Madame Tantrát” választottam, és bepötyögtem a személyes adataimat. Madame Tantra rendkívül vonzó vállkendő japán nő volt, homlokán piros pettyel – akár egy indiai papnő. Füstfelhőbe burkolózva jelent meg a képernyőn, és elém tette sorsom kártyáit. A kristálygömböt formázó egérrel körbevezettem a nyilat a képernyőn, és ráklikkeltem a virtuális asztalon elhelyezett paklira.

A végső ítélet a felfordított Kardok Királyán: Siker Kulcsszó: kíváncsiság

A hozzád legjobban illő munka: reklámszövegíró, szerkesztő vagy bármi, ami írással kapcsolatos. Ehhez a munkához íráskészség és belülről fakadó kíváncsiság szükségeltetik. Mivel te mindkét készséggel rendelkezel, tökéletesen alkalmas vagy az ilyen munkákra. Ha ügyesen keresed az információt, és megfelelőképpen elégited ki természetes morbid kíváncsiságodat, a sors melléd áll.

Leesett az állam. A leírás annyira illett a helyzetemhez, hogy zsebre vágtam a kinyomtatott papírfecnit. Magamban megköszöntem a segítséget Fortunának, és felszálltam az utolsó vonatra. Amint hazaértem, meghallgattam az üzenetrögzítőt. A *Jomiuritól* kerestek. Behívtak a következő fordulóba.

A második fordulóban háromtagú bizottság fogadott. Ketten érdeklődve néztek rám, de a harmadik tag olyan méla undorral méregetett, mintha légy lennék a szusiján. Az volt az érzésem, hogy a személyem megosztja a felvételiztetőket. Rövid bevezető után a következő, teljesen komoly kérdést kaptam:

– Ön zsidó, nemde?

– Igen, legalábbis névleg.

– Japánban sokan vélik úgy, hogy a zsidók irányítják a világgazdaságot. Maga mit gondol erről?

Gyorsan ripoosztam:

– Ha valóban a zsidók mozgatnák a háttérből a szálakat, önök szerint nem volna jobb dolgom annál, mint hogy újságírónak jelentkezzek a *Jomiuri*hoz? Tisztában vagyok vele, mennyi itt a kezdő fizetés.

Azt hiszem, jól megfelelttem, mert az egyik tag kajánul mosolygott, és rám kacsintott. Nem is volt több kérdésük.

Felálltam, és már indulóban voltam, amikor megállítottak:

– Adelstein szan, már csak egy forduló van hátra. Ha behívjuk, jó eséllyel együtt fogunk dolgozni. Július 12-én telefonálunk a sikeres jelölteknek. Legyen otthon! Csak egyszer fogjuk hívni.

Így hát július 12-ét apró lakásomban töltöttem, meredten bámultam a telefont, és a lábam a hűtőbe lógott. A torkom kiszáradt, remegtem az izgalomtól. Úgy éreztem magam, mintha életem szerelme valahol a távolban éppen most döntené el, hogy elhívjon-e randira. A hívás este fél 10-kor érkezett.

– Gratulálunk, Adelstein szan! Szeretnénk, ha eljönne az utolsó interjúra. Kérjük, jelenjen meg a *Jomiuri* székházban július 31-én! Van kérdése?

Nem volt.

Az utolsó interjú kiválóan sikerült. Mosolygós, barátságos arcok vettek körül. Az egyik interjúztató feltett néhány kérdést egy komplikált belpolitikai problémával kapcsolatban, de olyan erős oszakai dialektusban beszélt, hogy egy szavát sem értettem. Jó pszichoanalitikus módjára megismételtem néhány szót az utolsó mondatából, és hozzátettem a megszokott japán udvariasságokat, mint például: „hogyne, tagadhatatlan, hogy ez is a probléma egyik érvényes nézőpontja”. Úgy tűnt, a választ a teljes egyetértés jelének veszi, és én nem is ábrándítottam ki.

A két utolsó kérdés ez volt:

– Hajlandó dolgozni sábeszkor? Minden további nélkül igennel feleltem.

– Eszik szusit? Ez sem volt gond.

Macuzaka szan, a felvételi osztály vezetője, aki japán létére mellesleg mintha némi zsidó beütéssel rendelkezett volna, ekkor hátba veregetett:

– Gratulálunk! Vegye úgy, hogy felvettük! A szükséges dokumentumokat elküldjük postán.

Amikor kiléptem az ajtón, bizalmaskodva a fülembé súgta:

– Én is a Sophiára jártam! Lekádereztem a tanárainál, és csupa jót hallottam magáról. Mindig öröm egy újabb sophiást üdvözölni a fedélzeten!

Akármilyen hihetetlen, őrangyalom az egész felvételi procedúra során mellettem maradt – hiszen még a felvételi bizottságban is egy sophiás öregdiák ült.

Ki tudja, hogy miért szeretnek ennyire az égiek? Elhatároztam, hogy a magam szerény módján meghálálom a nagylelkűségüket. Hazafelé megálltam a Nezu Múzeumnál, és néhány fémpénzt helyeztem a kertben álló Buddha-szobor lábához.

Amúgy is tartoztam Buddhának egy kis apróval, amit korábban metrójegyre vettem kölcsön. Szeretem megadni az adósságaimat.

Nem a tanulás, hanem a felejtés a legfontosabb

Hat hónap volt hátra a munka kezdetéig, és nőttön-nőtt bennem a bizonytalanság. Az volt az érzésem, hogy túl magasra török, és nyílegyenesen rohanok a vesztembe. Persze, tudok olvasni és írni japánul. De embereket interjúztatni, az egészen más tészta.

A *Jomiuri* felvételi osztályának vezetője, a zsidós kinézetű Macuzaka alaposan meglepődött,

amikor októberben beállítottam az irodájába, és megkértem, hadd legyek most rögtön gyakornok a lapnál.

– Elszántsága csodálatra méltó – mondta. – És meglehetősen szokatlan. Tudja, hogy maga az első emberünk, aki már a munkakezdés előtt dolgozni akar? Hm, azért mindenesetre megnézem, mit tehetek magáért – mondta, majd felvitt a harmadik emeletre, megkínált egy csésze kávéval, a kezembe nyomott néhány, kezdő riportereknek szóló brosúrát, és hazaküldött.

Két hét múlva felhívott a jó hírrel. Megszervezett a számomra egy rövid gyakornoki státust, és egy hetet kaptam arra, hogy megismerkedjem a riporteri munka néhány színhelyével. Első állomáshelyemül a Tokiói Rendőrkapitányság sajtóirodáját jelölte ki.

Macuzakával itt, a Tokiói Rendőrkapitányság székházában találkoztam. Az épület óriási labirintus, amely hatalmas méretével valósággal rátelepszik a kormányzati negyedre. Itt dolgozott a 40 ezer fő számláló Tokiói Rendőrkapitányság agytrösztje. Macuzaka a legendás újságíró, Inoue Anzei gondjaira bízott. Inoue korábban könyvet írt *Harminchárom év rendőrségi riporterként* címmel; a rendőrségi riporterek doyenje volt, kollégái egyszerre félték, szerették és irigyelték. Akkor lett igazán híres, amikor bebizonyította egy, a felesége meggyilkolásáért elítélt egyetemi tanár ártatlanságát. Ráadásul nemcsak a rendőrség és az ügyészség ballépéseiről lebbentette fel a fátylat, de az igazi gyilkost is megtalálta. Az eset iskolapéldájává vált annak, hogyan darálja be a félelmetesen hatékony japán igazságszolgáltatási gépezet a fogaskerekei közé került ártatlan embert.

Inoue 175 cm körüli, vékony férfi volt, hosszú, ápolatlan haja a szemébe lógott. Szürke öltönyt, fekete nyakkendőt és kopott cipőt viselt. Sötétített lencsés szemüvege mögött ülő szeme kifejezéstelennek tűnt, ám amikor megtudta, ki vagyok, érdeklődés csillant a tekintetében.

– Szóval maga az a gaidzsin, akiről hallottam – mondta lelkesen. – Ugye beszél japánul? – A kérdés inkább Macuzakának szólt, mint nekem, de én válaszoltam.

– Igen, beszélek japánul. Hogy írok-e?... az már más kérdés. Inoue felnevetett:

– Nyilvánvalóan jobban ír, mint a legtöbb emberem. No, rajta, menjünk föl!

Egyszerű halandó – hacsak nem volt a Tokiói Rendőrkapitányság alkalmazottja, a sajtóosztály regisztrált újságírója vagy nem rendelkezett speciális engedéllyel – csak rendőri kísérettel léphetett be az épületbe, de Inoue akkor jött és ment, amikor kedve tartotta. Ez még három évvel azelőtt volt, hogy az Aum Sinrikjó szekta szaringázzal merényletet hajtott végre a tokiói metróban, amelynek hatására mindenütt megszigorították a biztonsági intézkedéseket.

A liftben Inoue röviden vázolta a rendőrség struktúráját, de magyarázatából alig jegyeztem meg valamit. Felértünk a 9. emeletre. Itt helyezkedett el a Tokiói Rendőrkapitányság sajtókapcsolati osztálya és a három sajtószoba: egy az országos napilapok, egy a televízió, egy pedig a rádió és a helyi lapok számára. A heti- és havilapoknak nem tartottak fenn külön irodát, mert azokat a rendőrség automatikusan felforgató pletykalapoknak tekintette, és lehúzta őket a hivatalos sajtólistáról.

Külföldi tudósítók sem voltak. A mainstream japán média képviselői nem tiltakoztak a külföldi kollégák hiánya miatt, és nyilván nem is fognak soha, mert nem áll érdekükben, hogy megszűnjön a

nekik kedvező monopóliumhelyzet.

Néhány riporter a konyha melletti üres szobában, egy viharvert íróasztalnál kártyázott. A hátsó fertályon egy ütött-kopott tatami szoba ásítozott, ahol az újságírók leteríthették matracukat, és kialhatták másnaposságukat, amíg a következő fontos híryanagra vártak.

Inouéval beléptünk a sajtószoba *Jomiuri* számára fenntartott szekciójába. Ez lényegében nem volt más, mint egy elkerített sarok, ahol függöny szolgált ajtó gyanánt. A riporterek egy íróasztal körül gyülekeztek, és kiguvadt szemmel bámultak egy fényképalbumot. Alaposan körülnéztem. Az összkép nem olyan volt, ahogyan Japán legnagyobb napilapjának irodáját elképzeltem. A falakat a padlótól a mennyezetig könyvespolcok borították, a kanapéról napilapok és magazinok ömlöttek le a földre; a szemetesben faxok, instantlevesek dobozai és sörösdobozok zsúfolódtak nagy összevisszaságban. Minden íróasztalon egy-egy villanyírógép állt. A sarokban légkondicionálás fűtőtest húzódott, a széles ablakpárkányra pedig 6 televíziókészüléket és 3 videót tornyoztak fel. Mindegyik tévé be volt kapcsolva. Valahol a tűzoltóság hullámhosszára állított CB-rádió üvöltött. A függöny melletti emeletes ágyon egy férfi aludt, a cipőjét nem húzta le, arcát az újság reggeli kiadásával takarta be.

Átvágtunk Inouéval a riporterek gyűjűjén. A könyv, amit meredten bámultak, Madonna *Sex* című, akkor megjelent fotóalbuma volt. A riporterek, mindnyájan férfiak, hangos megjegyzések kíséretében éppen a művésznő melleit tanulmányozták. Inoue bemutatott új kollégáimnak, majd a kezembe nyomta a könyvet:

– Maga szerint ez obszcén kiadvány? – kérdezte. A japán kiadás volt, amelyben a képek bizonyos részletei, így a genitáliák és a fanszörzet is, ki voltak kockázva.

– Nem, legalábbis számomra nem.

– Hát, pedig ha *ezt* jelentették volna meg Japánban – s azzal levette a polcról a cenzúrázatlan amerikai kiadást –, a rendőrség azonnal lecsapott volna a kiadóra, és elkobozta volna az összes példányt. A *Santa Fe*² kiadói is épphogy megúszták a kivillanó fanszörzetet, de ez az amerikai változat szintiszta pornó. Lehet, hogy művészi pornó, de attól még pornó. Óriási botrány lenne belőle, ha a japán kiadó nem takarná el benne a puncit.

– A rendőrség ezért le is tartóztathatna valakit?

– A Legfelsőbb Bíróság 1957-ben úgy döntött, hogy minden obszcén, ami a szemlélőt nem megfelelő céllal hozza szexuális izgalomba, ami sérti a jó ízlést, szégyenérzetet kelt, és ami sérti az általánosan elfogadott szexuálerkölcsei elveket. Az obszcén kiadványok illegálisak, és terjesztésük bűncselekmény.

– Ez mit jelent pontosan?

– Hát a zsaruk számára annyit jelent, hogy tilos a fanször. Legalábbis a legutóbbi időig így volt – Inoue halkán kuncogott. – Furcsa ország ez. A rendőrséget nem érdekli, ha fényes nappal leszopnak az utca közepén, vagy ha egy szexklub nyilvánosan hirdeti szolgáltatásait. Viszont azonnal begyűjtik azt, aki nézi, ahogy mások szexelnek. A tanulság: csináld, de ne nézd!

– Az Egyesült Államokban legálisan árulják ezeket a könyveket? – kérdezte egy riporter.

Ezzel a kérdéssel húszperces vitába bonyolódunk a japán és amerikai pornó közötti különbségről. A kollégák megdöbbenve hallgatták, hogy a nyugati világ pornófilmjeiben ritkán alkalmaznak polipot és más tengeri állatot a nemi szervek eltakarására, és a harisnyanadrágos szex sem tartozik a legnépszerűbb szabadidős tevékenységek közé. Gyorsan meg is kértek, hogy hozzak nekik néhány videofilmet, ha legközelebb Amerikában járok.

Ahogy kiléptünk a szobából, Inoue figyelmeztetett:

– Eszébe ne jusson! Nehogy pornót hozzon ezeknek a félkegyelműeknek! Még csak az kellene, hogy elkapják a vámon. Ki fogják bírni nélküle.

Felmentünk a kávézóba, zöld teát rendeltünk, majd megkérdezte, mik a terveim a *Jomiurinál*.

– Leginkább az oknyomozó újságírás érdekel – feleltem. – Szeretném megismerni Japán másik arcát, amiről még nem túl sokat tudok. Az országot alulnézetből. Az árnyoldalakat. – Elmeséltem, hogy apám halottkémként dolgozott, és hogy a bűnügyek és a rendőrségi ügyek mindig is érdekelték.

Azt javasolta, hogy próbálkozzam a *sakaibunál*, az országos hírek osztályánál, ahol a rendőrségi hírekkel is foglalkoznak. A magyarázattal sem habozott:

– Tudja, ők az újság lelke. Minden más csak pusztá körítés. Az igazi újságírást, ami képes megváltoztatni a világot, itt találja.

Megkérdeztem, tudna-e olyan jó tanácsot adni, aminek riporterként jó hasznát veszem. Elhallgatott egy pillanatra. Amikor újra megszólalt, orromat enyhe szakéillat csapta meg. Később megtudtam, hogy aznap hajnali 5-ig ivott. Most még csak 9 óra volt; nem hiszem, hogy ennyire őszinte lett volna, ha teljesen józan.

– Az újságíráshoz nem kell géniusznak lenni – mondta. – Vannak sablonok, amik eleve készen állnak. Megismeri majd a sablonokat, és azokból építkezhet. Olyan ez, mint a harcművészet. Rendelkezésére áll a *kata* – a forma –, amit megtanul és elismételhet, hogy elsajátítsa az alapvető mozdulatokat. Ugyanez a helyzet nálunk is. Erőszakos bűncselekményekről például három- vagy négyféleképpen lehet írni – ismernie kell a stílust, kitölteni az üres részeket, rendezni a tényeket. Ennyire egyszerű.

Az arca elkomolyodott.

– Jake, 8 szabálya van, hogyan válhat jó riporterré – mondta.

– 1. Ne adja ki a forrásait! Ha nem tud eltakarni egy hírforrást a világ szeme elől, senki sem fog megbízni magában. Exkluzív információt akkor kap, ha megőrzi a forrása anonimitását. Ez a munka alfája és ómegája. A forrás barát, szerető, feleség, lélek. Ha elárulja a forrását, saját magát árulja el. Aki nem védi meg a forrását, nem újságíró. És még csak nem is ember.

2. Írja meg olyan hamar a sztorit, ahogy csak lehet! A hír hamar elévül. Ha kihagy egy lehetőséget, a sztori kimúlik, vagy egy másik újságíró viszi el a pálmát.

3. Soha ne higgyen senkinek! Az emberek hazudnak, a rendőrség hazudik, még a riportertársai is hazudnak. Mindig feltételezze, hogy éppen nem mondanak magának igazat, és állandóan legyen körültekintő!

4. Szerezze be a lehető legtöbb információt! Az emberek hol jók, hol rosszak. Az információ nem ilyen. Annak nincs szaga. Nem számít, hol találta vagy kitől lopta.

5. Sose felejtse, viszont legyen kitartó! Amit most elfelejt, az később visszaüt. Ami ma jelentéktelen eseménynek tűnik, holnapra fontos hírré válhat. Ne tévessze szem elől az éppen futó nyomozásokat, figyelje, merre tartanak! Ne hagyja, hogy a záporozó hírek eltereljék a figyelmét a még befejezetlen ügyekről!

6. Ellenőrizze az információt, főleg, ha nem hivatalos forrásból származik! Ha legalább három forrásból tud megerősíteni egy hírt, akkor az nagy valószínűséggel igaz.

7. Úgy építse fel a cikkeit, mint egy élére állított piramist! A szerkesztők lentől felfele nyirbálják meg az írásokat. Helyezze a fontos dolgokat felülre, a triviális részleteket alulra! Ha azt akarja, hogy a cikke bekerüljön a nyomtatott kiadásba, ne bonyolítsa a szerkesztők életét!

8. A cikkek ne tartalmazzák a személyes véleményét! Majd a szakértők és a kommentátorok értelmezik a hírt, hiszen ez a mesterségük. Különböztesse meg az objektivitást a szubjektivitástól!

Ez minden.

Csodálkoztam, hogy ilyen őszinte tanácsokat kapok valakitől, akit sokan kétszínűnek tartanak. Vagy talán egyesek nehezen különböztetik meg a kétszínűséget a politikai játszmákban szükséges rugalmasságtól? Inoue a szakmát helyi tudósítóként kezdte. A vidéki riporterek azelőtt másodrendű alkalmazottnak számítottak, akiket irodáról irodára küldözgettek. Sohasem töltöttek néhány évnél többet a központban, így nem csinálhattak karriert Tokióban. Inoue valahogy mégis meglelte a rést a pajzson, bekerült az országos hírek osztályára, és a Tokiói Rendőrkapitányság sajtóosztályán találta meg a helyét.

Mint a *Jomiuri* összes alkalmazottja, ő is megértette, hogy csakis országos híreken át vezet az út az oknyomozó újságírás felé. De erre az osztályra nem csak bejutni nehéz: itt maradni még nehezebb. Cégen belül köztudott, hogy az országos riporterek dolgoznak a legtávolabbi, ők isszák a legtöbbet, ők válnak el a leggyakrabban, és ők halnak meg a leghamarabb. Nem tudom, vajon statisztikailag igazolták-e valaha ezeket a tényeket, de az biztos, hogy majd minden itt dolgozó riporter önkínzásig büszke volt, ha kibírta itt egy ideig.

Három napot töltöttem a Tokiói Rendőrkapitányságon. Ezt követően a csibai irodába küldtek, hogy két napot az ottani riporterekkel dolgozzam. Az iroda vezetőjét Kanekónak hívták. Korábban az országos hírek osztályán volt riporter, és ő vezette a rendőrségi szekciót is.

Az iroda tiszta volt és modern, két oldalán íróasztalok álltak, a polcokon faxgépek, a könyvespolcon időrendi sorrendbe rendezett folyóiratok. Ég és föld volt a Tokiói

Rendőrkapitánysághoz képest.

Kaneko melegen üdvözölt. Beszélgetni kezdtünk, zsidó származásom különösen érdekelte. Az iroda sarkában ültünk le két, egymással szembe fordított fotelben. Addig kerülgette a forró kását, amíg végül feltette a kérdést, ami igazán érdekelte:

– Beszél héberül?

Azt feleltem, hogy nem.

Csalódottnak tűnt, ezért megkérdeztem, miért érdekl.

– Tudja, az állomás környékén rengeteg izraeli árul órákat, ékszereket és egyéb márkás holmikat, persze mind hamisakat – mondta. – És attól tartok, hogy védelmi pénzt fizetnek a jakuzának.

Ekkoriban még nemigen ismertem a jakuzát. Tudtam, hogy gengszterek, akik sokszor alkalmaznak erőszakot, de ezt leszámítva boldog tudatlanságban éltem. Ez persze nem sokáig maradt így.

Míg magyarázott, Kaneko megkínált egy cigarettával. Elfogadtam, rágyújtottam, és igyekeztem nem köhögni.

– Maga gaidzsin. Megpróbálhatja szóba állni velük, kideríthetné, mi a helyzet. Tudni szeretném, mennyit nyúl le a jakuza, és hogyan csinálják. Képesnek érzi magát a feladatra?

Azt feleltem, örömmel beszélek az izraeliekkel. Ha nem is héberül.

Kaneko odaintett egy Hacugai nevű riportert, és kijelölte szerkesztőműl. A kezembe nyomtak egy tollat, egy jegyzetfüzetet és egy magnót. Fél órával azután, hogy megérkeztem, már ki is penderítettek az ajtón.

Az egész város tömve volt utcai árusokkal, és az állomás környékén csak úgy nyüzsögtek. A legtöbb árus Ázsiában utazgató izraelinek tűnt, Nepálban és Tibetben beszerzett holmikkal kereskedtek. Némelyikük hamis márkás órákat és táskákat is árult, amiket Thaiföldön lehetett beszerezni. Beültem egy Mister Donut fánküzletbe az utca túloldalán, és figyelni kezdtem.

Két nap és számos fánk elfogyasztása után két fehér nadrágot és harsány pólót viselő, dauerolt hajú japán férfira figyeltem fel, akik egy izraeli árus felé igyekeztek. Láthatóan rosszban sántikáltak. Egyikük széles homlokú volt és magas, de láthatóan az alacsonyabbik volt a vezér. Otthagytam a fánküzletet, és mintegy véletlenül az események közelébe sodródtam.

A gengszterek két oldalról körbevették a standot, és hallottam, ahogy az alacsonyabbik négy-öt szót mond az izraelinek; az egyik *sobadai* volt, de ezt a szót akkor még nem ismertem. Az árus héberül morogva előhúzott egy marék papírpénzt az asztal alól, és átnyújtotta. Az alacsonyabb jakuza átadta a pénzt a magasnak, aki mindenki szeme láttára nyugodtan megszámolta, majd zsebre vágta, s azzal faképnél hagyták az árust.

Odaléptem az árushoz, végignéztem az ékszereit, majd fejemet szomorkásán ingatva így szóltam:

– Nem is tudtam, hogy az utcai árusok is fizetnek bérleti díjat a standért.

Az izraeli felém fordult. Lófarka meglibbent, egy pillanatig gyanakvóan nézett rám, de aztán megnyugodva konstataálta, hogy én is külföldi vagyok:

– Ha nem fizetsz, a zsaruk vagy ezek a fiúk szétrúgják a segged. 30-35%-ot mindenből leszednek, amit keresek.

– És honnan tudják, mennyit keresel?

– Ó, amiatt ne aggódj! – felelte. – Ezek egyfolytában leltáraznak, megnézik, mid van, aztán visszajönnek és megnézik, hogy mennyit adtál el. Nem tudod őket átverni.

– És miért nem szólsz a rendőröknek?

– Meg vagy húzatva, öreg? Turistavízumom van, ha a rendőrök elkapnak, egyből lecsuknak. Ezt a jakuza is tudja, és én is tudom. Ez az ára annak, ha itt üzletelsz. Nincs más választásod.

– Basszus! – mondtam. – Pedig pont azon gondolkodtam, hogy én is beállok árulni. Az angoltanítással szart se keresek.

– Hát a pénz végül is nem rossz – felelte. – Megkeresel 100 ezer jent (kb. 1000 dollár) egy hétvége alatt. De azt mondják, Jokohamában még jobban pörög a biznisz.

Megkínáltam egy kis fánkkal, és meghallgattam a thaiföldi élményeit. Fél óra elteltével egy furgonon japán barátnője társaságában megérkezett egy másik izraeli, és elkezdte lepakolni az árut.

Az egyes számú árus bemutatott minket egymásnak. A furgonost Easynek hívták, és erős izraeli akcentussal azonnal panaszkodni kezdett a gengszterekre:

– Á hülye stricik! Utálok őket. Minél többet keresünk, ánnál többet nyúlnák. Én nem ákárok nekik adni semmit. De Keiko – s azzal a barátnőjére mutatott – ázt mondja, abból nagyon nagybaj lenne.

Keiko bólintott. Megkérdezte, értek-e japánul, majd így folytatta:

– Ismered a Szumijosi-kait?

A Szumijosi-kairól már hallottam: Tokió talán legnagyobb jakuzabandája volt. Velük nem lehet kukoricázni: vagy fizetsz, vagy búcsút mondatsz az üzletnek.

Ahogy tovább beszélgettünk, Easy hirtelen ideges lett, úgyhogy angolra váltottam. Beszéltünk néhány keresetlen szót az időjárásról, elköszöntem, és visszatértem az irodába.

Kaneko nem rejtette véka alá az örömét, amikor elmondtam, mire jutottam. És bevallom, én is elégedett voltam.

– De mit jelent az, hogy sobadai? – kérdeztem.

– Szleng kifejezés a helypénzre. *Baso* azt jelenti, hogy „hely”, *dai* pedig „pénz”. *Basodai* helyett a jakuzák azt mondják, sobadai. Gyakran fordítják ki így a szavakat, hogy az átlagemberek ne értsék meg őket. Ezt a szót akkor szokták használni, amikor utcai árusokkal seftelnek.

Ezután Kaneko azt mondta, írjam meg a cikket.

Fejest a mély vízbe! A cikk lényege az volt, hogy a jakuza immár olyan külföldi árusokon is élősködik, akik nem panaszkodhatnak a rendőrségen, és ez új bevételi forrást jelent a szervezett bűnözés számára. Apait-anyait beleadtam, de gyanítom, hogy gyatra munkát végeztem. Nem tudtam sokat a szervezett bűnözés ellen hozott legújabb jogszabályokról, és rendőrségi kapcsolataim sem voltak, hogy további információkat szerezzek. Lelkes amatőr voltam, semmi más.

Hacugai átfutotta a cikkemet.

– Nem rossz – bólintott udvariasan. – Kiindulásnak jó lesz. Beszélék a csibai rendőrséggel, meglátjuk, mit gondolnak. Összerakjuk a cikket, és megpróbáljuk elhelyezni a helyi kiadásban.

Amikor a következő hétfőn visszatértem az irodába, Kaneko lelkesen üdvözölt.

– Adelstein! – mondta. – Jó híreim vannak. Uborkaszazon van, úgyhogy a cikke megjelenik az országos kiadásban. Az esti hírek között!

Biztosított, hogy egy vidéken dolgozó riporter számára nincs nagyobb elismerés, mint ha exkluzív cikkel rukkolhat elő az országos kiadásban. Majdnem olyan izgatott volt, mint én.

Ezt a címet kapta: „A szervezett bűnözés külföldi utcai árusokat vett célba: A jakuza újabban megszarolja az illegális munkásokat, akik nem kereshetnek rendőrségi védelmet.” Nyilván úgy döntöttek a szerkesztők, hogy a cikkben elég általános elem van ahhoz, hogy országos hír legyen belőle. A nevem ugyan nem jelent meg – de a tapasztalt újságíróké sem szokott, miért panaszkodtam volna hát?

Mindent összevetve egészen tisztességes cikk kerekedett a témából. Reggel Inoue is felhívott, hogy gratuláljon: máris bekerültem az országos kiadásba, pedig még nem is voltam hivatásos újságíró!

Most, hogy az önbizalmam többé-kevésbé a helyére billent, úgy döntöttem, hogy elutazom néhány hónapra, mielőtt gályázni kezdek. A *Jomiuri* kamatmentes kölcsönrel segítette az új alkalmazottait, ha munkába állás előtt külföldre akartak utazni. Ez a pénz egyszerre volt gáláns ajándék és ördöglánc, ami a munkavállalót hosszú időre a céghez kötötte. Én azért éltem a lehetőséggel, és néhány hónapra Hongkongba utaztam, hogy tanulmányozzam a *ving csun* nevű kínai harcművészetet, ami már régóta foglalkoztatott. De rövidesen telefonhívást kaptam a *Jomiuritól*: gond volt a japán vízumommal. Azt mondták, haza kell mennem, hogy személyesen járjak el az ügyben. Ha nem megyek, elveszítem az állásom.

A bevándorlási hivatal sötét, ütött-kopott, régi épülete három percre volt a *Jomiuri* központjától. Az alsó két szinten folyamatosan nyüzsögtek a külföldiek. Az interjú időpontjáról levelezőlapon tájékoztattak, de így is több mint egy órát váraкоztattak. Várakozás közben két félig filippínó, félig japán kiskölyök ámokfutását követtem az emberi lábak szövevényes dzsungelében, míg anyjuk és munkaadója az ügyintézővel vitázott a vízumon. A fiatalabb, úgy ötéves forma gyerek épp az orromba csimpaszkodott, amikor végre behívtak. Lefejtettem az ujjait, és beléptem a hátsó terembe.

Az ügyintéző – kipróbált bürokrata – hátranyalt haja csillogott a zselétől. Szájából kivillantak

aranyfogai. Ragaszkodott hozzá, hogy angolul beszéljünk. Persze nem tiltakoztam.

- No, nézzük csak. A *The Daily Yomiury*³ számára fog dolgozni jövő áprilistól?
- Nem, az igazi *Jomiurinál* dolgozom most áprilistól.
- Az igazi *Jomiurinál*?
- Pontosan. A japán kiadásnál.
- Tehát ön fotós.
- Nem, riporter vagyok.
- Riporter? Tud japánul írni?
- Igen, pontosan ezért dolgozom az igazi *Jomiurinál*, és nem az angol *The Daily Yomiurinál*.
- Biztos, hogy a japán *Jomiurinál* dolgozik?!
- Biztos.
- És ha japánul ír, akkor az nemzetközi vagy helyi munkának számít?
- Fogalmam sincs. Ön a bevándorlási szakember.
- Hm. Ez igaz. És van szerződése?
- Nincs. Rendes alkalmazott leszek. *Szeisa-in*⁴.
- *Szeisa-in*? De ön nem japán?
- Tudomásom szerint nem.
- Akkor bizonyára határozott idejű szerződése van.
- Nincs szerződése. *Szeisa-in* vagyok. A *szeisa-ineknek* nincs szerződésük; élethosszig alkalmazzák őket.

Megvakarta a fejét, és halkán ciccegett.

- Márpedig magának szerződésre van szüksége. Szerezzen egyet, és jöjjön vissza!
- Mikor?
- Amint megvan a szerződése.
- És kihez forduljak?

Ettől a kérdéstől zavarba jött. Úgy tűnt, ekkor döbrent rá, hogy kénytelen személyes felelősséget vállalni a tartózkodási engedélyemért. Figyeltem, ahogyan a szeme idegesen jár ide-oda az erőlködéstől, hátha eszébe jut valaki más, akire átruházhatná a felelősséget. Aztán rosszkedvűen

átnyújtotta a névjegykártyáját.

– Hívjon fel engem!

Zavartan és kissé leforrázva léptem ki a bevándorlási hivatal épületéből. Meghódítottam Japánt, élethosszig tartó állást szereztem egy nagyvállalatnál. Nem akartam, hogy egy határozatlan idejű szerződés lebegjen Damoklész kardjaként a fejem fölött. Élvezni akartam az alkalmazotti lét minden vívmányát: az élethosszig tartó állást, a céges egészségügyi szolgáltatást, az elegáns névjegykártyát és a rugalmasabb tartózkodási engedélyt.

Azt kértem a Jomiuri-székház recepcióján, hogy irányítsanak az illetékeshez a személyzeti osztályon. Az osztály egyik vezetője személyesen jött le elém. Elmagyaráztam a helyzetet, és hogy miért nem vagyok elragadtatva attól a lehetőségtől, hogy szerződést kössök. Azt vártam, hogy némi bürokratikus fejcsóválás és morgás kíséretében elkezdi felvázolni a szerződés főbb pontjait, ehelyett azonban rám nézett, és szemrebbenés nélkül így szólt:

– Én még ekkora hülyeséget életemben nem hallottam. Rendes alkalmazottnak vettük fel magát. Ez a státusa. Egyetlen kollégájának sem adtunk szerződést. Magával sem bánunk másképp.

Elkérte a bevándorlási tisztviselő névjegyét, és hazaküldött.

– Ezt majd én elintézem – mondta.

Másnap reggel éppen egy csésze Morinaga márkájú csokis zabpelyhet kanalaztam, amikor megszörrent a telefon. Egy fiatal nő hívott a bevándorlási hivatalból, és megkérdezte, aznap délután 2 óra megfelelő időpont lenne-e számomra, hogy befejezzük a papírmunkát. Majdnem leestem a székről. Öt éve éltem Japánban, de a bevándorlásiak még sohasem kérdezték meg, hogy megfelelő-e egy időpont.

Nem ellenkeztem. Jó lesz 2-kor, mondtam.

Délután megjelentem a váróteremben. Azonnal bekísértek az aranyfogú tisztviselő szobájába. Felállva üdvözölt, amikor beléptem.

– Elnézését kérem a kavarodásért – mondta. – Tudja, nem mindennapi eset az öné. Itt van az útlevele?

Áadtam az iratot. Öt perc múlva visszatért egy hároméves vízummal, amivel nemzetközi ügyekkel és humán szakterületekkel kapcsolatos munkát is vállalhattam. Sok szerencsét kívánt, majd idegesen kitesékelt az ajtón.

Nem tudom, vajon fenyegető telefonhívást kapott-e, vagy ez volt a dolgok rendes menete, mindenesetre eléggé meglepődtem. Ekkor találkoztam először azzal a hatalommal, ami a *Jomiuri* mögött áll.

Április elsején, a székházban ünnepélyesen beiktatták mind a hatvan új Jomiuri-alkalmazottat. A társaság elnöke beszédet mondott, felolvasták a nevünket, villogtak a vakuk. Az újoncok közül már ismertem néhányat, akikkel a munkába állást megelőző csapatépítő tréningeken találkoztam, legutóbb

például egy softball-meccsen, amit a Tokyo Dome-ban, a Jomiuri Giants székhelyén játszottunk.

A ceremóniát követően Macuzaka meghívott egy italra. Ő volt az az egykori sophiás diák, aki a felvételemért lobbizott. Karrierem e pontján még egyáltalán nem ittam alkoholt. Egy apró bárba tértünk be Ginza negyedben. Dzsessz szólt a rejtett mennyezeti hangszórókból, a márványasztalok és a poharak csillogtak a diszkrét lámpafényben. Elegáns hely volt, nem az a jellegzetes késdobáló, ahol a *Jomiuri* riporterei előszeretettel gyülekeznek.

Rendeltem egy kólát, és zavartan arról kezdtem hebegni, hogy mennyire szeretnék már elkerülni valamelyik kirendeltségre, hogy végre megtanulhassam a szakma fortélyait.

Macuzaka egy legyintéssel leállított.

– A karrierjének ezen a pontján nem a tanulás, hanem a felejtés a legfontosabb. Szabaduljon meg a múltjától, az előítéleteitől, felejtse el mindent, amit valaha megtanult! Egyelőre ezt az egy dolgot kell megtanulnia. Ha jó riporter akar lenni, dobja el a múltat! Hajítsa el a büszkeségét, a szabadidejét, a hobbijait, a preferenciáját, a véleményét!

Van barátnője? Majd elmegy, ha látja, hogy magának nincs rá ideje, és abban biztos lehet, hogy nem lesz. És egy pillanatig se legyen büszke arra, amit tud: hiszen semmit sem tud.

Olyan emberekkel kell megtalálnia a hangot, akiket nem tart sokra sem politikailag, sem társadalmilag vagy etikailag. Tiszteletet kell tanúsítania az idősebb riporterek iránt. Meg kell tanulnia, hogy ne az embereket ítélje meg, hanem a tőlük származó információt. Csökkentenie kell az alvásra, sportolásra és könyvek olvasására fordított időt. Az élete másból sem áll majd, mint újságolvasásból, a hírforrásokkal való italozásból, a hírek figyeléséből. Az izgalomból, hogy elhalásznak-e az orra előtt egy exkluzív hírt. A határidők betartásából. Értelmetlennek és butának tűnő munkákkal fogják elárasztani, de mindent el fog végezni.

Meg fogja tanulni a különbséget a valóság és a között, amit valóságnak hisz. Úgy kell megírnia az eseményeket, ahogyan megtörténtek, nem úgy, ahogyan maga szeretné, ha megtörténtek volna. Nagyon fontos munkát végez. Ebben az országban az újságírás a hatalomgyakorlás legfőbb fékezőereje. A zszurnaliszták a mi törekeny japán demokráciánk utolsó őrei.

Szabaduljon meg a prekonceptióktól, a méltóságától, a büszkeségétől, és dolgozzon! Ha erre képes lesz, jó újságíró válhat magából.

Megállás nélkül, nyugodt, egyenletes tempóban beszélt. Nyilvánvalóan alaposan végiggondolta a mondanivalóját.

De ezzel még nem volt vége:

– Emlékezzen arra, amit most mondok! Legyen óvatos, különben elveszít mindent, ami fontos magának. Elveszítheti önmagát is. Nagyon óvatosan kell egyensúlyoznia. Vannak emberek, akik mindent feláldoznak a munkáért, de semmit sem kapnak cserébe. A cég addig viseli gondját, amíg hasznosnak bizonyul. Hacsak nem követ el bűncselekményt, sohasem fogják elbocsátani, az állását tehát nem kell féltenie. De ez nem jelenti azt, hogy örökké riporter marad. Ha már nem lesz hasznos,

kap majd egy másik, kevésbé fontos beosztást. Addig élvezze a riporterkedést, amíg teheti! És a lényeg: szabaduljon meg mindentől, amit nélkülözni tud, de tartson meg mindent, ami fontos!

Ekkor hirtelen témát váltott, és a baseballról kezdett beszélni, amiről amerikai létemre nem tudtam túl sokat.

Nem most tapasztaltam először, hogy a *Jomiuri* újságírói ennyire elhivatottak. A japán újságírókat sokszor úgy jelenítik meg a külföldi médiában, mintha szervilis aktakukacok gyülelészhada volnának, de ez távol áll a valóságtól.

Továbbra is úgy bólogattam Macuzaka szavaira, mintha mindent tudnék Amerika kedvenc szabadidős sportjáról. Egyszer csak egy fiatal riporter nő csatlakozott hozzánk, akinek a felvételét szintén Macuzaka támogatta néhány évvel ezelőtt. Elmondta, milyen csalódott, mert csak azért rendelték vissza néhány hónapra a fővárosba, hogy tördelési munkát végezzen. Macuzaka elmagyarázta neki, hogy ez is a munka része. Mindenkinek meg kell szereznie ezt a tapasztalatot, mielőtt a nagyok közé engednék. Ez is a beavatási szertartás része.

Ezután Macuzaka mindkettőnket hazaküldött, ugyanazzal a bérelt autóval. A *Jomiuri* saját autóflottával rendelkezett interjúkra, sajtótájékoztatókra és néha elhozta vagy hazaszállította a riportereket. Amikor beszálltam a kocsiba, Macuzaka megérintette a vállam.

– Jake, az uravai irodánkban fog dolgozni. Kemény meló lesz, az iroda spártai hangulatú hely. Viszont Szaitama szívében van, ami jó, mert a cikkei akár az országos kiadásba is belekerülhetnek. Sokat fog írni, és rendkívül leterhelt lesz.

– Urava? Komolyan? Az ugye közel van Tokióhoz?

– Nagyon közel. De úgy fogja érezni, mintha a bolygó túlsó felén lenne. Uravában mindenki rengeteget dolgozik. De ne feledje, mit mondtam magának: ne lépjen ki! Bízunk magában!

A hazaúton elmondtam Macuzaka védencének, hogy Uravába küldenek.

– *Gosusoszama deszu!* („Őszinte részvétem!”) – felelte.

Szaitama nagy, félig vidékies, félig elővárosias prefektúra Tokió közelében. Urava alvóváros, ahonnan fáradt munkások ezrei ingáznak naponta a fővárosba.

Szaitama az a hely, amit az urbánus japánok annyira unalmasnak tartanak, hogy még melléknevet is gyártottak a nevéből: *daszai*, ami annyit tesz: „nem trendi, dögunalmas, nem divatos”.

Arra a helyre kerültem tehát, ahol senki sem dolgozott volna, ha nem muszáj.

Rajta gyíkok, elő a jegyzetfüzetekkel!

A híre megelőzte az uravai irodát. A *Cukuru* médiamagazinban éles hangú cikk jelent meg egy korábban itt dolgozó riporter tollából, „A csalódás három hónapja a *Jomiuri Sinbunnál* címmel. De ez csak a hab volt a tortán, az alcím így hangzott: „Csalódás, reménytelenség, megkínzás és a végső elhatározás.”

A szerző hosszasan ecsetelte, milyen triviális feladatokat kellett heti 7 napon, napi 24 órában elvégeznie. A cikk szerint az egyik szerkesztő egyszer majdnem felrobbant dühében, és nagy patália közepette a fiatal riporter fejéhez vágta a szandálját, amikor a szerencsétlen kezdő a hivatalos listán nem szereplő írásjelet merészelt használni. Minden áldott este átható szakébűz áradt szét az irodában, amikor a szerkesztő 6 órakor befejezteknek nyilvánította a munkanapot, és csapra vert egy üveggel.

Az első évben saját tapasztalataim részben igazolták az újságcikkekben leírtakat. Azért csak részben, mert élek a gyanúperrel, hogy a szerző nem értette meg az összképet. A riporter munka első éve Japánban szándékolt, tervezett szívatás, amit némi szakmai gyakorlat fűszerez. Aki ezt túléli, annak jobbra fordul a sorsa, és ha szerencsés, megkapja a maga rabszolgáit, akikkel főnökösösködhet. Közben pedig elkezdheti a zsurnalizmus alapjainak felfedezését.

A *Jomiuri* nem sokkal korábban úgy határozott, hogy erősítést küld az uravai kirendeltségére. Ennek oka részben az volt, hogy a nagy ellenfél, az *Aszahi* a saját *sakaibujának*, azaz nagyvárosi és országos hírek szerkesztőségének irányítása alá helyezte az uravai irodáját. Míg a *Jomiuri* csapata csupán néhány helyi újságíróból állt, az *Aszahi* egy egész hadsereget állíthatott ki Szaitamában, ha valami említésre méltó történt. Ki kellett egyenlíteni az erőviszonyokat, mert az *Aszahi* már a *Jomiuri* nyakában lihegett.

Nehéztüzérségi lövedékként négy kezdőt szemeltek ki: Cudzsit, Kócsit, Josiharát és jómagamat. Japánban azok a kollégák, akikkel együtt lépünk be egy munkahelyre (különösen a legelsőre), már-már családtagoknak számítanak, olykor sokkal inkább, mint az igazi családunk. A tény, hogy valaki a *dokink*, vagyis „ugyanabból az időből való, mint mi”, olyan furcsa, eltéphetetlen kötődést hoz létre, ami kitart mindaddig, amíg a társaság alkalmazottai vagyunk. Sőt sokszor utána is. Olyan ez, mint a fiatal jakuzák beavatási ceremóniája, ahol szakés poharakat cserélnek, s ezzel jelképesen olyan kötés jön létre, ami sohasem szakad el.

Szerencsésnek mondhattam magam. Már a beiktatási ceremónián megkedveltem a jövő kollégáimat, és úgy tűnt, ez kölcsönös.

Josihara Dzsun 22 éves volt, nálam két évvel fiatalabb, s úgy festett, akár egy popsztár. A Vaszeda Egyetem kereskedelmi karán diplomázott. (Ez ritkaság, bár sok vaszedás helyezkedik el a tömegkommunikációban, a legtöbbjük a médiaszakról jön.) Magas, a sok futballozástól izmos fiatalember volt, arcszíne alapján akár európainak is beillett volna. Nem telt bele sok idő, s úgy is kezdtük hívni: Arc. Még ma is így gondolok rá.

Cudzsi Naoki, a Francia, 25 éves volt, szintén a Vaszedán diplomázott, és ő sem újságíró-, hanem franciaszakon. Négyünk közül ő volt a legokosabb. Mindig makulátlanul öltözött, öltönyeit maga varratta, és állandóan valami obskúrus japán regényt vagy francia klasszikust bújt. Kifinomultságot és jólneveltséget árasztott.

E tulajdonságai tették nagy fogássá a *Jomiuri* számára, s nyilván éppen ez volt az oka, hogy idősebb kollégái egy része ki nem állhatta, és már pusztán létezésétől dührohámot kapott. Nyilván az *Aszahinál* is ragyogóan megállta volna a helyét, de ezt persze sosem lehet tudni. Ma már sikeres író, négy regényt publikált.

Jaszusi Kócsi becenevé Öcsi volt, de már nem emlékszem, miért. 24 éves volt, s a Cukuba Egyetemen a nemzetközi kapcsolatok szakán végzett. Korán kopaszodott, ezáltal koravénnek tűnt, kerek cipőképe miatt a japánok pedig sokszor kínainak nézték. Ő volt az egyik legmegbízhatóbb ember, akit valaha ismertem, és fürge esze sok helyzetből kimentett.

Arc, Öcsi, a Francia és a Gaidzsin. Furcsa csapat voltunk, de sorainkat az első naptól fogva szorosra zártuk: egyetlen alkalmazott sem kaphatott vagy várhatott volna többet kollégáitól. A magam részéről sokszor támaszkodtam a segítségükre – a közbelépésük nélkül már a kezdet kezdetén derékba törhette volna karrierem egy aprócska baleset.

Még az első munkanap előestéjén történt. Üdvözlőpartit rendeztek a tiszteletünkre egy helyi *izakaja* bárban, ahol az italok mellett ételeket is felszolgálnak. Rettenetesen meg voltam fázva, de elmentem az ünnepségre. Ha nem teszem, még rosszabbul járok.

Mindenki ott volt: Hara, a szumóbirkózó alkatú, olasz öltönyt és Rolexet viselő, mélyhangú, vidám nevetésű irodavezető. Haját bodorítva hordta, orra hegyére gondosan elhelyezett szemüveget biggyesztett. A füle körül göndörödő hajfürtök enyhén haszid külsőt kölcsönöztek neki.

Ono – a prefektúra rendőrségi riportereinek feje, ezáltal a mi közvetlen főnökünk –, aki csak időlegesen dolgozott az uravai irodában. Külsőleg mintha Hara kicsinyített mása lett volna; szemei akár a dinnyébe vágott lécek. Ono felettébb büszke volt, hogy sakaibu riporterként dolgozott, és öt perc alatt világossá tette, hogy nem egyszerű vidéki riporter, és nem fog egész életében szemet lapátolni velünk.

Hajasi és Szaito, a két szerkesztő; utóbbi olyan különös dialektust beszélt, hogy meg mertem volna esküdni, hiányzik néhány foga. Segítőkéss embernek bizonyult, amikor józan volt. Az előbbi alacsony – és erre érzékeny – férfi volt, aki két végén égette a gyertyát, és hírhedten sokat ivott. Szerencsénkre általában jókedvű részeg volt.

Simizu, a bajszos, sárga fogú, feje tetején kopaszodó számítógépes szakember, aki az iroda nélkülözhetetlen berendezési tárgya volt.

Jamamoto, Ono rendőrségi helyettese, későbbi mentorom, sokszor kínozom. *Szenpaiom* volt az egyetemen, azaz egy évvel felettem járt. Vonásai szinte mongolossá tették, és engem valamiért tarajos sülre emlékeztetett. Ott volt a helyettese, Nakadzsim – ritkás hajú, akárcsak Öcsi, és hosszúkás arcú, mint Ichabod Crane az *Álmosvölgy legendájából* (*Sleepy Hollow*). Az egyetemen természettudományokra szakosodott, és jól illett rá a klasszikus tudós képe: hideg volt, analitikus, száraz. A tudósokra kevésbé jellemző módon azonban jobban öltözködött, mint bármelyikünk.

Végül itt volt Hodzso, az iroda fotósa, akinek az orra olyan vörös volt a megrepedt hajszálerektől, hogy írnek is beillett volna. Régi alkalmazott volt a cégnél, s ennek tudatában büntetlenül kimondhatott bármit, ahogyan ezen az estén meg is tette.

Éppen rajtunk, kezdőkön volt a sor. Felálltunk a kocsmá hátsó részében felállított asztalnál, és bemutatkoztunk. Először Ono töltött nekünk pálinkát, az est további részében pedig mi töltöttünk neki,

japán módra *kanpait* („Egészségére!”) mondván minden töltésnél. Így megy ez: a beosztottak töltenek a főnöknek, az pedig néha viszonzozza.

Ono és Hara háborús történeteket meséltek. Én a megfázástól kábán próbáltam a társalgást követni. Még a jobb napokon sem értettem meg mindent, de nem akartam, hogy ez kiderüljön. Hara tósztra emelte a poharát.

Sajnos a szaké sem segített a náthámon. Hara köszöntésének közepén hirtelen óriási tüsszentés robbant ki a bensőmből, s mielőtt a kezemet védekezően az arcom elé tehettem volna, az orromból minden előtört, ami benne volt. Egy óriási takonygömb röptében súrolta Arcot és Öcsit, hogy a gyanútlan Harán, jövőendő főnökömön, sorsom letéteményesén landoljon.

Hirtelen rettenetes, rémisztő csönd támadt, ami mintha örökké tartott volna.

Aztán Öcsi fejbekólintott egy újsággal:

– Jake, hogy te mekkora egy barbár vagy! – rikkantotta. Josihara is rám csapott. Ettől megtört a jég, mindenki nevetett, beleértve Harát, aki megtörölgette a szemüvegét a meleg, nedves *osibori* zsebkendővel, amit Arc gyorsan a kezébe nyomott. A földig hajoltam bocsánatkérés gyanánt. Hodzso is csatlakozott a kórushoz, fejbecsapott a saját osiborijával:

– Tudod, ez mire való? – rikkantotta.

A potenciálisan végzetes helyzetből pillanatok alatt remek tréfa kerekedett. Még Ono is jól szórakozott.

– Omae – mondta, a második legudvariatlanabb japán tegező formulát használva – te aztán pofátlan egy gaidzsin vagy. Omae, én még hozzád fogható parádés gazembert nem láttam. Nem félsz, hogy kitörjük a nyakad?

Folytattam a hajlongást és a bocsánatkérést, de Ono csak legyintett egyet, mintha mi sem történt volna. Szakét töltött a poharamba, és belém diktálta.

Ezután Simizu mindnyájunkat elvonszolt a kedvenc bárjába, én pedig robotpilóta-üzemmódra kapcsolva hallgattam, amint Ono karaokét énekel. Aztán valaki bezsuppolt egy autóba, és hazaküldött.

Új otthonom egy hagyományos tea- és édességzaküzet fölötti apró lakás volt, biciklivel öt percre az uravai irodától. 1993-ban nem nagyon adtak ki lakást külföldieknek, de a cég kezességet vállalt értem, így megoldotta a problémát. A lakás legcsodálatosabb helyisége a zuhanyzós fürdőszoba volt; ötéves egyetemem pályafutásom alatt még sohasem laktam olyan japán lakásban, amelyiknek lett volna zuhanyzója. Ha tisztálkodni akartam, mindig le kellett mennem a közfürdőbe, vagy a sarki pénzbedobós zuhanyzóba. 100 jenbe került a pénzbedobós, 300-ba a fürdő.

Áztattam megfáradt testem saját *furóm*, azaz zuhanyom alatt, azon imádkoztam, hogy megkíméljen a másnaposság, és közben azt éreztem, hogy a világ csodálatos. Volt állásom, túléltem egy rettenetes következményekkel fenyegető tüsszentést, és még zuhanyom is volt. Mi kell még?

Másnap, 1993. április 15-én reggel fél 9-kor megjelentem a *Jomiuri Sinbun* uravai irodájában, és a többi új fiú társaságában vártam a recepciónál lévő fotelek egyikében. A környezet a makulátlan csibai irodához képest finoman szólva is lehangoló képet nyújtott. Öcsi nagy levegőt vett, és így szólt:

– Ez egy egérlyuk. Azt hittem, legalább egy kicsivel takarosabb.

– Az biztos, hogy a céges brosúrákon nem pont így néz ki egy tipikus szerkesztőség – tette hozzá a Francia. Arc azt mondta, ő már rosszabbakról is hallott.

Az iroda egy lakóövezeti irodaépület második emeletének nagy részét foglalta el. Az irodavezetőnek külön szobája volt, ajtóval ellátva. A többi munkatárs egy légtérben dolgozott: se fülkék, se magánélet. A recepció foteljei sem árasztottak otthonos hangulatot. Három műbőr kanapé állt egy magazinokkal megrakott hosszú asztal körül, amit további napilapkupacok borítottak. Az ablakredőnyöket vastag nikotinréteg fedte, amibe úgy ragadt bele minden kosz, morzsa és persze a különféle rovarok, mint légy a légyapírba.

Az íróasztalokat két csoportban helyezték el. A szoba közepén álló két asztal a szerkesztőké volt. A tapasztaltabb riporterek kapták a három hátsó asztalt, ők élvezhették a falhoz tolt kanapé luxusát is. Hátul volt egy sötétszoba, mellette pedig egy tatamival lerakott helyiség, ahol az éjjelisek szundikálhattak. A szerkesztők is bejártak egy-egy hunyásra, de az újságíróknak ez tiltott terület volt, amíg a nap fenn járt az égen. A négy újonc íróasztala a terem közepére került, ahol mindenki láthatta, mit művelnek.

Mindannyiunknak volt nyomógombos telefonja, de számítógépe nem, hiszen még néhány évvel a komputeres korszaka előtt jártunk. Az egyik íróasztalnál Simizu dolgozott, aki legépelte, megformázta és az irodavezetőnek továbbította telefonon lediktált cikkeinket utolsó átolvasásra. Nem volt túl hatékony módszer.

Ono 9 óra körül érkezett, fáradt szemmel, morcosan. Megállt az asztalunkkal szemben, és ránk meredt:

– Ki a fene mondta, hogy leülhettek ide? – üvöltötte. Azonnal felpattantunk.

Elnevette magát, és azt mondta, üljünk le. Nakadzsimatól kaptunk egy-egy példányt a rendőrségi riporterek kézikönyvének 1.1-es változatából *Egy nap a rendőrségi riporterek életében* címmel; egy személyhívót, aminek mindig bekapcsolva kellett az oldalunkon fityegnie; s végül egy kupac dokumentumot, benne olyan kategóriákba osztott cikkekkel, mint Rablás, Gyilkosság, Támadás, Gyűjtogatás, Kábítószeres, Szervezett bűnözés, Közbeszerzési csalás, Közlekedési baleset, Pénztárcalopás. Igen, pénztárcalopás! 1993-ban egy komolyabb lopási ügy nemcsak bekerülhetett a hírekbe, de saját riporter stílus is tartozott hozzá, és néha még vezércikké is emelkedhetett a helyi kiadásban.

– Ilyesfajta esetekről fognak beszámolni rendőrségi riporterként – magyarázta Nakadzsima. – Tanulmányozzák a cikkeket, sajátítsák el a stílust! Egy hetük van rá. Most már mindent megkaptak, ami ahhoz kell, hogy megírjanak egy cikket. Menjenek dolgozni!

Ez volt formális rendőrségi riporterri kiképzésünk kezdete és vége.

A következő programponban elmagyarázták azokat a feladatainkat, amelyek szigorúan véve nem tartoztak az újságíráshoz. Amikor például este megérkeztünk az irodába, fel kellett venni a feljebbvalóink vacsorarendelését. Mire véget ért az éjjeli műszak, aktualizálni kellett az újságcikk-archívumot.

Az archívummal kapcsolatos szabályok hihetetlenül bonyolultak voltak. Külön szabályok vonatkoztak arra, hogy a kivágott újságcikk melyik sarkába kell írni a megjelenés dátumát, vagy hogy a cikk a reggeli vagy az esti kiadásból származik. Máshogy kellett iktatni a cikk eredeti és másodpéldányát, és azt is jelölni kellett, ha a cikk az országos napilapokban vagy egy újság első oldalán jelent meg. Az iktatási kézikönyv jelentősen hosszabb volt, mint a rendőrségi újságírás alapismeretei.

Megismertettek egyéb kötelességeinkkel is. Mini életrajzokat kellett például írunk a *Jomiuri* által jószolgálati kötelezettségként terjesztett helyi újság „Trónörökös a házban” rovatába. Ez lényegében a születési rovat volt. A hírek széles skálájával foglalkoztunk: megírtuk a helyi sporteredményeket, statisztikákat gyűjtöttünk, időjárás-jelentést szerkesztettünk. Mondanom sem kell, hogy mindegyikhez másfajta adatgyűjtési, írási és továbbítási módszer járult.

Kaptunk egy naptárt is, amin jelölve voltak a napok, amikor hajnali, esti vagy éjjeli műszakban dolgoztunk, és amikor miénk volt a sportrovat. A régebbi munkatársak naptáraiban függőleges vonalak szeltek át egyes dátumokat. Megkérdeztem, mit jelent ez.

- Ezek a szabadnapok – mondta Nakadzsim.
- De a mi naptárunkon nincsenek ilyenek! – replikáztam.
- Mert nektek nincsenek szabadnapjaitok – felelte.

Délután 1 óra körüljárt az idő, éppen sporteredmény-gépelési maratont tartottunk a számítógépnél, amikor megcsörrent a telefon. A rendőrségi sajtószobáról hívtak, hogy egy férfit halálra késelve találtak Curugasima állomásnál egy kombiautóban. A szaitamai prefekturális rendőrség már hivatalosan is bejelentette az esetet, és nagyon úgy nézett ki, hogy különleges gyilkossági nyomozócsoportot állítanak fel. Ono láthatóan izgatottá vált:

- Rajta gyíkok, elő a jegyzetfüzetekkel! Fogjátok a fényképezőgépet, és indulás!

A gyilkossági ügyek mindig nagy hírverést kaptak Szaitamában – akárcsak Japánban mindenütt. Sokat elmond a közbiztonság általános helyzetéről, hogy bármilyen gyilkosság országos hírnek számít. Vannak azonban kivételek: ha az áldozat kínai, jakuza, hajléktalan vagy nem fehér külföldi, a hír értéke 50%-kal csökken.

Ono elmagyarázta az eljárásrendet:

- A tetthelyen és az áldozat munkahelyén elvégezzük a *kikikomit*, a helyszínelést és az ehhez

kapcsolódó interjúkat. A ti feladatotok az, hogy az áldozatról kiszagoljatok valami infót – ki volt, mikor látták utoljára, ki akarhatta megölni, bármit. És szereztetek fotókat is! Ja, és hozzatok egy arcképet; nem érdekel, honnan szeditek, csak meglegyen. Ha bármi érdekeset találtok, szóljatok be a rendőrségi sajtószobára vagy az uravai irodába! És most nyomás!

Elindultunk. Az új alkalmazottak hat hónapig nem vezethettek autót, így ketten Jamamotoval mentünk, ketten pedig hívtunk egy taxit az egyik *Jomiurival* szerződött társaságtól.

Curugasima messze van Uravától. A nyomozást a Nyisi Irima-i rendőrség kezdte meg, majd a Szaitamai Prefekturális Rendőrkapitányság 1. Nyomozócsoportja (gyilkosság, erőszakos bűncselekmények) vette át az ügyet, és kijelölte a nyomozás vezetőjét. Amikor megérkeztünk a színhelyre, Jamamoto sietősen utamra küldött.

Előző éjjel 11 óra körül a 41 éves Rjú Macsidát felesége holtan találta egy ipari zónában leparkolt kombiautóban. A férfi a hátsó ülésen feküdt, bal mellkasán szúrt sebbel. Feltehetően elvérzett. Macsidát utoljára három nappal azelőtt látták, amikor dolgozni indult. Mivel nem tért haza, családja kerestetni kezdte a helyi rendőrséggel, és április 14-én kiadták a hivatalos körözést.

Szokatlanul hűvös április volt. Hivatalos *Jomiuri* névjeggyemmel és karszalagommal felszerelve örömmel indultam a terepre. A tetthely azonban megközelíthetetlennek bizonyult. A rendőrség a kocsi körüli nagy területet sárga, belépni tilos feliratú szalaggal kerítette el. Körülötte emberi életnek se híre, se hamva nem látszott. Szorgalmasan bekopogtattam néhány ház ajtaján, hátha talállok valakit, aki látott valamit. Ahogy az emberek meglátták, hogy külföldi vagyok, legtöbbször rögtön hallgatásba burkolóztak. Ha mégis beszéltek, csak annyit mondtak, hogy nem láttak semmit.

Arc és Öcsi sem voltak szerencsésebbek.

Egy autóalkatrész-gyártó üzemben így mutatkoztam be egy idősebb alkalmazottnak:

– Jake Adelstein vagyok a *Jomiuri Sinbuntól*.

Azt a választ adta, amit később másoktól ezerszer hallottam:

– Nem veszek semmit.

– De nem is árulok semmit.

– Már van újság-előfizetésem.

– Nem újságárus vagyok, hanem újságíró a *Jomiurinál*.

– Újságíró?!

– Igen, újságíró – mondtam, s azzal átadtam a névjegykártyámat.

– Hmm – háromszor is elolvasta a névjegyet. – Maga gaidzsin, nemde?

– Így van. Gaidzsin riporter vagyok, és a *Jomiurinak* dolgozom.

– És mit akar tőlem?

Ez az eset aznap rendszeresen megismétlődött. Az emberek azt hitték, hogy újságárus vagyok. Egy középkorú úr, aki szabadidőruhában nyitott ajtót, egyenesen azon kezdett zsörtölődni, hogy nem érkezett meg időben a reggeli lapja.

Így hát stratégiát változtattam:

– Jó napot – kezdtem. – *Újságíró* vagyok, és a *Jomiuri Sinbunnak* dolgozom, egy cikket írok. Tessék, a névjegyem. Elnézését kérem, hogy az idejét rabolom, és azért is, hogy külföldi vagyok, de szeretnék feltenni néhány kérdést.

Ez elosztatott ugyan néhány félreértést, de az eredmény még mindig nem volt több a semminél. A kollégáim hasonlóképpen jártak. Számos más riporter társaságában felkerestük az áldozat munkahelyét. Amikor odaértünk, a gyár éppen zárt, és a munkások tömött sorban igyekeztek kifelé az épületből. Bizonyára azt az utasítást kapták, hogy ne beszéljenek újságírókkal, mert mindenkinél a hallgatás falába ütköztünk.

Körbejártam, hátha valahol nagyobb szerencsével járok. Találkoztam egy zöld overallos férfival, aki egy teherautóra rakodott. Köszöntem, és meglepő módon az arcizma sem rándult nem japán arcom láttán. Megkérdeztem, mit gondol, kinek lehetett oka kinyírni a kollégáját.

– Hát, viszonya volt az egyik munkatársnőjével, ezt mindenki tudja – felelte. – Úgyhogy biztos a felesége volt, vagy a másik csaj. A neve érdeklí?

Naná, hogy érdekelt a név. Megpróbáltam leírni, de a japán nevekbe mindig beletörött a bicskám. Olyan sok írásváltozat és különböző jel létezik, hogy ez néha még a japánoknak is komoly gondot okoz.

Végül kivette a kezemből a jegyzetfüzetet, és leírta a nevet ő maga. Udvariasan megköszöntem, de csak legyintett:

– Nem tőlem hallotta, és soha nem beszélünk.

– Megértettem.

– Josijama, a szerető, már napok óta nem jött be dolgozni. Ez minden.

Ilyen könnyű lenne az egész? Felhívtam Jamamotót egy fürkéből. Olyan izgatott voltam, hogy csak hebegtem-habogtam. Jamamoto leállított, és a részleteket kérte. Azt mondta, csapjam a hónom alá Josiharát, az Arcot, és folytassuk együtt a munkát.

Felütöttük a telefonkönyvet, és elkezdtek hívogatni a Josijamákat. Josihara végül rátalált az igazira, aki a férje szerint nem tudott a telefonhoz jönni, mert a rendőrséggel beszélt. Bingó!

A következő feladatunk az volt, hogy elmenjünk a Nyisi Irima-i rendőrség sajtótájékoztatójára. Egy helyi riporterünk, Kanda már ott volt, éppen a kapitányhelyettessel beszélt. Az *Aszahi* és a szaitamai

helyi sajtó kezdő újságírói is ott sündörögtek, de a legnagyobb tömeg a kávéautomata körül tolongott.

Kanda már szert tett a maga pohár kávéjára. Veterán újságíró volt, szorgalmas és agresszív. Acélkeretes szemüvege eltakarta arca nagy részét, homlokáról lelógó, hosszú, zsíros, csatakos frufruja juhászkutyához tette hasonlónvá. Váltottunk néhány udvarias szót, majd Kanda félrehúzott a sarokba. Gratulált az eredményeimhez, de figyelmeztetett, nehogy a sajtótájékoztatón kinyissam a számat.

– Ha bármi lényegbevágót kérdezel a sajtótájékoztatón, elrontod a saját exkluzív anyagodat. Csak olyan részletekről kérdezz, amiről már mindenki tud, ne arról, amit sejtessz! Csak figyelj és hallgass!

A sajtótájékoztatót a második emeleten tartották egy tárgyalóban. Az asztalt, ahol a gyilkosságok főnöke nyilatkozott, körbevették a tévéstábok, az újságírók pedig telerakták a diktafonjaikkal.

A főnök röviden és velősen beszélt. A jegyzeteit olvasta fel:

– Feltételezhető, hogy az áldozatot, Macsidát néhány nappal ezelőtt meggyilkolták, valószínűleg azon az éjszakán, amikor eltűnt. A hosszú pengéjű kés valószínűleg átjárta a szívet, és azonnali halált okozott. A halál hivatalos oka elvérzés.

A vértócsa alapján ítélve a gyilkosság feltehetően a gépkocsiban történt. Jelenleg az áldozat ismeretségi körét és munkahelyét vizsgáljuk további információ érdekében. Felállítottunk egy különleges nyomozócsoportot: az ügy pontos státusáról ma este döntünk.

Jelenleg ennyit tudunk. Vannak kérdések?

A kezek nem emelkedtek azonnal a levegőbe. Úgy tűnt, konszenzus uralkodik abban a tekintetben, hogy itt és most nem szabad fontos kérdéseket feltenni. Jobb a sajtótájékoztató után elkapni a zsaruk grabancát, az otthonukban vagy az ajtóban, kifelé menet. Azért az újságírók úgy érezték, kötelező kérdezniük.

– Korábbi hírek szerint a feleség talált rá a holttestre. Hogyan történt ez?

– Az asszony egy ismerőse segítségével kutatta át a területet, amikor meglátta a családi autót. A holttest benne volt.

Én magam azt gyanítottam, hogy ez enyhe csúsztatás.

– Mikor értesült a rendőrség arról, hogy Macsida eltűnt?

– Két nappal az eltűnését követően.

– Miért vártak ilyen sokáig? – vontta össze a szemöldökét az *Aszahi* egyik riportere.

A nyomozó nem kapta be a horgot:

– Miért, mikor kellett volna bejelenteni? Ha maga nem ér haza ma éjjel kettőig, a felesége azonnal betelefonál hozzánk?

– A feleségem? Az biztos.

Nevetés hullámozott végig a termen. A tájékoztató hátralévő része jó hangulatban telt, és a résztvevők szétszéledtek.

Később visszatértünk Uravába, és összevetettük a jegyzeteinket. Amikor hajnali 3 körül Jamamoto visszatért a rendőrfőnök otthonából, ahová információért ment, megerősítette az általunk összegyűjtött részleteket. Az ismerős, aki „segített” Macsida feleségének fellelni a holttestet, nem volt más, mint Josijama, az állítólagos szerető. Természetesen ő volt a rendőrség fő gyanúsítottja.

A következő napot a szomszédok kikérdezésével töltöttük – sikertelenül. Annyit azért kiderítettünk, hogy a rendőrség kihallgatta Josijamát, aki azonban nem vallott. De másnap reggel beismerte a tettét a férjének, aki felhívta a szaitamai rendőrséget. A letartóztatás éppen időben történt ahhoz, hogy a hír megjelenhessen az esti kiadásunkban.

A cikk valahogy így festett:

Josijama részmunkaidős alkalmazott volt ugyanannál a társaságánál, ahol Macsida is dolgozott. Viszonyuk tavaly tavasszal kezdődött, Macsida azonban úgy döntött, szakít a nővel.

Április 12-én, munka után egy közeli parkban találkoztak. Autókirándulásra indultak, ami legalább három órán át tartott. Este 9 körül Macsida leparkolta a gépkocsit munkahelyük közelében, majd ezt követően vitatkozni kezdtek. Ekkor Josijama vadásztőrrel mellkason szúrta a férjét, aki azonnal meghalt. A nő kijelentése szerint Macsida véget akart vetni a kapcsolatuknak és saját életének is; ő csak azt tette, amit a férfi kért.

Josijama jó ismerőse volt Macsida feleségének, így felajánlotta, hogy segít megkeresni a férjét. A rendőrség még keresi a gyilkos fegyvert, azonban bizonyítékként foglalták le az autóban talált üdítő dobozt, melyen Josijama ujjlenyomatát fedezték fel.

A nőt 1994 szeptemberében nyolc év kényszermunkára ítélték. Az eset nem volt túl izgalmas, és biztos vagyok benne, hogy mára már régen elpárolgott a rendőrök és az ügyel foglalkozó riporterek emlékezetéből. Én viszont kaptam néhány piros pontot, hiszen már a nyomozás legelején rávilágítottam a gyilkos személyére. Természetesen több múlt a szerencsén, mint a tehetségen, de megtanultam egy fontos leckét: az újságírásban fontosabb az eredmény, mint a befektetett energia.

Zsarolás, a kezdő riporter legjobb barátja

Hónapokat töltöttem rendőrségi újságírók között, összebarátkoztam néhány zsaruval, de saját „házi kopóm”, akire a magam erejéből tettem volna szert, még nem volt.

Pedig exkluzív híreket nem volt könnyű szerezni. Először is ki kellett szimatolnunk, van-e valamilyen érdekes ügy folyamatban, majd kiderítettük, melyik közrendőr foglalkozik vele. A bizalmába kellett férköznünk, és megszereznünk az információit, s végül úgy kellett kapcsolatba

lépnünk a rendőrségi vezetőkkel, hogy ne derüljön ki, az adatok honnan származnak.

Néha órákon át vártunk egy zsaru háza előtt abban a reményben, hogy szóba áll velünk, és legalább némi részinformációt elárul, de komolyabb ügyek miatt akár napokig is készek voltunk egy helyben dekkolni. 1993-ban a kommunikáció sokkal nehezkesebb volt, mint ma, a legtöbb embernek nem volt mobiltelefonja, ezért vagy a munkában, vagy otthon, esetleg útközben kellett elcsípnünk. Az is előfordult, hogy fel kellett keresnünk a gyanúsított házát, hogy megerősítsük, valóban letartóztatták, ez az információ ugyanis Japánban nem nyilvános.

Ha végre megvolt az információ, a hitelességét legalább három félnek kellett igazolnia. Végül még a szerkesztőt is meg kellett győznünk, hogy a sztorit nyugodtan napvilágra hozhatja, annak ellenére, hogy nem áll mögötte rendőrségi sajtóközlemény. Gyakran előfordult, hogy amikor már arra készültünk, hogy a cikk hamarosan megjelenik, és erről értesítettük a rendőri vezetőket, a rendőrség gyorsan kiadott egy sajtóközleményt, ami a mi erőfeszítéseinket egy pillanat alatt tönkretette.

Végül aztán minden nehézség ellenére nekem is lett saját exkluzív sztorim. Hogyan? A régi, jól bevált módszer: a zsarolás segítségével.

Délutánonként legépeltem a sporteredményeket, a születési és halálozási híreket, majd az idősebb kollégák vacsorarendeléseinek felvétele előtt biciklire ültem, és elkerekeztem az omijai őrre, hogy barátkozzam a rendőrökkel. Általában nem volt túl sok dolguk, úgyhogy leültem közéjük, és elfecsegtünk egy darabig; zöld teát ittunk, és politikáról, régi dolgokról, tévéműsorokról beszélgettünk. Vittem nekik fánkot, ami valószínűleg nem része a japán rendőrök hagyományos étrendjének, de nem tűnt úgy, hogy bánnák. Lehet, hogy igazából pont ezért szerették.

Az egyik zsaru, aki a vasútnál szolgált, elmesélte, hogy néhány héttel azelőtt elkaptak egy zsebtolvajt. A tolvaj állítólag rengeteg bűntényt ismert be, és külön megragadta a figyelmemet, hogy minden nap öltönyben és nyakkendőben ment dolgozni. Vérbeli profi volt. Bár hasonló esetek időről időre felbukkannak a japán sajtóban, ez valamiért érdekesnek tűnt számomra, és jobbat pillanatnyilag amúgy sem tudtam.

Eldöntöttem, hogy megírom a cikket, a bevezetőjét már meg is fogalmaztam. Csupán azt nem tudtam, hogy a tolvaj hány bűncselekményt vallott be. Hiába lett volna ez a történet legfontosabb eleme, a vasúton dolgozó zsaruk nem tudtak segíteni. Mivel most már az omijai rendőri vezetők foglalkoztak az ügygel, nem volt más esélyem, mint hogy beszéljek az egyik magas rangú tiszttel.

A nyomozók vezetőjét Fudzsinak hívták. Kitűnő kihallgató és remek zsaru hírében állt, de az újságírókat nem kedvelte. Magas, karcsú férfi volt, vékonykeretes szemüveggel; mindig szürke, gyűrött öltönyt viselt, és már reggel olyan borostás volt az arca, mintha fél napja nem borotválkozott volna.

Nyilván engem sem szeretett, de azért nem is gyűlölt. Egyszerűen csak idegesítettem, mint az összes többi riporter, akik zsongtak körülötte, mint a döglegyek. Előbb vagy utóbb úgymint majd helyettem valaki más, lehetőleg egy igazi japán, gondolhatta. Elhatároztam, hogy fejest ugrom a mély vízbe, és

megkérdezem a hiányzó információról, hogy megírhassem a sztorit. De ő hajthatatlan maradt.

– Ha olyan rettenetesen jól informálnak hiszi magát, rajta, írja meg a cikkét! De lefogadom, nem tudja, hány zsebtolvajlást követett el az ipse, mielőtt elkaptuk. Tízet? Százat? Kétszázat?

– Szóval száznál többet?

– Nem tudja, igaz?

– Nem.

– Hát, akkor azt hiszem, ez nem a maga sztorija. Miért nem vár még egy hetet? Akkor minden részletet megtudhat.

– Úgy érti, enyém lesz az exkluzív hír?

– Frászt! – mondta. – Tartunk egy sajtótájékoztatót, ahol felteheti az összes magát érdeklő kérdést.

– De az már nem az én sztorim lesz.

– Az meg nem az én bajom. Intézem a papírmunkát, a rendőreim nyomoznak, és amikor minden összeáll, megtartjuk a tájékoztatót. Maga meg megírja. Eset lezárva.

Odaintett egy rendőrnőt, és rám mutatott:

– Hozna Adelstein szánnak egy csésze teát? Olyan keményen dolgozik, hogy egészen kitikkadt. – Aztán, míg én az asztalánál szürcsöltem a teát, faképnél hagyott, nyilván lement, hogy figyelmeztesse a helyettesét, hogy az épületben ólálkodom.

Ha zsarú volnék, én is hasonlóképpen éreztem volna saját magammal szemben. A rendőrfőnöknek nem származik haszna abból, ha nekem ad egy sztorit. Nem garantálhattam, hogy a történet jó fényben tünteti fel a személyét, és olyan információm sem volt, amit felkínálhattam volna cserében. Másrésről viszont milyen hátrány érné, ha információt adna? Keményen dolgozom, megérdemelném. Ha megírnám az esetet, az kedvező visszhangra találna a város polgárainak körében, de legalábbis nem keltene a rendőrség rossz hírét.

Egy hét múlva tehát sajtótájékoztató; a zsaruk imádják megvárakoztatni az újságírókat, táncolni az idegeiken. Nem volt jobb dolgom, így aznap este 9-kor már megint a zsarukkal ütöttem el az időt: teázgattunk, tévéztünk. Egyszer csak észrevettem egy fantomképet a hirdetőtáblán. A kép egy tolvajé volt, aki nagy elektronikus és ruházati üzleteket fosztogatott a város egyik forgalmas útja mentén. A körösvény – japánul *tehaizo* – részletesen leírta a tolvaj külalakját és az általa elkövetett bűncselekmények helyszínét. Eszembe jutott valami.

– Fiúk, csinálhatok egy fotót az őrszobáról? – vettem oda félvállról az egyik rendőrnek, aki éppen fánkot majszolt. – Apám törvényszéki kórboncnok Missouriban, és nagyon kíváncsi, hogy néz ki egy japán rendőrőrs.

A tény, hogy apám majdnem rendőr, nagy hatást gyakorolt a zsarukra, és vagy ötven kérdést tettek fel róla, amíg beálltak a fényképhez. Elrendeztem őket a hirdetőtábla előtt, és közben gyorsan

csináltam egy közelit a körözvényről.

11-re értem vissza az irodába. Ettem némi hideg pizzát a hűtőből, és előhívtam a filmet. (Ez még a fényképezés őskorában történt, amikor a fényképeket egyenként elő kellett hívni.) Felnagyítottam a hirdetményt, kivágtam, gyenge minőségű fénymásolatokat készítettem róla, ezeket meggyűrtem, és a leggyatrábban sikerült példányt hazavittem. Az volt a célom, hogy elhitesse, egy áldozattól vagy kereskedőtől kaptam, esetleg a kukából halásztam ki. Nem akartam, hogy bárki megtudja, akkor fotóztam, amikor a rendőrőrsön múltam az időt. Ezzel nemcsak kitiltathattam volna magam az őrszobáról, de a fánkrajongó rendőrbarátaim torkán is megakadhatott volna a falat.

Másnap elmentem az egyik üzletbe, beszéltem a tulajdonossal a rablásról, és megkérdeztem, tud-e hasonló esetekről. Mutatott egy példányt a rendőrségi körözvényből is, de másolatot nem adott. Délután 2 körül elsétáltam az omijai rendőrőrsre, és engedélyt kértem, hogy beszélhessek Fudzsiival.

Fudzsi intett, hogy üljek le, és az asztalra könyökölt. Állát templomszerűen összefont ujjaira helyezte, és kaján kíváncsisággal méregetett.

– Hogy halad a nagy sztorival? – kérdezte.

– Á, az már nem érdekel – feleltem.

– Nem érdekli?

– Nem, mert találtam egy jobbat. Írok egy közérdekű cikket az omijai üzletekben történt rablási sorozatról. Szerintem ezt a képet is megjelentetjük.

Megmutattam a másolatot, de nem adtam a kezébe.

– Ezt meg hol szerezte? – nyögte.

– Beszéltem az áldozatokkal – mondtam. Ez ugyan nem volt válasz a kérdésére, de hazugság sem volt, és Fudzsi láthatóan félrevezette. Nem tűnt meglepettnek.

– A nyomozás kellős közepén járunk. Ha megjelenteti az anyagot, elijeszi a rablót, és soha nem fogjuk elkapni.

– Az nem az én problémám – mondtam. – Az én dolgom az, hogy a közösség érdekében híreket gyűjtsek, és a lehető leghamarabb megírjam a cikket. De ha akarja, beleírom, hogy a rendőrség már nyomoz, ezt megígérhetem.

– Ne írja meg a cikket!

– Újságíró vagyok, muszáj megírnom a tényeket. Ez a munkám. Maga abból él, hogy nyomoz és elkapja a bűnözőket. Én is nyomozok, és ennek az eredménye jelenik meg az újságokban. Ha nem írok, nem dolgozom, és jobb témám jelenleg nincs.

Fudzsi szemei összeszűkültek a vékony szemüveg mögött.

– Adok magának egy jobb témát. Sokkal jobbat, mint ez a közérdekű hülyeség egy egyelőre

megoldatlan bűnesetről.

– Mire gondol?

– Megírhatná a zsebtolvajos sztorit, még egyetlen lapban sem jelent meg.

– Hm. Ez jól hangzik, de engem csak akkor érdekel, ha megkapom a sztori teljes, kendőzetlen változatát – erősködtem. – Én, és senki más.

– Az lehetetlen. Ha csak magának mesélek az ügyről, az összes többi riporter a nyakamra jár, és bepanaszolnak egyenlőtlen elbánás miatt.

– Siránkozzanak csak! Nekem viszont harminc percen belül fel kell hívnom a főnökömet, hogy mit küldök a reggeli kiadásba. Egyelőre csak ez a sorozatos rablási esetem van.

– Várjon! – mondta. – Adjon egy fél órát! – Odaintette a rendőrnőt. Az hozott egy csésze zöld teát, amit éppen lerakott volna elém, amikor Fudzsi megálljt intett. – Nem kérne inkább kávé a tea helyett?

– Nem, jó lesz a tea.

– De jobban szereti a kávé, nem?

– Hát...

Fudzsi biccentett a nőnek.

– Tejszínnel vagy cukorral? – kérdezte.

– Mindkettővel, ha lehet.

– Rendben, várj on itt! – mondta Fudzsi, s azzal elindult lefelé a lépcsőn. A kávé rettenetes, instant lötty volt, de jobb, mint a zöld tea. Fudzsi húsz perc múlva tért vissza.

– Rendben – sóhajtott. – Találkozzunk holnap délben a dodzsó-edzőteremben! Mindent elmondok, amit a zsebtolvajról tudni akar. De jól gondolja ki, hogy mit kérdez, mert ilyen alkalma soha többé nem lesz – s azzal elment.

Aznap délután a szerkesztőségben elmondtam Jamamotónak, milyen alkut kötöttem Fudzsival. Jamamoto egyszerre tűnt elégedettnek és zavarodottnak:

– Te megszaroltad a rendőrfőnököt egy sztoriért?

– Nem zsaroltam meg, csak elcseréltem az egyik cikktémát egy másikra.

– Szóval megszaroltad.

– Szerinted fenyegettem?

– Hát, tulajdonképpen nem.

– Oké, tehát nem zsaroltam meg.

– Adelstein, te aztán furcsa egy szerzet vagy. Van vér a pucádban, de sunyi vagy, mint a róka.

– Valamit rosszul csináltam?

– Akár izgalmasabb sztorit is kihúzhattál volna az öregből. Összesen egy gyenge zsebtolvajos történetet adott?

– Én nem akartam többet.

– Na jó – mondta. – Ha megvan a cikk, gépeld le, és próbálkozz a szerkesztőnél, hátha exkluzív elbánást kapsz!

Amikor másnap megérkeztem az edzőterembe, Fudzsi már ott várt. Keresztbe tett lábbal ült a tatamimatracon, ölében egy halom papírral. Levettem a cipőmet, felléptem a tatamira, és formális *szeiza*-pozícióban leültem vele szemben: lábamat a fenekem alá húztam, a térdeimet összezártam.

Fudzsi levette a szemüvegét, letette maga mellé, és végigmért. Elővettem a jegyzetfüzetemet és a tollamat.

– Adelstein.

– Igen, Fudzsi szan?

– A zoknija nincs párban.

Lenéztem. Igaza volt. Az egyik zoknim szürke volt, a másik fekete. Reggel nem gondoltam rá, hogy le fogom venni a cipőm.

– Elnézést kérek, siettem ma reggel. Fudzsi megcsóválta a fejét:

– Nem könnyű kiismerni magát. Az ember azt hinné, gőze sincs arról, mit csinál, aztán kiderül, hogy nagyon is jól tudja. Most meg: még egy pár zoknit sem tud rendesen felhúzni.

– Igaza van.

– Nyolc éve dolgozom nyomozóként, és egyetlen újságírónak sem adtam oda az ügyeimet.

– Megtisztel, hogy én vagyok az első.

– És az utolsó. Senkisé tudhatja meg, hogy beszéltem magával az esetről. Ha megkérdezik, honnan szerezte az információt, mit fog mondani?

– Nem hiszem, hogy bárki megkérdezné.

– Ó, dehogynem. Ismerem a maga fajtáját.

– A fajtámat?

– A firkászokat. Szóval? Akkor mit mond? Egy pillanatra elgondolkodtam.

– Azt fogom mondani, hogy valaki a rendőrőrsről kiszivárogtatta az információt a főnökömnek, és muszáj volt megírnom az esetet, mert engem bízott meg velem.

– Kitűnő válasz – bólintott Fudzsi, majd összefoglalta a zsebtolvaj letartóztatásához vezető eseményeket és az ügy érdekesebb adatait. Elmondta, mikor született a tolvaj, és azt is, hogy hány esetet vallott be. Utána türelmesen válaszolt a kérdéseimre.

Amíg az omijai rendőrségen dolgoztam, soha többé nem kaptam tőle exkluzív információt. Viszont amikor beugrottam hozzá néhány szóra, mindig megkérdezte, hogy zöld teát vagy kávékat kérek-e.

A cikk szeptemberben jelent meg a helyi *Jomiuri* „Történetek feketén-fehéren” című állandó rovatában. A cikk mellett a nevemet is feltüntették.

A zsebtolvajlás apró eseménynek számít a bűnüldözés évkönyveiben – az írást csak azért idézem, hogy ezzel is a japán bűnözők professzionalizmusát érzékeltessem.

Az omijai rendőrség letartóztatta Szató Koszukét (45), miközben a vonaton egy utas pénztárcáját készült elemelni. A fogás különlegességét az adja, hogy a zsebtolvajok elfogásához tettenérés szükséges, máskülönben szinte lehetetlen bíróságon bizonyítani a bűncselekményt. A szokásos védekezés az, hogy a vádlott „megtalálta a pénztárcát, és éppen a rendőrségre igyekezett vele”. Ezt az állítást nehéz cáfolni.

Szató saját bevallása szerint kevesebb mint egy év leforgása alatt 420 bűncselekményt követett el. Lehet, hogy többet is, de saját feljegyzései nem teljesen pontosak.

A férfi egy kis halászfaluban lakott Nyígata prefektúrában. A hétköznapokat nem töltötte otthon; a feleségének azt mondta, hogy egy barátja tokiói bárjában dolgozik kiegészítőként. Hétfővégre hazatért, kifizette a számlákat, és heti 1000 dollárnak megfelelő összeget hagyott nála.

Hétfő reggel öltönyben és nyakkendőben indult el hazulról, majd felszállt egy tokiói, oszakai vagy más, vidékre tartó vonatra. Napközben pacsinkót (japán nemzeti szerencsejáték) játszott vagy szaunákban szundikált. Este felszállt arra a vonatra, amelyikre éppen kedve szottyant – ez rendszerint egy késő esti expresszvonat volt –, és munkához látott: olyan kereskedőket keresett, akik berúgtak és kiütötték magukat. Könnyűvé tette a munkáját, hogy sok japán biztonságosan tartja a vonatokat, és nyugodtan alszik.

Leült a kiszemelt áldozat mellé, és, rendszerint táskájával takarva, elemelte annak pénztárcáját. Kivette a készpénzt, de semmi máshoz nem nyúlt. A pénztárcát az áldozatnál hagyta, s a legtöbb szegény ördög még csak fel sem ébredt. Amihez legjobban értett, az a buranko volt, azaz a pénztárca eltulajdonítása a széke melletti akasztóra lógatott zakó zsebéből. Állítása szerint ebben páratlan tehetsége van. Legyen a vonat üres, avagy teli, üljön az áldozat vele szemben vagy mellette: ő el tudja lopni a bukszát. Természetesen úgy is játszi könnyedséggel meglovasítja a

pénzt, hogy alvást tettet.

Japánban minden művészet, még a zsebtolvajlás is. Művészet a küzdősport; a dzsúdó, az aikidó, a kendó nemcsak arra szolgálnak, hogy ellenfelünket harcképtelenné tegyünk, hanem arra is, hogy segítségükkel saját magunkon is megtanuljunk uralkodni. Szató sok szempontból mester volt a maga nemében.

Személy szerint bántam, hogy egyetemi éveim alatt nem töltöttem több időt a küzdősportokkal; úgy találtam, hogy az élet a *Jomiuri* riportereként fizikailag is megterhelőbb, mint arra számítottam.

Szilveszter van, bunyózzunk!

Japánban az óév vége és az újév beköszönte igen fontos események. Újévkor japánok ezrei özönlenek a buddhista templomokba, hogy meghallgassák a *dzsoja no kane* nevű harangok zengését. A templomok nagyharangját 108-szor kongatják meg; minden zengés a buddhista világ egy-egy főbűnét jelképezi. Úgy vélik, hogy a harang hangja megtisztítja bűneiktől a jelenlevőket, akik így frissen és megtisztulva kezdhetik az új évet.

Jobb a békesség, úgyhogy ha tehetem, én is minden évben meghallgatom a harangokat. Ma már vannak templomok, amelyeknek a honlapján interneten is közvetítik a harangzengést. Nemrég kipróbáltam, meghallgattam, hát nem az igazi.

A harangozás után sokan elzarándokolnak egy sintoista szentélybe, ahol imádkoznak a szerencsés új évért. Három, négy vagy a naptártól függően öt napig senki sem dolgozik; a legtöbben hazatérnek a szülővárosukba, az üzleti és kormányzati negyedek elcsendesülnek, elnéptelenednek.

Mielőtt azonban mindez bekövetkezik, a cégek is megtartják az év számukra legfontosabb buliját. A *bonenkait*, azaz az „évfelejtő partit” rendszerint december első felében rendezik, és – figyelembe véve az elfogyasztott alkoholemennyiséget –, a név nem csupán üres fenyegetés. Az össznépi „ereszd el a hajamat” helyszínén együtt mulat beosztott és főnök. Az uravai Jomiuri-szerkesztőség évfelejtő tivornyája sokszor torkollt betintázottak verekedésébe. Az én első bonenkaiom sem volt kivétel.

Egy helyi *izakajában* gyülekeztünk. A menü a szokásos volt: nyers és főtt hal, jakitori⁵, tofu, savanyúság, rizsgolyók és harcsatempura⁶, hiszen Urava a harcsájáról híres. A japánok általában nem esznek harcsát (az ízét nem tartják különlegesen finomnak), de én örültem, hogy a tányéromon olyan étel van, ami az otthonomra emlékeztet.

A tivornya eleje remekül sikerült. Mi, kezdők szórakoztató produkciókkal készültünk. Egyesek kártyatrükköket mutattak, mások lufit csavartak állatfigurává. Én egy 500 jenes érmét egyensúlyoztam az orromon, ami elképesztő sikert aratott. A furcsaságok ezután következtek.

Elindultunk az étteremből, és egy bár felé vettük az irányt, amikor Kimura arcán hirtelen megjelent a

harcí hév. Kimura a kumagajai iroda hírhedten jobboldali, császárimádó vezetője, alacsony, keménykötésű fickó, akit ondolált haja a gyakornokkoromban látott jakuzához tett hasonlónak. Józanon remek ember volt, azonban rengeteget kötekedett, ha berúgott. Aznap éjjel úgy ivott, mint a szivacs. Engem már a következő izakaja felé vezető úton kiszemelt magának. Amikor leültünk, gúnyosan méregetni kezdett:

– Rád nézek, Adelstein, és nem értem, miért veszítettük el a háborút. Hogy a fenébe kaptunk ki néhány nyomorék amerikaitól? Barbárok vagytok, neveletlenek, kultúrálatlanok és tiszteletlenek. Éljen soká a császár! *Tenno nyi banzáj!*

Nem emlékszem, hogy több mint ötéves egyetemi tanulmányaim alatt valaha is találkoztam volna japán nacionalistával. Azt tudtam, hogy léteznek. Hallottam, hogy Misima Jukio, Japán legnagyobb íróinak egyike testépítő, meleg és nacionalista. Láttam szélsőjobboldali aktivistákat, akik fekete mikrobusszal járták a várost, és császári indulókat bömböltettek a hangszóróból. De nem tudtam, hogyan állítsam le Kimurát. Mit mondhatnék? Kérjek elnézést, mert megnyertük a háborút?

Régóta tudtam, hogy részegekkel sosem szabad vitázni, így csak bólogtam, és semmire sem kötelező udvariasságokat mondogattam: „Nyilván ez is egy álláspont.” Vagy: „Persze, talán tényleg így történt.”

Az 1990-es évek elején a revizionistákat és császárpártiakat a közvélemény jóindulatú örülteknek tekintette, és senki nem vette őket komolyan. Én sem tudtam komolyan venni Kimurát, hiába kötötte az ebet a karóhoz.

A kocsmában többször helyet cseréltünk, így Josihara és Öcsi kimentett szorult helyzetemből, de Kimura úgy követett, mint egy buldog, ami szagot fogott. Amikor tovább indultunk a hoszteszbárba, megragadta a vállamat.

– Olvastam a céges hírlevélben, hogy értesz a ving csunhoz. Az valami kínai harcművészet, nem?

– De, igen.

– Hát azt tudod-e, mi az a *sorindzsi kempó*?

– Igen, japán harcművészet, amit Dosin Szó alapított. Nagyon érdekes harci stílus.

– A világ legjobb harci stílusa. Igazi japán harcművészet!

– Biztos vagyok benne, hogy lenyűgöző. Én a ving csunt jobban kedvelem, jobban illik hozzám.

– A sorindzsi kempó a legjobb!

Hátat fordítottam neki, és Jamamotoval továbbsétáltam következő úti célunk felé. Aztán a szemem sarkából láttam, hogy rúgásra emeli a lábát.

Nem vagyok világbajnok harcművész. A ving csun a két alsó ujjperccel kis távolságról bevitt, úgynevezett egyincses ütéséről híres. Bár évek óta műveltem a ving csunt, mindössze három fogást sajátítottam el megfelelően. Az egyincses ütés volt az egyik.

Ösztönösen megfordultam, leállítottam a rúgást, és teljes erőből mellbe vágtam Kimurát, amitől hátraesett. Elképesztő szerencsém volt az ütéssel, és bár azt hittem, fekvé marad, Kimura egy szempillantás alatt felpattant a földről.

Korához képest meglepően jó fizikai állapotban volt. Rám vetette magát, átkulcsolta a fejem, és a földre kényszerített. Eközben kis csoportunk tagjai izgatottan körbevettek, és figyelték, mi folyik. A sorindzsi kempó párját ritkítóan hatékony fogásokkal rendelkezik, de sikerült meglazítani Kimura acélszorítását, kicsusszantam a markából, és megszorongattam a gégéjét. Amíg levegőért kapkodott, fölékerekedtem, és készen álltam arra, hogy részeg dühömben a tenyeremmel péppé lapítsam az orrát, de Odanaka, az általában visszafogott és udvarias riporter leráncigált róla. Tőlem kérdezte meg, hogy minden rendben van-e, és letörölte a koszt a ruhámról.

Kimura a nyakát fogta, és készen állt arra, hogy rám vesse magát, de néhány kolléga visszatartotta. Üvöltve káromkodott.

– Hé, te ütötted meg először! – kiáltott rá Odanaka. – Mit üvöltözöl? Neked kellene példát mutatnod! – Odanaka egyike volt azoknak a keveseknek, akik kiálltak a fiatal újságírók mellett. A *Jomiuri* hierarchiájában nagy merészség kellett ahhoz, hogy valaki ellentmondjon egy tapasztalt kollégának.

Ekkor Szaito is odalépett, és ujját Odanakára szegezve ezt kiáltotta:

– Fogd be a szád! Hadd játsszák le! Nekem bejön, ha kakaskodnak a srácok – röhögött, s azzal igyekezett lefejtetni a többi újságírót a dühében majd szétrobbanó Kimuráról.

– Miféle főnök vagy te?! – üvöltött Odanaka Szaitóra. – Hagyod, hogy a kezdőket a feljebbvalóik inzultálják? Az volna a dolgod, hogy megleckéztesd Kimurát. Te törpe seggfej!

Erre Odanaka Szaito felé mozdult, Szaito pedig válaszul majdnem állkapcsoson vágta. A csoport négy részre oszlott: az egyik Kimurát, a másik Szaitót tartotta vissza, a harmadik engem védett, a negyedik pedig Odanakát fogta le, hogy ne verje véres péppé Szaitót.

Amikor lenyugodtak a kedélyek, Jamamotoval és néhány másik újságíróval hazaindultunk. Útközben beugrottunk egy Josinoja gyorsétterembe egy tányér marhahúsos rizsre. Kicsit aggódtam, hogy vajon elveszítettem-e az állásom.

Jamamoto biztosított róla, hogy erről szó sincs:

– Öregem, ez a bonenkai lényege. Holnapra mindenki elfelejt mindent. Na jó, igazából nem, de senki sem fogja szóba hozni a verekedést, úgyhogy te se tedd. Mellesleg szépet ütöttél. Ha olyan jól írnál cikket, ahogyan verekszel, nem lennél ilyen töketlen újságíró.

Igaza volt. Másnap mindenki úgy tett, mintha mi se történt volna. Sosem beszéltem az esetről Kimurával, és jobb lett a viszonyunk, mint korábban bármikor. Attól fogva bizalmasan *Jake kunnak* hívtam, én pedig ügyeltem, hogy soha ne politizáljunk.

Azt hittem, hogy az óév nyugalmasan ér véget. December 29-én Jamamotoval a szaitamai rendőrség sajtószobájában ücsörögtünk. Ő képregényt olvasott a kanapén, én pedig éppen cikket gépeltem a télen virágzó aloékról, amikor a tűzoltóság hullámhosszára állított rádió hírt adott egy kavagucsi tűzesetről. Azonnal taxiba pattantam, és a helyszínre hajtottam.

Mire odaértem, a tüzet már eloltották. Éppen a jegyzetfüzetembe írogattam, amikor a tűzoltósági CB-rádión meghallottam, hogy a helyszíntől nem messze újabb tűz ütött ki. A tűzoltók visszaugráltak a kocsijaikba, én pedig a park felé rohantam, ahonnan a tüzet jelentették.

Ahogy beléptem a parkba, az első sarkon majdnem beleütköztem egy nagy lánggal égő emberbe. A férfi lassú, robotszerű léptekkel járt körül egy mérleghintát, néhány környékbeli vizesvödrökkel és poroltókkal próbálta eloltani. Egy csapat gyerek gyülekezett körülötte, és álmélkodva nézte az eseményeket. Az én arcomon is landolt egy adag tűzoltóhab. Aztán az ember összeesett, és magzati pózban összegörnyedt a földön. A levegőben kerozin-, égett hotdog- és hoiszinszós-szag terjengett.

A férfi még mindig lélegzett. Hallatszott a zihálása, látszott, ahogy mozog a mellkasa. Még ötször levegőt vett, és meghalt.

Egy pillanatra megállt az idő. Még a gyerekek is elhallgattak. Az égett bőr sístergése és a forgalom zaja hallatszott néhány utcányi távolságról. Aztán mindenki egyszerre kezdett beszélni arról, hogy mi most a teendő.

A tűzoltók két perc múlva érkeztek. Az egyik orvos megpróbálta kitapintani a halott pulzusát, de megégette a kezét, feljajdult, és elrántotta. Egy másik orvos sztetoszkópot hozott, és oda tette, ahol valószínűleg a mellkas volt valaha. Azonnal halottá nyilvánította a férfit, és ráborított egy kék leplet. A rendőrség ekkor még nem volt a helyszínen.

Felhívtam a szerkesztőséget, elmondtam, mi a helyzet, aztán elkezdtem kérdezgetni az embereket a tömegben, mi történt. A három kisiskolás gyerek, aki az egészet végignézte, elmondta. A kék munkásruhába öltözött ember biciklivel érkezett a parkba, a kosarában egy piros műanyag kerozinokannával. Aztán megállt, a kerozint a fejére öntötte, és elővett egy doboz gyufát. Az első szálát nem sikerült lángra lobbantania, mert elázott a kerozintól, de végül talált egy szárazat, és meggyújtotta. Amint hozzáértette a mellkasához, az egész teste lángba borult.

A gyerekek megpróbálták körülírni a lángra lobbanás hangját, de nem tudták eldönteni, hogy vajon petárda vagy műanyag buborékfólia pattogására emlékeztetett-e jobban. A lángoló ember leírására a *hidaruma* szót használták (*hi* jelentése „tűz”, *daruma* pedig a láb nélküli buddhista ikonra utal). Nem tűntek különösebben megdöbbennek vagy sokkoltnak, nekik ez az önégetés csak egy furcsa eset volt. A helyszínen szóba elegyedtem az egyik tűzoltóval.

– Döbbenet – mondta. – Az évnek ebben a szakában rengeteg ilyen esetet látunk. Mindig van, aki nem tud szembenézni az újévvel. Miattuk zsúfolt az ünnepi szezonunk.

– Fájdalmas halálnak tűnik.

– Hát, általában nem az, mert az önégetők elveszítik az öntudatukat. Viszont ha nem halnak meg azonnal, akkor borzalmasan szenvednek. Pokoli kínok között fetrengenek, amíg a testük elfertőződik,

és a szervezetük saját mérgeitől hálnak meg. Ez az ember viszont ügyesen tervezett.

Felvonzolta a holttestet egy mentőautóra, és boldog újévet kívánt.

Elmentem a helyi rendőrsre, hogy a hivatalos szervektől megtudjam a részleteket.

Az áldozatot Hikoki Haraszavának hívták, 48 éves volt, január 5-én született. Nem csak az újévvvel kellett szembenéznie, hanem egy újabb születésnapjal is. Alig öt percre lakott a parktól. A szomszédai szerint elvesztette az állását, amikor bezárt az autóalkatrész-gyár, ahol dolgozott. Hosszú hónapokig nem talált munkát. De még így is nehezen tudtam elképzelni, hogy egy ember emiatt felgyújtja magát. Később, amikor elkezdtem a jakuza uzsorakamat-módszerei után nyomozni, rájöttem, hogyan kerülhetett ilyen helyzetbe: nyilván komoly pénzekkel tartozott veszélyes embereknek.

Felhívtam Jamamotót a szerkesztőségben.

Egyetlen kérdése volt:

- Híres volt az ürge? Azt feleltem, nem volt az.
- Akkor hagyd a fenébe az egészszet – így Jamamotó.

Visszamentem Uravába, és ajándékot vettem Onónak, a nagyfőnöknek. Ekkor született meg az első fia, úgyhogy készítettünk neki egy vicces pólót a saját arcképével, és „Engedély nélküli gyermeknemzés miatt körözés alatt áll” felirattal. Elvittem hozzá a pólót és a saját ajándékomat.

Ono örömmel fogadta a holmit, hellyel kínált, a felesége pedig behozott néhány üveg Budweisert. Miután belekortyolt, elfintorodott.

- Te bírod ezt az amerikai sört? Akciós volt, gondoltam, kipróbálom. De borzalmas íze van!
- Tényleg borzalmas íze van – nevettem. – Hamuval kevert vizelet. Mi így mondtuk Missouriban.
- Hamuval kevert vizelet. Vicces. Ez tetszik. Nagyon találó. Kiöntöttük a söroket egy virágcserepbe, kibontottunk két Asahit, és barátságos csevegésbe kezdtünk. Jó volt élni, jó volt Japánban élni.

A tökéletes öngyilkosság kézikönyve

A japánok úgy gondolják, hogy mindennek megvan a helyes módozata: az életnek, a szerelemnek, a női orgazmus elérésének, a kisujjlevágásnak, a cipőlevételnek, a baseball-labda elütésének, egy gyilkosságról szóló cikk megírásának, a halálnak – még az öngyilkosságnak is. Mindenre van jó – tökéletes – eljárás.

A „helyes út” – melyre külön írásjegyet használnak japánul – a taoista filozófia lényege, és a helyes út iránti mély tisztelet szerves része a japán társadalomnak, amely imádja a használati utasításokat, és szó szerint könyvekből éli az életét. A nagy példányszámú könyvkiadás megjelenése előtti régi időkben a „kézikönyveket” tekercsre írták. Az emberek hittek abban, hogy a *kotodama* – a nyelv lelke – minden szóban benne lakozik, és hogy a szó hangos kimondásától a szó életre kel, mert a

szónak spirituális hatalma van. Ez az elképzelés az írott és beszélt nyelvnek szinte misztikus státust kölcsönzött, és az írott szót nagyobb tisztelet övezte, mint a nyugati világban.

Japánban a kézikönyvek elterjedtsége ma is vitathatatlan. Egy példa: néhány évvel ezelőtt divatba jött a *manual nyingen* („kézikönyvember”) kifejezés, ami a japánok önálló gondolkodásra képtelen, fiatal generációját jelöli. A szó mára bekerült a köznyelvbe, és olyan szűk látókörű embert jelent, aki kizárólag utasításokat képes követni. A manuál nyingen szinonimájaként gyakran használják a *sidzsimacsi nyingen* („utasításokra váró ember”) kifejezést is; mint sejthető, ez passzív, kezdeményező készség nélküli alkalmazottakat jelent.

Japánban cseppet sem szokatlan, hogy a magukat kézikönyvként meghatározó kötetek heteket is eltöltenek a bestseller listán. Amikor először megírtam e fejezetet, a japán Amazon (www.amazon.co.jp) 9941 kézikönyvet sorolt fel. Az eladási rangsor és maguk a kötetek valóságos mikrokozmoszát adják a japán társadalomnak.

Az első helyen álló kézikönyv arra tanít, hogyan vitatkozzunk koreaiakkal, akár Japánban, akár Dél-Koreában vagyunk (az észak-koreaiakról nem szól a fáma), ha nem lelkesednek Japánért. A koreaiak folyton szóvá teszik, hogy a japán katonák megszállták Koreát, rabszolgasorba döntötték az országot, megerőszakolták a nőket, betiltották a koreai nyelvet és a kultúrát, kísérleteket hajtottak végre a hadifoglyokon, és elraboltak több ezer koreait, akiket japán gyárakban dolgoztattak kényszermunkásként. A könyv jó tanácsa: meg kell mondani a szerencsétlen koreaiaknak, hogy nem kell folyton túlozniuk, és jobb, ha amúgy se kárálnak annyit.

A könyv egyébként egy nem várt mellékhatással rendelkezik: azáltal, hogy a koreaiak panaszait nevetségessé akarja tenni, mégiscsak foglalkozik a japán-koreai történelem dicstelen korszakával, amit a Közoktatásügyi Minisztérium oly nagy vehemenciával igyekszik kiseprűzni a közoktatásból. Úgy tűnik, Japánban a történelmet nem ismerni azért hasznos, mert akkor sosem kell bocsánatot kérni.

A bestseller lista második helyezettje arról szól, hogyan kell adóvisszatérítést igényelni, ha részvényeket birtokolunk, avagy részvényekkel kereskedünk. A könyv népszerűsége nyilván összefüggésben áll a japán tőzsdékre beáramló és onnan kiáramló óriási készpénzmennyiséggel.

A harmadik helyen álló kézikönyvet reménybeli főbérlők számára írták. Egy olyan országban, mint Japán, ahol kevés a föld és drága az ingatlanbérlet, bérbeadónak lenni valóságos főnyeremény, út a gazdagsághoz. Csakhogy a törvény széles körű jogokat garantál a bérlőnek, ami nagyon megnehezítheti a tulajdonos dolgát. Feltételezem, hogy itt jön a képbe a könyv: célja, hogy megolajozza a bürokrácia kerekeit a főbérlő számára. Megjelenése arra is utalhat, hogy az évtizedes ingatlanpiaci hanyatlás a végéhez közeledik.

A negyedik könyv címe *A tökéletes öngyilkosság kézikönyve*, a kötet a bestsellerlisták örökös helyezettje. A címe magáért beszél, a könyv pontosan azt nyújtja, amit a címe ígér. Később lesz még szó róla.

Az ötödik a *Megaorgazmus felláció és kunilingusz útján – 400 illusztrációval*. A cím nem piszkos fantáziám szüleménye: a japánok tényleg imádják a szexet, és mivel mint mindenben, így a szexben is perfekcionista, a kötet tényleg jelentős igényt elégít ki. Japánban szinte mindenütt

kapható, még egy éjjel-nappali közért polcán és egy apró családi könyvesboltban is láttam Tokióban, nem messze az amerikai nagykövetségtől. A könyv népszerűsége sokat elárul arról, hogy milyenek a japánok a szexben: lelkesek, elfogadók, nyitottak, alaposak és szorgosak. Ami a kötet célcsoportját illeti, világos, hogy férfiak és nők egyaránt szívesen fejlesztik tovább a technikájukat, vagy legalábbis szívesen egészítik ki azt, amit *szájhagyomány útján* tanultak. A könyv igen népszerű, és valóban van némi gyakorlati haszna.

A hatodik a *The Advanced Cardiac Life Support Provider Manual* (A szívbarát életmód nagy kézikönyve) című, az Amerikai Szív Társaság (American Heart Association) által kiadott kötet japán fordítása. Én arra tippelek, hogy az ötödik helyen lévő kötet vásárlói közül sokan ezt is beszerzik.

A hetedik *A szexuális előjáték kézikönyve*. A tény, hogy ez a könyv a hetedik, és nem az ötödik helyen áll, azt sugallja, hogy a legtöbb japánnak van már némi fogalma a szexuális együttlétről, mielőtt betér a könyvesboltba szakirodalomért.

A nyolcadik olyan mérnököknek szól, akik le akarnak tenni egy bizonyos, rendkívül nehéz vizsgát. Én már a címétől is migrént kapok, úgyhogy inkább nem is fordítom le. Viszont említsük meg, hogy a kötet népszerűségének nyilván az az oka, hogy sok japán tanul és végez nagy technikai tudást és intelligenciát igénylő munkát.

A kilencedik a *Hogyan szedjük fel csajokat? 40 tuti tipp – Amit a nők a szívük mélyén akarnak a férfiaktól*. A könyv először 2003-ban jelent meg, az ára akkor 500 jen volt. Népszerűsége hosszú évek óta töretlen, bár most fél áron kapható. Furcsának tűnhet, hogy jobban fogy egy kiadvány, ami a női orgazmus eléréséről szól, mint az, ami azt tárgyalja, hogyan kell nőkkel megismerkedni. De ne feledjük, hogy az ötödik és hetedik helyen álló kötet egyaránt szól nőknek és férfiaknak, és talán ez magyarázza a különbséget. Vagy nem.

A tizedik pedig *A központi egyetemi felvételi tesztek nélkülözhetetlen kézikönyve*. Japánban az határozza meg az ember életét, hogy milyen egyetemet végez el. A felvételi vizsga általában nehezebb, mint maga a diplomaszerezés, bár vannak hallgatók, akik időközben hullanak ki. Aki azonban bekerül egy jó hírű egyetemre, 90%-ban már megnyerte a jó állásért vívott csatát, ezért sok japán életében az egyik legfontosabb esemény a felvételi teszt. A tény, hogy a könyv csak a tizedik, egyaránt utal a japán társadalom dzsentrifikációjára és a születési ráta meredek csökkenésére, de ugyanakkor a fiatalabb nemzedékek általános elhülyülését is jelezheti. Ha új címet – mondjuk *A központi egyetemi felvételi tesztek nélkülözhetetlen kézikönyve képregényes formában* – adnánk ennek az önfejlesztő kötetnek, az eladott példányok száma nyilván az egekig ugrana.

Ez volt a tíz legnépszerűbb kötet egy évvel ezelőtt. Három a szexszel, kettő az étellel és a halállal foglalkozik. Nem is rossz arány.

Két éve dolgoztam újságíróként, amikor megtapasztaltam, hogyan használják a való világban a listán szereplő egyik könyvet. Üzenetet kaptam a személyhívómra, hogy hívjam fel Takagit, az uravai gyilkossági csoport orvosszakértőjét.

– Halló, Jake, akarsz látni valami furcsát?

– Persze.

– De semmi fotó.

– Oké.

– És nem írhatok le neveket.

– Neveket sem? Hogyhogy?

– Fiatal srácról van szó. Tudod a szabályt, fiatakorúak esetén semmi név!

Megadta a címet, és kérte, hogy siessék a helyszínre.

– A gyilkosságiak még nincsenek itt, de ha meglátják a nagyorrú gaidzsin-képedet, mind a ketten nagy szarba kerülünk – mondta.

– No para, öregem – nyugtattam meg.

Az újságírók ritkán jutottak el bűnügyek helyszínére, hiszen a rendőrségi rádióadók a '90-es évek elejétől digitálisan sugároztak, ami lehetetlenné tette, hogy lehallgathassuk az adást. Ha nem volt beépített emberünk a rendőrségi kommunikációban, csak órákkal azután értesültünk az elkövetett bűncselekményről, hogy a rendőrség kiszállt a tetthelyre. Mire mi is a helyszínre értünk, általában már egy jókora, jellegzetes sárga szalaggal elkerített területet találtunk.

Nem tudom pontosan, miért engem hívott Takagi. Talán megnyerő személyiségem volt az oka, de az is lehet, hogy többet nyomtak a latban azok a jegyek, amiket a Jomiuri Giants egyik meccsére vittem neki. Attól tartok, nem az előbbi.

Jó munkakapcsolatom volt Takagival. Az uravai rendőrségen dolgozott, az Erőszakos Bűncselekmények Osztályán. Korábban orvosi tanulmányokat is folytatott, s ennek köszönhetően egyszerű helyszíni vizsgálatok elvégzésével is megbízták. A reggeltől estig láncban szívott Peace cigarettától rekedt, reszelős hangja volt.

Pontosan 15 perccel a telefonhívás után érkeztem meg a tetthelyre; még nem zárták körül. Tipikus, minden egyéniségtől mentes ötszintes társasház volt, száradó ruhákkal az összes erkélyen. Takagi futólag üdvözölt, majd felmentünk a negyedikre. Végimentünk a folyosón, Takagi kinyitotta a lakás ajtaját.

Enyhén sós illat úszott a levegőben, sőt valami más is, amit kizárólag hotdog- és égett csokitortaszag keverékeként tudnék leírni. A nappali tömve volt dobozokkal, mintha valaki most költözött volna be, vagy éppen most lenne elköltözőben.

Takagi bevezetett a hátsó hálószobába, amely láthatóan egy kamasz fiúé volt. A falat csálé fogú tinisztárok képei díszítették, a sarokban *mangák* (képregény) álltak halomban, és instant leveses dobozok heverték a földön. A fiú egy emeletes ágyon feküdt, arccal a fal felé fordulva. A meztelen hátát mutatta felénk.

Magam sem tudom, mire gondolhattam, de már éppen azon voltam, hogy megérintem a fiú vállát, amikor Takagi egy gyors mozdulattal megállított.

– Mi az ördög?...

– Figyelj jobban, Jake szan! Még a végén kinyírod magad! Nem tudsz olvasni? Nézz az orrod elé, te marha!

Megfogta a vállam, és odavezetett a fiúhoz. Közelebbről megvizsgálva a holttestet egy papírlapra lettem figyelmes. A fiú hátán lógott, és apró betűkkel a következő szöveg állt rajta: „Ne érintsenek meg, kérem! Áramütés veszélye áll fenn.” Fölé hajoltam, és láttam, hogy a mellkasára és a mellbimbóihoz elektromos vezetékek csatlakoznak, amelyek végigfutnak a falon, és egy konnektorban végződnek.

Valószínűleg távra maradhatott a szám. Takagi megengedett magának egy félmosolyt a megdöbbenésem.

– Látod, Jake szan, jobb, ha vigyázol!

– Mi történhetett?

– *Ez történt* – mondta, és felkapott egy könyvet az éjjeliszekrényről. *A tökéletes öngyilkosság kézikönyve* volt. – Áttanulmányozta az áramütésről szóló fejezetet, és betűhíven követte az utasításokat. Itt van, olvasd el! Csak ne érij a könyvhöz, majd én tartom!

A kézikönyv szerint az áramütés szinte teljesen fájdalommentes eljárás. Az első pillanatban jelentkezik ugyan egyfajta szúró érzés, de a légzés azonnal leáll, a szíven keresztül záródik az áramkör, és az áldozat másodperceken belül meghal. A végeredmény „tisztá” halál: a test láthatóan ép marad, így nyitott koporsós temetést is lehet tartani. A szerző rámutat, hogy igen kevesen választják az öngyilkosságnak ezt a módját, noha az áramütés olcsó, fájdalommentes és gyors; érdemes megfontolnia annak, aki öngyilkosságon töri a fejét.

– Szerintem írhatnál erről – mondta Takagi. – Mi nem fogjuk bejelenteni, hogy a srác öngyilkos lett, de nem ártana, ha az újságok foglalkoznának ezzel a könyvvel, mert kártékony. A szülőknek tudniuk kellene a létezéséről. Tudniuk kell, hogy jó okuk van az aggodalomra, ha meglátják a gyerek szobájában. Nemcsak segíti az öngyilkosságot, de egyenesen bátorítja.

– Vajon miért ölte meg magát?

– A családja most költözött ide Oszakából. Lehet, hogy valaki kiröhögte az akcentusát. Lehet, hogy nem akart elköltözni. Ki tudja? Nem hagyott búcsúlevelet, csak a figyelmeztetést a hátán.

– Ez igazán figyelmes volt tőle.

– Szégyen, hogy ilyesmi megesik! De igen, a figyelmeztetés tényleg kedves és udvarias. Látod, még azt is beleírta, hogy „kérem”. Nem hagyott maga után nagy káoszt. Láttam egy pár tini öngyilkosságot. Vannak srácok, akiket egyáltalán nem érdekel, mi lesz a családjukkal.

Még aznap megírtam a cikket, noha voltak fenntartásaim vele kapcsolatban. Egy kicsit úgy éreztem, mintha reklámoznám a könyvet, de valószínűleg jó döntés volt tájékoztatni a szülőket a kötet kártékony természetéről.

A kézikönyvek nem csak a szexualitás és a pénzügyi helyzet javításának területén határozzák meg a japán mindennapokat. Ahogyan már említettem, rendőrségi riporter munkám kezdetekor az első dolog, amit kaptam, egy kézikönyv volt: *Egy nap a rendőrségi riporter életében*.

A könyv egyébként kétségtelenül érdekes olvasmány, de nem sok köze van a valósághoz. Az ugyanis, hogy a rendőrségnek *milyennek kellene lennie*, és milyen valójában, két különböző dolog. De ha már itt tartunk, hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy röviden és lényegre törően leírjam, hogyan épül fel a japán rendőrségi rendszer.

A japán bűnüldözési szisztéma piramisstruktúrában épül fel. A csúcson helyezkedik el a Nemzeti Közbiztonsági Tanács, amely a miniszterelnöki kabinetnek alárendelve működik. A Nemzeti Közbiztonsági Tanács alatt található a Nemzeti Rendőrségi Intézet.

A Nemzeti Rendőrségi Intézet adminisztratív igazgatási szerv, amely saját jogán ugyan nem nyomoz, de koordinálja a prefektúrákon átívelő nyomozási eljárásokat. Így az is előfordulhat, hogy valaki úgy kerül be az intézet valamely vezető pozíciójába, hogy sikeres felvételi vizsgát tesz, és csupán csekély rendőrségi tapasztalattal vagy még azzal sem rendelkezik, amikor a karrierjét kezdi.

A hierarchiában az intézet alatt helyezkedik el a 47 prefekturális rendőrkapitányság, amelyek egy-egy régió bűneseteivel foglalkoznak. A legnagyobb presztízse a Tokiói Rendőrkapitányságnak van, amely gyakran nemcsak helyi, hanem országos természetű ügyekkel is foglalkozik.

A prefekturális rendőrkapitányságok irányítják a rendőri kirendeltségeket és a *kobannak* nevezett helyi rendőrőrsöket. A Nemzeti Rendőrségi Intézet a saját embereit nevezi ki a rendőri kirendeltségek élére. Ezzel egyrészt eléri, hogy a befolyása alacsonyabb szinten is érvényesüljön, másrészt megakadályozza, hogy a döntéshozó pozíciókba olyan alkalmazottak kerüljenek, akiknek van valami halvány sejtésük a munka lényegéről, és akik képesek lennének egy nagyobb rendőri egység irányítására. A helyi rendőri erőknek lényegében csupán favágó munka jut: ők végzik a csip-csup ügyek felderítését és a közúti ellenőrzést.

A kirendeltségek számos alszekcióval rendelkeznek, ezek rendszerint a következők: erőszakos bűncselekmények, csalás, fehérgalléros bűnözés, közúti ellenőrzés, ifjúságvédelem, bűnmegelőzés, életmódból fakadó bűnözés (beleértve a szenvedélybetegségeket) és szervezett bűnözés elleni csoport. Egyes prefektúrákban a szervezett bűnözés elleni csoporthoz tartoznak a drogok, a hitelkártyacsalás és a leánykereskedelem is, szóval a felosztás máig nem kristályosodott ki.

A legtöbb esetben a prefekturális rendőrkapitányságok detektívjei irányítják a nyomozást, és a rendőri kirendeltségek detektívjei az ő alárendeltjeiként működnek, azaz elvégzik az aprómunkát: vezetik a főnök limuzinját, *bentó* ebédcsomagot vásárolnak a tapasztaltabb detektíveknek, és általában is a *honbu* (irányító központ) kényére-kedvére dolgoznak. Amikor pedig a Tokiói

Rendőrkapitányság más prefekturális rendőrkapitánysággal működik együtt egy nyomozás során, a Tokiói Rendőrkapitányság a honbu, és minden más szervnek az irányítása szerint kell működnie, mintha alacsonyabb beosztású kirendeltség munkatársa lenne.

A rendőrségi ügyekkel foglalkozó hírügynökségek és újságírók világában is hierarchikus a felosztás. Tokióban a Tokiói Rendőrkapitányság sajtószobájának riporterei hatáskörébe tartoznak a központban dolgozó zsaruk és az itteni sajtótájékoztatók; a körzeti riporterekhez Tokió egy-egy zónája tartozik.

A kezdő rendőrségi riportereknek lényegében az a munkája, hogy összebarátkozzon az alacsonyabb szinten dolgozó zsarukkal, hátha így felfigyel egy érdekes ügyre, mielőtt központilag foglalkoznának vele. Aki igazán jó újságíró, már itt, a „tápláléklánc alján” exkluzív hírt szerezhet úgy, hogy egy letartóztatásról a hivatalos bejelentés előtt tudomást szerez.

A rendőrség rövid, írásos sajtóközlemények útján tesz rendszeres bejelentéseket. Az újságírónak további információkat kell szereznie az ügyről akár telefonon, akár úgy, hogy felkeresi a tetthelyet.

Minden fontosabb ügyről idejében tájékoztatják a sajtót, és a sokszor meglehetősen semmitmondó sajtóközlemény kibocsátásán kívül sajtótájékoztatót is tartanak. Erre általában az ügynevezett sajtószobában kerül sor, ami a prefekturális rendőrkapitányságok épületében található. A régen dolgozó riporterek, akik már elvesztették a kapcsolatot a helyi kopókkal, nem biztos, hogy bejutnak ezekbe a sajtószobákba. A nagyobb rendőrségi épületekben nagyobb sajtótájékoztatókra is alkalmas konferenciaterem is van.

A rendőrségi riporterek kézikönyvből csak az nem derül ki, hogyan kell jó kapcsolatot ápolni a zsarukkal, pedig valószínűleg ez a munka egyik legfontosabb eleme. Egyszer hallottam, hogy valaki férfi gésának nevezte a rendőrségi újságírókat, ami tényleg egészen pontos meghatározása annak a módszernek, amelynek segítségével, legalábbis olykor, kénytelenek voltunk információra szert tenni. Mondhatnánk azt is, hogy az újságírók hímrinygók, noha ez talán nem pontosan fedi a befektetett munka *finomságait*. Az információcsere során ugyanis a kőkemény akciót sokkal hosszabb és kifinomultabb előjáték előzi meg, mint az egy fizetett pásztorórán történik. Személy szerint jobban szeretem, ha magam rakom össze a sztorit, és utána alkudozom a zsarukkal, mintha a legkisebb információmorzsáért is könyörögnöm kellene. De ez stílus kérdése: mint a legtöbb társam, én is számtalanszor beleestem a férfigésa-szerű viselkedés bűnébe, és csak olykor sikerült jobb alkupozícióba, mondhatni felülre kerülnöm.

A következő feljegyzést egy régi főnökünk írta a rendőrségi riportereknek. Kitűnően illusztrálja, mennyi bizalmaskodás és kényeztetés tartozik a munkánkhoz. A szerző remek újságíró, aki ugyan jobban szeret tényleg utánajárni egy hírnek, minthogy a zsaruk kényétől-kedvétől függjön, ugyanakkor, ha kell, tud párját ritkító talpnyaló is lenni.

Minden érdekeltnek!

Szomorúan tapasztalom, milyen szerencsétlenek vagytok, ezért úgy döntöttem, írok nektek pár sort arról, milyen a jó rendőrségi riporter. Én ugyan már tíz éve nem dolgozom rendőrségi ügyekkel, mégis jól látom, miért vagytok lúzerek: a részletekben nem vagytok rosszak, összességében mégis csapnivaló, amit műveltek. Ezt most ne úgy vegyétek, mint a főnökötök véleményét: vegyétek úgy, hogy egy idősebb, tapasztaltabb riporter osztja meg veletek a tanácsait. A munkátok nehezebb, mint gondolnátok. Ha csak mechanikusan végzitek a dolgokat, jó, ha tizből egy vagy két zсарu szívárogtat nektek infót. Maximum.

Ha látszólag ok nélkül látogattok meg zсарukat estefelé az otthonukban, nem lesz semmi mondanivalótok. Arra bárki képes, hogy a szenpaioktól, régebbi riporterektől elkérje a nyomozók címét, elmenjen a házukhoz, várjon egy pár órát, és amikor hazaeszi őket a fene, a kezükbe nyomjon egy pár jegyet a Giants-meccsre. Ha csak annyi volna a titok, hogy ezt az eljárást kell egy párszor megismételni, a Jiji Press minden elsőéves riportere képes lenne rá.

Tudom, hogy minden újságíró a legjobb akar lenni a szakmájában. Igen, azt is tudom, hogy sokat gondolkodtok azon, melyik zсарuval érdemes összebarátkozni. De az igazi kérdés az, mit tesztek azért, hogy a rendőr nyelve megeredjen? Mivel tudtok kitűnni a többi újságíró közül? Egy pillanatig gondolkodjatok el ezen!

Eleget törődtek-e a zсарuval, akit meg akartok hódítani? Tudjátok-e, mikor van a születésnapja, hol született, milyen családból származik, mikor van a feleségének és a gyerekeinek a születésnapja, a házassági évfordulója, mikor kezdenek a gyerekei iskolába járni, ha felnőttek, találtak-e munkát, és hogy milyen ünnepre vagy különleges eseményre készülődik a család? Felköszöntitek-e ebből az alkalomból, vagy, ami még jobb, visztek-e ajándékot?

Milyen apróság van nálatok, amikor délután beugrotok a zсарukhoz? Ha adtok egy pár jegyet a Jomiuri Giants meccsre, nem lesznek meghatva. „Á, ez a srác a Jomiurinál dolgozik, biztosan ingyen kapja őket” – gondolják majd. Inkább ugorjatok be a Daimaruba a tokiói pályaudvaron, és vegyetek valamilyen tipikus ételt vagy italt abból a régióból, ahol születtetek, aztán mondjátok azt a zсарunak, hogy otthonról küldték, vagy magatok hoztátok, amikor a legutóbb otthon jártatok. Ezek a kegyes hazugságok igen termékenyek. Arra is ügyeljete, hogy mindent a legjobb pillanatban intézzetek! Nincs jobb, mint ha forró húsos táskát vagy édes babos batyut visztek neki egy hideg napon. Ha a zсарu épp nincs otthon, adjátok oda a feleségének vagy a barátnőjének, mondván, hogy ha elhűl, már nem lesz olyan finom. Így legalább ajtón belülre kerülhetnek, ami fontos kezdő lépés.

Meg szoktátok-e kérdezni a zсарut, nem enne vagy inna-e valamit veletek? Érdeklődtök-e, hogy szüksége van-e egy fuvarra a céges limuzinban? A legjobb, ha egy esős napon vagy sűrű havazásban elviszitek hazulról a vasútállomásra vagy vissza.

Meglátogatjátok-e a zсарukat reggelente is? Visztek-e nekik egy-egy Jomiurit, ha nem előfizetők? De az is jó, ha rászántok 100 jent (mintegy 1 dollárt), hogy vegyetek nekik egy csésze kávévat vagy egy üdítőt, s máris kitűntök a tömegeből.

Ha rendőr barátotok beteg, rááldozzátok-e az időtöket, hogy délután meglátogassátok? Csak este menni, nos, az a helyi kábeltévé kezdő újságíróinak színvonala. Ha a felesége vagy a gyerekei

fáztak meg, akkor is vegyetek gyógyszert meg narancslét, és vigyétek el az otthonába.

Amikor éjjeli műszakban dolgoztok, szóltok-e a rendőr haverotoknak, hogy egész éjjel ébren lesztek, úgyhogy nyugodtan csöröghet, ha történik valami érdekes? Ha a cimborátok ügyeletes éjjel az őrsön, ugorjatok be valami kajával, és dumálgassatok vele egy kicsit. Nem elég panaszkodni, hogy az új ügyek kezdetekor sosem vagytok a rendőrségen – igyekezzetek jóban lenni a sajtóért felelős tiszttel, hogy ti legyetek az elsők, akik megtudják a sztorit!

Ha folyton csak nyafogtok, hogy a zsarukjobban szeretik a tévériportereket, az még nem old meg semmit. Ez a stílus a Jamataga zöldfülű újságíróihoz meg az akitai iroda rész munkaidős balfékjeihez illik. Ha csak panaszkodtok, tíz évet is eltölthettek a rendőrségen, és sosem fogjátok legyőzni a tévéseket. Nem tudjátok, mikor van a zsarú születésnapja? Forduljatok a szerkesztőséghez vagy az idősebb riporterekhez! Ha ott se megy, próbálkozzatok önkormányzati alkalmazottaknál! A közszolgáltató társaságok is tudják a zsaruk nevét, telefonszámát és a lakcímüket, ha megváltozott volna.

Kihasznljátok-e, hogy minden prefektúrában működik egy szervezet, ami a régió lakosait tömöríti, mint például a Szaitamai Prefektúrában Születettek Szervezete? Ha tokióiak vagytok, forduljatok annak a prefektúrának a szervezetéhez, ahol dolgozni kezdtetek újságíróként! Használjátok ki a régi kapcsolataitokat, hogy találkozhassatok olyan tokiói zsarukkal, akik ugyanakkor jártak a főiskolára, amikor a forrásaitok!

A szoros kapcsolat kialakítására nincs jobb mód, mint ha a ti családotok és a forrásaitok családja együtt jár el kikapcsolódni: a családok együtt játszanak, együtt töltik az időt.

Elvittétek-e már a családotokat valamelyik vasárnap a zsarúhoz, mondván, hogy éppen arra jártatok? Megkértétek-e a zsarut, hogy mutassa be nektek a kohajait, azaz fiatalabb társait és védenzeit? Ha tudtok olyan rendőről, aki idén nyugdíjba megy, barátkozzatok össze vele pofátlanul, és kérjétek meg, hogy mutassa be az ott maradó kollégáit!

Ha ezek után valaki azt gondolja, hogy ezek a tanácsok a zsarubarát és igencsak részrehajló újságírói stílus megkövesedését segítik elő, annak tökéletesen igaza van. A japán rendőrök vérprofik abban, hogyan manipulálják a sajtót, mi pedig örömmel hajtottuk meg a fejünket előttük, feltéve ha cserébe exkluzív híreket kaptunk.

A csicsibui Snack mama gyilkossági ügye

Egy újságíró nem tud randizni. Ígéretesen induló kapcsolatomban az első komoly japán barátnőmmel egy telefonhívással ért véget. No nem a lány hívott, hanem Jamamoto, este 9-kor. Három hete az volt az első szabadnapom, s amikor I csan és én éppen igyekeztünk bepótolni a régóta hiányzó, jól megérdemelt szexet, megcsörrent a telefon. Nem volt más választásom, kibontakoztam a lány

öleléséből, és felvettem.

– Adelstein – mondta Jamamoto –, úgy tűnik, gyilkosság történt Csicsibuban, ki kell menned a helyszínre! Tíz perc múlva legyél a szerkesztőség előtt, vár rád a kocsi.

Amikor a ruhámért nyúltam, I csan csábos pillantást vetett rám.

– Ne haragudj, kicsim – mondtam –, muszáj dolgozni mennem...

– Nem lehetsz ilyen érzéketlen szemét! Te már elmentél, de én még nem!

– I csan, sajnálom, hogy kielégítetlenül kell itthagynom téged, de hív a kötelesség.

Tökéletes angolsággal válaszolt:

– Munka, munka, munka. Csak várhatnak még öt kurva percet! Már felvettem az ingem és a *Jomiuri*-karszalagom, a fényképezőgépem, a nyakkendőm, és a tollam után matattam.

– Kárpótolni foglak. Legközelebb mindent megkapsz, amire vágysz – próbáltam vigasztalni.

Szerelmünk az utóbbi időben számos nehézségen ment keresztül. Éjjel-nappal dolgoztam, sokszor elfelejtettem felhívni I csant, és a szabadnapjaimon rendszerint olyan fáradt, részeg vagy másnapos voltam, hogy nem lehetett sok köszönet a velem való találkozásokban. Bár egy ideje nem mentek már jól a dolgaink, reméltem, megszokja, hogy folyton távol vagyok. Őszintén szólva, a magam passzív-agresszív módján én sem segítettem elő a probléma megoldását, sosem voltam hajlandó például a közös jövőnkéről beszélni.

– Kicsim, tényleg sajnálom! De várnak rám.

– Ha most elmész, köztünk mindennek vége!

– Muszáj mennem – mondtam.

Felpattantam a biciklimre, és rekordidő alatt a szerkesztőségbe értem. Jamamoto a kocsiban várt, gyorsan beugrottam a sofőrülésre, és elrobogtunk Csicsibu felé.

Jamamoto ledarálta a tudnivalókat. Az áldozatnak snack bárja⁷ volt Csicsibuban. Az asszony az esti munkakezdekor nem jelent meg a bárban, ezért az egyik női alkalmazottja úgy döntött, hogy felkeresi a lakásában. Este 7 óra 45 perckor az alkalmazott holtan találta a hálószobában, pizsamában. Miután felfedezte a holttestet, riadótzatta a rendőrséget. Az első beszámolóok fényében valószínűnek tűnt, hogy egy tompa tárggyal vágták fejbe jobb oldalról.

Jamamoto azzal az utasítással tett ki a helyszínen, hogy szerezzek egy fotót a *mama szanról*, és találjak valakit, aki mesél róla valami érdekeset! Ő maga a csicsibui rendőrsre ment, hogy meghallgassa a hivatalos sajtótájékoztatót. Általában én voltam a helyszínelő riporter, a szerkesztőim nemigen küldött sajtótájékoztatókra. Attól félt, hogy nem értek meg valami fontosat, s ez a félelem akkoriban még alighanem megalapozott volt.

Az áldozat egy lehangoló lakótelepen lakott. A jellegzetes japán drapp lakóházak sora elnyúlt a messzeségbe, az épületeket fémrácsos erkélyek koszorúzták, s a ruhaszárító köteleken éjjel-nappal ruhák lógtak, akár esett, akár fűjt. A házban sápadtan világított a lámpafény, és az élet egyetlen jele a bekapcsolt televíziók zaja volt, amely átszüremlett a vékony falakon.

A rendőrség lezárta az egész épületet. Kijátszottam a „hülye gaidzsin” kártyát, és átbújtam a sárga, belépni tilos feliratú kordon alatt. Két emberrel is beszélni tudtam, mielőtt egy rendőrtiszt odajött hozzám, és komor arccal így szólt angolul:

– Menj el! Itt most nem lehet senki.

Megpróbáltam szóba elegyedni néhány emberrel, akik a kordon körül lófráltak, és fel-felpislogtak az épületre. Elsétáltam a szomszédos épületig, becsöngettem, kérdezősködtem a mama szánról. Aztán egy építkezésen a betonkeverő mellett találkoztam egy művezetővel, aki rendszeres vendég volt a snack bárban.

Fotója is volt mama szánról (aki meglepően dundi volt), és nem volt ellenére, hogy kölcsönadja.

– Nem tudja, ki akarhatta megölni? – tettem fel a klasszikus riporter kérdést.

– Nem is tudom... Talán valamelyik vendége, akinek túl nagy volt az adóssága, és nem tudott fizetni. Tudja, mama szan baromi dühös lett, ha nem kapta meg a pénzét időben. Szavamra, a legtöbb pénzbehajtó lágyabb szívű, mint ő volt!

Ez sajnos nem tűnt idézhető gondolatnak az elhunyttal kapcsolatban.

– Hát a férjével mi a helyzet? – kérdeztem.

– Az nincs neki. A lányával élt. Az emberek azt beszélnek, hogy nem jöttek ki valami jól. Főleg a lány barátjával nem stimmeltek a dolgok.

– Miért, talán jakuza volt vagy bűnöző?

– Á, nem. Rosszabb. Külföldi.

– Külföldi? És hová való?

– Fogalmam sincs. Nincs köztük különbség, a külföldi, az külföldi – mondta öntudatosan. – De kábé úgy néz ki, mint maga.

„Nagyszerű! – gondoltam. – Van egy gyanúsítottunk.” Felhívtam Jamamotót, és megörvendeztettem a hírrel.

Jamamoto gratulált káprázatos nyomozói képességeimhez, majd elmondta, mit hallott a sajtótájékoztatón: a csicsibui rendőrség gyilkosságként kezeli az esetet, amelyet nem hivatalosan „a csicsibui Snack mama gyilkossági ügyeként” emlegetnek, és speciális nyomozócsoportot állítanak fel a kivizsgálására.

Snack mama 15 éve üzemeltette a bárt. Általában délután 5-re járt dolgozni, de aznap nem érkezett

meg a munkába, így az egyik hosztesz elment a lakására. Bekopogott, de nem kapott választ. Az ajtó zárva volt. A nő aggodalmában megkereste a házfelügyelőt, és kulccsal kinyitotta a lakást.

Belül mindent rendben találtak, nem volt nyoma betörésnek vagy rablásnak. Snack mama viszont egy vértócsa közepén feküdt a futonján, arccal a föld felé. A lakás máskülönben nem keltette azt a benyomást, hogy bármit is elvittek volna onnan.

Az előzetes halottkémi szemle megállapítása szerint Snack mamát valamikor aznap éjjel és kora reggel között gyilkolták meg. Egyetlen ütést mértek a koponyájára, amelynek következtében elvérzett.

Utoljára éjjel 1-kor látták élve, amikor a nap végén az egyik alkalmazottja hazavitte. Egy középiskolai barátnője délelőtt 10 körül kereste telefonon, de ekkor már nem vette fel a kagylót. Ez segített pontosítani a halál feltételezett időpontját. Valaki látta, hogy a 28 éves lánya éjjel fél 3 körül hagyta el a házat egy férfi társaságában.

– A helyszínen vannak a törvényszéki szakértők? – kérdezte Jamamoto.

– Azt honnan tudhatom?

– Kék egyenruhájuk van, rajta, nem meglepően, „törvényszéki szakértő” felirattal. Ők keresik a gyilkos fegyvert. Ha sikerülne olyan fotót készítened, amin éppen rátalálnak, felhasználjuk. Odaküldöm a Franciát segítségül, Öcsi meg átveszi tőled az áldozat fotóját.

Mire Öcsi megjött, szinte már hajnalodott. Hozott néhány *kairót*, melegítő párnát, amelyek a meleg illúzióját árasztották a farkasordító hidegben. Teletömtem velük a zsebeimet, és vártam. Közben persze folyton körbenéztem, hátha látok valami érdekeset.

Az épület még mindig le volt zárva, de láttam, ahogy a távolabbi sarkánál, ahol a mező kezdődött, a törvényszékiek a fegyver után kutakodnak a bokrok között. Más újságírók a parkolóban cirkáltak abban a reményben, hogy elkapnak néhány munkába induló lakót.

Már épp újra körbe akartam járni a házat, amikor a bokrok között észrevettem egy széles nyílást, ami egy csatorna szájának tűnt, s ami gyaníthatóan a kordon túloldalán végződött. Hirtelen elhatározással nekiindultam, hogy utánajárjak, igazam van-e. Átmentem a csatornán.

A végéből remek kilátás nyílt a nyomozókra, akik a bozótban ástak és gereblyéztek. Fogtam hát a teleobjektíves fényképezőgépet, és elkezdtem kattogtatni. Egyszer csak megéreztem, ahogy a hátam mögött felbukkant egy súlyos árny.

– Maga bizonyára Adelstein úr – szólt egy hang.

Idegesen pillantottam fel. Jokozava Kandzsi volt, a törvényszéki szakértők vezetője, veterán gyilkossági nyomozó, aki nagy tiszteletnek örvendett. Baseballsapkát és keret nélküli szemüveget hordott, s a törvényszékiek kék munkaruháját viselte. Csuklójáról latex kesztyű lógott.

Hoppá, gondoltam, most bajba keveredtem. A napnál is világosabb, hogy a kordonon belül voltam.

– I-igen, én volnék az – feleltem társalkodó hangnemben.

– Adelstein úr, azon gondolkodom, vajon hogyan került a sárga szalagon belülré.

– Az igazat megvallva... átmásztam a csatornán.

– Értem. És jók lettek a fotói?

– Használhatók. Igazából azt a pillanatot lestem, amikor megtalálják a fegyvert.

– Ha megtaláljuk, okvetlenül szólok. Még pózok is a képéhez. De nem hinném, hogy olyan könnyen megy. Apropos, ha véletlenül belebotlik a mezőn egy gyilkos fegyvernek látszó tárgyba, egy baseballütőbe, sodrófába vagy bármilyen tompa tárgyba – kérem, ne nyúljon hozzá! Hagyja ott, ahol van, és hívjon bennünket!

Ilyen volt Jokozava: akkor is úriember, amikor lett volna rá oka, hogy másként viselkedjen. A gyilkosságiak rendszerint hamar elveszítik a türelmüket, és nem kedvelik az újságírókat. Jokozava kivétel volt. Elhatároztam, végére járok, hogy meddig feszíthetem a húrt.

– Ha már így összefutottunk – mondtam –, nem bánja, ha felteszek néhány kérdést?

– Nem, nem bánom. Nem ígérem, hogy mindre képes leszek válaszolni, de elmondom, amit tudok.

– Köszönöm, Jokozava szan – mondtam. – Első kérdésem: az ügyeletes tiszt szerint Snack mamát egyetlen, a fejére mért ütéssel ölték meg. Véletlen baleset lett volna?

– Jó kérdés. Én arra tippelek, hogy a gyilkos pontosan tudta, mit akar. A legtöbb bűnöző elrontja: akkor is újra meg újra üt, ha a koponya az első csapásra szétroncsolódik. A pillanat feszültségében szétverik a vállat, néha eltörik a hátat. Ebben az esetben nem így történt. Profi munka volt a maga módján.

– Bérgyilkosra gondol?

– Nem, nem hiszem. De az biztos, hogy bárki is ölte meg, tudta, hogyan kell gyors munkát végeznie. Tudta, hogyan kell ölni.

– Szóval a lánya barátjára gondol.

– Erre nem tudok válaszolni. De mondok magának valamit, gondolkodjon el rajta! A lány barátja iráni. A Japánban élő irániak közül sokan volt katonák; rengetegen harcoltak az iraki-iráni háborúban. Ők tudják, hogyan kell késsel, lőfegyverrel, kézzel, tompa tárggyal gyilkolni. Az a helyzet – de ezt nem én mondtam magának! –, hogy sok rendőr jobban fél az irániaktól, mint a jakuzától.

– Mit gondol, ki zárhatta be az ajtót?

– Nyilvánvalóan valaki, akinek volt kulcsa. Persze az is elképzelhető, hogy valaki bement a lakásba, megölte Snack mamát, ellopta a kulcsát, és bezárta az ajtót, hogy minél később találjanak rá a holttestre. Elképzelhető, de valószínűtlen. Először is kétkem, hogy Snack mama nyitva hagyta volna az ajtót, vagy pizsamában beengedett volna egy idegent a lakásba. Úgyhogy valószínűleg eleve volt kulcsa annak, aki a gyilkosságot követően bezárta az ajtót – mondta Jokozava, majd biccentett, és visszatért a lakóházhoz. Mielőtt elment, megemlítette, hogy szerinte az ügyet hamar fel fogják

göngyölíteni.

Még egy órán át a környéken maradtam. A parkolóban életlen fényképet készítettem egy helyszínelőről, aki egy műanyag szatyorban véres melegítőfelsőre emlékeztető rongyot tartott. Más érdekeset nem láttam.

Amikor visszatértem az irodába, összehasonlítottuk a feljegyzéseinket. Jamamoto szerint a zsaruk szinte biztosak voltak benne, hogy a lány barátja ölte meg Snack mamát. Azt azonban nem tudták, hogy a lány volt-e a felbujtó. A lány sokkos állapotban volt, a kihallgatása nem járt eredménnyel, és iráni barátját sem találták.

Az 1980-as évek végén, amikor a japán gazdaság dübörgött, és az építkezések gombamód szaporodtak, egy japán-iráni egyezmény értelmében az irániak külön engedély nélkül is vállalhattak munkát Japánban. Ez része volt a japán kormány ki nem mondott törekvésének, hogy olcsó munkaerővel elégítse ki az igényeket. Sok iráni jött, és tovább maradt, mint törvényesen tehetne volna.

Abban az időben a japánok már nem vállalták a „három k-val” jelölt munkákat: *kitanai* („piszkos”), *kucui* („nehéz”) és *kurusí* („fájdalmas”). 1993-ban, amikor a gazdasági fellendülés kifulladászt, az egyezményt eltörölték, ám Csicsibuban továbbra is volt annyi nehézipari üzem és gyár, hogy az irániaknak munkát adjon.

A Snack mama-gyilkosság után a szaitamai rendőrség úgy döntött, hogy begyűjt minden iránit, akit csak tud. Ez nem kevés időbe került.

Három napot töltöttem Csicsibuban. Szaglászta, irániakkal és gyári munkásokkal beszéltem, szakadt hoszteszbárokban piáltam Öcsivel a *Jomiuri* költségére, sajtókonferenciákra jártam, ahol egyre kevesebb új információt hallottam. És nekem kellett riportot írnom a temetésről.

A temetési beszámolók kisebb különbségektől eltekintve ugyanazt a sablont követték: az esemény „csendes és fennkölt” volt, a közönség soraiból „fojtott zokogás” hallatszott. Még ha az elhunyt hozzátartozói virrasztás címén át is mulatták az előző éjszakát, vidámságról, régi, szép emlékek felelevenítéséről és italozásról az újságokban szó sem lehetett.

Nagyon ódzkodtam attól, hogy elmenjek Snack mama temetésére. Erre jó okom volt. A városban mindenki tudta, hogy a gyanúsított, azaz a lány barátja iráni. Én zsidó vagyok, jellegzetes zsidó vonásokkal – a hajam sötét, a bőröm olajos, és nagy orrom van. Akár iráninak is nézhetnének. Voltak pillanatok, amikor azt vizionáltam, hogy a temetésen összetévesztenek a gyanúsítottal, és meglincselnek a sír szélén.

Tiltakoztam Jamamotónak, de nem törődött velem.

A temetésen hullámozott a gyászoló tömeg. Ott volt az áldozat lánya (fényképeket is készítettünk róla, hiszen ő maga is a lehetséges gyanúsítottak közé tartozott), továbbá rokonok és egykori kuncsaftok.

Összesen mintegy kilencven ember, mindannyian illő temetési öltözetben.

A szertartás végén, miután a gyászolók illatanyagokat szórtak az izzó faszénre és meghajoltak az áldozat fotója előtt, Snack mama öccse beszélt a rokonság nevében.

– Csodálatos nővér volt – mondta. – Mindig nagy állhatatossággal és figyelemmel viseltetett az emberek iránt. Amikor eszembe jut, mi történt vele, elfut a méreg. Ó, mit tehetnék a bennem lakozó dühvel? Hogyan szabaduljak meg tőle?

Szünetet tartott, és a fejemet tenném rá, hogy engem bámult. Sőt meg mernék esküdni, hogy a lány kivételével mind a kilencven gyászoló engem nézett. Aztán egy kisfiú hangja törte meg a csendet:

– Pisilnem kell! Nem bírom tovább! Bepisilek, ha nem visztek ki most rögtön! – Halk kuncogás futott végig a termen, és a fejek lassan másfelé fordultak.

Szerettem volna hazamenni és pihenni egy kicsit, de a szerkesztőségben várt még rám háromnapig legépelendő sportrekord, színes apróság és születési hír. Éjjel egyig bent maradtam, ellenőriztem, hogy az adatokat helyesen rögzítettük-e, és migrént kaptam a japán anyák dőlthetű leveleinek silabizálásától, amit apró porontyaik fényképe mellé csatoltak. Öcsi és én azzal szórakoztunk, hogy vicces képaláírásokat eszeltünk ki, mint „nem azért csorog a nyálam, mert kisbaba vagyok, hanem azért, mert a mamának hatalmas mellei vannak”, vagy „ha szerinted szőrös az arcom, látnád csak a nyelvemet!”. De aztán csak befejeztük a munkát.

Hajnali 2-kor bicikliztem haza. A lakás üres volt. I csan üzenete várt az ágyon: „Ennyi volt.”

A cucca hiányzott. Bevetette az ágyat, elmosogatott, még a mosogatót is kimosta, és levitte a szemetet. Ez volt életem legkonszolidáltabb szakítása. Ruhástul ledőltem a futonra, és azon gondolkodtam, hogy felhívom. Még mindig ezen járt az agyam, amikor álomba szenderültem. És tényleg ennyi volt.

Jamamoto úgy döntött, hogy baráti látogatásokkal kell szorosabbra fűznöm ismeretségemet Jokozavával, a törvénytudó szakértők vezetőjével. Úgy tűnt, hogy Jokozava kedvel engem. Információt kaptam tőle, és Jamamoto azt remélte, hogy nem utoljára – abban bízott, hogy megtudok valami újat, amivel elhúzhatunk a versenytársaink mellett.

Elmentem hát Jokozava lakására, és bekopogtattam. A felesége nyitott ajtót. Kora este volt, de a férje már hazaért, köntösben heverészett a kanapén. Mint elmondta, a legtöbb újságíró csak este 10 után kopogtat az ajtaján, és megkért, ne áruljam el senkinek, hogy már korábban is otthon van.

Beszélggettünk az időjárásról, japán tapasztalataimról, végül rátértünk a csicsibui esetre. Utalt rá, hogy feltehetően megtalálták a gyilkos fegyvert, de a részleteket nem árulta el. Próbáltam minden információt megjegyezni. Íratlan szabály, hogy a baráti látogatások során a riporter nem jegyzetelhet, az ugyanis elrontaná az illúziót, hogy két profi beszélget, és nem az információ az egyetlen, ami a zsurnalisztát érdekli. További szabály, hogy a riporter általában nem írhatja le névvel, idézetszerűen

az információt, amit egy zsaruból poharazgatás közben húz ki. Ha elég anyag gyűlik össze a cikkhez, az információ mindig „a nyomozáshoz közel álló forrásokból” vagy „a szaitamai rendőrségtől” származik.

Az alkohol a rendőröknek is jól jön, ez ugyanis megadja nekik a lehetőséget, hogy később letagadják, amit mondtak. Rendszerint valami ilyesmivel próbálkoznak:

– Én ugyan soha nem mondtam ilyesmit annak a firkásznak. Na jó, be voltunk rúgva, lehet, hogy valami kicsúszott a számon. Nem emlékszem.

Jokozava és én bő fél órán át beszélgettünk az eset érdekesebb pontjairól, majd útnak indultam, és a legközelebbi telefonfülkéből feltárcsáztam Jamamoto-t. Legjobb tudásom szerint szóról szóra elismételtem a beszélgetést. Azt mondta, jó munkát végeztem, és mindenképpen továbbítja az információt. Fogalmam sem volt, vajon tényleg mondtam-e valami fontosat, de Jamamoto gyaníthatóan a sorok között is tudott olvasni, és előbb látta az összképet. Ma már furcsának tűnhet, de akkor túlságosan szégyelltem magam, hogy megkérdezzem, pontosan mit talált hasznosnak abban, amit elmondtam?

Másnap Jamamoto és Ono már korán reggel befutottak a szerkesztőségbe, és azonnal elkezdtek a délutáni kiadás számára fogalmazni a cikket. Bingó, miénk volt az exkluzív hír! A címe így hangzott: „Snack mama-gyilkosság: A rendőrség az iráni élettárs és az idősebb lány letartóztatására készül⁸.”

A cikk arról szólt, hogy a rendőrség hamarosan letartóztatja az iráni fiút, akit a bevándorlási törvények megsértéséért már korábban is kerestek. A törvényszékiek egy véráztatta melegítőfelső, egy nadrág (zsebében Snack mama lakásának kulcsával) és egy, a tetthely közelében talált vérfoltos fémtárgy segítségével határozták meg az elkövető személyét. A rendőrség kiadta a letartóztatási parancsot, és még aznap foganatosítani szándékoztak a letartóztatást.

Ez a cikk nem az oknyomozó fajtából való volt: exkluzivitása abban állt, hogy az eseményt előbb megírtuk, mint hogy a rendőrség bejelentette volna. A rendőrség hamarosan letartóztatta a fiút, az *Aszahi* pedig, nagy ellenfelünk, kénytelen volt a bejelentés után megírni az esetet.

Aznap beszéltem Jokozavával, aki gratulált a cikkhez. Igyekeztem szerény lenni; igazából nem is nagyon tudtam, mit csináltam olyan jól.

Szerinte az iráni fiú azért ölte meg Snack mamát, mert az nem akarta hozzáadni a lányát. A fiú azonban nem ismerte el a bűnösségét, és azt mondta, hogy a rendőrség kelepcebe csalta, és alaptalanul vádolják.

Ami viszont engem illet, az eset lezárult. Nem is gondoltam rá a következő egy évben.

Éppen *jakiszobát*, azaz sült tésztát ettem az omijai állomáson, amikor felhívott Takahasi, az új fiú. Úgy üvöltött velem, mint egy hisztérika, ahogyan én telefonáltam újonc koromban, amikor majdnem szétvetett az izgalom, hogy a legfrissebb híreket azonnal közölhessem a főnökömmel. Amikor sikerült lenyugtatnom, beolvasott egy sajtóközleményt.

Ez volt a lényeg: az ageói Marujama parkban egy fiatal japán nő holttestére találtak, akit egy női sállal fojtottak meg. Hogy milyen színű a sál, nos, arról egyelőre nem szólt a fáma.

Hallottam, ahogy Jamamoto azt üvölti a háttérből, hogy menjek el a tetthelyre, így hát azonnal útnak indultam a Marujama park felé. A japán parkok általában óriási autóparkolókból, néhány hintából és mérleghintából állnak, amelyek körül csenevész vegetáció kókadozik. A Marujama azonban igazi park volt, tágas füves terekkel és fás ligetekkel. Az áldozatra a park közepén, egy pihenőhely mögött, a bokrok között találtak rá.

A rendőrség kezdetben az egész parkot le akarta zárni, de kénytelenek voltak visszakozni a gyerekeik játszóterét féltő, dühödt anyák tiltakozása előtt, így a lezárt területet végül a bűntény közvetlen színhelyére korlátozták. Mire odaértem, a sárga szalag körül kíváncsi háziasszonyok, parkőrök, arra járó fehérgalléros munkások, lófráló diákok és sétálgató nyugdíjasok gyülekeztek. Természetesen már az újságírók is megjelentek, hátha találnak valami érdekességet, ami összefügg az esettel.

Minthogy a tetthelyet nem közelíthettem meg, úgy döntöttem, az a legjobb, ha én is felteszek néhány kérdést a park látogatóinak.

Észleltek-e valamilyen gyanús tevékenységet? Látogatják-e helyi bűnözők a parkot? Szexelnek-e fiatalok a fák között? Biztonságos-e a park?

Egy sportinget, farmernadrágot és szandált viselő fogatlan, idős férfi szerint az utóbbi időben rengeteg iráni járt a parkba. Maga is azon tűnődött, mondta, hogy vajon munka helyett töltötték ott az idejüket, vagy épp arról trécseltek, hol találhatnának valami melót. Láta, amikor délután kereket oldottak az első rendőrautó felbukkanásakor. Ez volt a legértékesebb információ, amit egyórányi kérdezősködés után szereztem.

Felhívtam Nakadzsimát, és elmondtam, mit tudtam meg.

– Ez lószar! Keress valakit, aki látott valamit! Jamamoto elmegy a sajtókonferenciára. Majd szólunk, ha elhangzott valami érdekes.

Körbejártam a parkot, és szóba elegyedtem néhány emberrel, de semmi újat nem mondtak. Láttam néhány rendőrt, ők is ugyanezt csinálták, viszont a törvényszékiek szokásos kék egyenruhás csapata most nem volt jelen. A rendőrség biztosra vette, hogy a sál volt a gyilkos fegyver, ezért nem fárasztották magukat a további kutakodással.

Amikor legközelebb felhívtam a szerkesztőséget, Jamamoto azt akarta, hogy menjek vele a rendőrségi sajtótájékoztatóra. Azt a feladatot kaptam, hogy jegyzeteljek, és a jegyzeteimet juttassam el a szerkesztőségbe, ahol a kollégák majd megírják belőle a cikket a másnapi számba. Azt hiszem, ekkoriban már elkezdtek bízni a japán szövegértésemben – de lehet, hogy egyszerűen csak nem volt elég emberük. Jómagam úgy fogalmaznék, hogy japán nyelvtudásom ekkoriban egy kezdő gimnazistáéval vetekedett.

A sajtótájékoztatón Szaeki, a szaitamai gyilkosságok vezetője vitte a szót. Vastag szemüveget viselt, csúnya bőre volt, és majdnem 10 kiló túlsúlya ellenére is sikerült olyan zakót felvennie, ami

löttyögött rajta. Mivel kopaszodott, oldalt hosszan hagyta a haját, és a ritkás szálakat átfésülte a feje búbján levő kopasz folton – ezt a stílust hívják vonalkód-frizurának Japánban. Szaeki rendkívül jó zсарu hírében állt, de én általam ismeretlen okoknál fogva halálra idegesítettem – örültem, hogy Jamamoto is velem volt, s most ő kérdezett.

A konferencia a 23 éves áldozat életrajzi adatainak felolvasásával kezdődött, majd az újságírók részletekbe menő, nem szükségszerűen fontos kérdései következtek. Hol találtak rá a holttestre? Merre mutatott a lába? Arccal felfelé feküdt-e? Merre mutatott a feje? (Ennek a kérdésnek Japánban volt jelentősége. A japánok általában fejjel felfelé fektetik le a holttesteket; ha a test így feküdt, az arra utalhatott, hogy egy lelkiismeret-furdalásos japán követte el a gyilkosságot.)

Szaeki végül elhallgattatta a közönséget, és vázolta az ügy aktuális állását.

A testet a nyári pavilon északi oldalán találták meg a bokrok között. A fej a pavilon irányába mutatott, a test a bokrok között hevert arccal felfelé, kitárt karokkal. Az áldozat sötétkék overallt és csíkos blúzt viselt, zokni és cipő is volt rajta. (Újabb árulkodó jel: ha nem lett volna rajta cipő és zokni, az azt jelenthetné, hogy kettős öngyilkossági kísérlet zajlott, amelynek során a térd kerekét oldott. A japánok ugyanis rendszerint leveszik a cipőjüket és zoknijukat, mielőtt megölik magukat. Ahogy a japán otthonba is szörnyű illetlenség cipőben belépni, úgy tudat alatt azt is modortalanságnak tartják, ha valaki a túlvilági élet kapuján nem mezítláb lép be.)

A nő blúza enyhén felcsúszott, kilátszott a melltartója. Ugyanazt a ruhát viselte, mint előző nap.

És rózsaszín sállal fojtották meg.

A zsebében kocsikulcsokat találtak, valamint egy zsebkendőt. Az autója nem messze parkolt; a vezetőülés alatt egy zacskó hevert, benne 6000 jen készpénzben; ez az anyagi haszonszerzés motivációját nagy valószínűséggel kizárta. Az áldozat személyi igazolványa is ott volt, ebből kiderült, hogy a nő családneve Nakagava.

Többet egyelőre nem tudtunk meg.

Jamamoto visszaküldött a parkba, hogy csatlakozzam a rendőrökhöz, és keressek szemtanúkat. A többi riportert az áldozat otthonához irányította.

Néhány óra elteltével találkoztunk, és összevetettük a jegyzeteinket: a szaitamai rendőrség megtalálta az áldozat címjegyzékét, és felfedezte, hogy a mintegy negyven név között külföldiek is szép számmal akadtak. A rendőrség mindegyiküket kihallgatta. A rózsaszín sál, az állítólagos gyilkos fegyver nem az áldozaté volt, a családja azelőtt sohasem látta. A legfeltűnőbb tény (már megint!) az volt, hogy az áldozat barátja külföldi volt, és a gyilkosság napján is találkoztak. A neve Abdul, de mindenki Andynek szólította; úgy tűnt, iráni volt, aki franciának adta ki magát. Az áldozat egyik barátnője szerint a pár egy ageói konditeremben ismerkedett meg.

Ezt hallva Nakadzima és Takahasi kocsiba pattantak és Ageóba hajtottak, hátha megtudnak valamit az edzőteremben. Az alkalmazottak azonban rövid úton elhajtották őket, nyilván figyelmeztette őket a rendőrség, hogy újságíróknak nem fecseghetnek.

Ekkor jött a gaidzsín nagy ötlete: elhatároztam, hogy az edzőteremben megpróbálom az iráni fiú ismerősének kiadni magam. Ahogy sejtettem, Jamamoto zseniális húzásnak tartotta az ötletemet, Nakadzsimá viszont ostobaságnak. Végül mindketten beleegyeztek, hisz mit veszíthetünk? Így hát farmert és pólót húztam. Aznap reggel nem borotválkoztam, így kellőképp borostás is voltam. És bíztam a sikerben.

Ahogy beléptem az ajtón, a recepcióhoz mentem, és házi készítésű iráni akcentusomon japánul elmagyaráztam, hogy Andy barátom ajánlására jöttem az edzőterembe. Megkérdeztem, mennyi a tagsági díj, hát nem volt olcsó. A személyzet eleinte óvatoskodott, de aztán lassan feloldódtak. Elmondták, milyen szép pár volt Andy és Nakagava. Ekkor félvállról megjegyeztem, hogy mivel a tagsági díj meglehetősen magas, kölcsön kell kérnem némi pénzt Andytól; tudom, hol dolgozik, mondtam, de nem tudják véletlenül, hol lakik?

Nagyon kedvesek voltak. Mikor a címet a kezemben lobogtatva kiléptem az ajtón, olyan büszke voltam magamra, mintha lehetetlen küldetésről tértem volna vissza. Öcsi és én ekkor azonnal Andy lakására mentünk. A lerobbant, kétszintes faépületben közös használatú mosógép porosodott a folyosón. Mint a morózus háziúr elmondta, néhány órával a holttest megtalálását követően a rendőrség előzönlötte a házat, és elvittek néhány külföldit, akiknek lejárt a vízumuk. Rövid beszélgetésünknek két rendőrtiszt vetett véget, akik épp ekkor jöttek vissza, és kidobtak bennünket a házból.

Közben a rendőrségen minden a feje tetejére állt. Az edzőtermi alkalmazottak néhány perccel a távozásom után felhívták a rendőrséget, és beszámoltak „Andy gyanús barátjáról”. A rendőrség kiküldött egy grafikust, aki a személyleírás alapján vázlatot készített. Nyomozók rajzoltak szét az utcákon, hogy megtalálják a barátot és feltehető bűntársát: a képet megmutogatták az embereknek a parkban, és kirendeltek két rendőrt az edzőterembe, hátha a barát visszatér.

Másnap reggel tudtam meg a fejleményeket. Éjfél tájt Jokozava, a törvényszékiek főnöke megnézte a képet, és rájött a baklövésre.

– Ti barmok! – üvöltött a nyomozókra. – Ez nem iráni! Ez csak a *Jomiuri* újságírója, aki iráninak adta ki magát!

A mindig úriember Jokozava ezúttal úgy érezhette, csúnyán felsült. A nyomozók csak utasításra vártak, és készen álltak arra, hogy vasra verjenek. Jokozava őrvjögve hívta fel Jamamotót, aki sűrű bocsánatkérések közepette szinte a földre hajolt. Volt benne annyi méltóság, hogy velem nem üvöltözött, de pikírtén azt ajánlotta, hogy térden csúszva kérjek bocsánatot Szaekitől és Jokozavától amiatt, hogy a rendőrség egy álló napon át az én nyomomat kergette.

Másnap a sajtótájékoztató előtt torokszorító érzéssel meglátogattam Szaekit, és a bocsánatáért esedeztem. Szaeki szeme szikrákat szórt. Egy pillanatig azt hittem, megüt. Még egy ideig meredten bámult rám, aztán azt mondta:

– Tudja, Adelstein, már-már azon voltam, hogy a nyomozás hátráltatásáért síttre vágom a hülye fejét. De aztán rájöttem, hogy maga csak egy fiatal, zöldfülű, töketlen barbár, úgyhogy inkább futni hagyom. Soha többet ne csináljon ilyet!

– Nem fogok, megígérem – mondtam, és szégyentelenül kihasználva az alkalmat, feltettem egy kérdést. – Aproposó, úgy tudom, a rendőrség begyűjtötte az összes iránit a környéken. Jól sejtem, hogy az áldozat barátja is közöttük van?

Szaeki megdöbbsent a pofátlanságomon. Levette a szemüvegét, megtörölgette egy zsebkendővel, és így szólt:

– Látom, elért némi sikert az irániai külsejével, tudja, mit kell kérdezni. Nem mondom meg, hogy igaz van-e vagy nem, de jó felé kapiskál, legyen nyugodt. – Elmosolyodott, és visszatette a pápaszemét.

– És most húzzon el! Legyen jó fiú, és ne tartsa fel tovább a nyomozást! – S azzal felment az emeleti konferenciaszobába.

Jokozavával az első emeleti italautomatánál találkoztam, éppen egy doboz almalét vásárolt. Bocsánatot kértem tőle: olyan mélyre hajoltam, hogy a homlokom hozzáért a földhöz. Amint felálltam, megérintette a fejemet, és azt mondta:

– Elfogadom a bocsánatkérését. De soha többet ne tegyen ekkora hülyeséget! És ne higgye, hogy valaha is el fogom felejteni ezt az esetet!

Még most, egy évtizeddel később sem tudok úgy találkozni vele, hogy ne viccelődjön iráni gyökereimmel.

Tovább dolgoztam az ügyön. De hiába: a végén alaposan ráfaragtunk. Egyik reggel a *Mainicsi* és a *Szankéi* is exkluzív hírként tálalta, hogy Abdul, az iráni fiú volt a gyilkos, és a rendőrség őrizetbe vette. Emlékszem, milyen csúnya nap volt ez nálunk a *Jomiurinél*: a konkurencia ellopta az orrunk elől a zsíros falatot, talán mert túl óvatosak voltunk. Azt viszont sohasem fogom megtudni, hogy azért nem kaptunk-e friss információt a rendőrségtől, mert álruhás iránit játszottam. Valószínűleg jobb is, hogy nem tudom.

Sekély sírba tesznek, avagy amikor a jakuza felhív telefonon

A jakuzák története bűnben és mocsokban fogant. A jakuzák manapság két fő csoportba sorolhatók: vannak a *tekiják*, akiknek elsősorban utcai árusítás és kisszűlű bűnözés a profiljuk, és a *bakutók*, akik eredetileg szerencsejátékkal foglalkoztak, de tevékenységi körüket mára uzorakölcsönnel, védelmi pénz szedésével, prostituáltak futtatásával és az általuk csődbe döntött cégek felvásárlásával bővítették. A jakuzáknak közel a fele koreai származású, sokan azoknak a leszámazottai, akiket a japán gyarmatosítás idején hurcoltak be kényszermunkásként. Szintén sokan tartoznak a *dovához*, az egykor érinthetetlen japán kaszthoz, akik állatok levágásával, bőrárucikkek készítésével és egyéb „tisztátalan” munkák elvégzésével foglalkoztak. Még ha a kasztrendszer a múlté is, a dovákkal szembeni rasszizmus a mai napig eleven.

Japánban 22 hivatalosan elismert jakuzacsoport működik. A három legnagyobb a Szumijosi-kai a

maga 12 000 tagjával, az Ingava-kai 10 000 taggal és a legfontosabb, a Jamagucsi-gumi, amelynek 40 000 tagja és 100-nál több alcsoportja van. Minden csoport havi részesedést fizet a szervezet vezetőségének. A Jamagucsi-gumi vezetése konzervatív becslések szerint is havi 50 millió dollárt keres tagjai magántőkéjének forgatásával. A Jamagucsi-gumi eredetileg a kobei dokkmunkások érdekvédelmi szervezeteként jött létre, és a II. világháborút követő kaotikus körülmények között kezdett el terjeszkedni. A japán rendőrség becslése szerint az ország bűnszervezeteit, a Jamagucsi-gumit is beleértve 86 000 gengszter alkotja, ami sokszorosa számos egyéb, köztük az amerikai maffia létszámának.

A jakuza egyfajta családmódot követ: az újoncok hűséget fogadnak az ojabun nevű apafigurának. A hűséget rituális szakéivás során fogadják meg, ezáltal születik meg a testvériség – akik bekerülnek a bandába, *kigjósateikké*, azaz testvérekké válnak. A szervezetek rendszerint piramisszerűen épülnek fel.

Napjaink jakuzái innovatív üzletemberek: célszerűbb pisztolyos nagyvállalkozóként, mint tetovált, kilencujjú, samurájkarddal ugrabugráló bűnözőkként gondolni rájuk. Egy 2007-es rendőrségi jelentés arra is felhívja a figyelmet, hogy a jakuza megfertőzte az őrző-védő szervezeteket, és jelen van több száz ismert japán cégben. „Ez a rákos daganat – így a jelentés – alááshatja a japán gazdaság alapjait.” A japán rendőrség 2008-ban egy „Összefoglaló a japán rendőrség rendszeréről” című, angol nyelvű dokumentumot osztogatott a külföldi zsaruknak, melyből kiderül, hogy „A jakuzacsoportok óriási fenyegetést jelentenek a lakossági és céges tranzakciókra egyaránt. A jakuza számos bűncselekményt követ el azért, hogy tőkét injektál legális üzleti vállalkozásokba, és úgy tesz, mintha a legális üzletben lenne érdekelt. Ezeket a csalásokat mind saját cégeken keresztül, mind más cégekkel való együttműködésben folytatják”.

A jakuza helyzete Japánban hosszú ideje nem egyértelmű. Akár olasz unokatestvéreik, ők is szoros és zavaros kapcsolatban állnak a hatalmon levő párttal, ami Japán esetében az LDP, a Liberális Demokrata Párt. Robert Whiting, a *Tokyo Underworld* (Tokiói alvilág) szerzője más szakértők mellett rámutat arra, hogy az LDP tulajdonképpen a jakuza pénzből jött létre. Ez olyannyira közismert tény, hogy még az éjjel-nappal is árulnak olyan képregényt, ami ezt tárgyalja. Koizumi Dzsunicisiró miniszterelnök nagyapja az Inagava-kai tagja volt, s mint ilyen, alaposan tetovált testtel bírt. Kabinetminiszterként szolgált, és a választói *izerumidaidzsín*, azaz tetovált miniszter néven emlegették.

A múltban a jakuza „családon belül” intézte el a felmerült vitákat, nem bántotta a többi gengszter családtagjait és az úgynevezett nem harcosokat, így megvédte magát a polgárok haragjától és a rendőrség figyelmétől. Ekkoriban úgy tartották, hogy a jakuza egyszerre szükséges rossz és egyfajta második rendőrség, ami távol tartja a koldusokat és a piti bűnözőket. Ugyanakkor azonban egyértelműen törvényen kívül álltak.

Ez az ambivalencia 1992-ben ért véget, amikor a kormány elfogadta a világháború óta eltelt évtizedek legszigorúbb büntető törvénykönyvét, amely a jakuza 1980-as évekbeli túlnövéseit igyekezett visszanyesegetni: a gazdasági fellendülés idején épült be a maffia az ingatlanüzletbe és más legális bizniszbe. A kormány ugyanakkor továbbra sem tette illegálissá a bűnszervezeti tagságot, és a rendőrséget sem ruházta fel a más országokban elengedhetetlennek tartott maffiaellenes

eszközökkel, mint például a lehallgatás, a vádalku vagy a tanúvédelem.

Nem is valószínű, hogy a japán rendőrségi erők hamarosan megkapnák ezeket a radikális eszközöket. A jakuza ma sok szempontból erősebb, mint valaha, noha 17 év telt el azóta, hogy az első szervezettbűnözés-ellenes törvényeket elfogadták.

A Jamagucsi-gumi fallal körülkerített főhadiszállása Kobe leggazdagabb részén található. A szervezet házakat és földterületeket is birtokol, ahonnan lehetetlen számítani. Ennek az az oka, hogy a jakuza Japánban törvényes intézmény: ugyanolyan jogokat élvez, mint bármely jogi személy vagy szervezet, például a Rotary Club, tagjai pedig törvénytisztelő állampolgároknak számítanak. Még akkor sem lehet őket kiebrudalni, ha egy földterületen csak bérlők és nem tulajdonosok. Nagoja városának ügyvédi kamarája azt javasolja, hogy a vállalkozások és ingatlan-bérbeadók szerződésalkötéskor kössenek ki „szervezett bűnözéssel kapcsolatos aktivitást kizáró” záradékot, amely könnyebbé teheti a maffiával való szakítást, amikor eljön az ideje. Nagoja ad otthont a Jamagucsi-gumi vezető csoportjának, a Kodo-kainak, amely mintegy 4000 taggal rendelkezik.

Nagoja olyan súlyos problémákkal küzd a szervezett bűnözés terén, hogy 2001-ben egy ügyvédi szervezet kézikönyvszerű írást adott ki *Szervezett bűnözői csoportok: Hogyan működnek és hogyan küzdhetünk ellenük?* címmel. Vannak olyan ügyvédek is, akik kifejezetten jakuzaügyekre specializálódtak.

A Tokiói Rendőrkapitányság 2006-ban készített egy listát, amely mintegy 1000 olyan tokiói és környékbeli szervezet nevét tartalmazza, ami a jakuza fedőszerveként működik⁹; ezek mintegy egyötöde ingatlannal foglalkozik. A legfrissebb lista fokozott maffiajelenlétet mutat ki biztonságtechnikai, könyvvizsgálói, tanácsadói téren és általában a pénzügyi szektor más vállalkozásaiban is.

A Nemzeti Közbiztonsági Tanács egy 1998-as vizsgálata megerősíti, hogy a három legnagyobb szervezet fedőszervei elsősorban építési, ingatlan- és pénzügyi területen működnek, bárkat és éttermeket üzemeltetnek, vagy vezetési tanácsadással foglalkoznak.

Olyan nagy az átfedés, hogy egyes tokiói rendőrtisztek az „ingatlanost” a jakuza szinonimájaként használják. 2008 márciusában kiderült, hogy a Suruga nevű társaság, amit egykor a tokiói értéktőzsdén is jegyeztek, az évek során több mint 14 milliárd jent fizetett ki a Jamagucsi-gumi és a Goto-gumi különböző érdekeltségeinek, hogy a megvásárlásra kiszemelt ingatlanokból eltávolítsa a bérlőket. A botrány eredményeképpen a céget száműzték a tőzsdéről, és a közbeszéd újra a jakuza és az ingatlanipar közötti kapcsolatok sűrű felemlegetésétől volt hangos.

Ami szintén érdekes az ügyben: a Suruga igazgatótanácsi tagjai között egy egykori ügyész és a Nemzeti Közbiztonsági Tanács Szervezett Bűnözés Elleni Igazgatóságának korábbi tisztviselője is megtalálható volt. Ez arra utal, hogy sokszor azok is a jakuza hálójába kerülnek, akiknek a szervezett bűnözés ellen kellene küzdeniük – vagy titokban eleve nekik dolgoznak. Vannak olyan esetek, amelyekből bizvást leszűrhető a tanulság, hogy a hatóságok képtelenek kordában tartani a jakuzát, vagy félelmükben meg sem próbálják.

Mindez jól érzékelteti, hogy a jakuza pontosan tisztában van azzal, miként alkalmazhatja a

törvényeket saját kénye-kedve szerint: továbbra is úgy működik és azt teszi, amit csak akar, mert szinte lehetetlen kimozdítani a pozíciójából.

A jakuza vezetői ismert hírességnek számítanak, a Szumijosi-kai és az Ingava-kai vezérei interjúkat adnak az írott sajtóban és a televízióban. Sokszor láttak politikusokat velük vacsorázni.

Saját művészügynökségeket is működtetnek, és bár mindenki tudja, hogy ezek a cégek kinek a tulajdonában állnak, ez nem tartja vissza a japán médiavállalkozásokat, hogy például a jakuzákhoz tartozó Burning Productionsszal dolgozzanak. Rajongói újságok, képregények és filmek dicsőítik a jakuzát, amely pedig rákos daganatként burjánzik a társadalomban, és az európai vagy amerikai megfigyelők számára példátlan nyilvánosság mellett működik.

Ahogy a jakuza maga is fejlődik, és egyre szofisztikáltabb bűncselekményeket hajt végre, a rendőrségnek egyre nehezebb lépést tartania vele. Az úgynevezett *marubo* zsaruk (szervezett bűnözéssel foglalkozó nyomozók) ahhoz vannak szokva, hogy egyszerűbb zsarolási és megfélemlítési esetekkel, nem pedig tömeges tőzsdei manipulációkkal és komplikált csalási ügyekkel foglalkozzanak.

A Jamagucsi-gumi azóta számít különösen kemény diónak, amióta 2005-ben Cukasza Sinobu átvette az irányítást. A rendőrség korábban ki tudott játszani egyes jakuzacsoportokat mások ellen, hogy információt gyűjtsön. Ilyen esetekben a Jamagucsi-gumi például feldobta a Szumijosi-kait, vagy éppen a Szumijosi-kai a Jamagucsi-gumit. Manapság azonban a Jamagucsi-gumi az egyetlen valamirevaló bűnszervezet a városban, így senkinek nincs rá oka, hogy együttműködjön a rendőrökkel. Amikor az aicsi rendőrség 2007-ben előzönlötte a Kodo-kai egyik irodáját, megdöbbenve tapasztalta, hogy a maffia főhadiszállásán a szervezett bűnözéssel foglalkozó rendőrök neve, arcképe, lakcíme, fényképei és a családtagjaiknak a fényképei voltak a falra tűzve. Egy másik nagy japán rendőrségi egység szervezett bűnözés elleni csoportjában dolgozók neve tavaly kiszivárgott az internetre. A jakuza, különösen a Jamagucsi-gumi nemcsak hogy nem fél a rendőrségtől, hanem már fenyegetőzik is: „Tudjuk, kik vagytok, tudjuk, hol laktok, jobb lesz, ha vigyáztok!”

Az Oszakai Prefekturális Rendőrkapitányság egyik nyomozója hasonló véleményen van: „1992-ben hatályba lépett a szervezett bűnözés elleni törvénycsomag, de a jakuzák száma 16 év alatt vajmi keveset változott, továbbra is 80 ezer körüljár. Több pénzük és nagyobb hatalmuk van, mint korábban bármikor, a Jamagucsi-gumi megerősödése pedig szinte leküzdhetetlen nehézségek elé állít bennünket. A Jamagucsi-gumi sok szempontból a szervezett bűnözés kormánypártja. Azon az elven működik, amely szerint »az erő a nagy számokban rejlik«: hatalmas tőkéje van, rengeteg embere, saját információs hálózata, ami a rendőrségét jóval felülmúlja, és minden olyan iparágban terjeszkedik, ahol sok pénzt lehet keresni.”

A régi időkben a jakuza békén hagyta az utca emberét. Ez már a múlté. Senki sem érezheti magát biztonságban: még az újságírók vagy az újságírók gyerekei sem.

Sok újságíróhoz hasonlóan jó ideig úgy foglalkoztam a jakuzával, hogy semmiféle személyes

kapcsolatom nem volt vele. Ennek a békességnek akkor szakadt vége, amikor a szaitamai Szumijosi-kai második legfontosabb embere, Naoja Kaneko, a Macska felhívta a szerkesztőséget, hogy velem akar beszélni. Arc adta át az üzenetet, és nagyon ideges volt. Feszülten kérdezte:

– Nem keveredtél bajba, ugye? Mi a fenének akar veled beszélni a Szumijosi-kai?

Az igazságnak megfelelően azt válaszoltam, hogy tudomásom szerint nem vagyok bajban, és fogalmam sincs, mit akarhat tőlem egy maffiavezér. Arra gondoltam, megkérdezem Jamamotót, mit tegyek – de aztán eszembe jutott, hogy valószínűleg azt mondaná, hagyjam a fenébe a hívást, vagy vigyek magammal egy tapasztaltabb újságíró kollégát. Egyet se féljen, majd én megoldom a problémát, mondtam végül az Arcnak.

Ez akkoriban történt, amikor rendszeresen jártam a Cselédszoba nevű helyre, ahol néhány alkalmazottnak több-kevesebb sikerrel angolt tanítottam zárás után. A Cselédszoba a szexipar jelmezes vonulatába tartozott: a csajok szobalánynak öltöztek, a kuncsaftokat „Nagyságos úrnak” szólították, segítettek nekik mosakodni, megmasszírozták, és végül le is pippantották őket. Öt lány ausztráliai nyaralást tervezett, és a gondos üzletvezető, akit még szaitamai taxisofőr korából ismertem, elintézte nekik az angoltanfolyamot. Én voltam a tanár.

A klub Dél-Ginzában, a Szumijosi-kai területének szívében helyezkedett el. Azon tanakodtam, hogy vajon miért hívhatott Kaneko. Vajon keresztbe tettem volna neki azzal, hogy angolt tanítottam? Esetleg meg akar zsarolni? De mivel? Akkoriban nem volt: barátnőm, és a '90-es években Szaitamában szexmasszázsszalomba járni olyan természetes volt, akár szusit enni.

Tényleg nem tudtam, mit tegyek. Egy rendőrségi forrásom azonban megnyugtatóan, hogy Kanekóval találkozni nem jelent közvetlen fenyegetést, sőt az ismeretség még jól is jöhet, hiszen újságíró vagyok, így felhívtam Kaneko irodáját egy nyilvános telefonfülkéből.

Hangoskodó és modortalan férfi vette fel a kagylót. Bemutatkoztam, ő pedig néhány másodpercen át hallgatott, mintha azt mérlegelte volna, hogyan szóljon hozzám. Hétszer kellett elismételnem a nevemet. Aztán Kanekóhoz fordult:

– Hé, valami kicseszett gaidzsin keres, azt mondja, újságíró. Ismered ezt a seggfejt?

Kaneko rámordult:

– Fogd le a kagylót, amikor ilyeneket pofázol! És beszélj vele tisztelettel, már vártam a hívását.

Arra számítottam, hogy Kaneko kellemetlen, fenyegető hangú, műveletlen bűnöző lesz, ám hangja megdöbbenően lágyan csengett a telefonban. Ezt nevezik a japánok „macskasimogató” hangnak: szinte dorombolásra emlékeztetett.

– Szóval maga az, Jake – mondta. – Elnézését kérem, hogy a munkahelyén hívtam, de nem tudtam másként elérni. És bocsásson meg a beosztottam modortalansága miatt is! Bunkók, udvariatlanok, neveletlenek. Kérem, ne vegye sértésnek!

– Hmm. Semmi gond. Mit tehetek önért?

– Van egy kis problémám. Meglehetősen kényes ügyről van szó, és ön talán segíthet megoldást találni.

– Hát, nem állok nagy problémamegoldó hírében, ami a jakuza gondjait illeti...

– Nem, természetesen nem. Tudatában vagyok, hogy milyen nehéz helyzetbe hozom. Ugyanakkor nagyon szeretnék beszélni önnel. Az ügy személyes természetű ugyan, de biztosíthatom, hogy önnek is megéri majd.

– Örömmel találkozom önnel. De semmit sem fogadhatok el.

– Értem. Mikor érne rá?

– Mit szólna holnap egy ebédhez?

– Rendben van. Nagyon köszönöm. Elmagyarázom, hol találhat meg... Ha eltéved, kérdezze csak meg az embereket! Mindenki tudja, hol kell keresni.

Mint hogy legendásan rossz az irányérzésem, természetesen eltévedtem, és egy rózsaszín szalon¹⁰ vevőcsalogató emberétől kértem útbaigazítást. Udvariasan megmutatta a Kaneko irodájához vezető utat egy térképen, majd megemlítette, hogy örömmel megismertetné velem a szalon szolgáltatásait is. Bár külföldieket rendszerint nem engednek be, Kaneko barátai a klub barátai is! Emellett, tette hozzá sóhajtva, délután amúgy is kicsi a forgalom.

Elutasítottam az ajánlatot, hiszen dolgom volt.

Macska főhadiszállása néhány szexklub, egy vietnami étterem és egy állatpreparátor bolt után helyezkedett el. Az épület úgy festett, mintha egy kisebb építkezési vállalkozás székháza lett volna: az üvegezett ajtón, mely egyetlen érintésre nyílt, egy cég neve szerepelt. A recepción elhelyezett kanapén félelmetes külsejű férfi ült, s pornómagazint lapozgatott. Amikor beléptem, felállt, és szó nélkül bekopogott az egyik iroda ajtaján.

Az ajtóban kisvártatva megjelent Naoja Kaneko, a Macska. Mintegy 170 centiméter magas volt, az ötvenes évei végén járhatott. Keskeny szeme volt, enyhén kopaszodott, állát kecskeszakáll takarta. Fekete öltönyt, fehér inget, papucsállatka-mintás nyakkendőt és fekete cipőt viselt, jobb kezén két aranygyűrű csillogott. Inkább tűnt politikusnak, mint a Szumijosi-kai szervezett bűnözői csoport második emberének.

Kezet ráztunk. Kaneko intett, hogy üljek le a három bőrfotel egyikére, ő pedig velem szemben foglalt helyet. A félelmetes külsejű férfi ekkor kiment a szobából, majd zöld teával tért vissza. A csészéket zománcozott alátétre helyezte, ami a megkülönböztetett vendég iránti tisztelet jele volt.

Kaneko szürcsölgetni kezdte a teát, én azonban nem nyúltam a magaméhoz.

– Nem kéri?

– Nem igazán szeretem a zöld teát – tártam szét a kezem sajnálkozva.

– És mit szólna egy kávéhoz?

– Az már nem hangzik rosszul.

– Ahogy óhajtja! – mondta, és visszahívta a félelmetes alakot. –Hozz neki egy kávé! – vakkantotta.

Úgy tűnt, megnyugodott, amikor megjött a kávé, és ajkamhoz emeltem a csészét.

Ekkor mutatkoztunk be egymásnak formálisan. Kaneko átadta a *meisijét*, azaz a névjegykártyáját, amit két kézzel vettem el tőle, és meghajoltam. Aztán átadtam neki a saját kártyámat, amit szintén két kézzel vett el, és ő is meghajolt (de nem olyan mélyen, mint én).

A meisi-csere rituáléja jól ismert szabályok szerint működik. Nekem így tanították: a kártyát mindig egy kézzel kell átadni, hogy ezzel is érzékeltessük, nem vagyunk fontos emberek, sőt alázatos senkik vagyunk. A másik ember kártyáját viszont két kézzel kell elvennünk, hogy azt mutassuk: ő a fontosabb, súlyosabb személyiség. A kapott kártyát majdnem szemmagasságig emeljük, átnézünk felette, és közben átgondoljuk egymás társadalmi helyzetét, hogy megállapítsuk, hogyan szóljunk a társunkhoz. Ha mindketten állunk, a kapott névjegyet elhelyezzük a névjegykártya-tartómban. A névjegyet sohasem hajtjuk ketté, nem gyűrjük meg, és nem tépünk le belőle – ez halálos sértés lenne. Én elolvastam Kaneko titulusát, tanulmányoztam névjegye aranyozott betűit, majd a kártyát gyors mozdulattal a névjegy-tartómba süllyesztettem. Ő is hasonlóképpen tett, mielőtt a névjegyemet a szintiszta platinából készült névjegykártyatartójába tette.

Ekkor felszínes dolgokról kezdtünk beszélni. Megkérdezte, külföldiként hogyan találtam állást a *Jomiuri Sinbunnál*, én pedig összefoglaltam a Japánban töltött időszak történetét, beleértve egyetemista éveimet. Figyelmes volt, és jól elbeszélgettünk: minden nyugtalanítóan normálisnak tűnt.

– Bárcsak magam is jártam volna egyetemre! – mondta. – Akkor másként alakult volna az életem. Most már nagyon sajnálom, hogy nem tettem meg. Maga viszont szerencsés, hogy kihasználta a lehetőséget.

Ezt készséggel elismertem, majd megköszörültem a torkom, és a lényegre tértem: miért hívott ide?

– Azt hallottam, hogy maga megbízható ember, és jól végzi a dolgát.

– Kitől hallotta?

– Azt inkább nem mondom meg, áruklodás lenne. Mondjuk egyszerűen úgy, hogy csupa jót hallottam magáról. Van valami, amit meg kell tudnom, és azt hiszem, maga segíthetne. És utána nem fecsegni. Az emberek azt mondják, maga olyan tisztességes, akár egy született japán.

– Ezt meglepődve hallom. Biztos, hogy rólam beszél?

– Teljesen biztos.

A jakuzák nem bókolnak sűrűn. Nyilván olyankor sem őszinték, de még ezt sem bántam.

Így hát viszonztam a szívélyességet:

– Én pedig azt hallottam, hogy jakuza léteire maga is egész rendes. Azt mondják, hogy úriember, és inkább emlékeztet fehérgalléros bűnözőre, mint valami gengszterre. A maga szakterületén ez olyan,

mintha maga lenne Teréz anya.

Felnevetett, és megkérdezte, vannak-e közös ismerőseink. Azt mondtam, nem mondom meg, mert az árulkodás lenne. Elmosolyodott az élcen.

Megkínált egy cigarettával. Elfogadtam, ő meggyújtotta, én pedig igyekeztem nem beszívni a füstöt. Ő is rágyújtott, és olyan mélyen lélegezte be a füstöt, hogy a cigarettája fényesen felizzott. Rámutatott az asztalon hűlő zöld teámra.

– Azt akarja megkérdezni, miért nem kedvelem a zöld teát?

Kaneko felnevetett.

– Nem, bár annak, amit el akarok mondani, valóban köze van a teához. Tudja, a szaitamai rendőrség néhány nyomozója hetente egyszer-kétszer meglátogat. Általában megkínálom őket teával és néha egy kis aprósüteménnyel. Beszélgetünk, aztán elmennek. Csupán udvariaskodás az egész. De az utóbbi időben nem fogadják el a teámat. Egyszerűen semmihez sem nyúlnak. Mindent elutasítanak.

– És ez miért baj?

– Hadd fejezzem be. Természetesen megkérdeztem, miért nem fogadják el a teát, hiszen az csak a vendégszeretetem apró megnyilvánulása. Azt válaszolták, az a hír járja a rendőrségen, hogy megvettem az egyik zsarut. Ha bármit elfogadnának: teát, édességet, akár egy kártyanaptárt, azonnal fegyelmi ügybe keverednének. Így hát inkább nem fogadnak el semmit.

– És magának mi ezzel a problémája?

– A szervezetben most mindenki azt hiszi, hogy a rendőrök kamuznak. A kollégáim azt gondolják, hogy a zsaruk csak így akarják leplezni, hogy kifordulós vamzer lettem, és jelentek nekik.

– Azért, mert nem isszák meg a teáját?!

– Pontosan. Szerintem a rendőrök tényleg azt hiszik, hogy lefizetem valamelyiküket, de a szervezetben mást gondolnak. Szerintük azért mondják ezt a rendőrök, hogy úgy tűnjön, *nem vagyok* spicli. Ha ez így megy tovább, komoly bajba kerülök.

– A maga szakmájában mit jelent a komoly baj?

– Azt jelenti, hogy a saját embereim, akiket a gyermekeimként szerettem, megfognak és felvisznek a csicsibui hegyekbe az éjszaka közepén, fejbe lőnek, és sekély sírba tesznek.

– Hoppá. Mi lehet ennél rosszabb?

– Várjon csak! Az, ha megásatják velem a saját síromat, péppé vernek, és élve eltemetnek. De nem hinném, hogy ezt tennék. Ahhoz túl régóta ismerjük egymást. Azt hiszem, elég tiszteletet vívtam már ki magam iránt ahhoz, hogy csak akkor temessenek el, amikor meghaltam.

Szinte felnevettem; fürkészően néztem az arcát, vajon viccel-e. De nem viccelt. Úgy képzeltem, Macska meglehetősen reménytelennek találhatta a helyzetét, ha éppen engem hívott fel.

– És melyik zsarut vásárolta meg? – bukott ki belőlem a kérdés.

– Egyiket sem. Nem szoktam zsarukat megkenni. És vamzer sem vagyok. Én nem így üzletelek. A zsaruk és én mindig is kitűnő munkakapcsolatot ápoltunk, fogalmam sincs, ki akarja rám kenni ezt a szart. – Áthajolt az asztalon, szinte a fülembé suttogott. Az orrunkat csak centiméterek választották el egymástól, ez lehetett volna életem első eszkimópuszija egy jakuzával.

– Tehát...

– Tehát szeretném megtudni, miért olyan biztos benne a szaitamai rendőrség, hogy valaki a zsebemben van. Szeretném megtudni, ki az a zsaru, akit állítólag megvettem. Ha kiderülne, tudnám kezelni a helyzetet.

Ezen el kellett gondolkodnom egy darabig. Elszívtam egy cigarettát, és közben kitaláltam, mit mondjak.

– Tudja, Kaneko szan, én újságíró vagyok, nem a jakuza informátora. És megmondom őszintén: nem is szeretnék szívességeket tenni a jakuzának. De ismerek valakit, akit megkérdezhetnék. Ha végül úgy döntök, hogy megkapja az információt, amit kér, felhívom. De nem ígérek semmit.

– Pontosan ezt szerettem volna kérni.

– Ha már találkoztunk, feltehetnék egy kérdést? Nem szívességet kérek, csak kérdezni szeretnék.

– Csak tessék. Ez a legkevesebb, amit megtehetek.

– Hogyan szerez pénzt a jakuza? A rendőrség szerint a készpénzbevételük 70%-a speed eladásából származik. Szerintem ez hülyeség. Bizonyára ezek speedeznek Szaitamában, de én azért nem láttam olyan sok srácot gyorsozni.

– Igaza van. Ha érdeklő, elmondom, hogyan működik a vállalkozás, de részletekbe nem bocsátkozhatok.

– Megköszöném.

Kaneko ekkor felvázolta az általa irányított csoport működésének fő pontjait. Kezdetben a Szumijosi-kai busás jutalékért cserében rendszeresen feltornázta egyes ingatlanok árát közvetítők és bankok számára. Azzal is pénzt keresett, hogy kiebrudalta a bérlőket olyan bérházakból, amelyeket üresen magasabb áron lehetett értékesíteni – ezt a gyakorlatot *dzsiage*, azaz ingatlanpanama néven ismerik. Minthogy a japán törvények hatékonyan védik a bérlő jogait, a jakuza szolgáltatásaira mindig nagy volt az igény. Az is előfordult, hogy a jakuza megakadályozta egy-egy lefoglalt épület nyilvános árverésen történő eladását, így sokszor az eredeti tulajdonos vásárolhatta vissza a házat alacsony áron. Néha a jakuza maga vette meg az épületet, és adta tovább egy fedőcégnek. Az illegális szemétkerakás szintén kitűnő bevételi forrásnak bizonyult, és az omijai szexipar védelmi pénzei sem jöttek rosszul.

A legtöbb lóvé azonban zsarolásból származott. Kaneko így magyarázta:

– Maga meg én ugyanabban az üzletben vagyunk érdekeltek. Maga információt gyűjt, majd továbbadja; mi ugyanezt tesszük. Magát azért érdeklik a botrányok, hogy belekerüljenek az újságba, minket azért fizetnek, hogy ne jelenjenek meg. Mindketten az információiparban dolgozunk.

Kaneko szavait úgy kell érteni, hogy a Szumijosi-kai lehúzta azokat a vállalkozásokat és üzletembereket, akiknek volt valami rejtegetnivalójuk. Néha azokat a cégeket használta ki, amelyek pénzügyi nehézségekkel küzdöttek; megkörnyékezte őket, felajánlotta a segítségét, majd rátette a kezét a cég maradék értékeire és ingatlanaira, és hagyta, hogy csődbe menjen, miután felhasználta más csalárd vállalkozásokban is. A bajba jutott cég sokszor maga is aktívan közreműködött a folyamatban. A Szumijosi-kai fedezetül használta a cég ingatlanvagyonát, hogy közepes méretű bankoktól kölcsönöket vegyen fel, amit sohasem fizetett vissza. A céget csődbe vitte, de a jakuza és a cégvezetők előtte gondosan kitakarították belőle a hasznot. Végül, amikor az ingatlanvagyonot lefoglalták, a jakuza beleavatkozott az árverésbe, alacsony áron megvette a földet és az épületeket, és eladta vagy bérbe adta egy harmadik félnek, jókora hasznot húzva a tranzakcióból.

A Szumijosi-kai szintén rengeteg fedőcéget működtetett: munkaerő-közvetítőket, gyorskölcsönirodákat, még egy biztosítótársaságot is. A biztosítótársaságot hamis káresemények generálására hozták létre, amikkel aztán az igazi biztosítókat húzták le. Volt egy olyan vállalkozása is, amely bedőlt adósságokat vásárolt meg igazi kölcsöncégektől. A jakuza továbbá sport- és koncertjegyeket árusított a névértéküknél jóval drágábban, és zálogházakat kreált lopott holmival történő kereskedésre. Természetesen művészügynöksége is volt, ami fiatal lányokkal látta el a pornóproducereket. A nőket jól megfizették, a munkát önként vállalták.

A jakuza szexshopokat is nyitott, ahol erotikus holmik és tinilányok használt bugyijait árusították, ezt a japán férfiak imádják. Szállítással, teherforgalommal, hajózással és biztonsági szolgáltatásokkal is kiterjedten foglalkozott; kivitelezőként jelentkezett építkezési cégeknél, és az egész munkát továbbadta alvállalkozóknak anélkül, hogy egy szalmaszál is keresztbe tett volna – persze azt leszámítva, hogy zsebre tette az árkülönbözetet.

A jakuza létrehozott egy fiktív politikai szervezetet, ami nemcsak hogy adókedvezményben részesült, de akkor is kitűnő szolgálatot tett, amikor cégeket kellett tönkretenni. A szervezet hírlevelére méregdrágán kellett feliratkozni számos vállalkozásnak, így feltűnés nélkül folydogált a további bevétel.

Kaneko magyarázata a jakuzáról zseniális, tömör és világos volt. Egy óra alatt többet megtudtam tőle, mint bárki mástól. Amikor befejezte a magyarázatot, s ezzel teljesítette az alku ráeső részét, megígértem, hogy igyekszem utánajárni, mit tehetek az érdekében. Amikor elindultam, felajánlotta, hogy a sofőrje elvisz; jobbnak láttam, ha nem fogadom el az ajánlatát.

Aznap éjjel felhívtam az egyik rendőrségi forrásomat, és elmondtam neki szóról szóra, mit mondott Kaneko.

– Nagyon érdekes – mondta. – Személyesen fogok utánajárni. Arra tippelek, hogy valaki a szervezeten belülről akarja kicsinálni Macskát. Tíz az egyhez, hogy hatalmi harc folyik.

– Azt hogy érthette, hogy kitűnő munkakapcsolatot ápol a zsarukkal?

– Áh, igen. Elmagyarázom. A jakuzával foglalkozó zsaruk egy része az 1. Szervezett Bűnözés Elleni Csoportozáshoz tartozik, amelynek az a feladata, hogy olyan adatokat szerezzen a jakuzáról, mint hogy hány irodájuk vagy hány tagjuk van, ki van benne a szervezetben, és ki nincs. A jakuzás zsaruk számára az a legegyszerűbb, ha fogják magukat, és megkérdezik a jakuzától, amit tudni akarnak. Macska dörzsölt öregfiú: adatokat nem szolgáltat ki, de az irodájában az íróasztalon hagyja a papírokat, amelyekbe a zsaruk belekukkanthatnak, amíg őt telefonhoz hívják. Néha a szemétkébe dob dokumentumokat, ezeket mi kihalásszuk. De személyesen soha nem ad át semmit.

– És ez mire jó neki?

– Így működik a rendszer. Sokkal nyugisabb így, hiszen ő kielégíti a zsaruk kíváncsiságát, és mi cserébe nem törjük rá az irodát néhány adat miatt. Nem rossz módszer, hidd el.

– Miért nem hallgatjátok le a telefonját?

– Ez itt nem Amerika, mi pedig nem vagyunk az FBI. Sose kapnánk lehallgatási engedélyt. Japánban ilyen nem létezik.

– És vajon tényleg lefizet egy zsarut?

– Á, azt nem olyan hülyén csinálná, hogy rájöjjenek. Ő a legokosabb jakuza az egész szervezetben. Kiderítem, mi zajlik a háttérben, és felhívlak.

Két nappal később hívott. Kiderült, hogy a pletykát egy bizonyos Josinori Szaito terjesztette, aki a Szumijosi-kai negyedik embere volt. Szaito az Egyes Csoport egyik nyomozójának azt állította, hogy Kaneko megvette valamelyik nyomozót. Hogy melyiket, azt viszont nem mondta meg, így elvetette a gyanakvás magvát a rendőrségben, ahol kétségbeesetten próbálták megtalálni a vamárt.

A jakuzáknál, mint később kiderült, Kaneko és Szaito között már hosszú ideje rosszul mentek a dolgok. Nemrégiben Szaito bele akart vágni egy új üzletbe: a Szaitamán áthajtó kamionsofőröknek szándékozott speedet árusítani. Kanekónak nem tetszett az ötlet, mert a főnöke, Nakamura fiatalkorában drogozott, és Kaneko nem akart olyan üggyel kapcsolatba kerülni, ami a főnökét újra kábítószer-fogyasztásra csábíthatná. Szaito szándékosan pletykált, mert tudta, hogy kicsavart észjárása nyomán a szervezetben azt fogják gondolni, hogy Kaneko spicli. Nem volt annyi vér a pucájában, hogy szemtől szembe hívja ki Kanekót: azt akarta, hogy a szervezet végezzen vele.

– És most mit tegyek ezzel az információval? – kérdeztem a rendőrségi forrásomat.

– Mondd el Kanekónak, amilyen hamar csak tudod!

Némi hezitálást követően úgy döntöttem, hogy elmesélem Kanekónak, mi a helyzet. Felhívtam az irodáját, és megbeszéltem vele egy találkozót aznap estére.

A jakuza épületei nappal is eléggé félelmetesek, de ahogy a csípős hidegben Kaneko

főhadiszállásához igyekeztem, jobban remegtem, mint máskor. Még be sem kopogtattam a házba, az ajtó máris kinyílt. Kaneko intett, hogy lépjek be. Farmert és sötétzöld dzsekit viselt, úgy festett, mint egy vitorlásoktató.

Leültem a kanapéra, és ezúttal elfogadtam a teát. Aztán elmondtam neki mindent, amit tudtam.

Amíg beszéltem, behunyta a szemét, lassan bólogatott, és kezét keresztbefont ujjakkal az asztalon nyugtatta.

– Köszönöm. Most már értem... Mivel tartozom magának a segítségért? – kérdezte.

– Hadd kérdezzem meg – mondtam talán túlzott merészséggel –, de ahelyett, hogy ilyen ügyek miatt álmatlanul tölti az éjszakáit, miért nem lép ki inkább a szervezetből?

Macska kinyitotta a szemét, és nagy levegőt vett.

– Figyeljen rám. Ha így öltözöm, úgy nézek ki, mint akármelyik szabadnapos üzletember a vonaton, igaz? De ha feltűröm a kabátom ujját – s azzal láthatóvá tette az alkarját –, akkor annyi a látszatnak. – A csuklójától felfelé az egész karját látványos, alaposan kidolgozott tetoválások borították. Egyetlen négyzetcentiméternyi szabad bőrfelület sem látszott. – Rég elmúltam negyven – folytatta. – Nem jártam egyetemre, nincs diplomám. Nincs társadalom- és egészségbiztosításom. Van pénzem a bankban, és van kinek dolgozzam. De ha lelépek, hová mehetnék? A Szumijosi-kai utánam jön és megöl, mert azt gondolják, hogy eljárt a szám. Ha maradok, van esélyem a túlélésre. Nem én vagyok a legboldogabb ember a világon, de nem akarom eldobni az életemet, úgyhogy inkább megoldom ezt a problémát is.

Megköszöntem a teát, és felálltam, hogy útnak induljak. Macska a vállamra helyezte a kezét, és a szemembe nézett.

– Megmentette az életemet, ezt nem fogom elfelejteni magának. Ha bármire szüksége van – információra, nőre, pénzre –, csak egy szavába kerül. Vannak adósságok, amiket sohasem lehet visszafizetni. Ez is ilyen.

– Egyáltalán nem tettem olyan sokat.

– Nem az számít, mennyit tett, hanem az, hogy mi az eredmény.

– Ha bármit kérhetek, akkor további információkat szeretnék. De csak akkor, ha ez nem jár további kötelezettségekkel a részemről, mert én viszont nem szeretnék tartozni a jakuzának.

– Ne aggódjon! De előre megmondom: tőlem kaphat ugyan információt más jakuzacsoportokról, a miénkről viszont nem. A mi üzletünk a mi üzletünk. Feltehet bármilyen kérdést, hazudni sosem fogok, de ha rólunk van szó, nem válaszolok. Ebben nem engedek. Rendben van így?

– Rendben.

– Puncira biztosan nincs szüksége?

– Köszönöm, nincs.

- Esetleg azért, mert a fiúkat szereti?
- Ez eddig sosem merült fel bennem.
- Ahogy gondolja – mondta, s azzal az ajtóhoz kísért, és kezet ráztunk.

Két héttel később a szaitamai rendőrök újra kortyolgatták a zöld teát Macska irodájában. Sohasem kérdeztem meg, mi történt Szaitóval; Kaneko és én szóba sem hoztuk az ügyet.

Innentől fogva Kaneko és én korrekt „üzleti” kapcsolatban álltunk. Időnként felhívtam, és bejelentkeztem hozzá egy csésze teára. Olyankor kaptam tőle némi információt, elbeszélgettünk a jakuzaélet kihívásairól és az újságírószakma nehézségeiről, majd mindenki ment a maga dolgára. Mindig megpróbált rám sózni egy dögös japán csajt, és én mindig elutasítottam.

Macskával való ismeretségem újságíróként óriási előnyt jelentett, noha természetesen voltak kételyeim a vele való együttműködést illetően. Biztos voltam benne, hogy előbb vagy utóbb kér tőlem valami szívességet; de soha nem tette. Sokszor tűnődtem azon, vajon szabad-e információt elfogadni egy olyan embertől, aki saját bevallása szerint is társadalomellenes törvényszegő. Aztán mindig eszembe jutott, amit még kezdőként tanítottak: az információ nem rossz vagy jó, az információ csak információ. Minden forrásnak megvan a maga oka arra, hogy miért beszél, s ez az ok nem mindig tisztességes. De nem az számít, hogy a hír tiszta forrásból származik-e, hanem az, hogy igaz-e.

Macskának köszönhetően egyszer előbb értesültem egy kitörni készülő bandaháborúról, mint a rendőrség. Ez is segített abban, hogy nélkülözhetetlen munkatársam lettem az újságnak. Kaneko volt az elképzelhető legjobb hírforrás, hiszen mindig jobb egyetlen biztos forrás, mint száz bizonytalan.

A szaitamai kutyatenyésztő gyilkossági esete

1. Szóval azt kéri, hogy bízzak meg magában?

Idővel rám osztották a szervezett bűnözéssel, lopással és közbiztonsággal, vagyis a jakuza mindennapi üzelveivel kapcsolatos híreket.

Jamamoto-t előléptették, ő lett a kirendeltségvezető, Nakadzsim pedig a szerkesztőség második embere. Nakadzsimával nem jöttem ki túlságosan jól. A kollégák úgy hívtak minket: a Kobra és a Mongúz. Én voltam a Mongúz, egyrészt mert több hajam volt, másrészt mert folyton örültem rohangáltam ide-oda. Nakadzsimának viszont a japán mondás szerint mérgezett nyelve (*dokuzecu*) volt, akár a kobrának: csak úgy röpködtek a szájából a fitymáló, szarkasztikus, gyakran sértő megjegyzések. Amúgy rendszerető, precíz emberként mindent remekül megszervezett. Én viszont éppen az ellentéte voltam, úgyhogy megértem, miért idegesítettem halálra.

A zsaruk otthonában tett rendszeres esti látogatás, a *jomavari* életem részévé vált. Szerencsés

esetben a jomavariról rögtön hazamentem, mert a cikket másnap reggel is elég volt megírnom. Általában azonban vissza kellett mennem az uravai irodába vagy a sajtószobába, és sporteredményeket vagy más unalmas dolgot kellett gépelnem, mielőtt otthon néhány órára lehunytam volna a szemem.

Egy januári éjszakán éppen a szerkesztőségben ültem Jamamotoval, és maradék pizzát eszegettünk, amikor Kobra beállított. Szokás szerint nyugodtnak tűnt, de nyugalmát most mintha különös izgalom színezte volna. Mielőtt közölte volna, miért izgatott, előbb a lelkemre kötött valamit:

– Adelstein, abszolút titkos ügyről van szó, úgyhogy kivételesen ne jártasd azt a lepcsés pofádat!

Elmondta, hogy rendőrségi forrásai szerint egy Gen Szekine nevű kumagajai kutyatenyésztőt sorozatgyilkosság elkövetésével gyanúsítanak. Szekine jakuza vagy exjakuza volt, de legalábbis kapcsolatban állt a jakuzával, és az elmúlt tíz évben jó néhány ismerőse tűnt el látszólag nyomtalanul. Az első három eltűnési esetet követően a szaitamai rendőrség vizsgálatot indított, de a nyomok a semmibe vezettek, ezért az ügyet lezárták. Ezek az esetek azóta feledésbe merültek.

Addig tartott ez a nagy csend, mígnem egy szép napon Kavaszaki Akio, egy szemétfeldolgozó vállalkozás vezetője eltűnt. Néhány nap múlva a felesége felkereste a rendőrséget. Az illetékes szerv kezdetben csekély érdeklődést mutatott, és olyan felületes kérdéseket tett fel, mint hogy nem viselkedett-e a férfi különösen az utóbbi napokban, voltak-e családi problémáik, előfordult-e korábban, hogy néhány napra szó nélkül eltűnt, és hogy vannak-e ellenségei.

Kavaszaki asszony minden kérdésre tagadóan felelt, de amikor a beszélgetés során megemlítette, hogy a férje nézeteltérésbe keveredett a kutyatenyésztővel, az ügyeletes tiszt arca elkomorult.

– Ha a férje tényleg összerúgta a port Szekinével – mondta halkán –, jobb, ha felkészül a legrosszabbra.

Kavaszaki asszony sokkos állapotban ment haza, a rendőrség pedig ettől fogva komolyan vette az ügyet.

Két hónappal később, amikor Kavaszaki még mindig nem került elő, a szaitamai rendőrség gyilkossági osztálya különleges nyomozócsoportot állított fel az eset kivizsgálására. Amikor Nakadzsim a saját rendőrségi forrásától értesült erről, már tíz nyomozó dolgozott az ügyön. A forrás arról is biztosította Nakadzsimát, hogy a *Jomiurinak* nem kell kapkodnia a cikk megjelentetésével. Ha türelmesen várunk, mondta, minden exkluzív információt megkaphatunk. Egyelőre még a szaitamai rendőri vezetők sem ismerik a részleteket, úgyhogy a sztori nem szivároghat ki más újságokhoz egykönnyen.

A téma nagy kihívás volt, de nagy sikerrel is kecsegtetett, hiszen a kutyatenyésztőket, jakuzákat, eltűnt személyeket és hasonló részleteket zabálják az olvasók.

Mi, újságírók, ha máshonnan nem, hát a krimikből tudjuk, hogy a rendőrség a komoly esetekben sokszor nem az eltűnt személyre vagy a feltételezett gyilkosságra koncentrálnak, hanem megpróbál egy jelentéktelennek tűnő családi esetet keresni. Jóval egyszerűbb, ha nem erőszakos bűncselekmény miatt adják ki a körözést, és ha a gyanúsítottat egyszer már őrizetbe vették, bármilyen régebbi ügyért,

akár gyilkosságért is kihallgathatják. Ez a gyilkosságok bevált módszere.

Azt a feladatot kaptam, hogy kutassam át a *Jomiuri* régi évfolyamait a kutyatenyésztővel vagy az „Afrikai kutyaház” névre hallgató boltjával kapcsolatos adatokért. Ebben az időben a *Jomiuri* még nem digitalizálta a régebbi számainak, úgyhogy az összes lefűzött cikket át kellett nyálaznom. Ez nem volt kis munka. A második nap végén már majd' kifolyt a szemem, amikor az 1992. július 4-ei számban rábukkantam egy címre: „Költözik a veszélyes állat – Az oroszlánkölyök a Gunma körzethez tartozó állatkertbe megy. Az állattenyésztő, aki oroszlánt nevelt a balkonon.”

A cikk azt írta, hogy Szekine oroszlánkölyköt tartott az erkélyen, és hogy erre az aggódó szomszédok hívták fel az állategészségügyiek figyelmét. Több városi rendelet is tiltotta a vadállatok otthoni tartását, így az oroszlánt állatkertbe vitték, Szekinének pedig büntetést kellett fizetnie.

Ez a cikk egyebek mellett azért is volt fontos számunkra, mert megtudtuk, hogyan kell kínai jelekkel leírunk Szekine nevét. A japánban a nevek kiejtése nem mindig segít a helyesírásban. Egyszer utánanézttem egy japán nőnek, akinek a nevét csak latin betűs átírásban ismertük New York-i egyetemista korából. Hiába tudtuk a korát is, a vezetéknevének többféle, a keresztnévnek pedig legalább húszféle kandzsi átírata létezett. Ha egy tudatlan amerikai korábban esetleg hibát vétett volna a latin betűs átíratban, vagy a nő ritka, kivételes módon írta volna a nevét, az egyetemi adatbázis fikarcnyit sem ért volna. Muszáj tehát jól ismernünk a kandzsit, ha tudni akarjuk, ki kicsoda. Most, hogy már ismertük Szekine nevének helyesírását, utánanézhettünk a rendelkezésre álló adatbázisokban.

Kiderült, hogy Szekine meglehetősen híres ember volt, az ország legnevesebb kutyatenyésztőinek egyike. Szerepelt újságokban, tévéműsorokban, és az ő közreműködésének köszönhetően lett az alaszki malamut az egyik legsikeresebb, műsorokban fellépő kutyafajta az országban. Interjúiban váltig állította, hogy azelőtt Afrikában élt, a vadonban állatokra vadászott, és a puszta tekintetével tigriseket futamított meg. Ritkás hajú, őszülő férfi volt. Élénk gombszeme miatt kancsalnak tűnt, s mély homlokráncai olyan benyomást keltettek, mintha folyton gondolkodna. A hangja rekedt volt, mintha gyerekkora óta Golden Batsot, a legerősebb japán cigarettát szívta volna. Három boltot üzemeltetett, és azt állította, hogy hamarosan szafariparkot nyit. Egy friss interjújában a döbbent riporternek arról beszélt, hogyan ugrott ki egyszer egy helikopterből, és hogyan birkózott le egy oroszlánt. Ez az ember, gondoltam magamban, képes arra, hogy szemrebbenés nélkül gyilkoljon.

Főleg Nakadzima irányításának és szorgalmas munkájának köszönhetően január végére már négy olyan személyről tudtunk, akiknek az eltűnése Gen Szekinéhez kapcsolódott. Ez a négy ember a következő volt: Kavaszaki, egy háziasszony, egy jakuzafőnök és az utóbbi sofőrje. Fogalmunk sem volt azonban az indítékokról.

Kis csapatunk szigorúan titkos kutatásokat folytatott, az volt a tervünk, hogy a kutyatenyésztő letartóztatásáig minden információt visszatartunk.

Ez a tervünk február 17-én váratlanul összeomlott. Én épp a szaitamai rendőrség sajtószobájában gépeltem a jegyzeteimet, amikor Jamamoto visszaérkezett az ebédről, és rám lehelt.

– Adelstein, szerinted nem kellene elszopogatnom egy mentolos cukorkát? – kérdezte. – Fűszeres koreai peccsenyét ettem.

– De, Jamamoto szan, egy mentolos cukorka nagyon is tanácsos lenne.

– Jó. Akkor hozz nekem egy zacskóval, légy szíves! – mondta, s azzal a kezembe nyomott 200 jent.

Liftbe szálltam, és lementem a földszinti boltba, ami széles választékkal rendelkezett az ehhez hasonló vészhelyzetek megoldására. Vettem egy zacskó Black-Black rágógumit, ami erősen mentolos ízű, emellett a nyelvet és a fogat is feketére színezi, ami remek tulajdonság, bár én sose jöttem rá, mire jó. Már éppen visszafele indultam, amikor megszólalt a személyhívóm. Felloholtam a szobába. Jamamoto kikapta a kezemből a rágót, és a képembe nyomta az *Aszuka* sportújság legfrissebb kiadását.

– Hogy rohadna meg – mondta sötéten –, kibújt a szög a zsákból. A hatalmas szalagcímen ez állt: „Négyes eltűnési eset Szaitamában – A rejtélyes kutyatenyésztő is érintett az ügyben.” Az áldozatok adatait külön táblázat foglalta össze, ami teli volt ugyan hibával, de mégiscsak ott állt feketén-fehéren. Az ördögbe, a legexkluzívabb hírünket minden folyóiratok legalja, egy sportújság halászta el¹¹!”

– Hívj föl mindenkit, és mondd meg, hogy azonnal jöjjenek az uravai irodába! Fél órán belül válságtanácskozás!

Amikor az irodába értünk, a testes, Buddha-szerű Hara, az irodavezető már összedugta a fejét a főszerkesztővel, és az *Aszuka* délutáni kiadását tanulmányozták. Miután körbevettük őket, Hara olyat üvöltött Jamamotóra, hogy percekig csengett tőle a fülünk.

– Hogy lehetséges ez? Azt hittem, titokban tartjátok az ügyet! Jamamoto hápogni kezdett.

– Ez a cikk nincs is rendesen megírva... Különben is, az *Aszuka* új szereplő a piacon, egyelőre nem olvassa senki. Egyszerűen csak fel akarták hívni magukra a figyelmet. Ne is törődjünk vele, dolgozzunk tovább a saját verziókon!

– Neked mi a véleményed? – kérdezte a főszerkesztő Kobra. Kobra egyetértett Jamamotóval.

De a főszerkesztő másképp gondolta:

– És mi van akkor, ha holnaptól az összes újság foglalkozik majd az üggyel, kivéve bennünket? Azt fogják gondolni, hogy elbambultunk, lemaradtunk. Honnan tudjuk, hogy a valódi riválisaink nem lohognak már rég a nyomunkban?

– Nem hinném, hogy bárkinek lenne annyi információja, mint nekünk – felelte Kobra halkán.

– Nem *hinnéd*? Tudod vagy hiszed? Vállalod a felelősséget, ha lemaradunk?

Kobra csendben maradt egy darabig. Szinte megsajnáltam. Aztán felemelte a fejét:

– Szerintem korai lenne írunk az üggyről.

– A sztori már megjelent, és lépést kell tartanunk a konkurenciával! Lehet, hogy a dolgok gyorsabban haladnak, mint ahogy szeretnénk, de nincs más választásunk. Az én véleményem az, hogy nem totojáznunk kell, hanem meg kell jelentetnünk a magunk cikkét! A regionális iroda vezetője bármelyik pillanatban felhívhat, hogy leüvöltse a fejemet.

Hallgattam, ahogy a kollégáim vitatkoznak, majd fiatal riportertől szokatlan merészséggel felemeltem a kezemet, és megkérdeztem, hogy elmondhatom-e a véleményemet – hiába gesztikulált élénken Jamamoto, hogy hallgassak.

– Ki kérdezett? – lendítette a levegőbe a kezét a főszerkesztő, az egyezményes japán „kapd be”-jelet mutatva.

Hara közbeszólt.

– Persze, Jake, mondd el, mit gondolsz!

– Nos – köszörültem meg a torkom –, az a helyzet, hogy alkut kötöttünk a szaitamai rendőrséggel. Azt mondták, hogy csak akkor kapunk meg tőlük minden információt, ha nem írjuk meg túl korán a cikket. Amikor foganatosítják a letartóztatást, nekünk adják a teljes, exkluzív sztorit. Ha megszegjük a szavunkat, elveszítjük a bizalmukat.

– Igazad van, ez fontos érv, Jake – bólintott Hara. – Csakhogy a helyzet megváltozott. Az ügy már kikerült a lapokba.

– Meglehet, de ezt a szennylapot nem olvassa senki, és amúgy is tele van téves információval. Óriási lenne a különbség az *Aszuka* és a mi cikkünk között – visszhangoztam Kobra véleményét. – Ha most jelentetjük meg a sztorit, a csatát megnyerjük, de a háborút elveszítjük.

Hara egy ideig emésztette a hallottakat. Senki sem vette a bátorságot, hogy megszólaljon. Rápislantott a cikkekre, egy darabig billegett a székén, aztán sóhajtott.

– Nem hiszem, hogy úgy tehetünk, mintha mi se történt volna. Ismerem a rendőrséget. Eleinte kicsit haragszanak majd, de aztán úgymint elfelejtik. Megírjuk a saját cikkünket, s a reggeli kiadásban megjelenik. Most menjünk dolgozni.

Ezzel berekesztette a megbeszélést. Amikor elindultunk, Kobra becserkészett a folyosón; azt hittem, megint üvöltözni fog. Ehelyett azt mondta:

– Köszönöm, hogy elmondtad a véleményed. Jobban érted a rendőrséggel való kapcsolat lényegét, mint gondoltam. Összeszedetlen vagy és nevetlen, pocsékul írsz, de jó megérzéseid vannak. Nem vagy teljesen elveszett eset.

– Köszönöm – mondtam, igyekeztem elfojtani a hangomban felsej-lő szarkazmust.

– Ugyan, nincs miért.

Jamamotót az iroda hátsó részében találtam.

– Adelstein, teljesen igazad van – mondta csendesen, miközben az újságot lapozgatta. – Nem jó

ötlet, hogy azonnal megírjuk a sztorit. De hát néha így mennek a dolgok, és ettől a pillanattól fogva ez a legfontosabb ügyünk. Mindenkinek kijelölöm Szekine egy-egy áldozatát: te Endóval, az eltűnt jakuzával és a sofőrjével, Vakuival foglalkozol. Holnaptól az életed Endó élete. A feladatod az, hogy mindent megtudj róla: hogyan ismerte meg Szekinét, mikor látták utoljára életben, milyen ember volt, miért ölhatték meg... Szerezz meg róla minden fontos információt, szükségünk van képekre, véleményekre, tanúkra, mindenre, amit csak képes vagy összeszedni. A Szaitamai Szervezett Bűnözés Elleni Csoporttal is te fogod tartani a kapcsolatot.

Így kezdődött számomra a Kutya Éve.

Az első cikkünk a szaitamai kutyatenyésztővel kapcsolatos eltűnésekről a február 19-i reggeli kiadásban jelent meg, a következő, négyhasábos cím alatt: „Rejtélyes eltűnési esetek Szaitamában áprilistól augusztusig – egy kutyatenyésztő a fő gyanúsított.” A többi újság ettől fogva kétségbeesetten próbált a nyomunkba érni, de nyilvánvaló volt, hogy ez a sztori a miénk.

A cikk megjelentetésével ugyanakkor teljesen elveszítettük a rendőrség bizalmát, hiszen Szekine az újságból megtudta, hogy gyanúba keveredett. Ez nyilván arra ösztönözte, hogy óvatosabban viselkedjen, és igyekezzen megsemmisíteni az esetleges bizonyítékokat.

A rendőrség nem bocsátotta meg, hogy megszegtük a szavunkat. Ezt a nyomozás vezetője világosan megmondta Kobrának, Jokozava pedig, a törvényszékiek mindig úriember főnöke ettől fogva levegőnek nézett bennünket. A többi újság nem érdekelte őket, hiszen azok minket követtek: az számított, hogy mi voltunk az első komoly újság, amelyik megtörte a jeget. Nyilvánvaló volt, hogy ha bármi rosszul alakul a nyomozással, minket fognak hibáztatni.

Én még aznap elutaztam egy Konan nevű kisvárosba, hogy további információkat szerezzek Endóról. Konan úgy festett, mintha visszaröppentem volna a '60-as évekbe: a városkában volt egy hatalmas Zexel gyár, egy golfpálya, egy városháza, egy alsó és egy felső tagozatos iskola, valamint egy gimnázium; továbbá volt egy élelmiszerboltja, egy családi vendéglője s ezen kívül számos üres telke. A lakosok egy része mezőgazdaságból élt, és az egész várost belengte az unalom. Volt ezen kívül egy viszonylag híres temploma is, amit a Bölcs Buddhának (Mondzsu) szenteltek. Lehet, hogy volt valahol egy étellel teli, nyüzsgő belvárosa is, hát én azt nem találtam meg.

A kutatást a tűzoltóságon kezdtem. Egyrészt az idősebb újságíró kollégák így ajánlották, másrészt a tűzoltókkal amúgy is könnyebben szót értettem, mint a zsarukkal. Eltűnéséig Endó a Takaga-gumi nevű maffia második embere volt (a banda az Inagava bűnözői család alszervezete volt, és a vezetőjét hívták Takagának). Azt vártam, hogy az emberek, ha egyáltalán hajlandóak Endót szóba hozni, félelemmel vegyes megvetéssel beszélnek majd róla; azonban úgy tűnt, mindenki kedveli, sőt aggódik érte.

Egy tűzoltó ezt mondta:

– Endó keménytökű gyerek. Nem volt mindig jakuza, azelőtt teherautót vezetett. Megmondom magának az őszintét, '84-ben rá szavaztam a polgármester-választáson. A politikusok mind bűnözők,

akkor már miért ne szavazzak egy olyanra, akiről eleve tudom, hogy bűnöző, nem igaz? Még a végén meglep, és tesz valamit az emberekért.

Jegyzeteltem, amilyen gyorsan csak bírtam. Miféle őrült helyen járok, ahol a helyi jakuzák a polgármesteri tisztségért indulnak? Aztán kiderült, hogy a város azért nem annyira bolond, mint gondoltam. Endó földcsuszamlásszerű vereséget szenvedett, összesen 120 szavazatot kapott. A városházán adtak egy másolatot a fotóból, amit indulásakor nyújtott be. Kemény fickónak tűnt: a vidéki bűnözők abban az időben valamiért különösen menőnek gondolt divatos frizuráját viselte, s szemében a jakuzák halálos, lobbanásra kész nyugalma csillogott. Úgy tűnt, mintha az orra jó néhányszor eltört volna. Egy ilyen fickót nem gyilkolhat meg akárki.

Taxival mentem a házhoz, ahol Endó lakott. A ház félig-meddig tradicionális japán stílusban épült, szép épület volt, a környéken egy lélek se járt. A kapu nyitva állt, így beljebb léptem, hogy közelebről is szemügyre vegyem a postaládából kilógó levélhalmot. Már kikaptam volna a kupacot, amikor valaki megjelent a hátam mögött.

Egy teljesen kopasz, apró öregember volt, olyan vékony, hogy a bőre majdnem áttetszőnek tűnt. Farmert és pólót viselt, noha meglehetősen hűvös volt. A pólón nagy, zöld betűkkel angol nyelvű obszcén szöveg állt.

– Mit csinál? – kérdezte nyugodt érdeklődéssel a hangjában.

– Jaszunobu Endót keresem – mondtam. – Ez az ő háza, ha nem tévedek.

– Igen, ez az ő háza. De ő nincs itthon, és nem is jön haza.

– Ugyan miért?

– Mert meghalt – mondta ténszerűen. – A Kutyás feldarabolta, kutyaeledellé aprította, és megetette az állatokkal. Ezt mindenki tudja a városban.

– Micsoda? Személyesen is látta, hogy így történt?

– Nem. Nem láttam semmit, de azért tudom, amit tudok. Ismerem a várost, ismerem Endót meg a Kutyást is.

– A Kutyást? Úgy érti, Gen Szekinét?

– Lehet, hogy úgy hívják, nem emlékszem az igazi nevére. Kérdezhetek valamit?

– Parancsoljon!

– Mi az ördögnek keresi maga Endót?

Visszaléptem az utcára, hogy ott folytassuk a beszélgetést.

– Újságíró vagyok – mondtam. – Amikor valaki eltűnik, még ha jakuza is, az bekerül a hírekbe. Ki akarom deríteni, miért tűnt el.

– Nem eltűnt, hanem megették a kutyák, és kiszarták.

– Ezt már mondta. De ha mindenki tudja, hogy Endót a Kutyás ölte meg, akkor miért nem tartóztatta le a rendőrség?

– Mert nincs bizonyítékuk, maga ütődött. Tudni valamit, és bebizonyítani, az két különböző dolog. Ha tényleg riporter, akkor tudhatná.

– Kezdő riporter vagyok – szabadkoztam. – Még csak tanulok. – Átadtam neki a névjegykártyámat, gyors pillantást vetett rá, majd begyűrte a farzsebébe.

Tovább folytattam a kérdezősködést.

– Miért akarta volna a Kutyás megölni Endót? Mi volt az indítéka?

– Ó, az indíték – mondta a férfi, s azzal kihúzott egy doboz Golden Batsot a zoknijából, és rágyújtott. Mélyen beleszívott, ettől a cigaretta fele egy pillanat alatt hamuvá égett. Belső tartotta a füstöt, majd kifújta.

– Endó jakuza volt. A jakuzák szeretnek félelmetesnek látszani, imádják, ha a rendes emberek betojnak tőlük. Na, hát a Kutyás olyan állatokot adott el a jakuzának, amitől az embert kiveri a frász: tigriseket, oroszlánokat, ilyesmit.

– Na jó, de ez még nem ok arra, hogy megölje Endót.

– Fene tudja. A Kutyás erőszakos és veszélyes, mint egy veszett farkas. Bárkit megöl egy pillanat alatt, nyilván Endót is gond nélkül kicsontozta. Biztos az útjában állt.

– Azért Endó se semmi. Hogy tudott a Kutyás végezni egy ilyen erős fickóval?

– Mit tudom én, biztos fogott egy ampulla mérget, és belevágta hátulról a nyakába. *Bumm!* Egyszer láttam, amikor így ölt meg egy kutyát. Pedig jó nagy kutya volt. Hajjaj, egy időben még dolgoztam is neki. De ma már nem tenném, mert rossz ember. Az igaz, hogy Endó jakuza volt, de ő meg ahhoz képest jó ember volt.

Délután 2 óra volt. Teremtett lélek sem lézengett az utcán, kivéve engem és a vénembert. Endó háza csendes volt és sötét. A lakók nem voltak otthon, a hely teljesen elhagyatottnak tűnt.

Az öreg háromháznaira lakott Endótól, és láthatóan imádott beszélni, bár néha csak kerülgette a lényegét, mint macska a forró kását.

– Nem emlékszik véletlenül, mikor látta utoljára élve Endót?

– Hát, gőzöm sincs.

– És azt nem tudja, mikor tűnt el?

– Na, azt tudom.

– Komolyan?

– Igen, tudom.

– Na, és mikor?

– Arra emlékszem, mikor volt először úgy, hogy már nem élt.

– Vagyis hogy mikor halt meg?

– Nem figyel rendesen, riporterként. Azt mondtam, emlékszem, mikor volt először úgy, hogy már nem élt.

– Oké. Szóval az mikor volt?

– Tavaly július 22-én.

– A napra is emlékszik? Hogyhogy?

– Úgy, hogy aznap Endó megígérte, elvisz a kórházba a szívgyógyszeremért, de aztán nem jött. Tudja, Endó vagy a sofőrje, Vakui, aki szintén rendes gyerek, néha eldobtak a kórházig. Akkor még a naptáramba is beírtam, hogy elvisznek, de nem jöttek, úgyhogy nagyon dühös lettem. Ugyanis szükségem volt a gyógyszerre. Gondoltam, legközelebb megmondom neki a magamét. Mer' hogy ugye ne tegyél olyan ígéreteket, amiket nem tartasz be, mondom én. Ha egy ember tesz egy ígéretet, azt tartsa is be! Nem?

– Szóval utána már sosem látta?

– Nem, csak egy másik ipse mondta a Takagama-gumiból, hogy Endó és a Kutyás összevesztek valamin. Akkor én már tudtam, hogy Endó meghalt, meg valószínűleg a sofőrje is. Szégyen, én mondom magának. Megmondtam a rendőrségnek is, hogy biztosan a Kutyás csinálta ki őket.

Ez ám az elsőrangú pletyka, gondoltam. Ez az információ leszűkíti Endó eltűnésének időszakát. Még mindig jegyzeteltem, amikor az öreg eldobta a cigarettáját, és a kapuhoz lépett. Kinyitotta, újra belépett a házba, odasétált a teli postaládához, csontos kezeivel kiráncigálta a tartalmát, és visszasántikált hozzám.

– Ezt akarja, nem? – kérdezte. Persze, hogy akartam a leveleket.

– Nem vihetem el, az lopás lenne – mondtam.

– Na ne vicceljen! Maga nem lop el semmit, merthogy ezt a postát már nem bontja fel senki. A halottak nem olvasnak levelet, a postások meg nem küldik tovább a pakkot a pokolba, nem igaz? Úgyhogy vigye el, hátha talál benne valami érdekeset! – s azzal a kezembe nyomta a leveleket.

– Hát – mondtam –, mindenesetre kösz. Most viszont rohannom kell! Igazán hálás vagyok magának.

Az öreg az utca közepén állt, és rágyújtott egy újabb szál cigarettára. Már visszasétáltam volna a várakozó taxi felé, amikor eszembe jutott még valami:

– Nem tud valakit, akinek lenne róla fogalma, mikor tűnhetett el Endó, vagy tud róla valami más

érdekeset?

– Kérdezze a nőjét! Most így hirtelenjében nem tudom megmondani, hogy még mindig gimnáziumba jár-e, de ha igen, ott megtalálja. Jumi csannak hívják.

– Jumi csan?

– Jó kis bige – mondta az öreg.

– Ma nem kell véletlenül elmennie a kórházba? – kérdeztem.

– De igen.

– Akkor elviszem. – És így is tettem. Megszolgált a fuvar.

A gyilkosságiak csigalassúsággal göngyölítették fel az ügyet. A fehérgalléros bűnözéssel foglalkozó csoport nem tűnt túl boldognak, hogy Szakinét csalásért akarják letartóztatni.

Az ügyben május végén szereztem a következő érdemi információt, amikor egy részeges *jomavarin*, az egyik szervezett bűnözéssel foglalkozó zsarú valami őt ért méltánytalanságról panaszkodott.

– Ezek a seggfej gyilkosságiak fogták, elvitték a legjobb kollégánkat, és ráállították a kutyás ember ügyére. Megkérdezhettek volna minket, hogy elvihetik-e, de eszük ágában sem volt! Pedig nekünk is szükségünk volna rá, annyi a meló.

Azonnal felfigyeltem.

– Melyik zsarut helyezték át? Valamelyik hadnagyot?

– Nem, csak az egyik nyomozót. Fura egy fazon, nem olyan, mint mi. Önfejű, de bárkinél jobban meg tudja törni a gyanúsítottakat. Talán azért, mert úgy néz ki, mint egy jakuza, de nem mint egy utolsó *csinpira*, hanem mint egy főnök. Konanban lakik, asszem együtt járt iskolába Takadával.

– Szívesen megismerném.

– Hát miért nem látogatod meg? Nem harap, haha! Csak legyél udvarias. És ne mondd el, hogy én küldtelek.

– Akkor mit mondjak?

– Azt, hogy valaki a gyilkosságiaktól elpofázta a nevét a főnöködnek. Amúgy is utál velük dolgozni, te meg nyugodtan kend az egészet a főnöködre, jobban jársz, mintha kamu nevekkel dobálóznál.

– És mi a kolléga neve?

– Szekigucsi.

Jamamoto örömmel fogadta a hírt, hogy újabb információforrásra találtam. A rendőrség ugyanis továbbra is levegőnek nézett bennünket.

– Ügyes vagy, Adelstein. Viszont valami jó stratégiára van szükséged, ha szóra akarod bírni ezt az új zsarut. Vannak gyerekei?

– Nem tudom. Gondolom. Mintha fél füllel hallottam volna, hogy lányai vannak.

– Jó. Akkor vigyél magaddal fagyit.

– Túl meleg van. Elolvad útközben.

– Tedd be hűtőtáskába, te tökféj!

– Miért pont fagyit? Mert a gyerekek szeretik?

– Dehogy! A fagyi lesz a trójai faló, Adelstein, ami segít, hogy bejuss a házba. Ha a zsarú nincs otthon, azt mondd a feleségének: „Hoztam egy kis fagyilaltot a férjének. Betenné a hűtőbe, hogy ne olvadjon el?” Ha pedig otthon van, lehet, hogy megköszöni a fagyit, és behív. Amikor a gyerekek megtudják, hogy mit hoztál, úgyis meg akarják kóstolni. Ettől lehet, hogy egy csapásra téged is megszeretnek. És a feleséget is leveheted a lábáról, ami szintén fontos.

– Mármint dugjam meg a feleségét?

– Nem, te marha, az a lényeg, hogy legyél jóban az asszonnyal. Egy kicsit csiszolgasd a japántudásod, Jake. Hidd el, ha viszel magaddal valamit, legjobb a fagyi. Muszáj, hogy jó benyomást tegyél a zsarura, mert elvileg nem is kellene szóba állnia a sajtóval. Jegyezd meg a szabályt: rendőrségi riporter sehova sem állít be üres kézzel.

– Hú. És kiszámlázhatom a költségeimet?

– Nem, mindent a saját zsebedből fedezel. Tudod, hogy mindenki maga vállalja a hírek beszerzésének árát.

Ez volt a rendőrségi munka hátránya. A *Jomiuri* magasabb jövedelmet biztosított, de a túlórákat nem fizette ki, és a költségkeret szintén rendkívül korlátozott volt, ami azt jelentette, hogy minél jobban végezte az újságíró a munkáját, annál többet költött italra, vacsorákra, az újságírók ajándékaira.

Még a Jomiuri Giants meccseire szóló jegyeket is a saját zsebükből fizettük, hiába gondolta mindenki, hogy ingyen kapjuk az újságtól. Minél biztosabb információt akartunk, annál több pénzbe került. Így éltünk mi.

Szóról szóra követtem Jamamoto tanácsát: elballagtam egy szupermarketbe, és megvettem a legnagyobb doboz Häagen-Dazs csokis jégkrémet, amit találtam. Este hétre odamentem a rendőr házához. Az épület egy tágas telek hátsó részében állt, és inkább hasonlított verandás kunyhóra, mint családi házra. Hónapok óta el sem hagytam a nagyvárost, s most újra ámulattal néztem a sötét eget, s fürkészőn hallgattam a falevelek zizegését. Az éj koromfekete volt, növények és rothadó levelek fűszeres illata járta át a levegőt.

A taxisofőrnek meghagytam, hogy látótávolságon kívül várjon rám. Ahogy a ház felé ballagtam,

idegesnek éreztem magam. Az első látogatás, az első jomavari mindig nehéznek tűnt, főleg ha nem ismerem a zsarut. Mintha vakrandira sietnék egy női kommandóssal, gondoltam.

Becsöngettem az ajtón. A házból gyerekkacaj szűrődött ki. Remek, itthon vannak! – gondoltam. Szekigucsi felesége jött az ajtóhoz, felkapcsolta a villanyt a verandán. Oldalán két pöttöm lány jelent meg. Kidugták a fejüket az ajtón, és döbbsenten nézték a furcsa teremtményt, aki becsöngetett hozzájuk.

– Elnézést kérek, hogy ilyen későn zavarom, Szekigucsi asszony. A nevem Jake Adelstein, a *Jomiuri Sinbunnak* dolgozom – mondtam a lehető legválasztékosabb japán nyelven, és átadtam a névjegykártyámat.

Zavartan nézett:

– Ööö, mi már előfizetők vagyunk.

– Ez nagyszerű hír – mondtam meghajolva, ahogyan lojális alkalmazotthoz illik. – Én azonban újságíró vagyok, és a férjével szeretnék beszélni.

– Vagy úgy? Várjon egy percet, megkérdezem, hogy akar-e találkozni magával.

Amikor bement az ajtón, a két kislány kilépett a verandára.

– Te mi vagy? – kérdezte az egyikük.

– Úgy érted, ki vagyok? – javítottam ki. Megrázta a fejét.

– Nem. Úgy értem, mi vagy? Mert azt látom, hogy nem vagy ember.

– Lehet, hogy ember – nézett rá kioktatóan a nővére. Nem tudtam, hogyan válaszoljak erre a felvetésre.

– És miért gondolod, hogy nem vagyok ember? – kérdeztem.

– Mert hegyes a füled, és olyan nagy az orrod, hogy biztos nem vagy ember – replikázott azonnal a kisebbik lány.

– Hát akkor szerinted mi vagyok?

A kishúg közelebb lépett, és merőn vizsgálgatni kezdte az arcom.

– Hosszú, nagy orrod van, hegyes füled és kerek szemed. Úgy csinálsz, mintha tudnál japánul, akár egy igazi ember. Szerintem te *tengu*¹² vagy.

A nővére megrázta a fejét:

– Csi csan, csak az egyik füle hegyes, nem látod? És a bőre sem vörös, hanem inkább rózsaszín. De az orra tényleg olyan, mint egy tengué.

Csi csan megkért, hogy hajoljak le, hogy megérinthesse az orromat. Engedelmeskedtem. Azonnal

belemélyesztette egy-egy ujját az orrlyukaimba, és lerántotta a fejemet. Majdnem hasra estem. Beletörölte az ujját a farmerja szárába, aztán tűnődve megvakarta a feje búbját. Hirtelen a fejére csapott:

– Megvan! Félig tengu vagy, félig ember. Mit gondolsz, Juki csan? Mielőtt azonban Juki csan végső, mindent eldöntő választ adhatott volna erre a fontos lételméleti kérdésre, Szekigucsi asszony visszatért.

– Sajnálom, a férjem nem óhajt újságírókkal beszélni – tárta szét a karját.

– Megértem – feleltem. – Rendszerint maffiával kapcsolatos cikkeket írok, és tudom, hogy a rendőrök egy része nem szívesen pazarolja ránk az idejét. Bár, akár hiszi, akár nem, néha hasznos tudok lenni a számukra.

– Hát, talán majd legközelebb – nevetett Szekigucsi asszony. Előhúztam a szatyromból a jégkrémet:

– Ez viszont már biztosan nem fogja kibírni Uraváig, úgyhogy szeretném itt hagyni. Már így is elkezdett olvadozni. Szerintem Csi csannak és Juki csannak ízleni fog.

Elköszöntem a kislányoktól, meglibegtettem félig tengu füleimet, és lassan elindultam a kocsi felé. Félúton lehettem az udvar kijárata felé, amikor valaki mély hangon elkiáltotta magát mögöttem:

– Hé, Jomi szan, várjon egy percet!

A Jomi szan, azaz „jomiuris ember” én magam voltam. Hátrafordultam, s egy magas, farmernadrágot és pólót viselő, megtermett figura bukkant fel a verandán. Szekigucsi volt. Visszaindultam a házhoz.

– Nagyon kedves, hogy hozott fagyaltot – mondta, és erősen megszorította a kezem. – De négyünknek túl sok lenne. Csatlakozzon hozzánk, egyen velünk egy pohárával!

Szekigucsinak széles arccsontja, mélyen ülő szeme és koromfekete szembogara volt, jellegzetes formájú orrán régi törés nyoma látszott. Rövid haját a feje tetején hosszabbra növesztette; engem az ötvenes évekbeli kerékpárversenyzőkre emlékeztetett. Intett, hogy lépjek beljebb.

A gyerekek és Szekigucsi asszony a nappaliban ültek a padlón egy alacsony asztal mellett. Amikor beléptem, Szekigucsi asszony épp a névjegykártyámat tanulmányozta, a két lány pedig a házi feladatával szorgoskodott. Szekigucsi behozott öt fagyaltos kelyhet, és lerakta őket az asztalra.

Odaadtam neki a sört, amit B terv gyanánt hoztam, ha a fagyalt nem válna be.

– Ó, köszönöm! – mondta, és kivitte a sört a konyhába. – Leültünk, majd hirtelen a fejére csapott:

– Ne haragudjon, elfelejtettem megkérdezni! Nem inna esetleg egy sört?

– Nem, köszönöm – mondtam. – Esetleg ön?

– Otthon soha nem iszom – felelte. – Nem akarok rossz példát mutatni a gyerekeknek.

Rágyújtott, és engem is megkínált egy szál cigarettával. Örömmel elfogadtam, hiszen megnyugtató érzés volt, hogy végre tudtam valamit kezdeni a kezemmel.

– Azt hittem, egy átlagos amerikai nem dohányzik – nevetett.

– Nem vagyok átlagos amerikai – mondtam.

– Azt észrevettem.

– Honnan tudja egyáltalán, hogy amerikai vagyok? Összeráncolta a homlokát.

– Emlékszem magára. Láttam fényképezőgéppel a kezében, amikor felszámoltuk azt a Szumijosi-kai-féle hamis politikai szervezetet.

– Igen, tényleg ott voltam. De az igazat megvallva én nem emlékszem magára. – Aztán összeszedtem minden bátorságomat. – Talán azt hittem, maga a jakuzák közé tartozik.

Szerencsére felnevetett.

– Igen, ezt gyakran hiszik. Különbözik nem sok választott el attól, hogy tényleg jakuzának menjek.

Ettől fogva Szekigucsi irányította a beszélgetést: kérdéseket tett fel rólam, a családomról és a *Jomiurit* megelőző évekről. Figyelmes hallgató volt: vagy tényleg érdekelte, amit mondok, vagy ügyesen tettette. Amikor megettük a fagylaltot, újra köszönetet mondott.

– Finom volt a fagylalt, és maga igazán kitűnő módszert választott a házamba való bejutásra. Illedelmes ember, ez látszik. Azt gondolta, hogy a fagylalt lesz a kulcs, és igaza is lett. Csak az a kérdés, hogy bízhatok-e magában, vagy hogy egyáltalán miért kéne megbíznom magában?

– Igen, ez a kérdés.

– Kitől tudta meg a nevemet?

El kellett gondolkodnom a válaszon. Nem akartam hazudni, de őszinte választ sem adhattam.

– Tudja, hogy szervezett bűnözéssel foglalkozom – mondtam. – Rendőrségi újságíróként ez a szakterületem.

– Igen. De hozzám a Kutyás ügye miatt jött – mondta.

Bólintottam.

– Ez igaz. Maga foglalkozik az eltűnt jakuza ügyével, úgy hallottam.

Helyeselt, majd azt mondta:

– Még nem válaszolt a kérdéseimre. Honnan tudta meg a nevemet és a címemet?

– Ha megmondom, jobban bízik majd bennem? Honnan tudja, hogy az igazi nevet mondom? És honnan tudhatom én, hogy nem fogja bajba sodorni az információforrásomat?

Szekigucsi felnevetett.

– Jó válasz. Ismeri a dörgést. Rendben. Akkor nem kérdezem a nevet. De hadd találgassak. Megígérem, hogy nem fogom felhasználni maga ellen, és annak sem fogok bajt okozni, aki árulkodott. Egyszerűen csak kíváncsi vagyok.

– Szóval azt kéri, hogy bízzak meg magában.

– Kölcsönös bizalom a jó munkakapcsolat alapja.

– Rendben – sóhajtottam. – Az történt, hogy valaki a gyilkossági nyomozók közül odaadta a nevét a főnökömnek. De nem tudom, ki volt az, és nem is fogom megkérdezni.

Szekigucsi szájához emelte a cigarettát, és felkacagott.

– Ezek a srácok idejük 80%-át azzal töltik, hogy megpróbálják távol tartani a sajtót, akik elcsesznek az egész nyomozást. Közben persze mindenfélét kiszivároztatnak a kedvenc újságíróiknak, főleg a jó nőknek. Na mondja, mit tehetek magáért?

Igazából még soha egyetlen zsaru sem kapta el így a tökömet, mint most Szekigucsi. Erre nem számítottam.

– Szeretnék többet megtudni Endóról – kezdtem. – És Gen Szekinéről.

– Maga mit tud Endóról?

Elmondtam mindent, amit tudtam. Szekigucsi megkínált még egy cigarettával, és mindketten rágyújtottunk.

– Hogyan szólíthatom? Mert biztosan nem fogom minden alkalommal kimondani, hogy *Aduruszatejn*.

– Szólítson Jake-nek!

– Jake szan? Jake kun?

– A Jake elég lesz.

– Rendben. Nos, ne raboljuk tovább egymás idejét, úgyhogy elmondok magának mindent, amit tudok, de figyelmeztetem valamire.

– Mire gondol?

– A rendelkezésemre álló információ egy része igen friss. Ha rákérdez valamire a főnökeimnél, egyrészt fogalmuk se lesz, miről beszél, másrészt nem értik majd, hogy honnan szerezte az infót, úgyhogy engem fognak cseszegetni, és leüvöltik a fejemet. Ha lehet, ezt inkább elkerülném. Meg kell várnia, amíg az információk eljutnak a vezetőségi szintre, mielőtt náluk érdeklődne. Ha nem, tönkreteszi a forrásait. Megértette?

– Meg.

– Jó. Mondok magának pár dolgot, és ez lesz a bizalom próbaköve. Vállalja?

– Természetesen.

– Nos, az nem kérdés, hogy Szekine ölte-e meg Endót; ebben biztosak vagyunk. Az én véleményem az, hogy az első pillanattól fogva gyilkossággal kellett volna vádolnunk, nem vicik-vacak csalásokat rábizonyítanunk. Hamar megtört volna, ismerem a fajtáját. A kollégák nem hallgattak rám, mert nem vagyok az elitcsapat tagja, de majd rájönnek, hogy igazam volt.

A nyomozás eddigi állása alapján az a véleményem, hogy Szekine nyolc embert gyilkolt meg. Az Endó-üggyel kapcsolatban vannak a legerősebb bizonyítékaink, és a vallomások is ellene szólnak. Vannak tanúk, akik lényegében azt állítják, hogy Szekine találkozott Endóval az eltűnése napján, aki ennek következtében „sérülést szenvedett”. Ugye nem kell elmagyaráznom, mit jelent ez – mondta Szekigucsi.

Megkérdeztem, hogyan került Szekine, az egykor közönséges kutyatenyésztő ilyen szoros kapcsolatba a jakuzával.

– Mielőtt Szekine Konanba jött, összeveszett a Jamagucsi-gumival egy nagyobb pénzösszeget, és bajba került. Akkoriban egy másik jakuzacsoporthoz, a Kiokuto-kaihoz tartozott. Amikor idejött, az egyik vevője bemutatta valakinek a Takada-guminál. Takada, a főnök végül a szárnyai alá vette, és köszönetképpen Szekine egy elképesztően drága kutyát adott neki ajándékba. Később egzotikus állatokat kezdett szállítani a jakuzának, agresszív kutyákat és vadállatokat adott el azoknak, aki meg tudták fizetni. A jakuzák imádják az ilyen játékszereket, megnő tőlük az arcuk. Azt hiszik, a vadállatoktól keményebb fiúk lesznek. Egyszer eladott egy oroszánt – hihetetlen, egy rohadt oroszánt! – az egyik bandának, még mindig megvan. De a Kutyás, ahogy mindenki hívja, nem szereti az állatokat. Lehet, hogy csodálja, de szerintem inkább csak kihasználja őket.

Mondok egy példát. Néhány hónapja történt, a Kutyás és az egyik vevője épp az árról alkudoztak. Ott áll a kuncsaft és a Kutyás a boltban, a lábuknál egy tiszta vérvonalú alaszkai malamut liheg lógó nyelvvel. Ám az alku megreked. A vevő nem akar fizetni; sokallja a másfélmillió jent, amit Szekine kér. Azt mondja, legfeljebb egymilliót hajlandó fizetni. „Szóval akar 500 ezer jen árengedményt?” – kérdezi a Kutyás. – „Rendben, megkapja” – mondja, és azzal előhúzza a fiókból egy nyíróollót, lenyisszantja a kutya bal fülét, és odahajítja a vevő lábához. A vevő kifizeti az árat, fogja a kutyát, és elviszi. Tudja, miért? Szerintem azért, mert arra gondolt, hogy ha nem fizet, a következő fül, ami a lábához hullik, már nem a kutyáé lesz.

Tenne ilyet egy normális ember? A Kutyás azért bánik így az állatokkal, mert szerinte nincs tudatuk, csak ösztöneik. Ő is ilyen állat akar lenni.

A beszélgetés nagyon tanulságos és hasznos volt számomra. Amikor végeztünk, Szekigucsi az ajtóig kísért. Amíg a cipőmet vettem, nehéz kezét hátulról a vállamra tette. Megfordultam. Csak nem csináltam valamit rosszul? – futott át az agyamon.

A szemembe nézett, s a lábamra mutatott.

– Azt tudja, hogy a zoknija nincs párban? – kérdezte.

Éjfél körül értem vissza Szaitamába. Jamamoto még várt rám.

– Na, hogy ment? – kérdezte.

– Minden rendben – feleltem. – Nem volt könnyű bármit is kihúzni belőle, nem is mondott semmit azon kívül, hogy dolgoznak az ügyön. De legalább bejutottam a házba.

– Kitűnő! – mondta Jamamoto.

Azért nem mondtam el neki az igazat, mert benne ugyan bíztam, de Kobrára ugyanez már nem állt. Komolyan vettem Szekigucsi figyelmeztetését: nem akartam, hogy az információk túl hamar eljussanak a rendőri vezetőkhez, és ennek Szekigucsi igya meg a levét. Ez volt az első eset, hogy a közvetlen kollégáim elől is eltitkoltam valamit, hogy megvédjem a hírforrásomat. Később megtanultam, hogy jobb, ha bizonyos dolgokat a szeretteink elől is eltitkolunk.

2. A jakuzák az ágyon kívül semmirekellő gazemberek

Amikor már hónapok óta dolgoztam az ügyön, eszembe jutott, amit a felvételi napján hallottam, jelesül, hogy egy-egy esetet akár egyévnyi felderítő munka is megelőz. Akkoriban azt gondoltam, hogy ez pont nekem való; mostanra viszont belefáradtam az állandó munkába, és óriási szükségét éreztem annak, hogy szünetet tartsak.

Megemlítettem Szekigucsinak, akivel ekkorra bizalmasabb viszonyba kerültem, hogy egy hét szabadságra megyek.

– Azt úgysem fogod bírni – nevetett.

Igaza volt, négy nap múlva visszatértem a munkába. A Takada-gumi egyik tagja, egy Simizu nevű *csinpira* elkapta Szekinét az „Afrikai kutyaház” boltjában, és késsel belevágott az arcába. Szekigucsi hallgatta ki a vádlottat.

Amikor hazaért, én már a házában voltam, és a kislányaival fagyaltot kanalaztunk. Szekigucsi levette a cipőjét, és leült közénk az asztalhoz. Furcsa, milyen otthonosan éreztem magam; mintha az lett volna a világ legtermészetesebb dolga, hogy a családjával ücsörgök.

Szekigucsi kávéért kért a feleségétől.

– Simizu azért támadt Szekinére, mert szerinte ő ölte meg Endót? – csaptam bele a lecsóba. A gyerekei is ott voltak, de láthatóan ügyet sem vetettek ránk.

– Biztos vagyok benne. Elismerte, hogy megvágta Szekine arcát egy dobozvágó késsel, de többet nem mondott. Miután lejegyeztük a vallomását és aláírta, félrevontam, és elmondtam, hogy a kihallgatásnak vége; nem fogom beleírni a vallomásába, de árulja el, azért szurkálta össze a Kutyást, mert Takada kérte rá? És Simizu azt mondta, nem. Tagadta, hogy Takadának köze lenne a dologhoz.

Szekigucsi folytatta:

– De én ezt magától Takadától akartam hallani, úgyhogy fogtam magam, és meglátogattam. Ezt amúgy is gyakran megteszem, tudod, nem árt, ha rajta tartom a szemem. Egyenesen rákérdeztem, hogy ő vette-e rá ezt az idiótát, hogy kikozmetikázza a Kutyást. Takadának a szeme se rebbent: „Ha én küldtem volna ezt a pöcsfejet, és úgy meri visszatolni a pofáját, hogy a Kutyás nincs darabokban, felakasztom a tökénel fogva. Simizu totál balfasz. Nem jakuza. A gégóját kellett volna elnyiszálnia a Kutyásnak!

Kérdő tekintetem láttán Szekigucsi úgy döntött, részletesebben is elmagyarázza a helyzetet.

– Tudod, a jakuzák nagy része nem is nevezi magát jakuzának. Felejtsd el a hivatalos megnevezést is: a *borjokudan*, szó szerint „erőszakos csoportok” az ő köreikben nem használatos. A jakuzák általában gokudónak hívják magukat. Ezt tudod, ugye? – s azzal egy szalvétára felrajzolta a kínai írásjeleket. – Goku azt jelenti, „legvégső, legtávolabbi, legszélső”, do pedig „ösvény”. A gokudo az, aki elmegy a legvégsőig, nem retten vissza, és mindig befejezi a munkát. Ezek a mai fiatalok nem érdeklik meg a gokudo nevet. Ők csak csinpirák, igyekeznek férfiként viselkedni, de sokszor hiába.

Nekem most úgy kell tennem, mintha a rendőrségnek iszonyú fontos lenne, hogy Szekine életben maradjon. A Takada-fiúknak azt kell hinniük, hogy azonnal lecsap rájuk a törvény ökle, ha bármi történik Szekinével. Örület, de az egésznek az a célja, hogy Takada arcvesztés nélkül kihátrálhasson az ügyből, és ne csinálja ki Szekinét idő előtt.

Szekigucsi kényes helyzetben volt, hiszen lényegében ő tartotta kézben a nyomozás szálait. Amikor Endó eltűnt, mindenki azt suttogetta, hogy a Kutyás volt a gyilkos, de Takada ezt akkoriban nem hitte el, mert egyszerűen képtelenségnek tartotta, hogy egy civil, még ha a legönfejűbb is, meg merjen ölni egy jakuzát. Erre azelőtt sosem volt példa. Amióta azonban Szekigucsi folytatta a nyomozást, úgy tűnt, Takada lassacskán kezdte megérteni, mi történt. A nyomozás tempójával azonban nem volt elégedett.

Időnként ingerülten felhívta Szekigucsit, és odavetette:

– Elég ebből! Fogom magam, és kilyuggatom a Kutyás bőrét. Túl sok energiát pazaroltok erre az ügyre, de majd én segítek befejezni. Foglalkozzatok valami hasznosabbal! – Szekigucsi ilyenkor udvariasan megkérte Takadát, hogy inkább ne ölje meg a legfőbb gyanúsítottat. Ezt a beszélgetést időről időre megismételték.

Senki nem tudta pontosan, hogyan és hol vonták ki a forgalomból Endót. Szekigucsinak azonban sikerült összeszednie a legtöbb információt, megtudta például, hogy mi történt Endó eltűnésének napján. Este 9 táján, némi pihenő célzatú, illegális kaszinózást követően Endó felhívta Jumi csant. A hívás rövid volt, mindössze annyit mondott, hogy kicsit később megy haza aznap este. Szekigucsi megtudott még valami fontosat, mégpedig azt, hogy egy helyi állatorvos nagy mennyiségű sztrichninnitrátot adott el Szekinének, hogy „el tudja altatni a beteg állatait”.

Ahogy egyre jobban belemerültem Endó eltűnésének ügyébe, egyszerre azon kaptam magam, hogy szinte minden este Szekigucsi házában ülök, és együtt beszéljük át, amit tudunk. Ez már túlment a szokásos szakmai együttműködés határain, de furcsamód nem tűnt úgy, hogy Szekigucsi bánná. Még az is előfordult, hogy a felesége megkért, vigyázzak a gyerekekre, amíg leugrik a boltba; és néha a lányok angolleckéjében is segítettem.

Szekigucsi azt is kiderítette, hogy hol lehet megtalálni Jumi csant, Endó barátnőjét. Egy bárban dolgozott hoszteszként, már nem volt gimnazista. Elhatároztuk Josiharával, hogy felkeressük. A bárban a mama szan fogadott, és egy asztalhoz vezetett, miután Jumi csan után érdeklődtünk.

A hely klasszikus hoszteszklub volt: a fényt egyetlen csillár biztosította, kanapék szolgálták a bensőséges beszélgetések színhelyéül, a szórakoztatásról egy karaokegép gondoskodott. Lila selyemhuzat fedte a bútorokat, és a fény olyan gyér volt, hogy az asztalon álló gyertyák szinte fáklyának tűntek mellette. Jól megtermett férfi állt a pult mögött – tömzsi bivalynyaka, rövid haja volt, feszülő öltönyt viselt – rögvest jelzett a bennem levő jakuzadetektor. A férfi figyelmesen mért minket végig.

Jumi ellenben csodálatos teremtés volt. Hosszúkás arcán apró, érzéki ajak biggyeszkedett, és alig volt nálam alacsonyabb. Miniszoknyája alól mintha csipke villant volna ki, de nem voltam biztos a dolgomban. Jumi Josihara mellé ült le, kolléganője, aki Kimiko néven mutatkozott be, mellém préselődött.

Josihara kortyolgatni kezdte a whiskyt, amit Jumi töltött neki, és közben duruzsolva elmagyarázta, kik vagyunk, és mi járatban vagyunk. A lány összerezett, s egy pillanatig komolyan attól félttem, hogy odahívja a pultost, és kidobtat a bárból. A kezdeti idegesség azonban lassan átadta a helyét a Josihara kérdései iránti érdeklődésnek.

Felsóhajtott, és azt mondta:

– Elmondhatom éppen, amit tudok, de nem lesz ingyen. Ez egy hoszteszbár, és én dolgozom. A vendég azt kérdez, amit akar. De csak a jó vendégnek vagyok hajlandó válaszolni, a jó vendég pedig vesz a lányoknak egy üveg pezsgőt!

Josihara és én egymásra néztünk. Vajon meg tudjuk fizetni? Amellett, hogy sokba kerül, az információ nyíltan történő megvásárlása szigorúan tilos. Jumi pedig elég nyíltan fogalmazott.

Aztán legyintettem:

– Semmi gond – mondtam. – De tudnod kell, hogy zsidó vagyok. A népem kétezer éve gyakorolja a sóherséget, és én sem szeretnék felhagyni ezzel a gyönyörű hagyománnyal. Szóval, melyik a legolcsóbb pezsgőtök?

Jumi játékosan felkacagott, és megrázta a fejét.

– De maga most Japánban él, sajátítsa el hát a japán nagyvonalúságot!

Rendeltünk egy üveg elsőrangú pezsgőt. Ahogy a buborék gyöngyözött a pohárban, úgy tudtunk meg egyre többet Endóról. Kiderült, hogy törzsvendég volt a bárban, igazi, bőkezű gentleman. Nem volt fiatal, de úriember módjára bánt Jumival, nagyvonalú ajándékokat vett neki. Mivel volt benne valami vadállatiasan vonzó, Jumi kíváncsiságból lefeküdt vele, aztán rájött, hogy milyen jó vele a szex.

Utoljára akkor hallott a férfiről, amikor az felhívta telefonon. Jumi nem tudta, Endó kivel fog találkozni; munkáról szinte soha nem beszéltek. Most, hogy eltűnt, Juminak hiányzott a férfi, pedig soha nem volt szerelmes belé. Nem tetszett neki, hogy Endó egész testét tetoválások borították, mert

ettől hideg lett a bőre.

– Mintha egy kígyóval szeretkeztem volna – mosolyodott el. – Nyáron még hagyján, de télen rendkívül kellemetlen.

Közben elkalandozott a figyelmem. Kimikót nem találtam olyan vonzónak, mint Jumit, de a tekintete varázslatos volt – átható lenne a legjobb szó rá. Formás ajka sokszor húzódott mosolyra. Telitöltötte a pezsgőskelyhet, és megkérdezte, nem szívnék-e el egy cigarettát. Örömmel, válaszoltam. Egy szelencéből vékony cigarettát húzott elő, az ajka közé helyezte, és rágyújtott. Belélegezte a füstöt, majd a cigarettát gyengéden a számba tette, és közben végig a szemembe nézett. Nem tudtam levenni a szememet a körméről – szénfekete volt. Hú.

– Magának nincsenek kérdései? Úgy látom, a barátja jól érzi magát Jumival.

– Te is ismerted Endót? – igyekeztem lassan visszanyerni az eszméletem.

– Ó, persze hogy ismertem – mondta. – Nem olyan jól, mint Jumi. Én bírom a jakuzákat, tudják, hogy kell bánni a nőekkel az ágyban. Mondjuk, az is igaz, hogy az ágyon kívül semmirekellő gazemberek.

– Sok jakuzával jártál?

– Jakuza volt a szeretőm, mielőtt idejöttem dolgozni.

– És nem vagy már a szeretője?

Ő maga is rágyújtott egy cigarettára.

– Hát nem, mert meghalt – mondta.

– Természetes módon?

– Rohadtul természetes módon – kacagott fel hisztérikusan. – Épp keféltünk, amikor beadta a kulcsot. – Nem viccelt. Éppen szeretkeztek, amikor az aktus közepén a jakuza szívrohamot kapott. Amikor a lány legörgette magáról a testet, a férfi még lélegzett, de mire a mentők megérkeztek, meghalt. 45 éves volt, erőszakos és birtokló. Rávette Kimikót, hogy tetováltasson a hátára egy ugyanolyan sárkányt, amilyen neki is volt. Lényegében megjelölte magának a lányt, akit viszont ez nem izgatott túlzottan. 18 éves volt, és azt képzelte, szerelmes a férfiba. Annyi lélekjelenléte azért volt, hogy mielőtt a mentők megérkeztek, kivette a bankkártyákat a jakuza tárcájából. Másnap reggel kivette az összes pénzt.

Így hát amikor 22 évesen Szaitamába költözött, volt egy kevés félretett pénze.

Mivel több beszélgetést nem engedhettünk meg magunknak, Josihara rövidesen fészkelődni kezdett. Ez annak a jele volt, hogy indulnunk kell. Megköszöntem Kimikónak a kitűnő társaságot. Jumi és Kimiko utánunk integettek az ajtóból, miután kiegyenlítettük a számlát. Körülbelül 30 000 jent fizettünk.

A járdán elbúcsúztam Josiharától. Azt mondtam, kiszellőztetem a fejem, és hazasétálok egyedül. Ő

leintett egy taxit. Amint látótávolságon kívülre került, azonnal visszamentem a bárba, és folytattam a beszélgetést Kimikóval. Soha nem ismertem olyan nőt, akinek jakuza lett volna a szeretője; nem akartam elszalasztani az alkalmat.

Az irodába aznap éjjel már nem tértem vissza.

Azt hiszem, jó fényt vetne a férfiasságomra, ha azt mondhatnám, együtt töltöttük az éjszakát Kimikóval, de ő egész éjjel dolgozott. Csak később tapasztaltam meg, hogy az ágyban mennyire szenvedélyes és agresszív, és hogy szexuális téren határozottan tapasztaltabb, mint én. A hátán levő sárkányon kívül volt egy *Kannon Boszacut*, a szenvedély istennőjét ábrázoló tetoválása is, amely szeretkezés közben mintha állandóan le akart volna ugrani a bőréről.

Így kezdődött hónapokon át tartó hármás kapcsolatunk – hármás, mert Kimiko átadta nekem információit a maffia világról, amit én megosztottam Szekigucsival, aki ennek fényében vizsgálta át a Takada-gumi ügyeit, és bizonyos részleteket velem is átbeszélte a végén.

Egy délután épp Kimiko otthonában élveztük egy gyors párnacsata örömeit, amikor szenvedélyesen végighúzta a körmeit a hátamon, és megkérdezte, akarok-e hallani egy titkot.

- Persze – mondtam. – Imádom a titkokat.
- Találd ki, hol van most Szekine!
- Gondolom, a boltjában dolgozik – feleltem.
- Nem, egyáltalán nem.
- Akkor áruld el!
- Azt előbb ki kell érdemelned.

Igyekeztem. Miután az alku rám eső részét teljesítettem, elárulta a titkot.

- Szóval, ami Szekinét illeti, Takada elkapta. Valószínűleg éppen most hallgatják ki.
- Mi van?
- Hát most verik ki belőle az igazságot, na.
- Ezt meg honnan tudod?

– Takada egyik embere eljött a bárba tegnap éjjel, és eldicsekedett vele, hogy ma este elkapják Szekinét, felvágják szusinak, és megetetik a saját kutyáival. Meg mondott még valamit valami gyógyszerről.

- Használhatom a telefonodat?
- Kit akarsz felhívni?
- Add csak ide a telefont.

Felhívtam Szekigucsit. Figyelmesen hallgatott, egyetlen kérdést sem tett fel, és azonnal letette a kagylót.

A következő négy napban nem beszéltem Szekigucsival. Ezalatt Kimikónak köszönhetően Endóról is többet megtudtam, például azt, hogy kik voltak a nem jakuza barátai. Úgy tűnt, Endó megzsarolta Szekinét, és meg akarta szerezni a földjét, a házát, a boltját, mindenét. Szekigucsi örvendezett, amikor újra meglátott.

– Jaké, kösz, hogy a múltkor felhívtál. Hasznos volt az infó.

– Hogy mentek a dolgok?

– Tíz perccel azután, hogy hívtál, Takada rám csörgött, meg akart lepni, játszotta a hülyét. Egyből leoltottam, megkérdeztem, mi az ördögöt csinál Szekinével, ha egyszer azt beszéltek meg, hogy nem nyúl hozzá. Takada nagyon meglepődött, hogy már tudok a dolgról. Azt mondta: „Ja, tényleg, elkaptuk a szarházit. Felteszek neki pár kérdést, ha akarod, gyere, hallgasd meg te is.” Kétségtelenül csábító ajánlat volt, de elutasítottam. Azt mondtam, jobban teszi, ha nem öli meg, és elmondja, amit megtudott.

– Azt hittem, odarohansz, és kimented a karmaik közül.

– Hát nem tettem. Takada a szavát adta, hogy nem bántja.

– És te hittél neki?

– Néha hinned kell az emberekben, Jake! Van, amikor azokban is meg kell bíznod, akik megbízhatatlanok. Mert pont attól válnak megbízhatóvá, hogy megbízol bennük, érted? Megbíztam Takadában, mert a szavát adta. Ha nem adta volna a szavát, felhívom a gjodai zsarukat, és kihozatom velük Szekinét. De úgy döntöttem, ott hagyom egy darabig.

– És meglett az eredménye?

– Takada szerint az a disznó úgy bőgött, mint egy csecsemő, de csak azt hajtogatta, hogy egy ujjal sem nyúlt Endóhoz. Három-négy órán át pofozták belőle a szart, de nem ismert be semmit. Végül Takada megragadta a nyakánál fogva, és azt mondta: „Lehet, hogy te csináltad ki Endót, lehet, hogy nem. Akárhogy is, az biztos, hogy meghalt. Érzem. A legkevesebb, amivel tartozol, hogy imádkozol a lelkéért.” Takada bevonszolta Szekinét a kis buddhista szentély elé az irodában. Szekine keze annyira remegett, hogy három füstölőt eltört, mire egyet meggyújtott, és a hamuba dugta. Takada röhögött, elég nagy műsor lehetett.

– Ha Takada előtt nem tört meg, a rendőrségnek sem fog beszélni – bukott ki belőlem.

– Ami ezt illeti, tévedsz – felelte Szekigucsi. – De azt mondd meg, honnan az ördögből tudtad meg, hogy Takada elkapta a tökét?

– Egy kismadár elcsicseregte.

– Egy kismadár? – Szekigucsi elkomorodott. Aztán megköszörülte a torkát. – Nézd, Jaké, mi nem

ismerjük egymást túl régen. Tudom, hogy újságíróként nem árulhatod el, kik a forrásaid. Ezt én tiszteletben is tartom. De muszáj megtudnom, honnan a hír. Nem mint zsaru, hanem mint barát kérdezem. Nagyon fontos. Nem árulom el senkinek, bízz bennem! De muszáj elmondanod.

Eltöprengtem. Vajon csak tesztelni akarja, hogy tényleg nem adom-e ki a forrásaimat, vagy komolyan gondolja, amit mond?

– Miért kell tudnod?

– Biztos akarok lenni benne, hogy amit neked mondok, az nem jut vissza Takadához. Nem feltételezem, hogy ez történik, de lehet, hogy te sem tudod, ki fecseg kinek. Úgyhogy mondd meg!

– Rendben. Kimikótól hallottam.

– Kimikótól? A csajtól, aki Jumival egy bárban dolgozik?

– Igen.

– És mi az ördögöt kerestél te Kimikónál péntek éjjel?

– Hm, hát mondjuk úgy, hogy... randiztunk. Szekigucsinak leesett az álla.

– Te Kimikót dugod? Jaké, te strici, te a lelked is eladnád egy kis információért.

– Olyan nagy baj az?

– Nem, dehogy. Nem vagy nő, nincs barátnőd, semmi gond az egészszel. De ne felejtse el, hogy a csaj a jakuzáké. És *sabut* nyom.

– Mi az a sabu?

– Speed. Metamfetamin. Szóval cuccozik a csaj. Úgyhogy használj óvszert. Még a végén hepatitis C-t vagy valami még rosszabbat kapsz tőle.

– Ezt nem tudtam.

– Épp azért mondom, hogy legyél óvatos.

– Ne is találkozzak vele?

– De, nyugodtan. Dugd tovább az információért. A francba is, dugd, amiért akarod. Csak mondd el, ha megtudsz valamit! – Megrázta a fejét, és megkínált egy cigarettával, amit örömmel elfogadtam.

Sokat tanultam Szekigucsitól. Például azt is, hogy az az időszak lehet a legfontosabb, ami a legkevésbé tűnik lényegesnek. Szekigucsi ahányszor börtönbejuttatott egy jakuzát, mindig elkezdte látogatni az illető családját, időről időre beugrott hozzájuk, segített a feleségnek bevásárolni vagy kisebb szerelési munkákat elvégezni. A „hűsölő” jakuzával is folyamatosan tudatta, hogy mennek otthon a dolgok. A bűnt és bűnüldözést nem tekintette személyes ügynek – ő is a munkáját végezte, meg a jakuza is.

Ennek az extra erőfeszítésnek az lett a jutalma, hogy amikor a jakuza kiszabadult, általában megmaradt a kapcsolata Szekigucsival. Akár visszatért a szervezett bűnözés kötelékébe, akár nem, továbbra is voltak összeköttetései a maffiával, és ha Szekigucsinak információra volt szüksége, megkérdezte a védencét. Így kicsi, de hatékony jakuzainformációs hálózatot hozott létre, és én legjobb tudásom szerint igyekeztem utánozni.

Júliusban Szekigucsi meghívott grillpartira a családjához. Japánban ilyenkor általában nem pulykamellet vagy marhaszeletet grillez-nek: nyársra húzott, sózott, apró, édesvízi, friss *aju* halat süttünk faszénen, amit a végén zöld szószba mártogattunk. Mennyei étel! Ahogy Szekigucsi verandáján ültünk, kólát iszogattunk és egészben haraptuk le a nyársról a halakat, egyszer csak rám nézett, és így szólt:

– Ha korán akarsz szüretelni, kora tavasszal vedd el a magvakat, amikor a föld még félig fagyos.

Furcsa volt, hogy metaforákban beszél, ezért megkértem, hogy fejtse ki.

– Tudom, hogy most a Kutyás ügye a legérdekesebb. De ne töltsd minden idődet ezzel, látogass meg más zsarukat is. Tudod, miért? Éppen azért, mert ők most nem dolgoznak semmilyen érdekes eseten, viszont tengernyi szabadidejük van, és valószínűleg cseppet sem bánnák, ha meglátogatnád őket. Vigyél színt az életükbe, imádni fognak.

Tudod, akkor kell látogatnod az informátoraidat, amikor semmilyen érdekes ügyük nincs, mert így havernak fognak tekinteni, nem információéhes sakálnak. Barátkozz velük össze idejekorán, és akkor megbíznak majd benned. Az én küszöbömön mindenki másnál korábban megjelentél, ezért is engedtelek be.

A nyárs segítségével kipiszkálta az egyik hal szemét, és átnyújtotta. Elvettem, bekaptam. Nem is volt olyan rossz íze. A két lány meredten figyelt, majd hatalmas ovációban tört ki, és vadul tapsolni kezdett. Szekigucsi asszony is felajánlotta a hala szemgolyóját, de ezt már udvariasan visszautasítottam. Úgy éreztem, ennyi elég volt.

– Mit gondolsz, mi lesz ezzel az üggyel? – kérdezte.

Fogalmam sem volt.

– A csalási vád meg fog dőlni. Van viszont két ember, aki biztosan tudja, hogyan ölte meg Szekine Endót és Kavaszakit. Az egyik Arai Rjódzsi, a hulladékfeldolgozó cég vezetője, a másik pedig Sima, Arai sofőrje. Keresnünk kellene valami okot, amiért letartóztathatjuk ezt a két jómadarat. Nyilván elkövettek pár stiklit életük folyamán. Kihallgatjuk őket, amíg nem köhögnek, aztán elkapjuk Szekinét. Legalábbis én ezt csinálnám, ha én lennék a főnök. De sajnos nem én vagyok az.

– Kicsoda egyáltalán Arai? És milyen kapcsolatban áll Szekinével?

– Ezt derítsd ki magad, Jake! Elmondhatnám ugyan, de úgy túl könnyű lenne neked. Kérdezősködj, és majd megtudod.

Amíg én Kimikóval töltöttem az időm, vagy Szekigucsival beszélgettem, a kollégáim azon igyekeztek, hogy a lehető legtöbbet megtudják Szekine sötét múltjáról. Úgy tűnt, mintha Szekinét már

születésekor elkapta volna a jakuza gépszíja: egészen fiatal korától a helyi maffia kifutófiúja volt. Mindig parancsokat teljesített, és teljes értékű taggá soha nem sikerült válnia.

Élete egészen 1972-ig nem volt különösebben érdekes, ekkor kezdett egzotikus állatokkal kereskedni. Az üzlet beütött, bár később hullámvölgyek is jöttek. 1983-ban feleségül vett egy másik „állatbarátot”, és Kumagajában, a Szaitama prefektúra északi részén telepedtek le. Szekine maga gyártotta az állateledelt: saját kezűleg vágta le a hízót, a marhát, és húsukat ledarálta a kutyák számára, amivel jelentősen csökkentette a költségeket. A boltból áradó vérszag és a szemetes konténerekbe dobált állati belsőségek kezdetben nagyon ingerelték a szomszédokat, de aztán Szekine megpróbálta visszafogni magát, és a szomszédok is megtanultak az állati maradványok közelében élni.

Elmentem a szerkesztőségbe, hogy összevessem a jegyzeteimet a többiekével. Kiderült, hogy Szekine és Arai Rjódzsi már vagy tíz évvel azelőtt is kapcsolatban álltak. A legutóbbi időig Arai volt az „Afrikai kutyaház” PR-osa, aztán valamin összevesztek. De előtte Arai felesége eltűnt; valószínűleg maga Arai ölte meg, és Szekine segített neki megszabadulni a holttesttől.

Rendőrségi kapcsolataimtól azt is megtudtam, hogy Arait sokan szeretnék megtalálni. Magára haragította az Ingava-kait és a Szumijosi-kait, Japán két legnagyobb szervezett bűnözői csoportját: az előbbi egyik tagjának kutyáját majdnem megölte, az utóbbitól pedig eltulajdonított egy nagyobb pénzeszeget.

Más forrásból azt is megtudtam, hogy Arai fejére kimondták a *zecuendzsót*. Ha valaki elhagyja a jakuzát, a maffia kétféle levelet küldhet a vele kapcsolatban állóknak. A *hamondzsó*, szó szerint „betört kapu” arról tájékoztat, hogy az illető elhagyta a „családot”, és azt ajánlja a címzettnek, hogy ne nyújtson menedéket, és ne lépjen üzleti kapcsolatba az exmaffiózóval. A *zecuendzsó* azt közli, hogy az illető elárulta a jakuzát, nem tag többé, és hamarosan elkapják; az ilyen levél sokszor az exmaffiózó fellelhetőségére is rákérdez. Olyan, mintha a maffia körözést adna ki a volt tag ellen. Arai ismerősei is ilyet kaptak, és az egyik forrásom megengedte, hogy készítsek róla egy másolatot.

Ezzel az értékes, ritka dokumentummal felszerelve ellátogattam Szekigucsi házába. Forró, nedves délután volt. Este hat körül érkeztem, nyári öltönyt, selyem nyakkendőt és félcipőt viseltem. Egyike volt azon ritka pillanatoknak, amikor nagyon jól néztem ki, és még a zoknim is párban volt.

Amikor a bejárati ajtóhoz értem, az magától felpattant. A Szekigucsi család négy tagja éppen kifelé masírozott, mindannyian szürke melegítőt viseltek.

– Jake, éppen jókor jöttél! Gyere velünk futni! – vakkantotta Szekigucsi.

– Szívesen mennék, de látod, hogy öltönyben vagyok.

– Na és, attól még mozog a lábad, nem? Gyere! A gyerekek is megragadták a karomat:

– Gyere, Jake! Látod, ha beszélni akarsz apával, futnod kell! Kapj el bennünket, ha tudsz!

Azzal a szüleikkel együtt eliramodtak. Mit tehettem volna? Csámpázva futni kezdtem, igyekezve lépést tartani Szekigucsival. Az út tíz percen belül dimbes-dombossá vált. Egyetlen pár öltönycipőm szépen lassan foszladozni kezdett a lábamról.

– Nos – mondta Szekigucsi –, mit tudtál meg Araitól?

– Itt van a zsebemben a zecuendzsója – lihegtem.

– Ide velem!

Előhúztam a zsebemből a papírt, és átadtam Szekigucsinak, aki futás közben tanulmányozni kezdte.

– Kitűnő, Jake. Jó látni, hogy valamit magadtól értél el. Ugye, mondtam, hogy nem lehetek örökké a dajkád.

– Nem is... számítottam... rá. – Egyre nehezebben tartottam vele a lépést. Hogyan lehetséges, hogy napi két doboz cigarettát szív el, és mégis játszi könnyedséggel le hagy?

A gyerekek sem voltak alávalóbbak:

– Gyere, Jake! Ne legyél már ilyen csiga! – kiabálták.

– Oké, egy kicsit begyorsítok – próbáltam a nyomukba érni, s azzal előreszaladtam. Szekigucsi három szökkenéssel utolért.

– Jake, nem vagy formában. Még a végén túléllek, öcskös.

– Az biztos.

– Vissza akarsz menni?

– Nem bánám...

– Oké, akkor találkozunk a háznál, mi még futunk egy kicsit.

– Arról szó se lehet. Nem adom fel, amíg ti bírjátok az iramot.

– Biztos vagy benne?

– Persze, hogy biztos – fulladoztam öntudatosan.

– Oké, akkor meg kell neked kegyelmeznem, különben összeesel – mondta Szekigucsi, és intett a családjának. – Visszafordulunk. Jake kun élete veszélyben forog. Lépés iin-dulj! Egy, két, há, négy!

Amíg hazafelé meneteltünk, Szekigucsi gyorsan ledarált néhány fontos információt. Kiderült, hogy Arai és Szekine azelőtt valóban üzlettársak voltak, de Arai gazembernek bizonyult. Egyszer eladott egy méregdrága kutyát a Szumijosi-kai egyik vezetőjének, és megígérte, hogy gondját viseli az állatnak, amíg a főnök hosszabb időre elutazik. Ehelyett azonban magára hagyta a kutyát, és a mamától kapott pénzen vidékre utazott, hogy megalapítsa a saját, hobbiállatokat importáló vállalkozását. Ekkor állítólag Takadától is lenyúlt néhány millió jent.

Amikor a Szumijosi-főnök hazatért, és a kutyáját félig döglötten találta, éktelen haragra gerjedt. Esküdözött, hogy kicsinálja Arait. Amikor Arai ennek a hírért vette, megváltoztatta a külsejét, a nevét, buddhista festményeket kezdett pingálni, és úgy tűnt, hogy vallásos emberré vált. Nemrég azonban újra

feltűnt a színen, és feltehetően újra Szekinének dolgozott. Talán a szerzetesként eltöltött évek során megirigyelte Szekine világi sikereit? De ezután Arai hirtelen eltűnt, senki nem látta. Elképzelhető, hogy tudott valamit a Szekine körül eltűnt személyekről.

– Állapodjunk meg valamiben! – komorult el Szekigucsi arca. – Amit most mondok, arról senkinek sem beszélhetsz, világos? Maradjon köztünk! Mert a karrierembe kerülhet, ha fecsegsz.

– Világos.

– Jó. Arai tartozott Takadának pár millió jennel valami osztozkodásból kifolyólag. Mindenki azt gondolta, hogy Arait kicsinálták, amikor eltűnt, de mi tudtuk, hogy nem így van. Amikor újra felbukkant, és megint eltűnt, elmentem Takadához, és megkérdeztem, tud-e róla valamit. „Remélem, vége annak a disznónak” – mondta. – Hát nem – feleltem. – Mi tudjuk, hogy él és virul. – Ezt csak úgy mondtam, valójában fogalmunk sem volt, hova a francba tűnt Arai, de azt gondoltam, hogy ha tényleg él, Takada majd megtalálja. A vicc az, hogy mi találtuk meg előbb. Teljesen le volt égve; semmiképp se tudta volna visszafizetni Takadának az adósságát. Ha Takada elkapja, azonnal kicsinálja.

Nekem viszont más okból szükségem volt Araira, úgyhogy elmentem Takadához, és megkértem, hogy fogja vissza magát, és egy ujjal se nyúljon hozzá!

Aztán a sztori visszajutott a Szumijosi-kaihoz, akiket Arai átvert a kutyával. Ezek úgy döntöttek, hogy kicsinálják, mielőtt Takada elkapná. Úgyhogy most ezeket a srácokat is le kellett nyugtatnom. Alig egy hét alatt kétszer mentettem meg Arai nyomorult életét.

Öregem, nem könnyű kordában tartani ezeket a vadállatokat. Elegendem is van belőle. Ha semmi nem sül ki a Szekine elleni nyomozásból, nem tudom, mit tehetnék még. Nem tölthetem azzal az életemmel, hogy a jakuzával alkudozom.

Egy kicsit összezavarodtam:

– Nem gondolod, hogy mindenkinek könnyebb lenne, ha a rendőrök szépen elhúznának egy hosszabb nyári vakációra, és erről tájékoztatnátok Takadát és a Szumijosi-kait? Ők meg szépen elintéznének mindent egymás között. Ez nem megoldás?

– Hogy a fenébe ne, az én fejemben is folyton ez jár. Nyilván igazságot tennének. A probléma az, hogy mi is ígéretet tettünk Szekine áldozatai családjának, akiknek soha nem lenne nyugodalmuk, ha engednénk, hogy Arai és Szekine így haljanak meg. Az igazságnak ki kell derülnie.

Szeptember 2-án légyottra mentem Kimikóval egy hotelszobába. Éppen a hátamat masszírozta, én pedig arról panaszkodtam, hogy milyen kár, hogy a Kutyás ügyében még nem sikerült perdöntő bizonyítékra szert tennünk.

– Hát akkor – gyömöszölte könyökével a vállamat –, miért nem szerzed meg a szalagokat Araitól?

– Miféle szalagokat?

Kimiko elmagyarázta, hogy Arai egy jakuzahaverjának eldicsekedett bizonyos magnószalagok létezéséről. Ez a jakuza gyakran látogatta a bárt, ahol Kimiko dolgozott, és az egyik este beszédes

kedvében volt, és kifecsegte a titkot. Arai azt mondta, hogy bizonyítéka van Szekine ellen, aki gyakorlatilag bevallja a bűncselekményeket a felvételen. A felvétel szerint állítólag Sima, Szekine sofőrje segített megszabadulni Endó holttestétől. Mivel nála volt a bizonyíték, Arai azt gondolta, hogy biztonságban van, senki nem nyúlhat hozzá, nem járhat úgy, mint Endó.

Nem tudtam, milyen bizonyító erővel rendelkezhetnek ezek a felvételek, de az ügy meglehetősen fontosnak tűnt.

– Beszélnem kell Szekigucsival – mondtam, és felkeltem az ágyból.

– Pont most? Feltétlenül és azonnal beszélned kell vele?

– Igen, nagyon fontos az ügy.

– Hát beszélj!

Szekigucsi felvette a telefont. Izgatottan kezdtem magyarázni a hangfelvétel létezéséről, amikor Kimiko, némi sértettségtől vezéreltetve és bizarr humorérzékére jellemző módon, lehúzta a nadrágomat, és a szájába vette a hímvesszőmet. Ettől igen nehezen tudtam a beszélgetésre koncentrálni, és olyan gyorsan kezdtem beszélni, ahogyan csak bírtam.

– Gyilkosság... test... Kimikó... én... téged.

Valamit nyilván sikerült megértetnem Szekigucsival, mert így felelt:

– Ha ez igaz, azonnal be kell gyűjtenünk Arait. Jó munka, Jake. Valami mást is akarsz mondani?

– Nem, semmi... mást.

– Biztosan minden rendben van veled? Olyan furcsán beszélsz.

– Minden oké. Csak egy kicsit fáradt vagyok.

– Oké, vigyázz magadra! – s azzal letette a kagylót.

Én már nem tudtam visszahelyezni a hallgatót, mert Kimiko gondoskodása ekkorra a hetedik mennyszágba repített. Nem telt bele azonban három másodperc, és újra visszazuhantam a Földre. Eldőltem az ágyon, kezemben a kagylóval. Semmire sem vágytam jobban, mint egy kis alvásra. Kimikónak azonban erről más véleménye volt.

Persze tudtam, hogy tartozom neki valamivel, így hónapok óta először kikapcsoltam a személyhívómat.

Szekigucsi először nem tudta, mihez kezdjen az információval. Ha elmondja Takadának, Takada elkapja Arait, kiveri belőle a felvételt, aztán megöli Arait és Szekinét is. Egy dolog volt gyanítani, hogy Szekine ölte meg Endót, és egészen más volt tudni.

Szekigucsi úgy döntött, hogy a hírt Takada helyettesének fogja elmondani. Így is tett. A férfi, akit én a maffiafilmek nyomán consiglieréként emlegettem, ígéretet tett, hogy szép csendben kezeli az ügyet.

Ezen a ponton felgyorsultak az események.

A consigliere pillanatok alatt megtalálta Arait, aki valamiért úgy döntött, hogy hajlandó beszélni. A consigliere nem tett említést a szalagokról Takadának; ez nem is volt szükséges.

Arai beismerése megváltoztatta a nyomozás egész irányát. Arainak nem volt köze az utolsó négy áldozat eltűnéséhez, de sofőrjének, Simának annál inkább. Arai Simától tudta meg, hogy Szekine mérge segítségével ölte meg Endót és a sofőrjét, Vakuit, és hogy Sima segített eltemetni a holttesteket. Mindaz, amit Sima tudott, elég volt ahhoz, hogy Szekinének kattanjon a kezén a bilincs.

A rendőrség megunta a várakozást, és csalás vádjával letartóztatta Arait. Nem gondolták, hogy a férfi különösebben a hasznukra válna, hiszen még ha be is vallaná, hogy megölte a feleségét, egy tízéves gyilkosságot bebizonyítani úgy, hogy a holttest hiányzik, meglehetősen nehéz. A rendőrséget az érdekelte, mit tud mondani Arai Simával kapcsolatban. Ha Sima megtörik, Szekine már könnyedén horogra akad.

Arra azonban senki, főleg Szekigucsi nem számított, hogy a consigliere Arai letartóztatásának napján beszámolt főnökének, Takadának a szalagok létezéséről. Ez Takadát arra készítette, hogy azonnal felhívja Simát, és udvariasan megkérje, árulná el, hol található Endó holtteste, ellenkező esetben Simát ízekre szedi.

Sima berezelt, hiszen óriási bajban volt. Ebben a helyzetben szívesen elmondta volna Takadának, hogy hol van Endó holtteste, csak éppen az volt a bökkenő, hogy nem volt test – Endó maradványait ugyanis teljesen eltüntették a föld színéről. És hogyan mondhatná el Sima egy jakuzafőnöknek, hogy saját kezűleg segített feldarabolni és elégetni a helyettese holttestét?

Takada azzal fenyegetőzött, hogy kezébe veszi az igazságszolgáltatást. Nem csoda, mert a kerekek újabban igencsak lassan forogtak, ő pedig meg akarta adni az Endónak kijáró tiszteletet, és nem akarta, hogy a gyilkosnak a legkisebb esélye is legyen arra, hogy megússza.

Takada megígérte Szekigucsinak, hogy nem öli meg Simát. Amíg Szekine életben van, az a fő célja, hogy őt elkapja. Viszont ha egy rövid ideig elbeszélgethetne Simával, megtudná, hol van a holttest. A rendőrök folyamatosan őrzik Sima házat, nem tudná Szekigucsi elérni, hogy egy rövid időre távozzanak?

Szekigucsi azt mondta, ez természetesen nem áll hatalmában.

Mostanában mindig ott van az egyik emberünk, hogy figyelje a házat. Legalábbis *szinte* mindig – mondta Szekigucsi.

Takada megértette a célzást. Amikor a szolgálatos rendőr elhagyta a házat, Takada megjelent néhány emberével. Sima kinézett az ablakon, és látta, mi történik. Rettentően megijedt, kiszökött a hátsó ajtón, és a rendőrségre menekült. Térdre zuhant, és könnyek között esengett a zsaruknak:

– Ha már őrzik a házam, az Isten szerelmére kérem, napi 24 órában tegyék!

A rendőrség ezt nem tudta garantálni, ezért Sima eltűnt. Senki sem tudta, hova ment: sem Takada, sem Szekigucsi, sem a szaitamai rendőrség. Arai ugyan előzetesen volt, de az ügy újra megfeneklett.

Szerencsére Szekigucsi sajátos jakuzainformációs hálózata újra működésbe lépett, és számos hangszalagot kapott a consiglierétől. A felvételek minősége gyatra volt, de ki lehetett venni, ahogy Arai Szekinével és Simával beszélget. Bár a beszélgetés egy részét titkos kódszavakkal folytatták, azért kiderült a szalagokból jó pár dolog.

Sima, valószínűleg Kavaszaki eltűnésére utalva, biztosította Arait, hogy nincsen semmi gond.

– A holttestet lehetetlenség felfedezni – mondta. – A maradványok Gunmában vannak – tette hozzá. Sima ezután egyéb holttestekre is utalást tett. Azt is elmondta, hogy Kavaszaki autójával a Tokiói pályaudvarra hajtott, és a parkolóban hagyta a kocsit. Sugallta, hogy segített Kavaszaki holttestének elszállításában.

Ez még nem éppen perdöntő bizonyíték Szakine ellen, arra viszont elég lett volna, hogy a zsaruk a megfelelő kérdéseket tegyék fel Simának.

A kulcs tehát a kezében volt: Sima viszont meglógott, s nélküle nincs kihallgatás, nincs ügy. Így újra várakozó álláspontra helyezkedtünk. Novemberben Szekigucsi elhagyta a csoportot, és visszatért a szervezett bűnözés elleni nyomozókhoz. Az én kimondatlan gyanúm az volt, hogy Simát meggyilkolták, és ezek után az ügyet soha nem fogják már megoldani.

Ám tévedtem.

Takada, a jakuzafőnök továbbra is azon dolgozott, hogy személyesen szolgáltatson igazságot. November végén sikerült Sima nyomára akadnia, aki megváltoztatta a nevét, és időközben megnősült. Takada továbbadta a hírt Szekigucsinak, aki a maga részéről a szaitamai rendőrséggel közölte az információt. Simát decemberben begyűjtötték, és amikor szembesítették a szalagok létezésével, a jómadár énekelni kezdett.

Az általa adott információ nyomravezetőnek bizonyult. A rendőrség Sima útmutatásai alapján megkezdte a kutatást Gunma prefektúrában, és sikerült is Kavaszaki fogaiból annyi maradványt fellelniük, hogy az már bizonyító erejűnek számított. A kutatócsoport létezéséről senki nem tudott, sem a *Jomiuri*, sem senki más.

Január 5-én, közvetlenül az újévi ünnepi szezon végén a rendőrség óvadék ellenében szabadon engedte Simát, és bejelentette, hogy letartóztatták Gen Szekinét és feleségét, Hirokót Kavaszaki Akio meggyilkolása miatt. Szekine szinte mindent beismert néhány órával a letartóztatását követően. Pont került egy évtizedes ügy és az egy éve ólomlábakon vánszorgó nyomozás végére: a szaitamai kutyatenyésztő gyilkossági esete ezennel lezárult.

Enyém lett az exkluzív cikk megszerzésének dicsősége? Egyáltalán: a *Jomiuri* számolt be először az esetről?

Hát nem.

Úgy éreztem, becsaptak. Dühös voltam, amiért Szekigucsi nem szólt időben. Majdnem felrobbantam mérgemben, amikor felhívtam a szerkesztőségéből.

– Á, Jake – mondta. – Miért csak most hívsz?

– Hogyhogy miért most hívlak?

– Hagytam üzenetet. Az otthoni számodat nem tudtam, úgyhogy újév óta háromszor is felhívtam az uravai irodátokat, de sosem voltál bent. Azt hittem, talán hazautaztál Amerikába.

– Komolyan hagytál üzenetet?

– Hát persze.

Megdöböntem. Lehetséges, hogy Szekigucsi egyszerűen nem mond igazat? Úgy éreztem magam, mint az a lány, akit megcsalt a vőlegénye.

Körbekérdeztem az irodában, hogy kerestek-e mostanában telefonon.

– Ó, igen – tüsténkedett egy újonc –, a napokban volt pár hívásod. Azt hiszem, valami biztosítást akartak rád szózni, vagy ilyesmi. Itt van valahol a szám. – Beletúrt az íróasztalán a gyerekfényképek, sporteredmények és kivágások kupacába, míg rá nem talált egy fecnire. Szekigucsi otthoni telefonszáma volt rá feljegyezve.

Legszívesebben azonnal torkon ragadtam volna a kölyköt, hogy leüvöltözzem a fejét: „Te barom! Miattad ment tönkre egy egész évnyi munkám, csak mert lusta barom voltál, és nem szóltál, hogy kerestek!”

De végül nyeltem egy nagyot, és meg sem szólaltam.

Ugyanis valójában én csesztem el. Ha az ünnepek alatt is meglátogatom Szekigucsit, minden másképp alakult volna. Elkövettem ugyanis azt a végzetes hibát, amire Szekigucsi korábban figyelmeztetett: akkor is fel kell keresni a hírforrásokat, amikor látszólag nem történik semmi. Ráadásul még az otthoni telefonszámomat sem adtam meg neki soha. Az, hogy a szerkesztőségben keresett, akár veszélybe is sodorhatta volna a karrierjét.

Ilyen szomorúan végződött ez a történet: utcahosszal vezettünk a többi újság előtt, volt stratégiánk, és egészen az utolsó lépésig mindenről tudtunk, ami a rendőrségen zajlott. Arra is lett volna esélyem, hogy én írjam meg, hogy rátaláltak Kavaszaki földi maradványaira. Ez lett volna az év cikke. De nem lett az.

Szekinét és feleségét végül csupán négy személy meggyilkolásáért ítélték el. Hogy hány embert öltek meg valójában, máig sem tudjuk.

II. rész A munkanap

Isten hozott Kabukicsóban!

Egy rövid és viszonylag érdektelen időszak erejéig szaitamai politikai ügyekről írtam. De ezután újra a rendőrségi újságírás felé vitt a sorsom, ráadásul egyenesen Tokióba. Úgy éreztem, eljött az én időm! Csakhogy amikor engem és a velem együtt kezdő három kollégát a következő állomáshelyünkre vezényeltek, én a földi pokolba, a bűn városnegyedébe kerültem.

Ekkor már házas voltam. A feleségem, Szunaó Adelstein nem lelkesedett a gondolatért, hogy a bűn és kísértések világában kelljen dolgoznom. Már három éve voltunk házasok. Annak idején első látásra egymásba szerettünk. Szunaó a *Nikkei Publications*nál dolgozott, egy társasági eseményen találkoztunk, amin ő maga is újságíróként vett részt. Amikor elhívtam randevúra, 29 éves volt, és a 30. születésnapja előtt férjhez akart menni. Néhány randevú után kibökte: járjunk együtt három hónapig, de ha a próbaidő végén nem leszek meggyőződve arról, hogy feleségül akarom venni, viszlát. Volt humora, kitűnően beszélt angolul, igazán szexi nő volt (és még ma is az, ó, de mennyire!). A megállapodást tehát örömmel elfogadtam. Ám én is szabtam egy feltételt: benne vagyok a házasságban, de várni szeretnék három évet, mielőtt gyerekeket csinálnánk. Szunaó beleegyezett, és az eljegyzés rekordidő alatt megtörtént. A harmincadik születésnapja előtti napon házasodtunk össze, ebédszünet alatt ugrottunk ki az uravai városháza házasságkötő termébe. A házasságkötés majdnem érvénytelennek bizonyult, mert a születésnapomat a tradicionális japán naptár – Sóva 44 – és nem a nyugati naptár szerint – 1969 – írtam az úrlapra. Szerencsére egy kis üvöltözés megtette a hatását, és semmi sem állt a boldogságunk útjába.

A feleségem azért örült, hogy Tokióba költözünk. Ezzel nem volt egyedül. Legalább odahagyjuk az unalmas alvóvárost, gondoltam. Jó lesz újra rendőrségi ügyekkel foglalkoznom, és ismét egy nagyvárosban!

Hivatalosan a Tokiói Rendőrkapitányság Negyedik Körzetébe kerültem, de a környék gyakorlatilag harci zónának bizonyult. A Negyedik Körzethez tartozott a sindzsukui rendőrség, a sindzsukui körzet majdnem egésze és a híres Kabukicsó. Kabukicsónak semmi köze nincs a *kabuki*hoz, a kizárólag férfiak által játszott hagyományos japán színházhoz, annál inkább van köze a hagyományos szexiparhoz.

Azelőtt Kabukicsó volt Tokió legnagyobb, legzavarosabb és legjövedelmezőbb vöröslámpás negyede, de Isihara Sintaró kormányzó regnálása alatt a Tokiói Rendőrkapitányság jelentős erőfeszítéseket tett, amelyek következtében az egykori bűntanya csupán árnyéka maradt önmagának. A negyed megtisztításához a kezdő lökést feltehetően az adta, hogy a Meisei 56 nevű épületben 2001 szeptemberében tűz ütött ki, amelyben negyvennégyen veszítették életüket. Az épület tulajdonosa Sigeo Szegava, a „Szappanföld királya” néven is ismert, jakuzakapcsolatokkal rendelkező strici volt, akinek az épületeiről mindenki tudta, hogy nem felelnek meg a biztonsági előírásoknak.

Az eset felhívta a figyelmet arra, hogy Kabukicsó a törvényteleniségek földje¹³, ezért valamit tenni kellett. Ha a negyed teljes megtisztítása nem is volt lehetséges, legalább egyes biztonsági rendszabályokhoz elkezdtek szigorúan ragaszkodni. Talán ez is többet ért a semminél.

Nem vagyok New York-i, de azt hiszem, valami nagyon hasonló mehetett végbe New Yorkban Giuliani polgármestersége alatt a Time Square környékén.

1999-ben azonban Kabukicsónak nem volt párja a romlottság terén: drogok, prostitúció, szexrabszolgaság, lehúzó bárók, randiklubok, masszázsszalonok, szado-mazo klubok, pornóboltok és pornósínházak váltották egymást méregdrága hoszteszbárokkal és olcsó rózsaszín szalonokkal, melegbárokkal, szexklubokkal, gimnazista lányok használt bugyijait áruló boltokkal. Jelen volt itt száznál több jakuzacsoport és a kínai maffia, s a kiszolgáló személyzetet Japán legtarkább nemzetiségi kavalkádja alkotta. Olyan volt, mint egy darabka külföld Tokió közepén. Eleinte erről persze magam sem tudtam sokat. Csak azt tudtam, hogy ezentúl Kabukicsóban fogok dolgozni.

Akkor már évek óta nem jártam arra. Azon tűnődtem, vajon megvan-e még a rejtélyes jövendőmondó masina, amely 1992-ben olyan pontosan megmondta a sorsom. Lehet, hogy itt lenne az ideje egy újabb jóslatnak? Most sem jönne rosszul némi jó tanács. Azt mondják, a Negyedik Körzetbe nem érdemes tapasztalatlanul belépni.

A *Jomiuri* azonban nem hagyott egyedül, Inoue velem küldte Okimurát is, aki 1993-ban kezdett a cégnél dolgozni, akárcsak én. Tehetséges fiatalember volt, az esze sokszor gyorsabban vágott, mint az enyém. Jokohamában született, ami a bűnözés egyik melegágya volt Japánban, és a rendőrségi munka terén már kipróbált kollégának számított. Jokohama egyik legszebb hoszteszét vette feleségül, amivel végleg magára haragította az egyik szerkesztőjét, aki szintén a nő kezére pályázott. Okimura már a főiskolán kick-boxot űzött, és később is sportos, erős férfinak nézett ki, kemény tekintete volt, akár egy idősödő katonatisztnek.

Mi, körzeti rendőrségi riporterek a Tokiói Rendőrkapitányságon dolgozó kollégáknak alárendelve dolgoztunk. Ők parancsoltak, mi pedig engedelmeskedtünk. A gyakorlatban a tartalékos zsarukkal dolgozó ju-gun-újságíróknak is alárendeltjei voltunk, akik bármilyen ügyet elvehettek tőlünk, ami megtetszett nekik. Legalábbis azelőtt így volt; Inoue most először adott kifejezetten olyan utasítást, hogy mi, újoncok nem csupán a *Jomiuri* nappalos riportereinek kifutófiúiként sertepertéltünk, hanem valóban érdemi riporteri munkát is végeztünk. Ez érdekes lehetőségnek tűnt.

A sindzsukui rendőrőrs a Nyisi Sindzsuku állomás mellett, tízpercnyi sétára volt Kabukicsótól, egy újonnan épült, a környékre ránehezedező irodaház közelében. Az épület előtt a nap minden órájában gumibotos rendőr ácsorgott, és amikor be akartam menni az épületbe, el kellett haladnom előtte. Mondtam neki, hogy a *Jomiuri* riportere vagyok. A szeme sem rebbent, csak megnézte az igazolványomat, és intett, hogy mehetek. Azt hiszem, Tokióban, legalábbis a Sindzsuku rendőrállomáson jobban hozzászórtak a külföldiekhez, mint vidéken.

Tokió majdnem minden negyede rendelkezett külön kerületi rendőrkapitánysággal, ahol sajtószoba is volt. Mi, a Negyedik Körzet ügyeivel foglalkozó újságírók itt, a sindzsukui rendőrségen ütöttük fel a főhadiszállásunkat. Liftbe szálltam, és felmentem az emeleti sajtószobába, ami a maga nemében nagyon számított. A hatalmas helyiségben, a fal mellett, minden újság és televízió munkatársának volt

egy-egy íróasztala, amelyek L alakban összetolva álltak. A bejáratnál matracokkal teli tatami-szoba nyílt, ahol koromsötét volt, amíg valaki be nem ment, és fel nem kapcsolta a villanyt. Egy hely, ahol aludni lehet! A csontjaimban éreztem, hogy ez lesz a kedvenc zugom.

A tatami-szoba később, amikor Szunaó és én már gyereket szerettünk volna, valóban jól jött. A peteérés napját a világ minden kincséért ki nem hagytuk volna. Szükséghelyzetben ez a szoba jó szolgálatot tett.

Amikor odaértem, a nekem kijelölt íróasztalon egy férfi éppen húzta a lóbórt. Veszélyesen hátradőlt az alacsony támlájú irodai széken, és úgy billegett, hogy majdnem lezuhant. A karja lelógott, az orra az égnek meredt, kócos haja felágaskodott. Míg aludt, horkantó hangokat hallatott, az ingén ütemesen emelkedtek és süllyedtek a rizstallérmorzsák, a lábánál pedig egy megbontott zacskó hevert. Ekkor neveztem el Morzsásnak.

Két asztallal arrébb fiatal, magas, az *Aszahinak* dolgozó riporternő ült, akit magamban csak Égimeszelőnek hívtam. Amikor beléptem, éppen Morzsást nézte, és undorodva húzta el a száját. Cinkosán összenéztünk, de nem szólt semmit. Könyvekkel teli hátizsákomat és fényképezőgépet nagy puffanással lehajítottam Morzsás íróasztalára, aki ettől összerázkódott, lecsúszott a székről, és a lábamhoz zuhant.

– Bocs! – mondtam. Hirtelen nem jutott eszembe semmi szellemesebb.

Morzsás felpattant, és egyúttal magával rántotta a maradék rizstallért is, ami a földre zuhant.

– Semmi gond. Csak elszundikáltam egy kicsit. Nna.

– Hello.

– Szóval te vagy az új fiú, mi?

– Én volnék.

– Hát, nem hinném, hogy túl sok bölcsességgel tudnék neked szolgálni. Egyébként sem dolgozom olyan régen a Négyes Körzetben, és őszintén szólva annyi hülyeséggel kell foglalkoznunk, hogy túl sokat nem időzünk a szerkesztőségben.

– Inoue szan is pont ezt mondta, de megígérte, hogy mostantól kezdve lehetővé teszi, hogy mi, körzeti riporterek ténylegesen a saját munkánkkal foglalkozzunk – feleltem. – Ez arra is felkészít, hogy egyszer majd a rendőrségi főhadiszálláson dolgozzunk.

Előhúzott egy piros jegyzetfüzetet az asztalon tornyosuló füzethalomból.

– Hát igen – mondta. – Bárcsak így lett volna az én időmben is. Ez itt egy lista a rendőrtisztek nevével és címével. Nem túl sok.

Valóban nem volt sok, ráadásul több mint egy éve nem frissítették. Ha Morzsásnak csak ennyi adata van, gyakorlatilag az egész munkát az elejéről kell kezdenem, hiszen ki kell derítenem, hol laknak a rendőrök, hogy esténként meglátogathassam őket. Kaptam ezen kívül egy halom, a Negyedik

Körzet rendőrsége által kiadott sajtóközleményt, néhány kivágott újságcikket, egy Kabukicsó útikönyvet és egy zacskónyi névjegyet. Láttam, hogy az íróasztal melletti szemetesben egy maréknyi, szexshopba szóló kedvezménykártya és egy üres óvszeres doboz is hevert, de nem tudom, vajon Morzsásé volt-e.

Megkérdeztem tőle, mi a titka a jó riporter munkának Kabuki-csóban.

Kettétört egy rizstallért, a felét nekem adta. Elvettem. Amíg rágcsált, minden irányba morzsák pattogtak a szájából. Egy párat felkapott a fűtőtestből kiáramló meleg levegő, és Égimeszelő felé sodorta, aki úgy hessegette el őket, mint a legyeket. Közben Morzsás elmondott mindent, amit a körzeti rendőrségi riporter munkáról fontosnak gondolt.

– Adelstein, mi valójában közlegények vagyunk, ha úgy tetszik, a Tokiói Rendőrkapitányság és a főszerkesztőség újságíróinak kifutófiúi. Minden fontosabb ügyet közvetlenül a Tokiói Rendőrkapitányság főhadiszállásáról irányítanak, és az, amivel mi itt a körzeti rendőrségen önállóan foglalkozunk, rendszerint semmiféle hírértékkel nem bír. Már akkor is szerencsés leszel, ha a cikked bekerül a helyi kiadásba, az országosról ne is álmodj. Senki sem várja, hogy exkluzív anyagokat szállíts Kabukicsóból, de olyan könnyen nem is cseszhetsz el semmit. Ismerkedj meg pár zsaruvval, írd néhány közérdekű cikket, adj egy-két ötletet az igazi rendőrségi riporternek, és kész.

– Azt hittem, Kabukicsó a bűnözői aktivitás melegágya.

– Így is van. De ettől még nem kerül be okvetlenül a hírekbe. Kit érdekel, ha kinyírnak egy kínait, egy jakuzát vagy egy kurvát? A zsarukat nem különösebben, és az olvasókat sem. Hiába látszik világosan, hogy egy gyilkosságot előre megfontolt szándékkal követtek el, a rendőrség tíz esetből kilencszer úgy veszi fel a jegyzőkönyvet, mintha halállal végződő támadás vagy önvédelem történt volna. Hogy miért? Azért, hogy ne kelljen nyomozást indítaniuk. Ha egy mellékutcában harminchat kínai hitelkártyacsalót¹⁴ találnak késsel a hátukban, akkor is baleseti halálnak fogják elkönyvelni. Ha egyáltalán bejelentik az esetet.

– Akkor mi kerül be az újságba?

– Minden, ami celebekkel, civilekkel vagy fiatalkorúakkal kapcsolatos, de semmi más. Vagy ha a jakuzák elkezdik egymást gyilkolni, és úgy tűnik, bandaháború tört ki, talán az is lehet érdekes.

– Jól gondolom, hogy meg kell szerezni a rendőrség vezető nyomozóinak nevét, címét és telefonszámát is, ugye?

– Ezt szokták mondani, de képtelenség véghezvinni. Ma már nem úgy van, mint régen. Azelőtt fogtad magad, elmentél a rendőrfőnökhöz, és megkaptad a nyomozócsoportok és az osztályok vezetőinek nevét. Ezt az információt ma már nem adják ki. Főleg nem Vakond.

– Vakond?!

– Ő a helyettes rendőrfőnök. Onnan kapta a nevét, hogy folyton rejtőzködik, mintha nem bírná a fényt. Az egész karrierjét adminisztratív területen töltötte, és azt hiszi, hogy a munkájának az az értelme, hogy az újságírókat minden információtól, beleértve a sajtóközleményeket is, távol tartsa.

Meglátod, akármilyen ügyön dolgozol, mindig megpróbál beleköpni a levesedbe. Teljesen haszontalan alak, és utálja a riportereket. Sok szerencsét hozzá.

E szavak hallatán Égimeszelő is felkuncogott. Odafordultam hozzá.

– Tényleg így van?

– Abszolút. Persze lehet, hogy magával rendesebb lesz, mert külföldi. Ki tudja?

Hát nem volt rendesebb. Amikor megkérdeztem Vakondot, mikor találkozhatnék a rendőrfőnökkel, hogy hivatalosan is bemutatkozzam neki, ezt felelte:

– Soha. Itt én foglalkozom a sajtónyilvánossággal, ha valamit tudni akar, hozzám kell fordulnia. Egyébként úgylis a Tokiói Rendőrkapitányság nyomozói viszik a fontosabb ügyeket, úgyhogy a mi nyomozóinkat szíveskedjen ne zaklatni.

Szerencsémre a rendőrfőnök már hallott rólam Miszavától, a *Jomiuri* egyik tapasztalt és különösen nagy tiszteletnek örvendő rendőrségi újságírójától. Vakond igyekezett lerázni, de a főnök épp felbukkant az irodájából, és behívott. Megkérdeztem tőle, bemutatkozhatok-e az osztályvezetőknek, a főnök pedig utasította Vakondot, hogy készítsen el számomra egy listát a nevekkel. Vakond fogcsikorgatva bár, de engedelmeskedett az utasításnak.

Nem megnyerő személyiségemnek köszönhettem, hogy a rendőrfőnök a segítségemre volt.

A látogatásra alaposan felkészültem. Tudtam, hogy a főnök láncdohányos, és hogy kedvenc márkája a Lucky Strike, úgyhogy megkértem egy barátomat, hozzon néhány paklival a vámmentes boltból. Sikerült keménydobozosat szereznünk, ami abban az időben meglehetősen ritkaságnak számított, legalábbis ezt mondták. Egy karton cigarettával akkoriban szinte bárki jóindulatát meg lehetett vásárolni.

Miután Vakond vigyázó tekintete előtt névjegykártyát cseréltem a tucatnyi osztályvezetővel, visszatértem a sajtószobára.

Égimeszelő már várt. Bemutatott a Jiji, a Kjodo, az NHK, a *Mainicsi* és a *Nikkei* újságíróinak. Beszélgetésbe elegyedtünk, feltették a szokásos húsz kérdést. Elmeséltem, hogyan kerültem a *Jomiuri*hoz. Igen, tudok japánul olvasni és írni. Igen, szoktam szusit enni. Igen, sokat sportolok. Igen, vannak zsaru ismerőseim.

Megemlítettem, hogy milyen nehéz Vakonddal együtt dolgozni. Egyikünk sem kedvelte, úgyhogy tulajdonképpen az ő személye volt a sajtószoba fő közösségformáló ereje. Aznap semmi érdekes nem történt, bejelentést vagy közleményt sem vártunk, így ebéd után kigöngyölítettem egy futont, lekapcsoltam a lámpát a tatamiszobában, és aludtam egyet. Hogy a Negyedik Körzet maga lenne a pokol? Ugyan! Inkább a hetedik mennyország, a Paradicsom – gondoltam, miközben lecsukódott a szemem.

A Paradicsom kapui hamar bezárultak. Délután 2-kor Vakond felszólt a földszintről, hogy a sindzsukai rendőrség a prostitúciómegelőzési törvény megsértésével kapcsolatos letartóztatások ügyében tesz hamarosan bejelentést. A sajtótájékoztatót az illetékes osztályvezetőhelyettes, Simozava szan fogja tartani a rendőrfőnök földszinti irodájában. Felhívtam a Tokiói Rendőrkapitányság sajtószobáját, hogy velük is tudassam a hírt, majd mindannyian lementünk az irodába. A rendőrfőnök az íróasztala mögött ült. A nyomozás vezetője kiosztandó dokumentumokat tartott a kezében, és az asztal előtt állt. Egy másik detektív a sarokban ült és jegyzetelt. A közlemények kurták voltak, és ez általában is jellemző volt. A szaitamai rendőrség sajtóközleményei valóságos regénynek tűntek hozzájuk képest.

Két nappal korábban a sindzsukai rendőrség prostitúció elősegítésének vádjával letartóztatta a kabukicsói Tüzes Feleségek Bulipalotája nevű klub tulajdonos-üzletvezetőjét. A klub több mint egy éve nyílt meg, ezalatt 400 000 dollárt meghaladó bevételre tett szert. Simozava megmutatta a klub hirdetését a *Tokyo Sports* nevű, a város minden vasútállomásán kapható újságban:

Tüzes, tapasztalt, szereleméhes nők szeretnék megkapni, ami jár nekik. Töltsd szabad idődet idegen férfiak fiatal, forró, elhanyagolt feleségével! Hívj azonnal!

A hirdetés melletti illusztráció harmincas éveik végén járó nőket ábrázolt, a legtöbbnek vastag fekete vonal takarta el a szemét, és az arcukat is részben kisatírozták. Akimoto, a tulajdonos az interneten és wapon is hirdetett. Nagy szó volt ez akkoriban: bűnös tevékenységre használják az internetet!

A weboldallal kapcsolatos másik, szintén korát megelőző érdekesség: aki kinyomtatta és magával vitte a honlap képét, több ezer jenes kedvezményben részesült. A honlap profinak tűnt, a kínált szolgáltatások teljes tárházát felsorolta, bár őszintén szólva a java részéről nem is sejtettem, mit jelenthet. *Vakameszake? Sakuhacsi?* Hm. Miért kínálnak *hínáros szakét?* És mi a sakuhacsi? Hangszereket használnak műpéniszként? Vagy valamit nem értek?

Simozava a kínálat rejtélyes tételeire egy szót sem vesztegetett.

– Bebizonyosodott, hogy a legtöbb kabukicsói szexklubbal szemben ez a hely nyíltan kínált *honbant*. A helyszínen több mint tíz nő folyamatosan rendelkezésre állt, és hívásra további harminc állt készen, hogy házhoz menjen. Szervezett bűnözőket gyanítunk a háttérben. Van-e kérdés?

Senki nem emelte fel a kezét. Csak én.

– Mi az a honban? – kérdeztem.

Simozava meglepettnek tűnt.

– Nem tudja, mi az a honban?

– Nem.

Égimeszelő kuncogott.

– A honban a tulajdonképpeni közösülés, a pénisz vaginába helyezése – felelte szárazon.

– De hát nem ez a fő szolgáltatás az összes szexklubban?

– Nem éppen.

– De akkor ha a vendégek nem a vaginába helyezik a péniszüket, akkor mi a fenét csinálnak vele?

Simozava nevetett.

– Foglalkozott korábban prostitúciómegelőzéssel?

– Nem igazán.

– Szóval nem tudja, hogyan működik a rendszer.

– Rendszer?

– A szexipar.

– Azt hiszem, nem tudom.

– Akkor jobban tenné, ha utánajárna.

Nagoja kun, a Kjodo munkatársa megkérdezte, tartózkodtak-e a klubban a razzia idején ismert személyek. Kiderült, hogy nem. Nekem is volt még egy kérdésem:

– Hány prostituáltat állítottak elő?

– Egyet sem.

– És hány vendéget?

– Egyet sem.

– Csak a tulajdonost tartóztatták le?

– Így van, csak a tulajdonost tartóztattuk le.

Az emberek úgy néztek rám, mintha megbolondultam volna. Nem értettem semmit. Ha egyszer a cél a prostitúció elleni küzdelem, miért csak a tulajdonost vették őrizetbe? Rádöbbsentem, hogy ingoványos terepen járok. Volt még néhány kérdésem, de nem akartam visszaélni a zsaruk türelmével, ezért becsuktam a számat. De aztán arra gondoltam, hogy az udvariasságot sem érdemes túlzásba vinni. Egy japán mondás úgy tartja: „Nem tudni és kérdezni kínos lehet, ám nem tudni és meg sem kérdezni egy életen át szégyent jelent.” Inkább nézzenek ostobának, én kérdezek. Nem akarok úgy tenni, mint aki mindent ért.

Feltettem még egy kérdést:

– A klub úgy hirdette magát, mint ahol kizárólag férjes asszonyokkal lehet találkozni. Hány nő volt valóban férjezett az ott dolgozók közül?

Simozava bele sem pillantott a jegyzeteibe.

– Jó kérdés – mondta. – Kb. az egyharmaduk volt házas. A többiek elváltak voltak vagy egyedülállók.

A sajtótájékoztató végén épp a laptopomat gyömöszöltem bele a táskámba, amikor odajött hozzám a sarokban ülő nyomozó. Bemutatkozott. Különös figura volt, a maga 190 cm-ével az átlag japánhoz képest rendkívül magasnak számított. Vékony férfi volt, feje borotvált, és szénfekete szeméből mintha csak a pupilla látszott volna, a szeme fehérje alig. Sötétszürke öltönyt, tengerészkek nyakkendőjét és fekete félcipőt hordott. Csak később tudtam meg, hogy az emberek Ufózsarunak hívják.

– Új fiú közöttünk, ugye? Dolgozott korábban rendőrségi riporterként?

– Igen, Szaitamában szervezett bűnözési ügyekkel foglalkoztam.

– Á, szervezett bűnözéssel! Remek. De az egészen más világ, mint itt minálunk.

– Látom. Azt hiszem, sokat kell még tanulnom.

– Tudja, a bűnüldözés Tokióban komplikált ügy. Könyvekből sosem fogja megtanulni, mi a helyzet. Bemagolhatja a törvényeket, de az elmélet és a gyakorlat két teljesen különböző dolog.

Kezembe nyomta egy kabukicsói bár kártyáját.

– Kilenckor végzek. Találkozzunk ebben a bárban! Elviszem egy rövid kabukicsói sétára, megmutatom, milyen itt az élet.

Hálás voltam, mert nem történik meg gyakran, hogy egy zсарu felajánlja, hogy a szárnyai alá vesz egy újságíró. Örömmel beleegyeztem a találkozóba.

Előbb azonban be kellett fejeznem a „tüzes feleségekről” szóló cikket. Bő egy órán át gépeltem, majd elküldtem a szerkesztőmnek, és elsétáltam a Kinokunijia könyvesboltba, hogy vegyek egy példányt a japán Büntető Törvénykönyvből és a hozzá kapcsolódó törvényekből. Elkezdtem olvasni, és nem volt könnyű megérteni. Az Ufózsaru tudta, miről beszél.

A bár, ahol Ufózsaruval találkoztam, igazi kisdobáló volt, viszont olyan apró, hogy alig tűnt nagyobbak, mint egy gardróbszekrény. Az ablaktalan helyiség fala mentén obszidiánborítású pult futott végig. Asztal, ami mellé leülhettem volna, nem volt. Amikor rágyújtottam, a cigarettám izzása tűzijátéknak tűnt a sötétben. A pultos szmokingot viselt, a feje teljesen borotvált volt. Kértem tőle valamit, mire azt felelte:

– Whiskyt kap – s azzal elém rakott egy pohárral.

A zсарukkal való ivásnak a következő arany szabályai vannak: csak szakét, *socsut*¹⁵, sört vagy

whiskyt szabad fogyasztani. Az üdítők tilalmasak. A száraz martini esetleg elfogadható, hiszen James Bond is azt issza, de aki mondjuk Blue Hawaii koktéllra vetemedne, az szedje a sátorfáját, és dolgozzon inkább a gyerekvatnál.

Ufózsaru fél óra múlva érkezett, ezúttal kék farmert, piros edzőcipőt és AC/DC-s pólót viselt. Biccentett a pultosnak, aki kitöltött egy pohárka Jameson'st, és olyan pontosan csúsztotta elé a pult végéből, mintha a skót olimpiai curlingcsapat játékosa lett volna. Ufózsaru egyetlen mozdulattal felkapta a poharat, a szájához emelte, kiitta, majd lecsapta a pultra.

- Nos, hogy szólíthatlak? Adelstein szan? Jake szan?
- Egyszerűen legyen csak Jake.
- Oké, Jake szan. Szóval egy kicsit zavaros neked a mi Kabukicsónk, ugye?
- Bevallom, igen. Nem értem, hogy ha a prostitúció illegális, miért nem zárják be az összes szórakozóhelyet a környéken?
- Attól függ, mit tekintesz prostitúciónak. Na gyere, menjünk sétálni. Nem vagyok szolgálatban, úgyhogy amit most mondok, maradjon köztünk.

Így vágunk neki az éjszakának.

Kabukicsói sétánkat a Tokyo Topless nevű ismert sztriptűzbárnál kezdtük. Ufózsaru megmutogatta a környéki üzleteket, és mesélni kezdett a szexiparral foglalkozó zsaruk életéről.

Kabukicsó 1999 végén úgy festett, mint Disneyland kivilágítva, azzal az apró különbséggel, hogy a neonfények itt nem vakációt, hanem fellációt reklámoztak. Az üzlethelyiségek bejáratánál és az utcán elegáns fekete öltönyt és fehér inget viselő hiénák toborozták a jórészt munkásosztálybeli kuncaftokat, agresszívan megragadták az ingujjukat, és szórólapokat nyomtak a kezükbe. Néhány épület tetejéről hangosbeszélőből csábos női hangok kürtölték világgá a földöntúli gyönyör megvásárlásának lehetőségét, 40 percet most csupán 200 dollárért. Voltak üzletek, amelyek a bejárat melletti kivilágított hirdetőtáblán a klubban dolgozó lányok félmeztelen képeit helyezték el. Mintha minden házban kizárólag boltok és bárók üzemeltek volna. Mindent elborítottak a hirdetések.

– Nem értem, a múltkor miért nem tartóztatták le a lányokat. Vádalkut kötöttek volna a zsarukkal?

– Nem erről van szó. A prostitúciómegelőzési törvény tulajdonképpen a prostituáltak védelmét szolgálja. Akár prostituáltvédelmi törvénynek is hívhatnánk.

– Ezt hogy érted?

Amint elsétáltunk a Bareo mellett, Ufózsaru rámutatott egy thai prostituáltra, aki egy mellékutca torkolatában ácsorgott, abban a reményben, hogy valaki felszedi.

– Ha nyíltan kínálná a bájait, letartóztathatnám. Az ugyanis illegális. De ha a férfiak maguktól mennek oda hozzá, akkor nem teszünk semmit. A lényeg az, hogy ki kezdeményez. Tudod, a világháború után rengetegen a saját lánygyermeküket adták el az emberkereskedőknek, akik szexrabszolganak használták őket.

Bólintottam.

– Aztán 1958-ban a prostitúciót a korábbi formájában betiltották, és engedélyezett szolgáltatási ággá alakították. A szándék az volt, hogy a nőket többé ne kényszeríthessék szexuális rabszolgaságra. Ezért a törvények alapvetően a striciket, a bordélytulajdonosokat és az emberkereskedőket büntetik. Az volt a vélekedés, hogy a lányok közül sokat kényszerrel vettek rá arra, hogy a szexiparban dolgozzon. A prostik lényegében áldozatok, így nincs értelme őket büntetni, ráadásul többé senki sem működne együtt a zsarukkal. A kurvák és a kuncaftok tehát a helyükön maradnak, esetleg, ha a lány 20 évesnél fiatalabb, elhelyezzük egy leányotthonban.

– Miért nem bünteti a törvény a szexuális szolgáltatást igénybe vevő férfiakat? Nem gondolod, hogy ez csökkentené a keresletet?

– Minden bizonnyal csökkentené, de szerinted ki írja a törvényeket? Férfiak. Öregem, az '50-es években a törvényhozók fele rendszeresen szappanoztatta magát¹⁶. Rengeteg lányt eladtak, mint a marhákat, és ez óriási szociális feszültségeket okozott. Valamit nyilván tenni kellett, de azért a férfiak nem akarták satuba fogni a saját farkukat. Hát így élünk.

– Értem. Szóval nem büntetik a prostituáltakat, és a vendégeiket sem. De mi a helyzet a szex alternatív formáival? Azok is illegálisak, ugye?

– Nem. Az általános szabály úgy szól, hogy a bolt vagy vállalkozás bármilyen szexuális szolgáltatást kínálhat, amíg igazi közösülésre nem kerül sor. Persze vannak tilalmi zónák, meg ilyesmi, de a lényeg, hogy a pénisz ne hatoljon be a vaginába.

– Ezért hirdethetnek a vállalkozások, ugye?

– Pontosan. Bárhol megjelentethetik a hirdetésüket: újságban, óriásplakáton, akár a papír zsebkendő csomagolásán. Nézd csak meg ezt a portált!

Az üzlet, ami előtt álltunk, „Péniszkényezettető” vagy valami nagyon hasonló névre hallgatott.

A plakátján bugyi nélküli japán nők guggoltak fehér nővéregyenruhában, apró fehér kalapban egy japán férfi körül, s kezüket a pasas lába közén nyugtatták. A hirdetés szövege nem kerülgette a forró kását:

30 perc – 6000 jen! Visszamasszírozzuk az egészséget az altestébe! Gyakorlott nővérkéink teste minden porcikáját aprólékosan megvizsgálják, és megméri a testhőmérsékletét – az Ön óhajának megfelelően akár análisan, akár orálisan. Egyéb szolgáltatások is igénybe vehetők.

– Akkor ez legális, ugye?

– Igen. Amíg a lányok nem dugnak a vendéggel, semmi gond vele. A törvény szerint a rendőrség nem emelhet kifogást az ilyen üzletek ellen.

Rámutatott az ajtón kifüggesztett hirdetményre. Böngészgetni kezdtem a kínált szolgáltatások listáját, de sok szót nem értettem.

– Ez például mit jelent? – mutattam rá az egyikre.

– *Anaru name?* Anilingusz. A csajok kinyalják a feneked, ha megfizeted az árát. Vagy kaphatsz prosztatamasszázst is. Tudod, amikor bedugja a fenekedbe az ujját, amíg a farkad szopja. Az egyik legnépszerűbb szolgáltatás.

Tovább sétáltunk. Ufózsaru elmagyarázta, milyen típusú üzletek léteznek, és melyik milyen fajta szolgáltatást kínál.

Vannak először is a szexmasszázsszalonok, valamint az úgynevezett szépség- és divatszalonok. Ezek általában *kézimunkát*, *szájmunkát*, prosztatamasszázst és anilinguszt, ritkábban anális szexet kínálnak. Az úgynevezett imázsklubok ezzel szemben szexuális témaparkra emlékeztetnek, ahol különféle motívumok, például szűz menyasszonyok, iskolás lányok, nővérek, apácák és játékgurák közül választhat a kuncsaft. Ezekben a helyeken a legtöbb lány jelmezt visel, és kisebb szerepjátékokra is vállalkoznak, akár csak a lányok a Cselédszobában.

Ufózsaru kívülről megmutatta a *Sindzsuku Josi Gakuen* nevű helyet is. Ez az intézmény, a „Sindzsuku Leányiskola” a legismertebb olyan kabukicsói klub volt, ahol iskolás lányoknak öltözött lányok szolgálták ki a vendéget. A legtöbb japán iskola fiú- és lánytanulóitól egyaránt megköveteli, hogy egyenruhában járjanak, és egyesekben az egyenruha látványát pavlovi reflex köti össze a szexuális érdeklődés első megnyilvánulásainak emlékével. Este tízkor tömött sorok kígyóztak az épület előtt.

– Jártál valaha odabent? – kérdeztem Ufózsarut.

– Nem, sem munka miatt, sem saját érdeklődésből. De nagyon népszerű hely. Rengeteg fajta egyenruhájuk van, gyakorlatilag minden tokiói középiskola ruháját megszerezték. Sok férfi eléggé rágerjed az ilyesmire.

A legtöbb helyen, amint meglátták az arcomat, természetesen azt mondták Ufózsarunak, hogy külföldiek nem léphetnek be.

Ez volt az egyik oka, hogy később sem tudtam olyan alaposan megismerni Kabukicsót, mint a kollégáim.

Ufózsarunak azért sikerült bevinnie egy bárba, ahol fehérműbe öltözött lányok szolgálták fel az italt, egy kabaréba, és néhány egyéb félvilági helyre, ahová máskülönben nem juthattam volna be. Persze mindenütt én álltam a cechet.

Voltak bárók, ahol orális szexet is kínáltak az ügyfeleknek. Akkoriban működtek még az úgynevezett rózsaszín szalonok is, ahol 3000 jen fejében a vendég kapott egy kávét, és amíg szürcsölgette, egy női alkalmazott kigombolta a nadrágját, megtörölgette a kuncaft péniszét meleg törülközővel, azután szájjal kielégítette. Erről Ufózsaru mesélt. Megesküdött, hogy így van, én pedig kénytelen voltam elhinni, hiszen külföldieket, természetesen, ide sem engedtek be.

Láttam olyan sztriptízklubot, ahol a közönség is részt vehetett a vetkőztetésben. Ufózsaru elvitt egy kisebbbe, „Művészi zuhany” vagy valami hasonló neve volt. A klub egyetlen hatalmas helyiségből állt. Középen kör alakú színpad volt, amelyet sárga terítős asztalok és vörös bársonnyal behúzott székek vettek körbe. A táncos lány japán popzenére tekergőzött. Miután mindent levetett magáról, a színpadon maszturbált, és tágra nyitott combokkal hangosan sikkantgatott. Állítólag igen tehetséges volt a „virágvonat” művészetében is, ami azt jelenti, hogy képes volt a hüvelyébe helyezett ceruza segítségével szavakat leírni és dartsot hajigálni. Sajnos aznap éjjel nem volt olyan szerencsénk, hogy megtekinthessük ezt a lenyűgöző produkciót.

Átütő erővel éreztem a nőiség szagát. A klub vizelettől, ammóniától, izzadtságtól, cigarettától, pézsmától és testnedvektől bűzlött. A műsorszám végén a színpadra invitáltak néhány vendéget, hogy ott egy vibrátor segítségével az *ireponig*, azaz az orgazmusig juttassák el a művésznőt. Mi nem maradtunk végig, és nem éreztem, hogy Ufózsarunak különösebben az ínyére volna a produkció. Ellenben nagyon lelkes idegenvezetőnek bizonyult. Magyarozott például a sztriptízklubok titkos nyelvezetéről, arról, hogy mi a különbség a „félkarú” és a „teljes” szolgáltatás között. Azt is elmondta, hogy néhány sztriptízklub szeparékkal rendelkezik, ahová a vendég visszavonulhat a táncosnővel, aki magasabb díj fejében bármire kapható. A külföldieket foglalkoztató klubok állítólag

sokszor a tulajdonképpeni közösülést is a szolgáltatáscsomag részeként kínálták.

Ezután végigsétáltunk a hoszteszklubok utcáján. Ufózsaru megmutatta a hatalmas Furinkaikan szórakozóhely- és irodakomplexumot, ahol a helyi jakuzák gyülekeztek éjjel-nappal. A földszinten óriási terem volt, benne kávézóval. Kabukicsóban száznál is több jakuzacsoport működött, mindegyiknek megvolt a maga üzlete és irodája, és a Furinkaikan volt a hely, ahol mindenki mindenkivel találkozott.

Elsétáltunk a Love hotelek mellett, és láttuk a thai prostituáltakat, akik az Okubo állomás melletti parknál ácsorogtak. Egy másik park mosdójában iráni férfiak kínáltak homoszexuális szolgáltatásokat. Voltak bárók, ahol a teljes személyzet transzszexuálisokból állt, és néhány helyen transzvesztitashow-kkal csábították a vendégeket.

A Koma Stadion környékén egy szűk kis utcában magas, ceruzavékonyágú épület állt, rajta tábla: „Szexuális zaklatás klinika”; Ufózsaru azt mondta, hogy ez is a nővérkés szerepjáték-klubok egyik változata, igazi nőgyógyászati vizsgálóasztallal meg lábszíjjal, hogy még hitelesebbnek tűnjön az egész.

Az est számomra legemlékezetesebb szexklubja a Bareo volt. Ebben a bárban egy igazi metrókocsit helyeztek el. Az ügyfél, ha kifizette a „viteldíjat”, felszállhatott a szerelvényre, ahol kisvártatva egy magát utasnak kiadó lány kezdte molesztálni: a fülébe suttogott, becsúsztatta a kezét a nadrágjába. Magasabb díj fejében a lányok a zaklatást egy másik „találka” keretében, egy valódi metrószerelvényen is folytatták. Ez volt a város legmenőbb szexklubja. Korábban nyílt már egy-két olyan hely, ahol a férfiak azért fizettek, hogy nőket zaklathassanak a metróon; de a fordított szerepjáték összehasonlíthatatlanul nagyobb sikert aratott.

A városháza közelében volt egy Amaenbó nevű klub, állítólag az önkormányzati középvezetők között is nagy népszerűségnek örvendett. Volt benne egy üvegből készült vécékagyló, amely látni engedte, amint az ügyfél által kiszemelt hosztesz rendes testi tevékenységeit végzi. A vendég, ha óhajtott, akár a fejét is bedughatta a kagylóba, és a lány rápisilt.

Mindezt nem találtam olyan visszataszítónak, mint korábban gondoltam volna. De azért kihagytam a lehetőséget, hogy működés közben is megtekintsük a csodavécét.

Egy szado-mazo klubba is beugrottunk. Ufózsaru ismerte a tulajdonost, egy alacsony, kopasz, lófarkas, szoknyát viselő fickót, aki megengedte, hogy a függöny mögül bepillantsak a show-ba. A bőrbe öltözött domina egy óriási, asztalokkal zsúfolt terem közepén, egy apró színpadon állt. Mellei kicsüngtek a bőrdresszből, mellbimbói biztosítóúval voltak átszúrva. Egyetlen nem bőrből készült dolgot viselt, egy óriási fehér műpéniszt, amivel éppen egy középkorú, tengerészkék öltönyt viselő férfit szodomizált.

Ennyi elég volt. Visszamentünk az utcára.

Hajnali egy körül rengeteg kínai prostituáltakat láttunk, akik az utcán sétálva nyíltan árulták bájaikat. Úgy tűnt, nem érdekli őket, hogy japán vagyok-e vagy sem, ötpercenként kellett levakarnom őket.

2 óra körül Ufózsaru elvitt egy *sabu-sabu* étterembe, ahol félmeztelen fiatal nők a vendégek

asztalánál készítettek különféle ételeket marhahúsból, és étkezés közben a vendéggel flörtöltek. Itt is én fizettem a számlát.

– Most már kezdem kapiskálni. Van valami, ami a közönségesen kívül illegális?

– Nem sok minden. A kemény pornó, a cenzúrázatlan filmek és újságok.

– Ez azt jelenti, hogy tilos olyan pornófilmeket értékesíteni, amin valakit szájjal kielégítenek, de maga a szopás mint szolgáltatás nem tilos?

– Igen, ez a lényeg. Gyorsan tanulsz! Vagyis csinálni csinálhatod, de nem nézheted, legalábbis otthon, videón nem.

– És ezt hogyan ellenőrzik?

– Mmmmmmm. – Nem volt könnyű megérteni, amit az Ufózsaru mondott, mert a 24 év körüli felszolgálólány huncutul éppen a szájába gyömöszölte a mellbimbóját. Akár a valódi gyönyörtől, akár nem, a lány úgy nyögött, hogy alig tudtuk folytatni a beszélgetést.

– Időről időre lecsapunk azokra a helyekre, amelyek nyíltan kínálnak közönséget. Valahol meg kell húznunk a határt.

– Miért nem legalizálják a törvényhozók a normális szexet? Úgy értem, gyakorlatilag minden más megengedett.

– Igazából szerintem a tiltás miatt a normális szex sokkal érdekesebbnek tűnik. És így az emberek a gyönyör más útjait is kipróbálják. Elég sok módja van a kielégülésnek a hagyományos dugáson kívül – mondta Ufózsaru, majd miután kivette a lány mellbimbóját a szájából, beleivott az italába.

A vacsora végeztével már szívesen taxiba ültem és hazamentem volna, de Ufózsaru el akart vinni még egy helyre – egy koreai szauna-és masszázsszalomba, amely, mint megnyugtatott, teljesen legálisan működik.

– Csak nem gondolod, hogy bajba sodornálak téged vagy magamat? Néha én is eljárógatok erre a helyre. Meglátod, Koh szan a gondodat viseli, és most te leszel az én vendégem.

A helyiség az egyik Omijában látott üzletre emlékeztetett. Kicsi, ablaktalan szobába vezettek, masszázstallal a közepén. A fal mellett polc állt, a legkülönbözőbb krémekkel és kozmetikumokkal megrakodva, valamint egy ruháskosár, néhány vibrátor, egy üveg tiszta szesz és néhány törülköző.

Koh szan bézs színű nővérruhát és kerek, drótkeretes szemüveget viselt. Hosszú, fehér latex kesztyű fedte a kezét. Meglehetősen jól beszélt japánul. Levetkőztetett és lefektetett az asztalra. Húsz percen át masszírozott tiszta, nagyon ragadós masszázsolajjal, én úgy éreztem, mintha forró csirizzel kenegetne. Először arccal lefelé feküdtem, majd megfordított. Nem akartam a hátamra fordulni, de ő csak nevetett, és egy pillanat alatt a hátamra görgetett. Tett valami megjegyzést, amit nem értettem, és kuncogott. Azt mondta, várjak egy pillanatot, majd behívta két barátnőjét. Kínaiul vagy koreaiul pusmogtak egymás között, és tovább kuncogtak. Aztán elmentek. Megértettem a *kacurei*, „körülmetélt” szót.

A masszázs hátralevő részét nem nevezném pihentetőnek, de azért kellemesnek találtam. Összesen 40 percre fizettem be, úgyhogy fél óra múlva már szedelőzködtem volna. Koh szan nem hagyott:

– Várni. Masszázs nincs vége. Lazulj! – mondta, s azzal egyik kezével megmarkolta a szerszámomat, míg a másik kezével az ánuszomat kezdte ingerelni.

Vajon Ufózsaru a humorérzékemet tesztelte? Vagy a kíváncsiságomat? Azon tűnődtem, hogy megsértem-e a vendégszeretetét, ha visszautasítom a szolgáltatást. De nem volt erőm ahhoz, hogy sokat gondolkodjak. Koh szan hamar végzett velem, és a zuhany alá küldött. Aztán felöltöztem és kimentem az előtérbe, ahol az Ufózsaru már várt.

Szinte ragyogott és már-már elmosolyodott. Megköszöntem, hogy ilyen kitűnő masszórnhöz küldött, hisz mi mást tehettem volna?

– Ugyan, semmiség – legyintett. – Most már érted, miről szól Kabukicsó: itt a szex a lényeg. Ez a fő árucikk, ezt árulják, ezt vásárolják. És amíg a szolgáltatók nem lépnek túl egy bizonyos határt, azt csinálnak, amit akarnak. Zsaruként nem az a munkánk, hogy tönkretegyük ezeket a helyeket, hanem hogy józan határok közé szorítsuk őket.

Bólintottam, jelezve, hogy értem, amit mond. Az Ufózsarunak volt még egy kérdése.

– Mondd, neked bejönnek a japán nők?

– Nem vagyok különösképpen rámozdulva az ázsiai csajokra, de igen, szeretem a japán nőket. A feleségem is japán.

– Na, ezzel én is így vagyok.

– Hogy bírod a japán nőket?

– Nem, hanem hogy én is a külföldieket szeretem. A szókéket meg a vöröseket. Nem tudnál bemutatni valami dögös nyugati csajnak?

Én nem nagyon találkozom külföldiekkel, legalábbis nem olyanokkal, akikkel randizni lehet, vagy ilyesmi.

– Aha, most kibújt a szög a zsákból! – gondoltam, és azt feleltem, meggondolom, mit tehetek. Később bemutattam neki néhány nyugati nőt, s ez lett az alapja a hosszú távú partneri együttműködésünknek. Utólag Ufózsaru bizonyult az egyetlen olyan személynek, akitől a Negyedik Körzetben valóban exkluzív anyagot szereztem.

Amikor végre taxiba szálltam, megcsörrent a mobilom. A szerkesztőm volt.

– Adelstein!

– Igen?

Mialatt Ufózsaruval mászkáltam, egyszer sem néztem rá a telefonomra és a személyhívómra. Rég elmúlt már az óra, amikor az aznap leadott cikkekhez kiegészítést vagy javítást lehetett volna fűzni.

Éreztem, hogy nagy szarban vagyok.

– Mit írtál abban a cikkben, ami arról a Tüzes Feleségek Klubjáról vagy mi az ördögéről szól?

– Mire gondolsz?

– Azt írtad az utolsó sorban, hogy „Valójában csak az ott dolgozó nők egyharmada volt házas.” Ezt mi a francért tetted bele?

– Szerintem fontos, hogy megtévesztő módon hirdettek. Úgy értem, a vendégek azt gondolták, hogy valaki másnak a feleségével dognak, de ez nem így volt. Lényeges részlet, mert megmutatja, hogy az egész üzlet átverésen alapult.

– Neked elment az eszed? Mi a *Jomiuri* vagyunk, nem a *Tokyo Sports*. Nem a perverzek fogyasztóvédelmi fóruma vagyunk, bazeg. Egészen az utolsó ellenőrzésig bennmaradt a cikkben az a kicseszett mondat. Legközelebb gondolkodj, mielőtt leírsz valamit!

S azzal letette a kagylót.

Annak viszont örültem, hogy a cikk legalább megjelent. Hajnali ötre értem haza, Szunaó még várt. Köntösben ült, és a legújabb japán zoknidivatrról gépelt egy cikket. Készített egy forró fürdőt, az asztalon már állt a sült rizs, amit csak meg kellett melegítenem.

Megkérdezte, milyen napom volt, és én mindent elmeséltem, semmit sem hallgattam el. Hajtott a bűntudat, a megtisztulás utáni zsidó vágy. Félttem, hogy rettenetesen dühös lesz rám, de még csak meglepettnek sem tűnt. Érdeklődéssel hallgatott, amíg elmeséltem neki, ami aznap történt. Csak a masszázsszalonnáról voltak kérdései. Ekkor már a vállamat masszírozta, és a hüvelykujja néha mintha erősebben szorított volna a kelleténél...

– Szóval kézzel csinálta? Nem vette a szájába, vagy ilyesmi?

– Nem. Csak a kezével.

– Hát ha tényleg meghívott az a zsarú, modortalanság lett volna visszautasítanod. De ne csinálj belőle rendszert! Vagy ha mégis, nekem ne meséld el!

– Világos.

– És bármit csinálsz, használj óvszert, drágám! Nem akarok semmilyen betegséget itthon.

– Persze.

– Maradt még benned egy pár csöpp?

– Micsoda?

– Hát sperma. Ma van az a bizonyos nap a hónapban. Nézd csak meg a naptáradat, Jake!

Kinyitottam a *Jomiuris* naptáramat, és a dátum mellett Szunaó kézírásával valóban egy nagy, piros O betű állt. O mint ovuláció. Rájöttem, hogy még mindig nem zuhanhatok bele az ágyba, mint egy

darab fa.

Elfintorodtam, de Szunaó csak mosolygott.

– Ne aggódj, Jake! Ma a ház vendége vagy, neked itt ma minden ingyenes.

Fárasztó nap volt.

De legalább tudtam, hogy ez a tüzes feleség csakugyan házas. És nem a pénzemre pályázik. Arra gondoltam, milyen jó, hogy van feleségem, és nem szorulok rá, hogy másokét hajkurásszam. Reméltem, ez megóv majd minden bajtól.

Utóirat: Honnan származik a szappanföld elnevezés?

A szexshopokat régen *torukónak*, azaz törökfürdőnek hívták japánul. Ez az elnevezés annyira sértett egy Japánban élő törököt, hogy a '60-as, '70-es években kampányt indított az elnevezés megváltoztatása érdekében, amint erről még a *Jomiuri* is beszámolt. Emlékszem, egy kellemetlen modorú, külügyes szerkesztőkollégám még mutatta is az erről írott cikkét. Japán végül fejet hajtott a nyomás előtt, és friss, jól csengő, illatos, vidám nevet adott a szexboltoknak: innen a szappanföld név.

Milyen érdekes, hogy a felfújható szexbabák neve japánul azt jelenti, „holland feleség”. Ha majd a holland nagykövetség ne adj' isten diplomáciai jegyzőkönyvet nyújt be, mondván, hogy a holland nők nem frigidek, így felháborítónak tartják a holland feleség kifejezés alkalmazását élettelen szexbábukra, az az én exkluzív sztorim lesz.

Egy éjszakám a szórakoztatóiparban

Rajtunk áll, hogy Kabukicsót a japán társadalom kórképének vagy az emberi kapcsolatok mikrokozmoszának tekintjük: az azonban valószínű, hogy a hoszt- és hoszteszklubok a japán szórakoztatóipar leginkább félreértett intézményei. Létük ugyanis elsősorban nem szexuális igények kielégítését, hanem a bensőséges kapcsolatok létrehozásának illúzióját szolgálja, amelynek valóban velejárója lehet a szexuális együttlét reménye.

Az intimitás Japánban olyan árucikk, amely ritkán jár ingyen, bár ez tulajdonképpen a nyugati világban is így van, csak mi másoknak és másként fizetünk.

Európában és Amerikában pszichiátereket, terapeutákat, tanácsadókat alkalmazunk, akik meghallgatják a problémáinkat, rávilágítanak személyiségünk pozitív oldalaira, emelik az önbecsülésünket, és azt színlelik, hogy fontosak vagyunk a számukra. Világos, hogy a barátok mindezt ingyen is megtennék, de a mai világban a barátok hajlamosak felszívódni, amikor a baj túl nagy. A japánok szerint a szakemberek felkeresése a gyengeség jele, a mentális zavarok elismerésével egyenértékű, ezért igyekeznek elkerülni az efféle fizetett barátságokat.

A Kabukicsóban töltött idő során derült ki számomra, hogy amikor a japán férfiak akarja, hogy kivételesen ne a péniszével, hanem a gondolataival és a problémáival foglalkozzanak, nem a feleségéhez fordul, hanem felkeres egy hoszteszklubot. A hoszteszklub nem csa-jozásra való, és nem *fuzokuten*, azaz kocsma egyedülálló férfiaknak: a hoszteszklubban a betérőt egy csinos nő melegen üdvözli, helyet kínál a kanapén, elbeszélget vele, néha karaokét énekel, és egyáltalán, úgy viselkedik, mintha a barátnője lenne, vagy az szeretne lenni.

A hoszteszbár üzletvezetője, a mama szan jellemzően maga is nő. Hangja mások cigarettájának füstjétől, vizezett whiskytól és évtizedes alváshiánytól smirgliszzerűen rekedt. Ha kíváncsiak vagyunk, a mama szan hány évet töltött el a szakmában, elég, ha a hangját figyeljük. Amennyiben mély és reszelős, mint egy Mick Jaggerbe oltott Leonard Cohen, minden bizonnyal régi motorossal van dolgunk.

Korántsem elképzelhetetlen, hogy egy hosztesz valóban randizik a vendéggel, de ez nem jellemző. A szerelem a hosztesz számára jelentős bevételcsökkenéssel jár, ráadásul a többi kuncsaftot is elijesztheti. A hosztesznek fenn kell tartania a látszatot, hogy elérhető, mert ezzel azt a hamis illúziót kelti, hogy az udvarlás egy napon szexszel végződhet. Az áhított célhoz csak igen kevesek jutnak el, mégsem ritkaság, hogy egy férfi akár 10 000 dollárt is elkölt udvarlásra, italokra, születésnap ajándékokra, elegáns vacsorákra.

1999-ben, egy hűvös októberi napon a kabukicsói rendőrségen beszélgettem a tisztekkel. Az egyikük megemlítette, hogy aznap razziát tartanak egy hosztklubban. Először nem értettem, miről beszél.

– Hosztklub? Talán hoszteszklub?

– Nem. Tényleg hosztklubban. Nem tudod, mi az? Olyan, mint a hoszteszklub, de itt férfiak dolgoznak, nem nők.

– Á! Akkor ez olyan, mint egy melegbár, ugye?

– Dehogy! Itt nők a vendégek, nem férfiak, és a hosztok ugyanúgy bánnak velük, mint a hoszteszbárban a nők a férfiakkal. Tudod: mosolyogva fogadják őket, italt töltenek nekik, flörtölnek, beszélgetik őket, és megcsapolják a pénztárcájukat. Legközelebb nézz körül! Mit gondolsz, kik azok a drága öltönyt viselő, hosszú vörös hajú fiúk, akik hajnali háromkor a kabukicsói utcákon flangálnak? Ők a hosztok.

Furcsa. Mindig azt képzeltem, hogy ezek a srácok csajozni indulnak, álmomban sem jutott eszembe, hogy a nőket bárokba invitálják, hogy pénzért kiszolgálják őket. Rögtön felébredt a bennem szunnyadó szociológus, és elhatároztam, személyesen járok utána, hogyan dolgoznak a hosztok.

Amikor befejeztem a munkámat a Tokiói Rendőrkapitányságon, nyakon csíptem Nodzsimát, az egyik régi zsarut, és javasoltam, hogy igyunk meg egy sört. Nem kellett sokat győzködnöm. Amikor kirendeltük az első kör italt, megemlítettem a razziát. Húzta a száját, nem akarta, hogy a történet idő előtt napvilágra kerüljön.

– Két másik helyre is le akarunk csapni. Várj egy napot, és megkapod az exkluzív sztorit.

– Rendben – mondtam együttműködően –, de akkor mondd el most a részleteket!

Először nem akart belemenni, de aztán elmesélte a következőt:

– A sindzsukui rendőrség és a Tokiói Rendőrkapitányság Ifjúságvédelmi Osztályának megítélése szerint a hosztklubok a fiatalok bűnözők melegágyául szolgálnak. Az utóbbi időben több razziát is végrehajtottak, mivel néhány klub megsértette a vonatkozó törvényeket, engedély nélkül működött, és fiatalokat is beengedett.

– Régebben a hosztbárokba csak hoszteszek jártak – mondta Nodzsina –, de ezeknek az időknél vége. Manapság a pénzes főiskolás, sőt középiskolás lányok is özönlenek. Imádják, ha valaki rájuk figyel, és elalélnak a jóképű hosztoktól, akik cserében megfejjük őket, mint egy tehenet. A lányok adósságokat halmoznak fel, és az üzletvezető ekkor munkát ajánl nekik a szexiparban, amiből majd vissza tudják fizetni a pénzt. A hosztbárok üzletvezetői sokszor azok, akik a szexklubokat is működtetik. Más lányok lopni kezdenek, és a lopott holmit eladják, csak hogy a hosztbárban kifizessék a számlájukat. Túl sok ilyen esetet láttunk már ahhoz, hogy ne tekintsük elszigeteltnek a jelenséget.

Júliusban a sindzsukui rendőrséget felhívták egy iskolából kirúgott gimnazista lány szülei. A lány közel 4 millió jenes (akkori árfolyamon számolva 38 000 dolláros) számlát kapott egy kabukicsói hosztklubtól. A szülők tajtékeztek a dühtől.

A rendőrség ellenőrizte a hosztklubot, és megállapította, hogy engedély nélkül működik. A fiatal tulajdonost augusztusban letartóztatták. Szeptemberben átfogó nyomozás kezdődött, és döbbenet tapasztalták, hogy 71 hasonló klub működik, noha három évvel korábban még csak húsz üzemelt. Vajon minek tudható be a jelentős növekedés? Nodzsima szerint a probléma összetett: a hosztok gyorsan akarnak pénzt keresni, manapság a fiatal nők is kötetlen szórakozásra vágynak, és a szexuális szabadosság és a gazdasági fellendülés nyomán ők is ugyanúgy hajlandóak fizetni a gyöngédségért, mint azelőtt a férfiak.

Különös volt szociológiai fejtegetést hallgatni egy zsaru szájából, de Nodzsima nem átlagos zsaru volt. A Sophián végzett, pszichológiára szakosodott, és pszichiáteri végzettsége is volt. Bár jól átlátta a társadalmi vonatkozásokat, szerintem alábecsülte a pénzügyi motivációt: egy jó hoszt ugyanis 300 000 dollárt is megkereshetett egy évben. Nodzsima javasolta, hogy írjak cikket a hosztklubokról. A témáról ekkor még keveset tudtam, ő ajánlott a figyelmembe három klubot, amiket később meg is látogattam. Kellemesen meglepődtem, amikor azt tapasztaltam, hogy a tulajdonosok szívesen szóba állnak velem, persze csak miután lefutottuk a szokásos „gaidzsinn létemre a *Jomiurinak írok*” köröket. Az egyik üzletvezető meghívott, hogy töltsék el a klubjában egy éjszakát hosztként. Az ajánlatot természetesen elfogadtam, de előbb továbbítottam a szerkesztőnek a razziákról szóló jegyzeteimet, és megírtam a cikket Kaszama segítségével, aki a kevés női kolléga egyike volt. Sikerült meggyőznie a főnökeinket, hogy a cikknek az országos kiadásban a helye. Hamaja, az osztályon dolgozó másik nő is megdicsérte a munkámat, és adott néhány jó tanácsot. Ez jó érzés volt.

A cikk a *Jomiuri* október 6-ai reggeli kiadásában jelent meg, a hivatalos délutáni bejelentést megelőzve, szép exkluzív hír volt.

Néhány nappal később, amint beesteledett, felvettem a legjobb öltönyöm, megnyírtam a hajam, kicsipkedtem az orrszőröm, és magamra locsoltam egy kis kölnit. Az ingem szépen ki volt vasalva, a nyakkendőm egyenesen állt, a körmömet is lereszeltem, de még a fogaim között sem maradtak ételcafatok ebédről, úgyhogy igazán fessnek éreztem magam. Nem látszottam ügyefogyott magándetektívnek, se szakadt angoltanárnak, de még híréhes újságírónak sem, egészen úgy festhettem, mint egy hoszt.

Az Ai klub egy kabukicsói mellékutcában volt egy italbár szomszédságában, nem messze a Furinkaikantól.

Aranyozott ladies' club felirat világított az ajtó felett, az egész bejárat fényben fürdött, és a legnépszerűbb hosztok fotóját külön neonlámpák ragyogták be. Az ajtót két, bronznak látszó, izmos férfiszobor őrizte. A bejáraton a japán *ai* – szerelem – szó állt. A stílus igényes art deco és idejétmúlt kispolgári giccs keverékére emlékeztetett.

Lementem a lépcsőn, és beléptem a klubba, ahol néhány kristálycsillár derengett, de máskülönben sötét volt. A helyiségben plüssfotelek heverték elszórtan. Az összbenyomás planetáriumra emlékeztetett: a fény úgy verődött vissza a bronzszobrokon, ezüst tükrökön és a fényes dekoráció többi elemén, ahogyan csillagok ragyognak a nyári éjszakában. Nem áll szándékomban túlcsordulni a költészettől, de mit lehet tenni, ha egyszer így nézett ki a hely?

Este hatra érkeztem, munkára, harcra készen. A tulajdonos, Aida Takesi már várt rám, noha a hosztklubokban a műszak csak később kezdődik. Aidának dauerolt, göndör haja volt, vékony bajusza, és fényre sötétedő, ovális szemüveget hordott. Kitűnő anyagból készült drága öltönyt viselt, és mintás selyem nyakkendőjét olyan szorosra kötötte, hogy az ember attól félt, kerek babaarca az oxigénhiánytól hamarosan felpuffad. 59 éves kora ellenére tagadhatatlanul volt benne valami nehezen megmagyarázható charme; pillanatok alatt oldott hangulatot tudott maga körül teremteni.

Aida Nyigata prefektúrában született, kilenc testvér közül ő volt a hatodik. Húszéves korában elköltözött a nagyvárosba. Kezdetben egy bútorgyárban dolgozott, ahol a kereskedelmi osztályon egészen fontos tisztségig vitte. Később riasztóberendezésekkel kereskedett, ami viszont csődbe vitte. Ezután parókákkal foglalkozott, amelynek köszönhetően kapcsolatba került a piac nőkre koncentráló lehetőségeivel.

Így kezdett hosztként dolgozni. Jó néhány hosztklubot kipróbált, mire néhány évvel később a város legnagyobb klubjába került. Nyilvánvalóan jó volt a szakmában, és kedvelte is, amit csinált. Amint szert tett a kellő tőkére, megnyitotta az Ait, ami hamarosan a leghíresebb hosztklub lett a városban. A következő években Aida hosztklubokból, kocsmákból és bárókból álló valóságos birodalmat hozott létre. Az Ai annyira ismert helynek számított a kabukicsói éjszakai életben, hogy egy időben vidékről érkező középkorú nők számára idegenvezetés keretében mutogatták. Abban az időben, amikor kipróbáltam magam hosztként, már mintegy 300 férfi állt Aida alkalmazásában. Akkorra már egy könyve is megjelent az üzleti menedzsment rejtelmeiről (a felesége pedig arról írt könyvet, hogy milyen örömmel és nehézségekkel jár, ha valaki profi hoszt felesége).

Aida szívesen beszélt az üzletről.

– A hosztklubok korábban olyan helyek voltak, ahol a nők vonzó, fiatal férfiakkal táncolhattak. Mostanság főként azért járnak ide, mert magányosak. A munkahelyükön sokszor nem tudnak megfelelő férfiakkal találkozni. Olyasvalakire vágnak, akivel lehet beszélgetni, aki meghallgatja őket, aki együtt érez velük. Ki akarják sírni magukat egy erős vállon, emberi érzésre van szükségük. Van, aki azért jön, hogy tanácsot kérjen, hogyan bánjon a barátjával, aki nem elég kedves vele.

Olyan is van, aki szereti a társastáncot, és amúgy nincs partnere, de itt talál. Hogy milyen hosztokat kedvelnek a nők? Azokat, akik képesek megnevettetni őket, vicces dolgokat mesélnek a világról, és akikkel a legfrissebb tévéműsorokról is lehet beszélgetni. A legnépszerűbb hosztok nem szükségszerűen a legcsinosabb fiúk. A jó hoszt figyelmesen tud hallgatni, szórakoztató, okos tanácsokat ad, és tudja, mikor kell a nőnek italt töltenie.

Figyelemre méltó, hogy a hosztklubokban a férfi tölti az italt a nőnek. A japán társasági eseményeken senki sem tölt magának italt: alacsonyabb pozícióban levő vagy fiatalabb emberek szolgálják ki főnökeiket és az idősebbeket. Íratlan szabály, hogy ha nők is jelen vannak, mindig ők szolgálják ki a férfiakat. A japán nőknek kényeztető megtiszteltetés, ha egy férfi gondoskodik a szükségleteikről.

– Egy jó hoszt ugyanakkor azzal is tisztában van, hogy mennyit tud költeni a hölgy. Nem cél, hogy csődbe juttassuk a vendéget. Nem szabad pénzügyi nehézségeket okoznunk a számára, azzal mindenki csak rosszul járna. Igen, a legújabb hosztklubok fiatal, jóképű fiúkkal csábítják a nőket, és az árakat látszólag alacsonyan szabják meg. Azzal kecsegtetnek, hogy már 5000 jenért vásárolható náluk egy ital.

Bárkit beengednek a klubba, ittas nőket is, akik aztán könnyen elvesztik a mértéket, és túlköltekeznek. Ilyenkor jön az uzorakamat. A legtöbb ilyen hely tulajdonképpen a szervezett bűnözés fedőszerve.

Az Ai jó példát akar mutatni. Az elszámolásunk pontos, fizetjük az adót, és kapcsolatban vagyunk a rendőrséggel, hogy a jakuza ne zsarolhasson meg. Az új hosztklubokat sokszor engedély nélkül nyitják, ami akkor is sérülékennyé teszi őket, ha nem az ügyfelek lehúzására nyíltak, mert a jakuza megszarolhatja őket, és pillanatok alatt pénzmosodává válnak. A jakuza hosztklubjai nem igazi hosztklubok, hanem stricikkel tömött bárók, ahol a betérő nőket idővel kurválkodásra vagy adósrabszolgaságra kényszerítik.

Hogy miért ilyen népszerűek a hosztklubok? A jóképű, charme-os férfiak miatt, akik tudják, mi kell a nőknek. Ennyi a titok. Vannak vendégeink, akik gazdag playboynak (akarom mondani playgirlnek) hiszik magukat, és arról álmodoznak, hogy lefekszenek a hoszttal. Nekik semmi sem drága, hogy ezt az álmukat ébren tartsák. Ők nem különböznek azoktól a férfiaktól, akik hoszteszklubokban szórják el a pénzüket, és arról fantáziálnak, hogy olyan csajokkal fekszenek le, akikre mindenki vágyik.

A legtöbb nő számára azonban a tökéletes randevút kínáljuk. Eltölthetnek egy estét egy jóképű férfival anélkül, hogy a párkapcsolatok nehézségeit vállalniuk kellene. A hoszt ráér, amikor kell, és sosem hagyja el a nőt egy fiatalabb lányért. Ez persze mesterséges érzélem, de egyes nőknek

tökéletesen megfelel. Olyan, mint a virtuális szerelem.

Amíg beszélgettünk, egy elegáns, fekete ruhát viselő, negyvenes évei végén járó nő ült Aida mellé. Csendben elővett egy cigarettát a tárcájából, s amint az ajkaihoz emelte, Aida krómozott vörös Zippójával nyomban tüzet adott neki. Ezután bemutatott a nőnek, aki a kezét nyújtotta. Nem tudtam, mit kellene tennem, így kezet csókoltam neki. Aida helyeslése jeléül szélesen mosolygott.

Beszélgetni kezdtünk, Aida pedig hozott egy-egy italt a bárból. Csodálkoztam, hogy nem az egyik ráérő hosztot kérte meg rá; talán ezzel is azt akarta érzékelteni, milyen fontos a figyelmesség.

Őszinte leszek. Azzal az illúzióval léptem be a hosztbárba, hogy ott majd gyönyörűbbnél gyönyörűbb nők gyűlnek körém, míg én meggyújtom a cigarettájukat, és úgy mosolygok rájuk, hogy egyből kívánatosnak érzik magukat. Úgy képzeltem, hogy gaidzsin charme-om elvarázsolja, japán nyelvben nyújtott kifinomult jártasságom pedig lenyűgözi őket; a karrieremről szóló, érdekes történeteimet megbabonázva, tátott szájjal hallgatják majd, és a névjegyem után sóvárognak, miközben titokban a testemet akarják. Valójában alig törődtek velem. A hosztklubba járó nők vonzó japán férfiakat akarnak, nem egy drága öltönyben parádézó, unalmas amerikai zsidót.

Töltöttem néhány italt egy filippínó hosztesznek, és meghallgattam egy háziasszony panaszait a férjéről, aki gyors egymásutánban szívta a cigarettákat, amiket gondosan meggyújtottam neki. Ez már majdnem olyan volt, mintha igazi hoszt lennék, de időm java részét így is más hosztokkal kávézva töltöttem. Érdekes történeteket meséltek az életükről.

Kazu 29 éves volt, korábban egy gyógyszerészeti cég alkalmazottja.

– Bizonyos értelemben a nők anyai ösztöneit kell felébresztened – mondta. – Úgy kell velük bánnod, mint egy királynővel, és ha megkedvelnek, te lehetsz a kedvenc, az első számú hosztjuk.

Szeretem ezt a munkát. Úgy havi 600 000 jent keresek, és ebben még nincsenek benne az ajándékok, amiket kapok. Az egyik nő például ezt az aranyozott Rolexet adta, ami most is a csuklómon van. Egy bankár felesége, teljesen odavan értem, valószínűleg venni fog egy kocsit a születésnapomra. Tanácsos jó előre elpötytyinteni, hogy mikor van a születésnapod, mert ez nálunk olyan, mint az éves prémium a hagyományos cégeknél. Én jobban szeretem a pénzt, de általában drága dizájnerholmikat kapok. Vannak cuccok, amiket egyszerűen beviszek a zálogházba, de a ruhákat és az órákat általában hordom, mert a nők elvárják.

Az egyik nőt Marikónak hívják, és egy férfi alsóneműket gyártó cég elnöke. Vicces helyzet, ha belegondolsz, mert a vevői nagy része meleg, ő pedig nekem fizet, hogy italokat töltessek a poharába. Egy Patek Philippe-et kaptam tőle születésnapomra. Irgalmatlanul drága lehetett, tele van gyémántokkal, de amúgy elég ronda darab. A nőnek nincs semmi ízlése, csak az órák árcéduláját nézi. Vettem egy hamisítványt Hongkongban, az eredetit meg eladtam a zaciban. Ha meglátogat, a hamisat

hordom.

De nem érzem úgy, hogy akár őt, akár a többi nőt kizsákmányolnám. Egyszerűen kielégítem a fantáziájukat. Olyan, mintha viszonyuk lenne velem, bár nem szoktunk lefeküdni egymással. Ők akkor boldogok, ha én boldog vagyok. És ha mindenki boldog, akkor senki sem érzi magát kihasználva. Senki sem hazudik: megértik, hogy csak addig vagyok a barátjuk, amíg a pénzüik kitart.

Hikaru 25 éves, Kobéban született, és 18 éves koráig ott nevelkedett. A maga 190 cm-ével Japánban feltűnően magasnak számít. Úgy néz ki, mintha épp most jött volna a szoláriumból. A körmeit manikűrözteti, a fogai vakító fehéren világítanak, s az öltözete valószínűleg többbe kerül, mint a havi fizetésem.

Lehet, hogy nem rajongott a munkájáért, mert érdekes módon mindent tudni akart a riporterek életéről, és azt is megkérdezte, lehet-e valaki újságíró felsőfokú végzettség nélkül. De hosztként sem tűnt merő szenvedésnek az élete. Jóvágású fiú volt, ami garantálja a sikert a szakmában.

– Az egyik legbeváltabb módszer – mondta –, ha keresel egy színészt, akire hasonlítasz egy kicsit, és megpróbálsz úgy kinézni, mint ő. Akkor a vendéged úgy érzi, mintha egy celebbral randizna.

Én viszont a legtöbbször egyszerűen azt mesélem, hogy végzős jogáshallgató vagyok a Tokiói Egyetemen, és azért dolgozom, hogy fedezni tudjam a tandíjat. Ettől a vendégem úgy érzi, hogy nem egyszerűen nekem tejel, hanem a társadalmat segíti. Lehet, hogy arról álmodik, egy napon majd elmondhatja magáról, hogy ismer egy neves jogászt, aki valaha hoszt volt, és ő volt a kedvenc vendége.

Fontos, hogy a nőknek ravaszul bókolj. Az általánosságok például nem jók semmire, és olyan dolgokat sem mondhatsz, amikből azt szűrnek le, hogy már nem elég fiatalok. Mondd nekik, hogy a bőrük hibátlan, hogy a tarkójuk olyan erotikus vonalú, hogy imádod, amikor mosolyognak, és hirtelen felragyog az arcuk! Ha a bőrük egy picit is sötétebb, kérdezd meg, nem folyik-e bennük európai vér. Néhány nő imádja, ha azt hiszik róla, hogy nyugati származású. Egyedi bókokat mondj nekik, attól csillog a szemük. Minden nőnek megvan a maga titka; ha megtalálod a szívükhöz vezető utat, könnyen el tudod varázsolni bármelyiket.

Én magam jobban szeretem a harmincas nőket, mert velük beszélgetni is lehet. Ha egy nőnek van humora, szereti a vidámságot, érdemes komoly dolgokról is társalognod vele. Így megismered a másik, rejtett oldalát.

Minden témában jártasnak kell lenned, arról is tudnod kell beszélgetni, hova érdemes iskolába vinni a gyerekeit. Én négy női lapra is előfizetek, hogy tudjam, mi érdekli a csajokat. Szeretnek például tévéműsorokról beszélgetni, de nincs időm arra, hogy tévét nézzek, úgyhogy tévéműsorokról szóló pletykalapokat olvasok helyette.

De ebben a bizniszben az egyik leglényegesebb pont a külső. Fontos, hogy jól nézzek ki. Hetente négyszer járok konditerembe. Súlyemelés, aerobic, úszás: ezekkel vékony és fitt maradok. A nőknek a túl izmos pasik se jönnek be, inkább a teniszező alkatot kedvelik. Vannak férfiak, akiknek jól áll a borosta, de én nem tartozom ezek közé. A nők azt szeretik bennem, hogy ápolt vagyok és szép a

bőröm.

Havi 1 millió jent keresek. Ez sok pénz, de a kiadásaim is jelentősek. Szép lakásban kell laknom, stílusosan kell öltözködnöm, ajándékokat kell vennem az ügyfeleimnek. Ez sokba kerül, mert az ajándékok terén nagyvonalúnak kell lennem. Néha az az érzésem, hogy minél több ügyfelem van, annál kevesebbet keresek, de még így is félre tudok tenni havi 400 000 jent, ami több, mint amit a legtöbb ember keres, úgyhogy nem panaszkodom.

A dolog rossz oldala, hogy a szüleim ki nem állhatják a munkámat, hiába mondom nekik folyton, hogy nem fogom örökké csinálni. Magánéletem sincs. Az életem minden napja olyan, mintha nyári vakáción lennék, azzal a különbséggel, hogy igazából nem vagyok szabad. Az időm nagy részét azzal töltöm, hogy így vagy úgy a vendégeim érkezésére készülök, vásárolni megyek velük, vagy elviszem őket nyaralni.

A barátnőikkel is gondban vagyok. A csajok nem szeretik, ha a pasijuk hosztként dolgozik, és ezt meg is értem. Honnan tudhatná, hogy őszinte vagyok hozzá, és nem csak színlelek, ha néha már én magam sem tudom megkülönböztetni a kettőt? Még ha olyan lánnyal vagyok is, akit tényleg szeretek, azon kapom magam, hogy alakoskodom, és megpróbálom a magam javára fordítani a helyzetet.

A beszélgetésünket egy vendég érkezése szakította félbe, akit Hikaru egy szál rózsával és őszinte, ragyogó mosollyal köszöntött. A vendég, Micsiko elegáns volt és stílusos. Zöld ruhát viselt, haját fekete selyemszalaggal fogta hátra.

Hikaru bemutatott bennünket egymásnak. Az üdvözlés után a nő rájött, hogy beszélek japánul; megkérdezte, van-e cigarettám. Megkínáltam egy szállal, amit remegő kézzel meg is gyújtottam. Micsiko belélegezte a füstöt, s lehunyta a szemét. Hátradőlt a fotelben, majd tíz másodpercen át csendben maradt. Hikaru rám kacsintott.

Amikor Micsiko kinyitotta a szemét, így szólt:

– Édes az íze. A zamata szinte füstölőre emlékeztet. Hol szerezte?

– Indonéz – feleltem. – Szegfűszeges cigaretta Indonéziából.

– Ízlik. Maga indonéz?

– Amerikai vagyok. De az arcom alapján tényleg nem könnyű rájönni.

– Szép arca van.

– Korántsem annyira, mint az öné.

A szégyentelen bók hatására Micsiko elkacagta magát. Hikaru felvonta a szemöldökét, és rám mosolygott.

Amint Micsiko újra ajkához emelte a cigarettát, folytattam:

– A keze is finom vonású, egyszerre gyengéd és erős. Zongorázik? Micsiko nevetésben tört ki, és Hikaru térdére csapott:

– Gyorsan tanul a barátod. Te tanítod? – kérdezte Micsiko.

Hikaru megrázta a fejét, és tréfásan szabadkozni kezdett.

Megtört a jég. Micsiko, Hikaru és én beszélgetni kezdtünk. Hikaru jól végezte a dolgát, Micsiko az egész éjjelt ott töltötte. Hajnali négyre a hely teljesen megtelt. Az újonnan érkezettek java része hosztesz volt, akik most végeztek. Mindannyian kifogástalanul öltöztek, sokan közülük meglehetősen be voltak rúgva, néhányan hangoskodtak is. Nem hittem volna, hogy a hoszteszek munka után éppen ilyen helyre vágnak, de ha jobban belegondolok, végül is van benne logika.

Maradhattam volna, hogy megnézzem a hajnali vendégsereget, de hívott a kötelesség, reggel dolgoznom kellett. Amikor összeszedelőzködtem, Hikaru megkérdezte, megtarthatja-e a maradék cigarettámat.

– Persze – feleltem.

– Van benned charme, barátom, de látszik, hogy még kezdő vagy – mondta ekkor. – Szívesebben beszélsz magadról, mint hogy meghallgasd a nőt, de a sztorijaid jók, úgyhogy ez nem feltétlenül baj. Van karaktered, és meglehetősen szórakoztató is vagy, ami pozitív. A szegfűszeges cigaretta jópofa ötlet, jó az illata és különleges az íze, segít, hogy emlékezzenek rád. Lehet, hogy én is alkalmazom majd.

Hozzátette, hogy ha valaha megunom az újságírást, érdemes lenne megfontolnom, hogy felcsapok hosztnak. Nevetve köszöntem meg a bókot, és elindultam, hogy Aidától is elköszönjek.

Aida a kezembe nyomott egy kupac kedvezményre jogosító kupont, és biztosított, hogy a kolléganőim társaságában bármikor újra örömmel lát. Én magam ugyan nem tértem vissza, de a kolléganőim később állítólag remekül mulattak.

Azóta tíz év telt el és Kabukicsó nem olyan már, mint azelőtt volt, de büntanyajellegét többé-kevésbé megtartotta. A sexualitás, a veszély, a kaland ígérete és az erotika máig átjárja a kabukicsói levegőt, tudni kell csupán, melyik épület melyik emeletének melyik ajtaján kell kopogtatni érte.

Tokió a világ legsűrűbben lakott városainak egyike, ugyanakkor – vagy talán épp ezért – hiába laknak, dolgoznak, pihennek egymás hegyén-hátán az emberek, sokan vannak, akik senkiben sem bízhatnak meg, és akik senkivel sem tudják megosztani titkaikat, félelmeiket, csalódásaikat.

A klubokban színjáték zajlik: a vendégek abban reménykednek, hogy a kellemes pezsgős este szexuális együttléthez vezet. Aki figyelmesen szemléli, észreveszi a színpalak mögött az elidegenedést, az unalmat, a magányt. De hát az élet talán nem éppen ilyen?

A hoszt- és hoszteszklubokban töltött esték ára látszólag méltányos, de ami az emberi értékeket illeti, többbe kerül a vendégnek, mint gondolná.

Mi történt Lucie Blackmannel?

Egy nap elérkezett az idő, fel kellett hívnom Tim Blackmant Nagy-Britanniában. Fontos hívás volt, megígértem.

Tim azt akarta megtudni, mi történt a lányával, Lucie-val, csak hogy a Tokiói Rendőrkapitányság szinte szóba sem állt vele. Annyira megharagudtak rá, hogy ő volt az utolsó ember a világon, akivel hajlandóak lettek volna megosztani a híreket. Mivel Blackman tudta, hogy a rendőrség semmibe veszi, találnia kellett hát valakit, aki hozzáfér a friss információkhoz, hogy ne az újságokból tudja meg, mi történt a lányával. Megígértem neki, hogy amint megtudok valamit, azonnal felhívom, akár éjjel, akár nappal. Most jött el a pillanat.

Tim lánya, Lucie Blackman 2000. július 1-jén tűnt el. Akkor még nem tudtam, hogy ez az eset karrierem döntő pontjának bizonyul, mert segít ráébrednem arra, hogy a látszólag nyílt, felszabadult japán szexipar színpalái mögött mennyi visszaélés és kizsákmányolás rejlik. Korábban azt sem tudtam, mi fán terem az emberkereskedelem. Csak évekkel később, Lucie után kutatva lett róla némi fogalmam.

Lucie brit állampolgár volt, 2000. május 4-én érkezett Japánba. Azelőtt a British Airwaysnél dolgozott részmunkaidős légiutaskísérőként, de a legjobb barátnője, Louise Phillips meggyőzte, hogy érdemes szerencsét próbálnia Japánban, ahol hoszteszkedni egyszerre jó kereseti lehetőség és pompás multság. Lucie felhalmozott némi adósságot Angliában, és a munkáját is rosszul bírta az állandó időeltolódás miatt, így a „fizetett vakáció” és a „dolgos nyaralás” kifejezések vonzóan csengtek számára.

Louise nővére korábban évekig dolgozott hoszteszként Japánban, ismerte a szakma csínját-bínját és a benne rejlő anyagi lehetőségeket. Lucie és Louise turistavízummal érkeztek Japánba, és egy lepattant gaidzsinházban találtak szállásra, ahol a lakbér alacsony volt, óvadékot sem kellett fizetni, a tartózkodási engedélyeket pedig gyakorlatilag sosem ellenőrizték.

Japánban törvényesen nem lehet turistavízummal dolgozni. A legtöbb külföldi lány ezzel akkor szembesült, amikor munkakezdés után néhány héttel a munkaadó az engedély hiányát zsarolásra használta a fizetési alku vagy bármely egyéb ügy folyamán.

Lucie magas, szőke, rendkívül vonzó lány volt. Barátnőjével Roppongiban készültek szerencsét próbálni. Roppongi (a név jelentése „hat fa”) az a hely, ahol a Japánban élő külföldiek és a külföldiekkel ismerkedni vágyó japánok találkoznak, buliznak, ismerkednek. A '80-as évek végének pezsgésében a pénz szaga lengte be a környék levegőjét, csak úgy burjánzottak a 30 dolláros belépőt és szigorú dresszkódot alkalmazó elegáns diszkók. Amikor a pezsgés kifulladt, a szórakozóhelyek is lejjebb adtak az igényeikből. A környéket fokozatosan elfoglalták az olcsóbb hoszteszklubok, szexmasszázsszalonok, prostituáltakkal tömött bárók, night-clubok, reggelig nyitva tartó, drogot is árusító kocsmák. Az újonnan nyílt ipari szórakozóhelyeken a külföldiek belépődíj nélkül dönthettek magukba az olcsó piát. Az elegáns helyek továbbálltak Nyisi Azabuba, Roppongi pedig elkezdett lefelé csúszni a lejtőn.

Egy szellemes angolmán japán Roppongit „High-Touch Townnak¹⁷” nevezte el, és ezt a jelmondatot Roppongi legnagyobb közlekedési csomópontjának betonfalára is felírták. A negyed sok szempontból hasonlít Kabukicsóra, de jóval lepattantabb, és főleg tele van külföldiekkel. Ezért is hívják néha így: a gaidzsín Kabukicsó. Az azabui rendőrséget nem izgatja különösebben a negyed megtisztításának kérdése, mert ha itt bűntény történik, az áldozatok főleg külföldiek. A már amúgy is viszonylag rossz hírű környék akkor kezdett igazi bűntanyává változni, amikor Lucie megérkezett.

Lucie és Louise a Casablanca hoszteszklubban dolgoztak, ami Roppongi első külföldi nőket alkalmazó sztriptízbárjával, a Hetedik Mennyországgal szemben nyílt. A klubban akkoriban kilenc nő dolgozott, Louise kivételével mindannyian szőkék. Fizetés gyanánt 5000 jent kaptak óránként. Ezt a bért az italok utáni jutalék¹⁸ és a vendégektől kapott ajándékok egészítették ki.

Már három hete dolgoztak a Casablancában, amikor Lucie felhívta Louise-t Sibujából, és azt mondta neki:

– Találkozom az egyik vendéggel a klubból, venni fog nekem egy mobiltelefont. Nagyon izgulok. – Este megint felhívta Louise-t, és azt mondta, hogy hamarosan otthon lesz. Soha többé nem ment haza.

Július 3-án Louise rendkívül furcsa telefonhívást kapott a mobilján. Egy japán férfi kereste, aki Takagi Akira néven mutatkozott be. Azt mondta Louise-nak, hogy Lucie Csiba prefektúrában csatlakozott egy szektához, és nem megy haza, de fölösleges aggódni miatta.

Louise most már csakugyan aggódni kezdett. Elment a brit nagykövetségre, és tanácsot kért, az azabui rendőrséggel pedig kerestetni akarta Lucie-t. A rendőrség nem igazán akart foglalkozni az ügygel, de mivel a nagykövetség tudomást szerzett az esetről, és a telefonhívás valóban nem volt mindennapi, nyomozást indítottak. A Tokiói Rendőrkapitányság emberöléssel, rablással és egyéb erőszakos bűncselekményekkel foglalkozó nyomozócsoportja hivatalosan is foglalkozni kezdett az esettel. Az ügy kikerült a helyi rendőrség látóköréből, és magasabb szinten vették kezelésbe.

Ekkoriban hívott fel Nyisidzsima, becenevén Pablo, tapasztalt riporter kollégám, aki megkért, hogy segítek neki az ügy felgöngyölítésében. Ügyről tulajdonképpen még szó sem volt, mert a Tokiói Rendőrkapitányság nem tett hivatalos bejelentést, és a *Jomiurinál* is épphogy csak tudomást szereztünk a dologról. Lucie eltűnésének részletei még mindig meglehetősen homályosak voltak, úgyhogy Pablo figyelmeztetett, hogy legjobb, ha senkinek sem fecsegek.

Pablót nagyon kedveltem, jó riporter volt és remek kolléga. Jamamoto és Pablo egyaránt a Tokiói Rendőrkapitányság illetékessége alá tartozó erőszakos és nemzetközi bűntényekkel foglalkozott. Pablo volt Jamamoto jobbkeze.

Pablo valamely felmenője amerikai volt, és inkább tűnt mexikóinak, mint japánnak. Az egyik kollégánk folyton azzal viccelődött, hogy valójában három külföldi dolgozik az osztályon: egy mongol (Jamamoto), egy zsidó (jómagam) és egy mexikói (Pablo).

A telefonban Pablo célratörő volt és világos.

– Jake, úgy tűnik, ebben az ügyben nagy hasznodat vennénk – mondta. – Az áldozat külföldi, a barátai szintén. Szükségünk van valakire, aki kapcsolatba lép velük, és beszél Lucie ismerőseivel meg

a családjával. Rád gondoltunk. Érdekel a dolog?

Biztosítottam, hogy nagyon is.

Őszintén szólva akkoriban úgy véltem, hogy az eset meglehetősen fel van fújva. Azt gondoltam, hogy Lucie egy tipikus gaidzsin hosztesz, aki elhúzott Thaiföldre vagy Bálira a pasijával, vagy egy másik gazdag ürgével, és elfelejtett szólni az ismerőseinek.

Azért engedélyt kértem a főnökeimtől, hogy néhány hétig hanyagolhassam a rendes munkámat, és segíthessek a Tokiói Rendőrkapitányságon dolgozó kollégáknak. Július 9-én, amikor a nyomozás hivatalosan megkezdődött, elmentem a Tokiói Rendőrkapitányság székházához. A 9. emeleten Pablo és Jamamoto már vártak. Miszava, a sajtószoba főnöke a díványon hevert. Az iroda pontosan ugyanúgy nézett ki, mint 1993-ban, csak a Madonna-féle Sex példányai tűntek el régen a könyvespolcraól.

Jamamoto jókedvében volt, tréfálkozva üdvözölt.

– Jake, rég nem láttalak. Még mindig heroinozol?

– Á, nem, Jamamoto, már leszoktam. Most iskolásoknak árulom a cuccot.

– Komolyan? Gondolom, jól megy a bolt, ha így meghíztál.

Hm. Nem mintha leszoktam volna a heroinról, vagy valaha is használtam volna, de tényleg felszedtem egy pár kilót.

Jamamoto ellenben nagyon lefogyott. Élő példája volt annak, hogy a rendőrségi újságírók közül az emberöléssel és erőszakos bűncselekményekkel foglalkozó riportereknek van a legnehezebb dolguk. Prostitúcióval és drogproblémákkal foglalkozni sem leányálom, de az embert legalább ritkán ugrasztják ki az ágyából az éjszaka közepén egy pár kivillanó cici miatt. Amíg a négyes körzetben dolgoztam, megtanultam, hogy sem a prostitúció, sem a drogok nem vezetnek hirtelen felindulásból elkövetett bűncselekményekhez. A szexklubokban vagy illegális DVD-eket árusító üzletekben végrehajtott rendőrségi razziák társadalmi hatása elhanyagolható, és szinte sohasem születik belőlük olyan cikk, ami azonnali újságírói helyszínelést igényelne. Az efféle razziákról szóló rendőrségi sajtótájékoztatók – már ha voltak egyáltalán ilyenek – a legtöbbször nem érték el a sajtó ingerküszöbét. Az újságírók persze megírták a cikket, amit aztán kidobott a szerkesztő.

A gyilkossági és erőszakos esetekkel kapcsolatban más a helyzet. Mivel Japánban, az ilyesmi viszonylag ritkán esik meg, az olvasók zabálják az efféle esetekről szóló cikkeket. A gyilkosságok gyakran az éjszaka közepén történtek, és sokszor éjjel is fedezték fel az áldozatokat. Az újságírónak ilyenkor azonnal a tetthelyre kellett száguldania, hiszen el kellett kerülnie, hogy a mindig ádáz konkurencia megelőzze. Nem irigyeltem Jamamotót.

Ellenben Pablo nagyon is elemében volt, talán mert egyszerű beosztottként kevesebb gond nyomta a vállát, mint a főnökének. Elővette a jegyzeteit, és gyorsan felskiccelte az ügy fontosabb részleteit. A rendőrség a következő információkkal rendelkezett Lucie-t illetően:

Eltűnése napján Lucie fekete ruhát és fekete szandált viselt. Fekete táskájában barna színű,

aligátorbőrből készült, kétrekeszes pénztárca volt, benne némi aprópénzzel. Ékszer gyanánt szív alakú gyémánt nyakláncot és négyszög alakú Armani karórát hordott. Biztos, hogy nem akart hosszú ideig Japánban maradni. Másfél évig dolgozott a British Airways utaskísérőjeként, és nem az apja akarata ellenére ment Japánba. Volt némi félretett pénze, és a családja is segítette. A szüleinek azt mondta, hogy alkalmi munkákkal Japánban nemcsak pénzt kereshet, de az országot is megismerheti.

A Tokiói Rendőrkapitányság – különösen a korábbi események ismeretében – nem vette be a szektás történetet. A gyilkosságiak azt gyanították, hogy a klub egyik ügyfele elrabolta, és meggyilkolta a lányt. Takagi Akira nagyvalószínűséggel nem létezett, a nevet és a hamis személyiséget nyilván az emberrabló találta ki.

A gyilkosságiak közül ráállítottak néhány embert az ügyre, köztük olyan nyomozókat is, akik tudtak vagy legalábbis szerettek volna tudni angolul, és volt tapasztalatuk a szexuális bűncselekmények terén. Pablótól megkaptam a nevüket. Az egyiküket már ismertem.

– Szóval, mi lenne pontosan a dolgom? – kérdeztem. Jamamoto vette át a szót:

– Szeretnénk, ha beszélnél a lakókkal abban a gaidzsin házban, ahol a lány élt. Járd körbe Roppongit, beszélj olyanokkal, akik ismerték, vagy akik a vendégei lehettek a klubban! Nyilván laknak arrafelé barátaid, nem?

Hát nem. A legtöbb barátom japán volt, és mindig is messziről elkerültem Roppongit. Kabukicsóban, Sibujában, Ebiszuban, még a koreai negyedben is jobban éreztem magam. Mivel nő voltam, az sem állt szándékomban, hogy Roppongiban könnyűvérű csajokat szedjek fel egy kis kötöttségek nélküli szexre. Nem drogoztam, és a nagymellű külföldi sztriptúztáncosnők, a diszkók és a drága éttermek sem vonzottak. Jól megvoltam anélkül, hogy a többi gaidzsinnal barátkoztam volna. Roppongi nekem olyan idegen volt, mint Pablónak vagy Jamamotónak.

Ezt meg is mondtam nekik.

Jamamoto megcsóválta a fejét:

– Amerikai vagy, de nem jársz Roppongiba, és fogalmad sincs a baseballról? Szerintem te észak-koreai kém vagy, valld be!

Pablo is kontrázott:

– Még én is járok néha Roppongiba, pedig japán vagyok.

– Pablo szan, te sokkal inkább külföldinek nézel ki, mint én – mondtam. – Ezért is hívnak az emberek Pablónak. Hozzád remekül illik Roppongi. Lefogodom, hogy a filippínó csajok bugyija azonnal benedvesedik, ha csak rád néznek.

– Gondolod, Adelstein? Hát lehet. De legalább nem nézek ki iráninak, mint te.

Amíg Pablóval vélt etnikai hovatartozásunkat illetőleg vaskos sértéseket vágunk egymás fejéhez, Jamamoto előhúzott a zsebéből egy köteg papírpénzt, és a kezembe nyomta.

– Hát ezzel meg mit kezdjek? – kérdeztem.

– Nem járok túl sokat Roppongiba – mondta Jamamoto. – De egyvalamit biztosan tudok: ott tölteni az időt nem olcsó mulatság. Kérj mindenről számlát!

Nem tudtam, hol kezdjem az információgyűjtést. Arra gondoltam, talán az lesz a legjobb, ha azzal a klubbal kezdem, ahol Lucie dolgozott. A bejáratnál azonban felújítás miatt zárva felirat fogadott. Nem túl ígéretes kezdet.

Július 12-én a Tokiói Rendőrkapitányság hivatalosan is bejelentette, hogy Lucie Blackman eltűnésének ügyében nyomozás kezdődött. Míg a japán újságok alig-alig foglalkoztak az ügyel, Angliában egyre dagadt a botrány.

Éjszakánként abban a reményben jártam Roppongi utcáit, hogy találok valakit, aki ismerte Lucie-t. Annyira oda nem illő voltam, és olyan kényelmetlenül éreztem magam abban a közegben, hogy az emberek alig akartak szóba állni velem. Annyi időn át beszéltem kizárólag japánul, hogy az angol most nehézséget okozott. Hebegtem-habogtam, és nyilván rendőrspiclinek néztek.

Aztán 2000. július 20-a körül az azabui rendőrség kapott egy furcsa levelet, a feladó állítólag maga Lucie Blackman volt. A levelet a Csiba prefektúrában adták fel, ahol Lucie úgymond spirituális kurzuson vett részt. A levélíró, az állítólagos Lucie azt kérte a rendőrségtől és a családjától, hogy ne keressék tovább. Az azabui rendőrök azt gyanították, hogy rossz viccről van szó, vagy a tettes akarja félrevezetni a nyomozást. Felhívtak, hogy megkérdezzék a véleményem. A zsarú, aki végül megmutatta a levelet, valamilyen hormonális betegségben szenvedhetett, mert a szeme teljesen kidülledt. Társai ezért – a rendőrökre jellemző találékonysággal – Gülünek nevezték el. Egy idő után mindenki csak így hívta, mert Gülü rendes neve ráadásul olyan furcsán hangzott japán fülek számára, hogy a névjegykártyáján külön fel kellett tüntetnie a kiejtését.

Számomra egyértelmű volt, hogy a levelet egy olyan japán ember írta, aki angol anyanyelvűnek akarta kiadni magát. A határozott és határozatlan névelők használatának következetlensége, a tankönyv ízű szöveg, az angolra nem jellemző kettős tagadás többszöri előfordulása világosan arra utaltak, hogy a szöveg szerzője japán. Nem volt rossz próbálkozás, de elég messze volt a tökéletestől. Legalább annyi hasznom származott abból az időszakból, amikor japánoknak angol társalgást tanítottam, hogy pontosan tudtam, milyen hibákat vétének a japánok, ha angolul beszélnek. Ezt Gülünek is elmagyaráztam, aki elégedettnek tűnt.

Másnap Tim Blackman létrehozott egy telefonos forródrótot, amelyre a Lucie-vel kapcsolatos bejelentéseket várta.

Eljött augusztus első hete. Lucie turistaként 90 napra érkezett Japánba, ha még mindig itt volt, tartózkodása már illegálisnak minősült.

Tim Blackman nagy médiacirkusz közepette jött el Japánba. A brit nagykövetségen sajtótájékoztatót tartott, és bejelentette, hogy másfélmillió jent ajánl fel annak, aki a Lucie megtalálásához vezető információt szolgáltat. Eközben a rendőrség elkezdte felderíteni a rejtélyes Takagi Akira

személyazonosságát, de Lucie-ről továbbra sem volt újabb információjuk.

Szeptember 1-jén volt Lucie születésnapja. Ekkor lett volna 22 éves.

Lényegi információt én sem tudtam meg Lucie-ről. Az egyetlen érdekesen hangzó információ egy magát Judzsinek nevező, hosszú, ősz hajú emberről szólt, aki rendszeres vendég volt Roppongi, Akasaka és Ginza hoszteszklubjaiban. Elegánsan öltözködött, és örült összegeket költött el a bárokban, ahol megfordult. A szókéket szerette. Június óta senki sem látta. Senkinek nem volt meg a névjegye, és fényképet sem tudtam szerezni róla.

Be kellett olvadnom a roppongi éjszakai életbe, ha információt akartam szerezni Lucie-ről. Ezt újságíróként nem tehettem meg, hiszen rengeteg külföldi dolgozik illegálisan a negyedben, akik nem bíznak a zsarukban és az újságírókban. Ezért hamis személyazonosságot kreáltam magamnak.

A roppongi forgatagban alternatív művészek, DJ-nek vagy angoltanárnak álcázva sem értem volna el óriási sikert, a legtöbb reményt ezért ahhoz fűztem, ha vastag pénztárcájú, unatkozó külföldi üzletembernek tűnök. Mivel e típus fő jellemzője az anyagi javakban való bővelkedés, nem volt nehéz kialakítani a megfelelő stílust. Szereztem egy jobb öltönyt, levettem a nyakkendőmet, csajokat szólítottam le a bárokban, és igyekeztem leszokni a túl sok kérdezősködésről. Az is eszembe jutott, hogy beszerzek egy fülbevalót, de ez már csakugyan túlzás lett volna.

Kitaláltam magamnak egy álnevet és egy hamis foglalkozást, ami nem állt távol a valódi munkámtól: biztosítási nyomozónak mondtam magam. Névjegykártyát készítettem, beszeréztem egy második mobiltelefont, és hétvégeként alámerítkeztem a roppongi fertőbe, hátha találok valakit, aki ismerte Lucie-t, vagy azt az ügyfelét, aki elvitte a tengerpartra.

Ami információm volt Judzsiről, mind továbbadtam a főnökömmnek és Gülünek. Megfordult a fejemben, hogy Pablóval is beszéljek, de végül úgy döntöttem, jobb, ha a hírforrás egyedül az enyém marad.

Az egyetlen igazán biztos információ, amit szereztem, az volt, hogy Judzsi kedvenc helye egy Club Codex nevű lokál. Elmentem, hogy megnézzem a helyet, aminek egy Villám becenevű japán férfi volt az üzletvezetője.

Amikor beléptem a Club Codexbe, rögtön éreztem, hogy ez a hely más, mint a többi. Pedig látszólag tipikus hoszteszklub volt: félhomály uralkodott, és a berendezés műanyag cserepes növényekből, selyemkanapékból, ásványvízzel és kristály whiskys poharakkal megrakott asztalokból állt. A vendégek azonban valahogy lepattantabbnak tűntek, és a zömmel kelet-európai nők láthatóan nem lelkesedtek a munkájukért, a mosolyuk is erőltetett és hamis volt. Csak később tudtam meg, miféle hely ez valójában. Az egyik lánynak mintegy véletlenül megemlítettem Judzsi nevét, erre azonnal kidobtak. Úgy vettem, ez azt jelenti, hogy Judzsi járt a helyen, és tudták róla, hogy nyomozás alatt állhat. Még valamit megtudtam Judzsiről a látogatás során. Egy észt lány ugyanis azt mondta, amikor megemlítettem a nevét:

– Judzsi? A leírás alapján úgy tűnik, mintha Georgie-ről beszélnél.

Georgie? Judzsi? Vajon ez ugyanannak a személynek két különböző neve?

Nem tudtam, vajon a rendőrség azután lépett-e kapcsolatba Villámmal, hogy én informáltam őket, vagy Villám már korábban is együttműködött a hatóságokkal. Akárhogy is, ettől az időtől fogva Villám információkat adott a rendőrségnek.

Néhány évvel korábban Judzsi megerőszakolta a Villámnál dolgozó egyik lányt. Autózni hívta a tengerpartra, aztán elvitte a jokohamai jachtkikötőbe. Végül a férfi Zusiban levő lakására hajtottak, ahol Judzsi altatóval kevert borral itatta a lányt, és megerőszakolta. Amikor a lány magához tért, kétségbeesett és dühös volt, el akart menni a rendőrségre, de Villám lebeszélte erről. Villám végül nem tiltotta meg Judzsinak, hogy újra eljárjon a bárba, de figyelmeztette a lányokat, hogy óvakodjanak tőle. A rendőrségnek viszont megnevezte a jachtkikötőt, ahová Judzsi elvitte a lányt, és minden további információt megadott nekik. Ez hozta meg végül az áttörést a nyomozásban.

A másik név, ami folyton felbukkant a helyiekkel folytatott beszélgetések során, Obara Dzsodzsi volt. Obarának jelentős ingatlanjai és építkezési vállalkozásai voltak. 48 éves volt, és rendszeresen látogatta a külföldi nőket alkalmazó hoszteszklubokat Roppongiban. Mindez akár Judzsira is ráillett volna. Továbbítottam az információt a rendőrségnek. Ők már tudtak róla.

Október 1-jére Obara vált a fő gyanúsítottá. Október 12-én a rendőrség egy másik szexuális visszaéléssel kapcsolatos ügyben letartóztatta.

A sajtóközlemény világosan fogalmazott:

A nyomozás kezdeti szakaszában napvilágra került néhány korábbi, külföldi nővel szemben elkövetett szexuális zaklatás ténye. Ezekben az esetekben az elkövető megkörnyékezte a nőket, és kecsgető ajánlatot tett arra vonatkozóan, hogy elviszi őket az óceánhoz. Később kábítószer-tartalmazó alkoholos italokat adott nekik, és miután a nők elveszítették a tudatukat, az elkövető megerőszakolta őket. A rendőrség megállapította az elkövető személyazonosságát. Az elkövetőt folyó hó 12-én letartóztattuk.

Megítélésünk szerint a főleg külföldi nők sérelmére, kábítószer-tartalmú italok alkalmazásával elkövetett erőszakos bűncselekmények rendkívül súlyosnak számítanak. A feltárt esetek Lucie Blackman eltűnésének körülményeivel is nagyfokú hasonlatosságot mutatnak.

Mivel Lucie Blackman eltűnésének következményeit Japánban és külföldön egyaránt szinte lehetetlen túlbecsülni, a rendőrség úgy határozott, hogy a mostanáig dolgozó különleges nyomozócsoportját kibővítve Különleges Nyomozócsoportot állít fel, amely több mint 100 rendőr munkáját egyesítve fogja kideríteni a szóban forgó és a korábbi ügyek részleteit.

Az elkövetéssel Obara Dzsodzsi 48 éves vezérigazgatót gyanúsítjuk, akinek védekezésképtelen személy megerőszakolása miatt került sor a letartóztatására. Obara feltételezésünk szerint 1996 márciusában megerőszakolt egy akkor 23 éves külföldi nőt. A nővel Roppongi Ötös Körzetében ismerkedett meg. Felajánlotta neki, hogy gépkocsijával elviszi az óceánhoz, ezt követően Kanagava prefektúrában levő lakásába invitálta. A lakásban meggyőzte a nőt, hogy fogyasszon szeszes italt, majd miután a nő órákra elveszítette a tudatát, szexuálisan inzultálta.

A sajtóközlemény megjelenése után nyúlfarknyi sajtótájékoztatót tartottak, ami a következőképp nézett ki:

Rendőrkapitány: Jelenleg még nem tudjuk, hogy Lucie eltűnése biztosan kapcsolatba hozható-e Obarával. Az áldozatok becserkészésének módja, a javaslat az óceán felkeresésére azonban igen hasonló. Ezért hoztuk létre a száztagú nyomozócsoporthat. Rendőreink összefogott munkájára van szükség, mert számos forrásból kell bizonyítékokat gyűjtenünk.

Kérdés: Hány hasonló esetről tudnak?

Válasz: Jó néhányról. Egyes áldozatokat védőőrizet alá helyeztünk, hogy a nyomozás későbbi fázisaiban se gyakorolhassanak rájuk nyomást.

Kérdés: Minden nő külföldi származású?

Válasz: Néhány japán is van közöttük, ők azonban egyelőre még nem tettek feljelentést. Jelenleg fontolgatják, hogy kívánnak-e hivatalos feljelentést is tenni.

Kérdés: Mindannyian hoszteszek?

Válasz: Az esemény megtörténtének idején mindannyian hoszteszként dolgoztak.

Kérdés: Mennyi tárgyi bizonyítékot foglaltak le?

Válasz: Rengeteget, több ezer darabot, egy egytonnás teherautónyira való mennyiséget. Pontosabb számot nem tudok mondani.

Kérdés: Milyen tárgyból találták a legtöbbet?

Válasz: Számos könyvet lefoglaltunk, amelyekből az elkövető ötleteket meríthetett. Vannak dokumentumaink és videofelvételeink is. Nem egyszerű szexuális visszaélésről van szó, hanem sorozatos támadásokról, ezt ne feledjük.

Kérdés: Milyen kábítószerrel használt az elkövető?

Válasz: A vizsgálat megerősítette, hogy altatót kevert a nők italába.

Kérdés: Halciont?

Válasz: Azt is, és másfajta anyagokat is.

Kérdés: Megtalálták-e az altatót? Ha igen, hol?

Válasz: Megtaláltuk egy bizonyos helyen, ami az elkövetővel kapcsolatba hozható.

Kérdés: Mekkora a nyomozócsoporthoz?

Válasz: Mintegy száz főből áll.

Kérdés: Kik vezetik a nyomozást?

Válasz: (Megmondja a nyomozás négy vezetőjének a nevét.)

Kérdés: Kik az ügygel foglalkozó csoportvezetők?

Válasz: (Megmondja a csoportvezetők nevét.) Azt hiszem, ebből is láthatják, hogy a rendőrség milyen nagy erőfeszítést tesz az ügy megoldásának érdekében.

Kérdés: A Különleges Nyomozócsoporthoz főhadiszállását az azabui rendőrségen hozták létre?

Válasz: Igen. A lefoglalt holmi pedig a Tokiói Rendőrkapitányság székházába került. Azabuban éppen folyik az információk összesítése.

Gülü fején találta a szöveget, amikor azt mondta, hogy Obara aberrált elmebeteg.

A nyomozati anyag ezt a maga szikár stílusában a következőképpen fejtette ki: „Obara 1973-tól fogva csalta fel áldozatait Zusiban levő lakásába, ahol a nőknek altatóval kevert italt adott. Az

áldozatok kisebb-nagyobb mértékben elkábultak, és amikor elveszítették a tudatukat, Obara akaratukon kívül szexuális együttlétre kényszerítette őket, amit videokamerájával vagy más, filmfelvétel rögzítésére alkalmas eszközzel felvett. Ő ezt alávetettségi játéknak nevezte.”

Az egyik első áldozat esete jól érzékelteti, hogyan követte el Obara a bűncselekményeket. A leírás száraz és hivatalos ugyan, de azért jól jellemzi Obarát és módszereit.

A következő ügyészi vádbeszéd egy bírósági tárgyaláson hangzott el:

Az elkövető és az áldozat közötti kapcsolat

Az ügy áldozata (a továbbiakban: az áldozat) 1998. február 20-án érkezett Japánba. A Sibuja negyedben lakott, részmunkaidőben hoszteszként dolgozott Roppongiban, Minato negyedben.

Vádlott ugyanazon év márciusának elején ismerte meg az áldozatot, amikor felkereste az áldozat munkahelyül szolgáló klubot, és igénybe vette annak szolgáltatásait.

A bűncselekmény leírása

A vádlott a következőket mondta az áldozatnak: „Van egy lakásom a tengerparton Tokió közelében, elviszlek oda. Főzök is valamit, mit szólnál a hétvégéhez?”. Március 31-én a vádlott dél körül találkozott az áldozattal az Akaszaka Tokju hotel előtt, és elvitte Zusiban található állandó lakására, ahol videofelvételt is készített az áldozatról, háttérben az óceánnal.

Ezt követően a vádlott és az áldozat a nappali szobában tengeri halakból és a tenger gyümölcseiből álló ételeket fogyasztott, majd a vádlott a következő szavakat intézte az áldozathoz: „Van a számodra egy különleges borom, amit a Fülöp-szigetektől származó füvekkel ízesítettek.” Mivel a vádlott altató hatású szert kevert az italba, az áldozat az első korty elfogyasztása után hamarosan elveszítette az eszméletét.

A vádlott a tudattalan áldozatot a hálósobájába vitte, és a hátára fektetve az ágyba helyezte. Lehúzta az áldozat nadrágját és alsóneműjét, és altatóval átítatott rongyot helyezett a szájába, így hosszabbítva meg a tudattalan állapotot. Ebben az állapotában megerőszakolta az áldozatot. A történeteket videóra rögzítette.

A bűncselekmény elkövetése utáni események

A következő napon, április 1-jén az áldozat visszanyerte a tudatát. Fürdőruhában ébredt az ágyon. Erős fejfájással küzdött, szédült és hányingere volt. A testét erőtlennek érezte, és amint kivonszolta magát a fürdőszobába, a vécécsészébe hányt.

A vádlott a bűncselekmény eltitkolásának céljával azt mondta az áldozatnak: „Furcsa egy lány vagy! Megittál egy egész üveg vodkát, és mindent összehánytál magad körül. Levettem a ruhádat, és betettelek a kádba.” Ezt követően a vádlott bemutatott az áldozatnak egy hangfelvételt, amelyen egy nyögdecslő nő mosdatása hallatszik.

A vádlott gépkocsival hazavitte az áldozatot, aki az út során további két alkalommal hányt. A vádlott valószínűsítette, hogy az áldozat a következő két-három napban nem lesz munkaképes állapotban, ezért kárenyhítés gyanánt három napi munkája ellenértékét, 60 000 jent adott át neki.

Az áldozat szédülése és hányingere folytatódott, és három napon át, április 1-jétől 4-éig, tehát összesen négy napon át nem jelent meg a munkahelyén.

A vádemelés felé vezető út

Az áldozat nem tudta a vádlott nevét, lakcímét, és nem volt tudatában, hogy megerőszakolták, hiszen nem volt eszméleténél. 2000 júliusának elején találkozott egy ismerőssel, aki éttermet vezet Tokióban. Tőle hallott egy hoszteszként dolgozó brit nőről, akit az egyik ügyfele azzal az ígérettel ültetett be a gépkocsijába, hogy megnézik az óceánt. A nő hollétéről azóta senki sem tudott. Az áldozat elmondta az ismerősének, hogy egy Kazu nevű férfi néhány éve őt is elhívta, hogy megnézzék az óceánt, és nyilván gyógyszert kevert az italába, mert elveszítette az eszméletét. Miután a további eseményeket is elmesélte, az ismerőse azt a tanácsot adta, hogy forduljon a rendőrséghez.

2000. augusztus 9-én az áldozat elment az azabui rendőrségre, és bejelentést tett a bűncselekményről és annak körülményeiről. Augusztus 13-án az áldozat fényképről azonosította a vádlottat, és augusztus 29-étől a nyomozás cselekvőképtelen személy elleni erőszak vádjával folytatódott. A bűncselekmény körülményei ekkor még nem voltak teljes körűen ismereteseek.

2000. október 12-én elrendelték a vádlott felkutatását és őrizetbe vételét. A vádlott videokazettái között megtalálták a bűncselekményt rögzítő szalagot. 23-án a Tokiói Ügyészség illetékese értesítette az áldozatot a nyomozás során megszerzett információkról, és megerősítette, hogy cselekvőképtelen személy elleni erőszak történt. Ugyanezen a napon a Tokiói Ügyészség cselekvőképtelen személy elleni erőszak miatt vádat emelt.

Obara állítólag több mint száz hasonló bűncselekményt követett el¹⁹

Október 16-a után nap mint nap, újabb és újabb bizonyítékok kerültek a napvilágra arról, hogy Obara csakugyan sorozatos erőszaktevő, és Lucie eltűnéséhez is köze van. Miután Lucie-nek nyoma veszett, Obara felbukkant egy miurai lakásban, amelyet már évek óta nem használt. A tanúk azt állították, hogy a keze cementporos volt. A gondnokot nem engedte be a lakásába, és rajtakapták, amikor ki akarta cserélni a gondnok ajtaján a zárat (amit összetévesztett a saját ajtajával). Egy közeli tengerparton valaki ásóval felszerelve is látta.

Természetesen joggal merül fel a kérdés, hogy a rendőrség miért nem tartott már *ekkor* házkutatást a lakásban. Ezt nem tudjuk.

Októberben, letartóztatását megelőzően Obara vásárolt egy drága motorcsónakot, amit előzőleg meg sem nézett. A rendőrség szerint azt tervezte, hogy a motorcsónak segítségével semmisíti meg a bizonyítékokat.

A rendőrség analizálta az Obara otthonában talált gyógyszereket. Azt is megállapította, hogy a különféle altatókkal nemcsak külföldi, hanem valószínűleg japán nőket is elkábított.

Miután kiszivárgott, hogy a bűnténynek japán áldozatai is vannak, a japán média érdeklődése ugrásszerűen megnőtt.

A legfőbb bizonyítékot a magnószalagok szolgáltatták. A rendőrség megerősítette, hogy több mint száz videofelvételt találtak, amelyen Obara szexuálisan inzultál – főleg európai – nőket. A felvételek 8 mm-es és VHS-szalagra készültek, és Obara használaton kívüli, szetagajai lakásában és a második otthonául szolgáló, Kanagava prefektúrában található lakásán találtak rájuk. Láthatóan egyik nő sem volt eszméleténél, tehát egyikük sem tudott Obara erőszaktevétele ellen védekezni.

Lucie nem szerepelt a szalagokon. A felvételek ugyan többé-kevésbé időrendi sorrendbe voltak helyezve, de Lucie eltűnésének idejéből egyetlen anyagot sem találtak. Október végén az első bűnügy kapcsán a Tokiói Ügyészség hivatalosan is vádat emelt Obara ellen.

Obara sajnálatos módon továbbra sem beszélt, de ezen senki sem lepődött meg, a vádlott ugyanis jogász volt, a Keio Egyetemen végzett, s ismerte a vonatkozó törvényeket és a rendőrség munkamódszerét.

A rendőrök a szokásos japán trükkel próbálkoztak. Azt mondták, ha nem árulja el, hol nyugszik Lucie, a lány lelke sohasem fog nyugalmat találni. Ez sem működött. Obara nem csak hogy nem ismerte el, hogy valaha is találkozott volna Lucie-vel, de azt is kijelentette, hogy minden „áldozat” fizetett prostituált volt, aki beleegyezett abba, hogy szexuális kapcsolatot létesítsen velük.

A nagy kérdés a következő volt: látta-e vajon valaki Obarát és Lucie-t együtt?

Ezt nekem is meg kellett tudnom. Ha ugyanis sikerül olyan tanút találnom, aki látta őket együtt, egyrészt exkluzív anyag birtokába jutunk, másrészt az információt más, fontos hírre cserélhetjük a zsarukkal, így ez két exkluzív hírré is felérne.

Jamamoto nagy reményeket táplált.

– Adelstein – csapott a vállamra, amíg a szerkesztőségben ücsörögtünk –, tudod-e, mit jelent, hogy *Dzsa no micsi va hebi*?

– Tudom. Úgy lehetne lefordítani, hogy „Csak a kígyó tudja, merre jár a sikló”.

– Pontosan. Gaidzsin vagy, az áldozat is gaidzsin, az áldozat családja és valószínűleg a tanúk is azok. Feltehetően Obara koreai származású, szóval még ő is gaidzsin, úgyhogy te vagy a legalkalmasabb újságíró az ügy felderítésére. Eredj, és hozz nekünk valamit!

– Megteszem, ami tőlem telik.

– Ne azt tedd, ami tőled telik, inkább használd az eszed! Szerezz használható dolgokat! Az erőfeszítés önmagában semmit sem ér. Én persze értékelem, de csak az eredmény számít.

– Oké, akkor csak fél szívvel fogok dolgozni, de hozok neked valami érdekeset.

– Pontosan erről van szó.

Hozott még egy italt, aztán elszelelt, hogy megpróbálja otthonában elkapni az egyik nyomozót.

Ekkor már hetek óta jártam Roppongi hosztesz- és sztriptűzbárjait. A munka kezdetben egészen érdekes, sőt vicces volt. A patakokban folyó alkohol és a feromon illata elfeledtették velem, hogy valójában egy szomorú és gonosz történet végére kell járnom. Meztelenség, szexi táncosnők, flörtölgetés, izzadság és parfüm keveréke, a számomra nyilvánvalóan megfizethetetlen nők közelsége, a vállmasszázs – mindez eleinte cseppet sem volt kellemetlen, főleg hogy a *Jomiuri* állta a cechet.

Egy hét elteltével azonban kezdett megkopni a varázs. Észrevettem a karikákat a nők szeme alatt, láttam a karjukon a véraláfutásokat, és megtudtam, hogy honnan jönnek. Hallottam, ahogy a japán menedzserek úgy beszélnek róluk, mintha állatok lennének. Ha valaki hajlandó volt őszintén beszélgetni velük – és én őszinte voltam –, a lányok elmesélték, hogyan működik a rendszer. Cseppet sem élvezték a munkájukat, és sokan közülük legyőzendő ellenségnek vagy fejőstehénnek tekintették a vendéget. És ez az egész világ mindjárt nem volt olyan vicces.

Ráadásul szeptemberben megszületett a lányom, Beni. Jobban szerettem volna otthon lenni, Szunaóval foglalkozni, a kicsivel játszani, ehelyett minden éjszakámat félvilági, sötét bárókban töltöttem. Szunaó tudta, merre járok, és elfogadta, hogy ez is a munkám része, úgyhogy egészen jól viselte. Ő maga is újságíró volt, így hát pontosan tudta, hogy olykor a férje mellett is egyedülálló anyának fogja érezni magát.

Emlékszem, az egyik éjszaka a Private Eyesban ültem, és az ölemben egy hatalmas mellű indiai nő fészkelődött. Amikor a mellbimbóit az arcomhoz gyömöszölte, az járt a fejemben, hogy talán Benit ebben a pillanatban szoptatja az édesanyja.

Többször felkerestem az [Outline20](#)_bárt. Azelőtt Obara is törzsvendég volt itt, a tulajdonosnak még egy majd' húszéves fotója is volt róla. Első látogatásomkor elmondtam, hogy újságíró vagyok.

Tudtam, hogy ezt itt nem kell eltitkolnom, és a tulajdonos azt is megengedte, hogy a lányokkal beszélgessek, feltéve ha kifizetem a velük töltött időt. Voltak nők, akik Obarát és Lucie-t is ismerték, de senki sem látta őket együtt. Lucie-t egyébként meglepően sokan ismerték és kedvelték, állítólag nagyon barátságos és csinos volt. Nekem viszont egyre az járt a fejemben, amit a főnököm mondott: olyasvalakit kell találnom, aki látta őket együtt, és máris megvan az exkluzív hír.

Az Outline mama szánja elmondta, hogy Obara mindig a sofőrjével érkezett a klubba. A sofőr egyben Obara testőre is volt, egy erőszakos, tömzsi, zömök férfi. Szerinte Obara és a testőr nagyon hasonlítottak egymásra, azt leszámítva, hogy Obara haja hosszabb és őszesebb volt.

Azt is hozzátette, hogy Obarának is koreai arca volt.

– Milyen a koreai arc? – kérdeztem a mama szánt.

– Hát olyan, mint Obara testőréé.

Obara arca inkább négyszögletes volt, semmint kerek, tette hozzá; sosem beszélt sokat, és elég félelmetes jelenség volt. Hát ezzel az információval nem jutok túl messzire.

Elmentem a Hetedik Mennysországba is, hátha Lucie összebarátkozott valamelyik ottani lánnyal. A külföldi munkavállalók közössége Roppongiban nem volt túl nagy.

A Hetedik Mennysország ugyanolyan volt, mint a környék többi szórakozóhelye. A klub közepén alacsony, kerek színpad állt, középen rúddal, előtte függöny. A terem szinte teljesen sötét volt. A mennyezetbe hangosbeszélőket építettek, a színpad körül székeken és kanapékon üldögéltek a vendégek. A helyiség hátsó részéből nyílt a privát táncter, melyet csak egy vékony függöny választott el a nagyteremtől. A privát táncterben három fülke volt, mindegyikben egy-egy karfa nélküli szék.

A privát tánc során a vendég leült, a lány pedig közösülést imitálva egy dal erejéig táncolt felette 7000 jenért. Néha a vendég fülét nyalogatta vagy a lába közé nyúlt, de ennél messzebb nem ment. A vendég megfoghatta a mellét, de a mellbimbókat csak törzsvendég vagy olyan kuncsaft nyalogathatta, aki legalább három privát táncra befizetett. A szabály az szabály.

Az egyik lány, Mindy mindig szívesen beszélgetett velem. Ó, milyen pénzsóvár teremtés volt! Ő volt az egyetlen vörös hajú lány az egész klubban, a maga ír módján egészen vonzó nő, óriási, talán nem is plasztikai sebész által fabrikált mellekkel. Úgy fejte a vendégeit, mint parasztlány a teheneit. Ha vettem neki egy italt, az ölembe ült, és a fülembe súgva mesélt. Egyik éjjel azt mondta, hogy aznap délután, kapunyitás előtt a Tokiói Rendőrkapitányság két nyomozója nézett be a klubba, és egy fekete-fehér fotót mutattak az üzletvezetőnek. A fényképen két férfi volt látható, akik átkarolták egymás vállát, de az egyik fickó arcát kivágták a képről.

Amikor a rendőrök megkérdezték, hogy felismeri-e a képen látható férfit, az üzletvezető igennel felelt. Mindy nem hallotta a beszélgetés további részét, csak annyit, hogy a férfi Obara volt.

A Jomiuri még több információt akart.

Ez viszont kemény dió volt: a hoszteszekből harapófogóval sem lehetett kihúzni semmit, mert a legtöbben nem szerették az újságírókat. Az egyik – ráadásul igen csinos – potenciális

információforrás például szemtől szembe seggfejnek nevezett. Uhh.

Október 14-én éjjel új taktikát próbáltam ki. Vendégként – a jelek szerint – nem jutottam túl sokra. Viszont ha valahogyan a hoszteszek közé tartozónak tűnök, nyilván jobban megnyílnak majd. Felhívtam Kristint, egy magas, dús keblű szőke montanai lányt, és arra kértem, hogy segítsen a „beépülésben”. Kristin a legjobb egyetemi barátom felesége volt. Most örült, hogy segíthet, és szívesen ráállt, hogy az aznap esti angolórája után találkozzon velem Roppongiban.

A következő fedősztorit találtuk ki: Kristin hoszteszként vagy táncosnőként szeretne elhelyezkedni, és én vagyok a barátja. Az újságtól kapott pénzügyi keret amúgy is kimerülőben volt, állásinterjúra viszont nyilván ingyen beengednek mindenhová, és így informálódnom is könnyebb.

Amikor megérkeztem a Hetedik Mennyországba, Mindy egyedül ücsörgött egy asztalnál. Az egyik alkalmazott megkért, hogy várjunk, amíg összehoz a főnökkel egy rögtönzött állásinterjút. Nagymellű, szőke lányok számára mindig volt felvétel, és Kristin éppen ilyen volt.

Amint Kristin és én leültünk egy asztal mellé, Mindy kettőnk közé csusszant.

– Ó, milyen csinos barátnőd van! – mondta. – Hogy hívnak? Én Mindy vagyok.

– Én pedig Kristin. Lehet, hogy kolléganők leszünk. Milyen itt dolgozni?

– Hát, ha szereted a férfiakat, nem is rossz – felelte Mindy, s azzal térdét Kristin lábához nyomta. – A fizetés jó. Persze tudod, milyenek a pasik, szóval, azért ne számíts a világ legváltozatosabb munkájára. A férfiak annyira kemények, olyan hidegek!

Ezalatt Mindy végigcsúsztatta a kezét Kristin térdén, fel, egészen a melléig. Gyengéden megtapintotta a lány keblét, majd ajkát Kristin nyakához érintette. Ekkor hátulról megragadtam Mindy melltartóját, ő pedig visszavonulót fújt. Kristin láthatólag zavarban érezte magát. Beleivott a narancsléjébe.

– Ezt most miért csináltad? – nézett rám Mindy, és sértődötten lebiggyesztette az alsó ajkát. – Tudom már! – ragyogott fel hirtelen. – Azért, mert féltékeny vagy, és nem akarod megosztani velem a barátnődet. Te csacsi! De majd kapsz tőlem egy exkluzív, extra hosszúságú privát táncot, csak hogy lásd, milyen különleges helyet foglalasz el a szívemben.

– Tudod, hogy ma nem azért jöttem.

De Mindy nem jött zavarba. Karját Kristin válla köré fonta, és játszani kezdett a hajával.

– Nőknek is szívesen adok privát táncot – mondta csábosán. Kristin néhány pillanatig farkasszemet nézett velem, majd olyan jóízűt nevetett, hogy a narancslé majd kispriccelt az orrán.

Megmondtam Mindynek, hogy ha megszerzi Obara fotóját, akár négy privát táncot is fizetek neki, és táncolnia sem kell, ülhet a fenekén, és kifestheti a körmét, ha akarja. Felragyogott a szeme.

Kristin pillantása megakadt Mindy pompás, gyémántokkal kirakott Rolex karóráján. Mindy azt

mondta, az egyik vendégétől kapta.

– Nem hiszitek el, micsoda seggfej az illető! Azt hiszi, máris az övé lesz a pompás kis seggecském, csak mert vett nekem egy ilyen drága játékszert. Hát egy nagy fenét!

Mindy ivott már néhány italt, mielőtt megérkeztünk, és a gátlásai szépen lassan feloldódtak. Talán Kristin jelenléte miatt, talán másért, mindenestre belefogott egy monológba, amiben azt magyarázta, hogy mit gondolnak a sztriptúztáncosnők és a hoszteszek a vendégeikről. Hát nem volt valami hízelgő.

A Hetedik Mennysország után Kristin és én továbbálltunk a Sports Caféba. Egy nigériai biztonsági őr, Black Jack állt az ajtónál. Jóban volt Lucie-vel, ezért ha találkoztunk, mindig megkérdezte, tudok-e valami újságot. Tudta, hogy újságíró vagyok, és kíváncsi is volt, hogy mi történt Lucie-vel, de a világért sem mondott volna semmit. Black Jack a kezembe nyomott néhány kedvezménykupont a Privat Eyes klubba. A bejáratnál Kristin barátnője, Dorcy is csatlakozott hozzánk. Mindnyájan beléptünk a klubba, és innivaló után néztünk.

Dorcy kiment a mosdóba, ahol elidőzött egy darabig. A helyiségben akkora volt a nyüzsgés, akár egy pályaudvaron, és óriási volt a zsúfoltság. Néhány csaj kokaint szippantott a fülkékben. Dorcy beszédbe elegyedett Jesse-szel, egy tetovált ausztrál lánnyal, aki már két fényképet is látott Obaráról. Úgy látszik, a rendőrség ebben a klubban is járt. Kiderült, hogy Jesse ismerte Lucie volt barátját, Nicket, és elmondta, hol találjuk.

Nick egy rég bezárt könyvesbolt előtti utcasarkon osztogatta egy hírhedt drogos night-club szórólapjait. Megkérdeztem, mikor találkozott utoljára Lucie-vel.

Végigmért, és jellegzetes ausztrál akcentussal így felelt:

– Tuti, hogy újságíró vagy. Ha infó kell, viríts egy kis lóvét! Adtam neki 5000 jent. Mutattam neki egy skiccet Obaráról, de nem ismerte. Mondtam, hogy hajlandó vagyok fizetni, ha szerez egy fotót róla, és elsétáltam.

Visszamentem a Hetedik Mennysország felé. Layla, a Sophia Egyetemen japánul tanuló svéd diáklány szórólapozott a bejáratnál. Még a diákéveimből ismertem, úgyhogy tudta rólam, hogy újságíró vagyok. Nem volt 160 cm magas sem, de hosszú, platinaszőke haja mágnesként vonzotta a tekinteteket. Nem volt sztriptúztáncos, csak pincérkedett, és néha segített kuncsaftokat fogni. A kezembe nyomott egy listát azokról a klubokról, amiket aznap felkeresett a rendőrség. Beszéltem japánul, és figyelmesen hallgatta, amit a többi lány mondott, úgyhogy mindig hasznos forrásnak bizonyult.

Megköszöntem a listát, ő pedig azt mondta, ülünk be egy percre az egyik közeli kávézóba.

– Jake – sóhajtotta –, többen kiszimatolták, hogy újságíró vagy, és egyre többen ismerik az arcod. Jobb, ha vigyázol. De szerintem tök menő, amit csinálsz! Én is rendőrségi riporter akarok lenni. Nem tudsz benyomni a *Jomiurihoz*?

– Ha ilyen keményen tanulsz tovább japánul, mint most, nem reménytelen az ügy. De hogy

benyomni? Drágám, nekem semmi protekcióm, egyszerű rabszolga vagyok a cégnél.

– Jól van, na – mondta. – Akkor is izgi. Egyébként nem tudod, Japánban tényleg működik egy kínai maffiaszervezet? A Kígyófejűek, vagy valami ilyesmi.

– Jamamotót, a főnökömet kellene megkérdezned, ő ért az ilyesmihez.

– Akkor egyszer iszunk egy italt hármásban. Tényleg, a Club Codexben már voltál? Az egyik áldozat ott dolgozott, úgy tudom.

Biztosítottam, hogy már tudok a dolgról. Aztán Layla megemlítette Melissa nevét, aki ugyanabban a klubban dolgozott, mint Lucie. Layla sokat beszélgetett vele, és elmondta, amit tudott.

Layla szerint Melissa látta, amint Lucie egy héttel az eltűnését megelőzően egy hosszú hajú férfival beszélgetett a Casablanca klubban. A férfi igen gazdagnak tűnt, drága konyakot és pezsgőt rendelt. Majdnem három órán át csevegett Lucie-vel, igen barátságosan. Készpénzzel fizetett.

A férfi nem szeretett japánul beszélgetni, és fintorgott, ha valaki japánul szólt hozzá. Inkább mindig angolra váltott.

Melissát a rendőrség többször kikérdezte erről a vendégről és a vendég Lucie-vel való kapcsolatáról. Melissa azóta már nem dolgozott Roppongiban; nem volt megfelelő vízuma, és most, hogy a rendőrség látókörébe került, félt, hogy kiutasítják, ha nem elég óvatos.

Megköszöntem Layla segítségét. Most megtudtam azt, amit a zsaruk már tudtak: Lucie és Obara tényleg találkoztak, és erre tanúk is vannak. Ezt Obara sem tagadhatja többé. Felhívtam Jamamotót, és elmondtam neki a hírt. Megköszönte. Én megköszöntem, hogy megköszönte, és leraktam a kagylót. A hír, amit tőlem kapott, már elég volt a nagy szenzációhoz. Ha megjelentetjük, lépéselőnybe kerülünk a többi újsággal szemben, ami ráadásul a rengeteg, Roppongiban elszórt pénz elköltését is indokolja.

A cikk megjelent, és ez meglehetősen kellemetlenül érintette a Tokiói Rendőrkapitányságot, mert az ügyet meglepetésként akarták tálalni. A többi újság reakciójára még egy hetet kellett várni.

Hajnali háromra értem haza. Beni torka szakadtából üvöltött, Szunaó láthatóan teljesen kimerült, és körbe-körbe hurcolásztta Benit a lakásban, hátha megnyugszik. Kivettem a kezéből a kislányt, gyengéden a karomba vettem, és sétálni kezdtem vele. Feltettem egy U2 best of CD-t, és a halk zenére addig ringattam Benit, amíg ásítózni nem kezdett. Haja még egyáltalán nem volt, és a szeme olyan fáradtnak tűnt, hogy csak a fekete pupillái látszottak. Végül lehunyta a szemét. Most úgy festett, mint egy földönkívüli csecsemő az *X-aktákból*, de engem ez nem zavart, hiszen az én testemből, az én véremből való volt, még ha földönkívüli is. Az igazat megvallva Ufózsarura is emlékeztetett egy kicsit.

Mialatt az éjszaka közepén a karomban tartottam, volt időm arra, hogy elgondolkodjak néhány dolgon. Eszembe jutott Tim és Jane Blackman. Nekik is lehettek hasonló emlékeik Lucie-ről, amikor ilyen pöttöm lány volt.

Aztán eszembe jutott Obara, és egyből rosszullét környékezett. Rájöttem, mennyire személyesen érint az ügy most, hogy gyerekem született. Egy újságíró számára ez nem okvetlenül előnyös. Ha a

munka túl személyessé válik, az lassan megeszi a riporter lelkét.

Miután lefektettem Benit Szunaó mellé a futonra, felhívtam Dai Daviest, a Blackman család által felfogadott magán-detektívet. Azt mondta, a rendőrség arra kérte Tim Blackmant, hogy bocsásson a rendelkezésükre írásmintát a lányuktól. Nyilvánvalóan igyekeztek megállapítani, hogy ki küldte a hamis levelet, és hogy ki akarta hamis irányba terelni a nyomozást. Feltételezem, meg akartak bizonyosodni arról, hogy a levelet nem Lucie írta, noha ez nyilvánvaló volt.

A nyomozás gépezete láthatóan olajozottan forgott. Obara más ügyek, köztük egy ausztrál lány, Carita Ridgway 1992-es meggyilkolása és többrendbeli nemi erőszak miatt újra és újra előzetesbe került (mert egyszer már letartóztatták). Caritát kloroformmal kábította el, és videóra rögzítette az erőszakot. A lány májelégtelenségben halt meg, de a szüleinek azt mondták, hogy ételmérgezés történt. Kétséges, hogy végeztek-e boncolást – Japánban a boncolás akkor sem szokványos, ha valaki gyanús körülmények között veszíti el az életét.

A rendőrség házkutatást végzett abban a lakásban, ahová Obara a nőket hurcolta, és a lakás környékén, Miurában is, de nem találtak holttestet, legalábbis első alkalommal nem.

Obara nem ismerte el, hogy meggyilkolta Lucie-t. A rendőrség erre válaszul letartóztatta egyéb szexuális bűncselekmények miatt. Abban bíztak, hogy sikerül megtörniük, de csalatkozniuk kellett.

November 10-én délután 6 óra körül Obara ügyvédje nyilatkozatot tett a sajtónak. A nyilatkozatban Obara megismételte a rendőrségen tett kijelentéseit, és felsorolta áldozatai nevét, kijelentve, hogy ezekkel a nőkkel pénz ellenében és a beleegyezésükkel folytatott szexuális kapcsolatot. Azt állította tehát, hogy a nők mind-mind rágalmazták őt. A levélben elismerte ugyan, hogy találkozott Lucie-vel, de ezt is csak azért tette, mert biztos akart lenni abban, hogy a levélre felfigyel a sajtó. Egy szakértő szerint, akivel magam is beszéltem, a levél nyilvánvalóan egy gátlástalan szociopata agyából pattant ki.

Így kezdődött:

Bűncselekmények elkövetésével vádolnak, pedig a bűnöm nem több, mint hogy életem egy szakaszában bárokban és hoszteszklubokban megismert külföldi nőknek fizettem szexuális szolgáltatás fejében. Japán nőkkel is randevúztam, és hálámat esetenként anyagi eszközökkel fejeztem ki. Ezek a nők szexuális szolgáltatásokból éltek, találkozásaink számukra munkának számítottak. A kapott szolgáltatásokért, alávetettségi játékokért azt az árat fizettem, amit más férfiak.

Minthogy a nőkkel a beleegyezésüket követően folytattam szexuális kapcsolatot, meg vagyok győződve arról, hogy sem nemi erőszakot, sem szexuális visszaélést nem követtem el.

Ezután Obara felsorolta az áldozatokat, és mindenkit egyenként azzal vádolt, hogy prostituált, heroinista és hazug. Az egyetlen igazán érdekes kijelentése az volt, hogy egy T. M. nevű nőt állítólag

személyesen védett meg attól, hogy Szagava Isszei áldozatává váljon, és hogy ő maga sohasem folytatott vele fizetett szexuális együttlétet.

1981-ben, külföldi tanulmányai alatt Szagava Isszei lelőtt egy holland lányt, a halottat megerőszakolta, majd megette a holttest egyes testrészeit. A francia bíróság beszámíthatatlannak nyilvánította, és kiadta Japánnak, ahol viszont egyetlen napot sem töltött börtönben. Nem lepődtem meg, amikor a neve Obarával kapcsolatban is felbukkant.

A sajtónyilatkozatban Obara megpróbálta tisztázni magát néhány olyan kérdés alól, amely sokakat tartott izgalomban. Az egyik az volt, hogy állítólag a mélyhűtőjében tárolja a kutyáját lefagyasztva.

Hiszek abban, hogy amikor a klónozási eljárások a megfelelő fejlettségi szintre érnek, szeretett kutyám újra életre kelhet. Ezért úgy döntöttem, az állatot rózsaszirmok és kedvenc ételei társaságában a mélyhűtőben hibernálom. Tudom, hogy egy televíziócsatorna állítása szerint az állat darabokra vágva található, de ez pusztán hazugság, amit a rendőrség fotói is megerősíthetnek.

Ezután elmagyarázta, miért birtokolt nagy mennyiségű emberi növekedési szérumot.

Azt is kijelentette, hogy az altatót csak arra használta, hogy alkalmanként hozzáférjen a saját tudatalattijához, és hogy ezáltal szexuális erejét a maximumára növelhesse. Állítása szerint olykor álmatlanság ellen is igénybe vette a pirulákat, de az alávetettségi játékok során nem alkalmazta őket.

Pontról pontra megcáfolt minden hírt, ami korábban megjelent róla. Takagi Akirát állítólag nem ismerte. Tagadta, hogy valaha női ruhába öltözve tartóztatták volna le kukkolás közben. A cement pedig csupán arra kellett neki, hogy a fürdőszobában helyre tegyen néhány lepotyogott csempét.

Megfenyegetett néhány sajtóorgánumot, hogy félrevezető információkért és hitelrontásért feljelentést tesz ellenük. Végül azt panaszolta, hogy a rendőrség a következő hét napban nagyszabású bevetési egységek és helikopterek segítségével végrehajtandó házkutatásra készül az összes helyen, ahol valaha élt.

Az azabui rendőrség fortyogott. A nyomozás vezetője olyan éktelen haragra gerjedt a sajtóközlemény miatt, hogy meg akarta szorongatni Obara ügyvédjének a nyakát.

– Ha nem figyelmeztettem ezerszer az ügyvédet, hogy ne írják le az áldozatok nevét, mert az rágalmazás, akkor egyszer sem – kiabálta. – Erre most mégis leírja! Mit képzelsz ez magáról? Azt gondolja, hogy a kedvéért majd fogjuk, és ejtjük a nyomozást? Ha megjelenik a közlemény, és az áldozatok büntetőfeljelentést tesznek, szavamra, letartóztatom az ügyvédet rágalmazásban való bűnrészesség miatt. Ezzel a levéllel meg az összes szarral, ami az újságokban megjelent, egy pillanat alatt bárki pontosan kiderítheti, hogy kik az áldozatok. Ez tiszta rágalmazás, nem az a szokásos tapogatózó, szerencsétlenkedő hülyeség, ami a sajtóban általában megjelenik. És a nagyszabású

házkutatás is! Micsoda ostobaság. Ráadásul Obara a kihallgatások során az „alávetettségi játék” kifejezést szerintem nem is használta.

Az igaz, hogy az áldozatok egy része kapott pénzt – folytatta a nyomozás vezetője –, de ennek semmi köze nincs a bűntényhez. Nem adták az előzetes beleegyezésüket, akkor kapták a pénzt, amikor magukhoz tértek, hiszen az volt a cél, hogy hallgassanak. Elveszítették a tudatukat, világos, hogy nem emlékeznek semmire.

Amikor felébredtek, érezték, hogy valami nem stimmel, de Obara mindig azt hajtogatta nekik, hogy berúgtak vagy rosszul lettek. Aztán pénzt adott taxira. Az, hogy fizetett nekik, nem változtat semmin. Becsapta a nőket, altatóval kevert italt töltött a poharukba. Ez gyilkossági kísérlet. És ezzel a váddal fogom bíróság elé állítani ezt a rohadékot! Nézzétek meg ezt a levelet! – dühöngött. – Semmi más nincs benne, mint Obarára nézve kedvező információ. A videofelvételeket például meg sem említi.

És a mentegetőzése! Egy kalap szar az egész. Mindenki tudja, hogy nem kell cement a csempéhez, veszek csempereasztót vagy bármilyen más erős ragasztót, és kész.

Ha Obara szándéka az volt, hogy provokálja a rendőrséget, akkor ezzel a levéllel túllőtt a célon, hiszen még az áldozatokat is nevetségessé tette. Ez az ember hírből sem ismerte a szégyenérzetet.

Február 9-én a Tokiói Rendőrkapitányság mintegy száz rendőrt vezérelt újra a miurai tengerpartra, ahol korábban, négy hónapon át hiába keresték Lucie földi maradványait. Most kiderült, hogy Obara Lucie eltűnése előtt rövid idővel autót bérelt, és a kilométeróra vizsgálatával sikerült pontosan meghatározni a környéket, ahol a testet eláshatta. A *Mainicsi* egyik veterán újságírója szerint viszont a rendőrség már az első kutatás során megtalálta Lucie holttestét, és csak arra vártak, hogy Obara valljon, hogy a bizonyítékok sziklaszilárdak és megcáfolhatatlanok legyenek a hivatalos bejelentés előtt. Ez is elképzelhető.

Aznap hajnali ötkor keltem, és azt az utasítást kaptam, hogy menjek be a szerkesztőségbe, hátha szükség lesz rám. Ha netalántán megtalálnák a holttestet, én fogok az ügyben érintett külföldiekkel beszélni.

Reméltem, hogy a rendőrség értesítette Timet, de ez sajnos nem volt valószínű. Nem kedvelték Lucie apját, mert (szerintem teljes joggal) egyfolytában kritizálta az eljárást.

A nyomozócsoport minden tagja rosszkedvű, mérges és fáradt volt. A jogos vagy kevésbé jogos kritikákat, amelyeket a nyomozás során a szemükre hánytak, nem fogadták jól. A rendőrség és a család szembekerültek egymással, és igyekeztek Timet partvonalon kívülre küldeni, ha csak lehetett.

A rendőrség a kutatás megkezdése előtt egy héttel feleségét, Jane Blackmant hozta Tim helyett Japánba. A sajtó figyelő szemétől távol bedugták egy hotelszobába, és még azt sem engedték meg neki, hogy a családjával telefonkapcsolatban legyen. A Scotland Yard egyik, áldozatok támogatására specializálódott tisztje is vele jött. A japán rendőrség részletesen kikérdezte Lucie-vel kapcsolatban: milyen testi megkülönböztető jegyei voltak, voltak-e betegségei, mit szokott enni, milyen szokásai voltak. Jane érezte, hogy az ügyben közel az áttörés, de a rendőrség semmilyen konkrétumot nem

mondott. Timnek ezalatt fogalma sem volt semmiről.

A rendőrség ezúttal hamar rátalált a holttestre egy tengerparti barlang elfalazott bejárata mögött. A bomlásnak indult hús szaga állítólag olyan erős volt, hogy több fiatal rendőr rosszul lett. Lucie fejét bebetonozva találták. Bár az azonosítást aznap hivatalosan nem lehetett elvégezni, erre aligha volt szükség. Gülü a helyszínről hívott a hírrel. Tudta, hogy értesítenem kell Timet, és azt hiszem, azt szerette volna, ha Tim mihamarabb megtudja, mi történt.

A hírt nem volt olyan nehéz elmondani, mint arra számítottam. Amikor Tim Blackman felvette a kagylót, már tudta, miért hívom.

– Tim, Jake vagyok a *Jomiuritól*.

– Igen, Jake?

– Nem tudom, hogyan mondhatnám el a történeteket azzal a szomorúsággal és tisztelettel, ahogy illene. Engedd meg, hogy egyszerűen csak elmondjam. A rendőrség ma reggel megtalálta a holttestet.

Hosszú csend következett.

– Eltemetve?

– A test egyes részeit a törzstől elválasztva találták, és az állapotából ítélve Lucie hónapokkal ezelőtt meghalt. Az azonosítást még nem végezték el hivatalosan, de minden jel arra mutat, hogy a lányod az. Rettenetesen sajnálom, ami történt. Tehetek érted valamit?

– Nem, Jake. Köszönöm, hogy felhívtál. Jó, hogy végre megtudtam, mi történt. – Hangjában, udvarias szavaiban alig lehetett felfedezni a megrendülés jelét. Már majdnem letettem a kagylót, amikor újra megszólalt. – Hadd kérdezzek még valamit. Hol találták meg a testet?

– Obara lakásának közelében. Egy barlangban, a tengerparton. Újabb hosszú csend következett.

– Minden rendben, Tim?

– Persze, csak ez az egész... nem ér meglepetésként, de mást reméltem. A rendőrség most kutatott először a tengerparton?

– Nem, Tim. És ne kérdezd, hogy korábban miért nem találták meg a testet, de nem találták meg. Van valami, amit közölni akarsz a rendőrséggel vagy a sajtóval?

– Jó, hogy a rendőrség megtalálta Lucie-t. Ha megerősítik, hogy valóban ő az, a család Japánba utazik, hogy hazaszállítsa a holttestet, és a lányom méltó végtisztességet kaphasson.

– Értem, Tim. Bárcsak jobb hírrel hívhattalak volna fel! Értesítelek, ha bármi újat megtudok.

– Köszönöm – mondta Tim olyan hangsúllyal, mintha lélekben egészen máshol járna. – Nagyon sokat számít, hogy idáig is megkaptunk tőled minden információt. Igazából többet köszönhetünk neked, mint a japán rendőrségnek.

– Akkor hamarosan beszélünk.

– Feltétlenül. Köszönöm, hogy felhívtál.

– Ugye tudod, hogy a sajtó azonnal rád száll, és egy csomóan fel fognak hívni?

– Igen, igen, köszönöm, hogy figyelmeztetsz. Kihúzó a telefont egy időre. Jó éjszakát.

– Jó éjt, Tim.

Néhány órával később visszahívtam Timet. A *Jomiuri* tudni akarta, tesz-e az apa hivatalos nyilatkozatot. Nem esett jól, hogy gyászában kell zavarnom Lucie apját, de ez is az újságírói munka része.

Mire felhívtam, Tim már elkészítette a sajtónak szánt nyilatkozatát.

„Szívem mélyén még mindig szeretném elhinni, hogy Lucie életben van, de szembe kell nézmem a valósággal, és fel kell készülnöm a legrosszabbra. Minden körülményt tekintetbe véve komolyan mérlegelnem kell azt az eshetőséget, hogy Lucie lányom testét találták meg a mai napon. Szomorú megkönnyebbülés, hogy már nem kell sokáig kétségek között vergődnöm, hiszen az a legnehezebb, amikor nem tudjuk, szerettünk életben van-e vagy sem. Remélem, más lányok szüleinek nem kell elviselniük ugyanazt a fájdalmat, amit nekünk.”

Lucie maradványait nem sokkal később azonosították. Április elején Obarát hivatalosan is megvádolták azzal, hogy megerőszakolta Lucie-t, ami a lány halálához vezetett, és hogy a holttestet megcsonkította és elrejtette a barlangban. Előfordul, hogy a japán igazságszolgáltatás nem elég hatékony. Ebben az esetben Obarát életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték emberölés és nyolc másik nő megerőszakolása miatt, de az ügy jelenleg is a feljebbviteli fázisban van, és valószínűleg évekig elhúzódik még²¹.

Japánban sokan vállat vonnak a Lucie Blackman-ügy hallatán, mondván, hogy az ilyen rettenetes bűntény a világ egyik legbiztonságosabb országában elszigeteltnek számít. Jóllehet ez valóban így van, az ügy mégis számos kérdést vet fel. Számomra a leglényegesebb a következő: hogyan lehetséges, hogy ez az ember egy évtizeden át egymás után erőszakolta meg a nőket, és mégis megúsza? Miért nem csapott le rá a rendőrség már jóval korábban?

Nem arról van szó, hogy a rendőrségnek előítéletei lennének a külföldi nőkkel kapcsolatban – a japán rendőrök általában a nőkkel előítéletesek. Mintha még mindig nem értenék, hogy a szexuális visszaélés nyílegyenesen vezet súlyosabb bűncselekmények, testi sértések, gyilkosságok bekövetkeztéhez.

Most, hogy már nem vagyok újságíró, őszintén elmondhatom a véleményemet. Azt hiszem, a szexuális jellegű bűncselekmények sohasem izgatták különösebben a japán rendőrséget. A nemi erőszakért kiszabható büntetés elhanyagolható, általában maximálisan nem több két évnél. Ráadásul ha valaki először követi el a tettet, olyan nagy valószínűséggel kap felfüggesztett büntetést, hogy az egész procedúra szinte nem is éri meg.

A legtöbb rendőr a hoszteszeket nem áldozatnak, hanem kihívó, manipulatív prostituátnak tartja, és szerintük ez különösen igaz a külföldi hoszteszekre. Nem tudom, hogyan lehetne megváltoztatni ezt a vélekedést, hiszen ha egy áldozat történetesen prostituált, attól még áldozat. A prostituátnak általában megvan a lehetősége arra, hogy nemet mondjon, de ha valakit elkábítanak, annak esélye sincs rá.

Az elmúlt öt évben a Tokiói Rendőrkapitányság már női tiszteket is alkalmazott szexuális bűncselekmények kivizsgálására. Ez jó kiindulópont. A férfi tisztek sokszor úgy bántak az áldozattal, mintha azok lennének az elkövetők. Megkérdezték például, hogy mivel izgatták fel a férfit, vagy miért nem mondták nekik, hogy nem akarják a szexuális együttlétet. Három olyan nővel is beszéltem, akikkel a rendőrség méltatlanul bánt, miután megerősítették őket. A látélet felvétele előtt sokáig – 3 és 8 óra közötti időtartamig! – várakoztatták őket. Ez idő alatt mindannyiuknak azt javasolták, hogy tisztálkodjanak, és ezzel a fizikai bizonyíték egy része természetesen megsemmisült.

A megerősítés utáni elsősegélycsomagok számos rendőrőrsről hiányoznak. Ha vannak is – mert állítólag néhány helyen vannak azért –, kevés tiszt tudja, hogyan kell alkalmazni őket. Nem csoda, hogy egy olyan országban, ahol a nemi erőszakot alig tekintik bűncselekménynek, az Obarához hasonló gonosztevők szabadon garázdálkodhatnak.

A brit nagykövetség egyik munkatársa azt mondta, hogy már évekkel a Lucie Blackman-ügy előtt érkeztek a rendőrségre feljelentések Obara ügyében. Nem tudom, hogy ez tényleg így van-e; a Tokiói Rendőrkapitányság egyetlen illetékese sem lenne hajlandó megerősíteni ezt az információt. Az azonban bizonyos, hogy ha ezek a feljelentések csakugyan léteztek, és ha valaki komolyan vette volna őket, akkor nemcsak Obara vonult volna évekkel ezelőtt börtönbe, de Lucie Blackman még ma is élne.

Bankautomaták és emelőgépek

A Jomiuri székház harmadik emeletének egyik pihenőszobájában ébredtem, kimerült voltam és piszkos. Előző éjjel olyan sokáig bent maradtam, hogy lekéstem az utolsó hazafelé tartó vonatot.

A harmadik emeleten két pihenőszoba volt: az egyik a politikai és gazdasági újságíróké, a másik a belföldi hírek munkatársaié és a többi firkászé. A mi helyiségünkben mocskos matracok és babzsákpárnák heverték, a szoba szinte lángra kapott a szaunaszerű hőséget árasztó radiátoroktól. A hunyorgó exit felirat miatt nem volt sötét, és az ágy melletti telefonkészüléket mindig, még ha legédesebb álmunkból ébresztett is a csörgése, fel kellett vennünk. Mondanom sem kell, hogy a politikai újságírók szobája kellemesen sötét volt, szabályozható fűtéssel, új, kényelmes ágyakkal, és nem volt benne telefon.

Miután felkászálódtem a matracról, megborotválkoztam, beugrottam a céges autóba, és elindultam Szaitama felé. Korábbi állomáshelyemen az elmúlt egy évben 57 bankautomatát raboltak ki, és erről a rablássorozatról kellett cikket írnom. A rablások forgatókönyve szinte mindig ugyanaz volt: a rablók betörtek egy külvárosi építkezésre vagy építőipari cég székhelyére, ahonnan meglovasítottak egy markológépet. Ha éppen villástargoncát találtak, azt vitték el, a célnak ugyanis az is megfelelt, sőt ellopni is könnyebb volt. Kiválasztottak egy automatát, kitepték a földből az egész szerkezetet, és elvitték egy elhagyatott helyre, ahol széttörték és eltávolították a széfet, majd a maradékot átrakták egy másik kocsiba, és köddé váltak. Az egész akció általában nem tartott tovább 4 percnél. A rendőrség átlagos reakcióideje a riasztást követően 6 perc, így a rablóknak meglehetősen gyorsnak kellett lenniük. Az esetek felében nem is tudták időben kivenni a széfet, és kénytelen-kelletlen hátrahagyták a zsákmányt.

Beszéltem Scotland Yardosokkal, akik az 1990-es évek végén hasonló rablássorozat ügyében nyomoztak. A brit rendőrség azt javasolta a bankoknak, hogy az automatákat csavarozzák a földhöz. Ez megoldotta a problémát. A csavarozás ugyan nem állította meg a markológépeket, de tovább tartott kitépni a szerkezetet a földből, vagyis a rendőrök időt nyertek. Hasonlóan jó megoldás lehetett volna, ha tintapatronokat helyeznek a bankautomatába. Amikor a szerkezet megrázkódik vagy a földhöz csapódik, a tinta kifolyik, és összefestékezi a bankjegyeket. Japánban azonban a bankok biztosítást kötöttek az ATM-jeikre, így a rablások során egyetlen jen veszteségük sem keletkezett. A bankok szívesebben fizették a biztosítást, minthogy költséges eljárással megerősítsék a szerkezetek rögzítését. Ami a tintás megoldást illeti, azt a nemzeti bank vétőzta meg, mert nem akarták új bankjegyekre cserélni a festékekkel szennyezetteket. Így már megint a zsarukon csattant az ostor.

Először beugrottam a szaitamai rendőrség épületébe, hogy megkérdezzem az illetékeseket a környéken történt hét bankautomata-rablással kapcsolatban. A rendőrségen zömmel most is ugyanazok a zsaruk dolgoztak, akiket tíz évvel korábbról már ismertem, úgyhogy minden kérdésemre könnyen választ kaptam. Bizonyos értelemben sosem veszítettük el szem elől egymást, hiszen az elmúlt tíz évben mindig küldtem nekik újévi üdvözlőlapot. Japánban az újévi képeslapküldés valóságos népszokás. Aki nem teszi, azt kiveti magából a társadalom. Bár nekem az egész az idegeimre ment, minden decemberben szorgosan lekörmöltem néhány száz üdvözlőlapot, hogy az emberek tudják, merre járok, mit csinállok, és mekkorát nőtt Beni.

A hetedik emeleten azonnal belefutottam a vasúti rendőrség egyik volt vezetőjébe.

– Jake, köszönöm az újévi lapot! – rikkantotta. – A kisfiad igazi huszárrá cseperedett!

Inkább nem világosítottam fel, hogy a szóban forgó kishusár tulajdonképpen lány.

Amíg végigmentem a folyosón, csak úgy röpködött a sok „hello”, az „Isten hozott”, a „de rég nem láttalak”. Úgy éreztem, mintha néhány percre saját rajongói klubom alakult volna. Ezután átmentem Csibához, aki korábban a Szervezett Bűnözés Elleni Akciócsoport feje volt, és most a Bűnmegelőzési Központot vezette. Saját irodája volt nagy íróasztallal, két fotellel és egy márványasztallal, amin kristály hamutartó és kristályokkal kirakott öngyújtó hevert. Csiba ráadásul az épületen belül is dohányozhatott: ennél többre a szaitamai rendőrség berkeiben aligha vihette valaki.

Csiba melegen üdvözölt. Elmesélte, hogy a bankautomata-fosztogatók dolgát jelentősen

megkönnyíti, hogy Japánban a legtöbb haszongépjármű generikus kulccsal működtethető. Ha valaki már egyszer bejutott egy telepre, egy szempillantás alatt ellophatja a járműveket, hiszen nem kell kulcsokat keresgélnie. Még a különböző gyártók járművei is ugyanazzal a kulccsal működnek. A lopott járműveket a legtöbbször csak kölcsönveszik, majd otthagyják, ezért senki nem akarja magára vállalni a zárcsere tetemes költségét.

Csiba és én átsétáltunk a szomszéd szobába, hogy váltsunk néhány szót Josimurával, a Tulajdon Elleni Bűncselekmények Osztályának vezetőjével. Helyettese, Kohata azelőtt az omijai rendőrségen volt rendőrfőnök-helyettes, mindkettejüket ismertem korábbról. Felkerekedtünk, hogy a sarki étteremben együnk egy tányér rizses angolnát, és néhány szót váltsunk egymással. A családomról kérdezgettek. Amikor fényképen megmutattam nekik a kislányomat és a feleségemet, leesett az álluk. Szunaó a modern japán felfogás szerint nagyon szépnek számít; nem hitték, hogy egy ilyen nőnek bármi köze lehet hozzám. Aztán eljátszottuk a szokásos udvariaskodó játékot, hogy ki állja a cechet; reméltem, hogy én nyerek, és a nagyvonalúságomat valami szaftos információval hálálják majd meg. Sajnos alulmaradtam, mert Csiba már akkor fizetett a tulajnak, amikor az étel még meg sem érkezett.

Kohata, aki külsőleg kiköpött John Malkovich (csak több hajjal), a bankautomata-fosztogatás és lakásbetörés legújabb trendjeiről beszélt. A Japánban elkövetett rablások legújabb sztárjai a kínaiak, akiknek, mint kiderült, páratlan képességük van a zárok feltörésére. A japán zárat egyébként nem túl nehéz felnyitni, azonban az utóbbi időkben egyre több helyen szereltek fel erősebb zárat, így a rablók is új eszközökhöz folyamodtak: fúróval, a zár elfordítására szolgáló dugóhúzóval és Hello Kitty-matricákkal dolgoznak. Hogy mire jó a matrica? Leragasztják vele a feltört zárat, hogy amíg odabent garázdálkodnak, az arra járók ne vegyék észre, hogy nem stimmel valami.

Ezután Josikavába, a Szaitama prefektúra keleti részébe utaztam, hogy egy hatalmas építkezők áruháza mellett megnézzem a legutóbbi bankautomata-fosztogatás helyszínét. Megpróbáltam szemtanúkat keresni, de mindenki rám vágta az ajtót, mert újságírókkal nem akartak beszélni. Déj vü érzés volt: vannak dolgok, amik sohasem változnak. Egy nő még arra is panaszkodott, hogy amikor legutóbb meghosszabbította a Jomiuri-előfizetését, mosóport kapott ajándékba, amivel torkig van, inkább mozijegyet szeretne.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy miért éppen ezt az automatát rabolták ki. A bankomat úgy árválkodott a parkoló szélén, a buszmegálló közelében, mint egy félretolt szemetes konténer: a markológép játszi könnyedséggel elvihette onnan. Közelebbről is szemügyre vettem a helyszínt. Látszott, hogy a szerkezetet három helyen is a talajhoz rögzítették, de csupán vékony fémcsavarokkal. A rablók zsákmánya mintegy 6 millió jen lehetett.

Az út túlsó felén végül sikerült találnom egy szemtanút. Miután megmutattam neki a névjegyemet, a fényképes igazolványomat és a céges *Jomiuri*-brosúra rólam szóló cikkét, az apró termetű Isikava asszony hajlandó volt kinyitni az ajtót. A következőket mesélte:

– Egyszer csak óriási robajt hallottam. Olyan volt, mintha földrengés lenne: bumm-bumm-bumm! Éreztem, ahogy megremeg a föld. Aztán eszembe jutott, hogy az út mellett építkeznek, és arra gondoltam, hogy ma biztosan nagyon, nagyon korán kezdik a munkát. De aztán folytatódott a dörgés, úgyhogy a férjem odament az ablakhoz, hogy megnézzé, mi folyik itt. Én is kinéztem, és láttam, hogy

két férfi egy markológéppel ügyködik. A földhöz csapdosták azt az izét, a szerkentyűt, és darabokra törték. A férjem azonnal tárcsázta a rendőrséget. Persze mire kiértek, már csak egy nagy kupac vas volt ott, elvitték a széfet egy nagy kombi autóval, a rendőrök meg bottal üthették a nyomukat.

Én úgy meglepődtem, hogy szóhoz se jutottam, de a férjem mindennap olvassa az újságot – nem a *Jomiurit* vesszük, ne haragudjon –, és ő már hallott ezekről a rablásokról. Épp a múlt héten mondja nekem, hogy „te anya, szerintem csak idő kérdése, és ezt a masinát is elviszik az út túloldaláról”. És látja, tényleg elvitték! Szerintem a bűnözők nagyon agyafúrtak voltak, vagy nagyon nagy szerencsésük volt, mert az utcában mindenki azt hitte, hogy építkeznek, ezért elég lassan hívtuk a rendőrséget.

Színes beszámoló, jól idézhető, gondoltam.

Ezután elmentem a josikavai rendőrségre. A rendőrfőnököt jól ismertem, azelőtt a második legfontosabb ember volt a szaitamai gyilkosságiaknál. Üdvözöltük egymást, és rögtön sajnálkozni kezdett, hogy a rablás éppen az ő környékén történt. A rendőrség korábban 15 bankautomatát azonosított, amelyek különösen ki vannak téve a bankomat-fosztogatás veszélyének, ez a készülék azonban nem szerepelt a listán. Ráadásul a rablás időpontjában a rendőrök a körzet másik felében tartózkodtak. Tény, hogy a josikavai rendőrség közel 80 km²-ért, két nagyobb és egy kisebb városért felel, így nem meglepő, ha a rendőrhiány miatt egyes rablók olajra lépnek – a főnök nem is érezte túl jól magát a bőrében.

Arra gondoltam, ha már úgyis Szaitamában vagyok, kihasználom az alkalmat, és meglátogatom Szekigucsi csant és családját. Felhívtam Szekigucsit a hírrel, a sofőrnek elmagyaráztam az útirányt, és útnak indultunk Észak-Szaitama felé. Ez a vidék annyira elhagyatott, hogy a mai napig vannak iskolái, amelyeknek időnként vaddisznók kóborolnak az udvarában. Már tíz éve, hogy kezdő újságíróként Szaitamában dolgoztam, de Szekigucsit azóta is mentoromnak tekintetem. A családja úgy várt, mintha rég nem látott rokon lennék, és én is örültem, hogy újra láthatom őket.

Este hét körül értem a házhoz. Úgy éreztem magam, mintha visszaröppentem volna a régi időkbe: a család melegen fogadott, Szekigucsi szan és a felesége majd kibújtak a bőrükből. A két lányuk sokat nőtt, és már kijárták az általános iskolát.

Bár nem sokkal korábban rákot állapítottak meg nála, Szekigucsi boldog volt, mert újra valódi nyomozómunkát végezhetett. A felesége, ugyanúgy mint régen, elém rakott némi gyorskaját. Juki csan és a húga feltétlenül nekem akartak ajándékozni egy óriási Hello Kittys párnát, hogy elvigyem Beninek. Vidámak voltunk, eszegettünk, a munkáról beszélgettünk. Szekigucsi elmondta, mi történt az utolsó ügye során: a nyomozás a kormányzót is érintette, ezért politikai okokból leállították, Szekigucsit pedig lefokozták. Hiába, vannak dolgok, amik sohasem változnak.

Egyetlen szál cigarettát sem szívtunk el aznap éjjel. Szekigucsi éppen leszokóban volt.

Fél 11-re értem vissza Tokióba. Onnan egyenesen Edogavába mentem, ahol egy hulladékfeldolgozó vállalkozás Észak-Koreából disszidált vezetőjével volt találkozóim.

A japánok a háború alatt gyarmatosították Koreát, és rengeteg koreait hurcoltak Japánba kényszermunkásként, akik közül sokan ott is ragadtak. A kisebbségi közösség később két részre oszlott: egyesek Dél-Koreát támogatták, mások Észak-Koreának fogadtak hűséget. Az észak-koreai japánoknak saját iskoláik és saját kisebbségi önkormányzatuk volt, utóbbi munkájában interjúalanyom is részt vett.

Észak-Korea húsz évvel ezelőtt japán állampolgárokat rabolt el, az egyiküket épp akkor, amikor egyszerűen a tengerparton sétált. Utóbb arra kényszerítették őket, hogy észak-koreai kémeket tanítsanak japánul. Soha nem engedték őket szabadon. Miután ezt Észak-Korea elismerte, képzelhető, hogy a Japánban élő észak-koreaiak élete nem volt leányálom. Ez az ember azért egyezett bele az interjúba, mert a Japánban élő észak-koreaiak helyzetéről és az észak-koreai kormányzat iránti lojalitásuk okáról akart beszélni.

Volt idő, amikor sok koreai határozott úgy, hogy visszatér Észak-Koreába, és támogatja az ország újjáépítését. Interjúalanyom nővére is csatlakozott a repatriálókhoz. Mire kiderült, hogy a munkások paradicsoma valójában maga a földi pokol, nem engedték többé haza, és a családjának váltságdíjat kellett fizetnie Észak-Korea iránti feltétlen támogatás formájában. Nem ők voltak az egyetlen ilyen család.

Amikor beszélgetőtársam rátért az észak-koreai kormány Japánban folytatott üzelmeire, beszélgetésünket egy keménykötésű fiatalember megjelenése szakította félbe, akivel interjúalanyom hangos és hevesen gesztikuláló koreai nyelvű társalgásba kezdett. A fiatalemberben a Jamagucsi-gumi Jamaken nevű csoportjának ifjú vezetőjét ismertem fel. Akkoriban sok rajongói magazin jelent meg a jakuzáról, és rendőrségi riporterként rendszeresen olvastam néhányat. A fiatalember arcát is ott láttam. Bár a beszélgetésből egy szót sem értettem, készségesen elmagyarázták, hogy egy múlt heti gyilkossági kísérletről volt szó.

Az történt, hogy két bukósisakos alak berontott egy bárba, és tüzet nyitott a Szumijosi-kai egyik volt vezetőjére. A merénylők pancsernek bizonyultak, mert bár öten meghaltak (köztük három ártatlan vendég), a célpontjuknak haja szála sem görbült. Ez annyira felhergelte a rendőrséget, hogy elhatározták, lecsapnak a Szumijosi-kaira. A jakuza megpróbálta lenyugtatni a rendőrséget, de nem sok sikerrel. Tálcán felkínálták egy balfácán fejét, akiről azt állították, ő volt az egyik elkövető, de a sztori nem volt túl hiteles.

A fiatal jakuza nekem elmondta az igazi gyilkos nevét. Bár tulajdonképpen nem az én feladatomban volt, továbbadtam a nevet a *Jomiurinak* és egy ismerős zsarunak.

11 óra körül egy bárban találkoztam egy másik jakuzával is, ezúttal a Kokuszui-kai egyik tagjával. Az illetőből megpróbáltam kiszedni néhány infót a bankomat-fosztogatások kapcsán: kifizettem az italokat, és a kezébe nyomtam néhány első sorba szóló jegyet egy profi bokszeccsre.

Éjfél körül értem haza. Szunaó és Beni aludt. Elmosogattam, lezuhanyoztam, majd végre leheveredtem a futonra, és elaludtam.

Az elmúlás virágai

A japán nyelv olyan kifinomult és költői szavakkal festi le a szomorúságot, hogy némelyiket szinte lehetetlen más nyelvre lefordítani.

A *szecunai* szót rendszerint szomorúságnak szokták fordítani, de ezt az érzést pontosabb lenne mély szorongásként lefesteni, amikor az ember mellkasa úgy összeszorul, hogy lélegezni is alig tud, és fizikailag is érzi a gyötrő fájdalmat. A *jaruszenai* azt a mély gyászt vagy magányt jelöli, amitől nem tudunk megszabadulni, akárhogy is igyekszünk.

Ahogy múlik az idő, a fájdalmas események lassan a múlt ködfátylába vesznek. Csak néha bukkan fel a súlyos emlék; ez a *jaruszenai*, ami sohasem múlik el, legfeljebb időről időre belepi a felejtés homálya.

Jumedzsi Takehisza írt egy gyönyörű gyermekdalt, a címe „Az esti kankalin”. Ez a sárga, olykor fehér virág kizárólag az éjjeli órákban nyílik, reggelre pirossá válik, majd elhervad. A dalt szinte lehetetlen lefordítani, hiszen sejtelmes képei attól igazán sokatmondóak, ami a dalban nincs is benne. A fordítás egyúttal értelmezés is; következzen az, amit én érzek benne.

*Éled az életed, vársz, vársz és vársz,
De akire vársz, talán nem jön el soha.
Ez a véget nem érő örök szomorúság
Olyan, akár a kankalin hervadása.
Ma éjjel talán még a hold sem kúszik
Sápadt arcával a felhős, sötét égre.*

Az ember időről időre talál valakit, aki munkájában vagy magánéletében a gondjaiba veszi. Sokaknak mondhatnék köszönetet azért, mert megtanították, milyen a jó újságíró. Visszatekintve úgy tűnik, mintha az emberek olykor kóbor kutyaként tekintettek volna rám, akit be kell fogadni. Amikor először kerültem a sakaibura, Mami Hamaja volt, aki a szárnyai alá vett. Hamaja szintén rendőrségi riporterként dolgozott, és amikor a Negyedik Körzetbe kerültem, ő volt az egyetlen, akitől tényleg hasznos tanácsokat kaptam. Nem tudom, miért alakult ki köztünk ilyen jó kapcsolat – talán mert mindketten kisebbséghez tartoztunk: én gaidzsin voltam, ő nő. 2000 elejétől kezdve sokat dolgoztunk együtt, és egy kicsit mindig úgy gondoltam rá, mintha a nővérem lenne.

Hamaja Vilmára hasonlított a *Frédi és Béni* rajzfilmsorozatból: keskeny keretes, vékony lencsájú szemüveget hordott, haját Beatles-frizurásra vágta, és az orra kerek volt. Rendszerint nem szoknyát, hanem nadrágot és galléros inget viselt, ami férfias megjelenést kölcsönzött neki. Szigorú volt, és az országos hírekkel foglalkozó többi nőhöz hasonlóan nagyon keményen dolgozott. 2003-ban az osztály 100 újságírója között mindössze 6-7 nő akadt, ami a szerkesztőségnek határozottan macsó jelleget adott. Ezeknek a nőknek a szakmai boldogulás érdekében ugyanolyan kőkeményen kellett dolgozniuk, mint a férfiaknak, társasági összejövetelek során ugyanannyit ittak, és soha nem panaszkodhattak. Sok

szempontból nehezebb volt az életük, mint a férfiaknak.

Barátságomat Hamajával egy telefonhívás pecsételte meg.

Aznap nappalos voltam, ami azt jelentette, hogy kilenc órán keresztül ültem a szerkesztőségi telefon mellett – ha valami érdekes történt, nekem kellett riadót fűjnom, és az embereinket a helyszínre küldenem. Akkoriban tartalékos újságíró voltam, ami elit munkának számított: váratlan események idején minket vetettekbe, de szabad kezet kaptunk, hogy uborkaszazon idején bármiről írjunk, amit érdekesnek találtunk. A „Romló közbiztonságunk” című cikksorozatnak is felelős szerkesztője voltam, ami arról szólt, milyen drámaian romlanak a japán bűnözési statisztikák. Bár nemzetközi mércével mérve a japán bűnözés mértéke továbbra is nevetségesen alacsony volt, különösen az erőszakos bűncselekmények terén, a rendőrség felderítési rátája évtizedes mélypontra zuhant. Ez a téma óriási érdeklődésre tartott számot.

Egy szó mint száz, csendesen folydogált a nap, semmi különös esemény nem közelgett a láthatáron. Egyszer csak megcsörrent a telefon. A vonal túlsó végén egy mérges Jomiuri Giants-szurkoló jelentkezett, aki a csapat edzőjét szidta. Elmagyaráztam neki, hogy mi hírszerkesztők vagyunk, sem a sportrovathoz, sem a Jomiuri Giants vezetőségéhez nincs közünk. Javasoltam, hogy próbálkozzon náluk.

Megmondta a nevét, és követelte, hogy én is mutakozzam be.

– Természetesen, uram. A nevem Dzsej-ku A-de-ru-szu-te-in – mondtam a japánok számára is emészthető módon.

A hívó nem hitt a fülének.

– Maga szórakozik velem? Ki az ördög maga? Többször is elismételtem a nevemet.

– Jake Adelstein. A *Jomiuri* újságírója vagyok, külföldi.

– Maga nem külföldi! – kiabálta. – Maga valami robot, amit betanítottak, hogy átverje és lerázza a telefonálókat!

– Biztosíthatom, hogy nem vagyok robot. Ember vagyok, bár nem japán.

– Még hogy külföldi! Nem csoda, hogy nem érti, mit beszélek. Küldjön valaki mást a telefonhoz!

Hamaja volt az egyetlen kolléga, aki rajtam kívül bent volt. Kérdőn néztem rá. Bólintott, és odaadtam neki a hallgatót.

– Jó napot kívánok, a nevem Hamaja. Miben segíthetek? Attól tartok, Jake kollégám már megválaszolta a kérdését.

A telefonáló tajtékozott a dühtől.

– Előbb egy gaidzsin, most meg egy nő?! Hívjanak egy rendes férfit a telefonhoz!

– Sajnálom – mondta Hamaja lefegyverzően kedves hangon –, a szerkesztőségben ma csupán

külföldiek és nők dolgoznak. Vagy külföldi nők. Attól tartok, egyikünk sem tud önnek segíteni.

Azzal lerakta a kagylót.

Bírtam Hamáját.

Ha befejeztem egy ügyet, és megírtam belőle a cikkemet, Hamaja sokszor átnézte a végeredményt, és ellátott néhány jó tanáccsal. A hírek és az analitikus, feltáró jellegű írások különböző újságírói módszereket igényeltek, és a megfelelő stílus megtalálása olykor nem volt könnyű.

Hamajának csillogó, szarkasztikus humora volt, és állandóan tréfálkozott. Rajtam főleg, rettenetesnek talált étkezési szokásaim miatt élcelődött, de ez cseppet sem volt bántó. Talán nem volt kifejezetten gyönyörű nő, de egyike volt azon keveseknek, akiket az ember egyre szebbnek lát, ahogy múlik az idő.

Együtt dolgoztunk abban a csapatban is, ami az információtechnológiai hírekkel foglalkozott. Az IT-forradalom robbanásszerű sebességgel zajlott Japánban: internet, hackelés, számítógépes vírus voltak a korszak hívószavai. A csapat tudományos, gazdasági és üzleti újságírókból állt. Én magam az információtechnológia és a bűnözés határterületét, a vírusokat, a hackereket, a DOS-támadásokat, az internetes csalásokat, az illegális netes kereskedelmet, a gyermekpornográfiát, a jakuza webes jelenlétét és a feltöltőkártyás telefonokkal való visszaélést kaptam feladatul.

Nagy komputerrajongó hírében álltam, teljes joggal. Mindent, amit a számítástechnikáról tudtam, magamtól sajátítottam el. Az első számítógépem egy Macintosh volt, de később Windowsra váltottam. Egy időben megszállottja voltam a lövöldözős játékoknak, és azért kezdtem a technika iránt érdeklődni, hogy minél jobb felbontásban és sebességgel élvezhessem ezeket. A motivációm talán kevésbé dicséretes érdeklődésből fakadt, de mindenképpen jó célhoz vezetett.

Hamáját röviddel utánam helyezték az IT-szekcióhoz. Még az emailezéshez is alig értett, és hirtelen abban a helyzetben találtam magam, hogy a tanáromat tanítom. Hamaja azonban ügyes diák volt, és a szerepcsere semmiféle gondot sem okozott számomra. Kölcsönadtam neki néhány könyvet, elmagyaráltam a bonyolultabb kifejezéseket, megmutattam, hogyan működik a böngésző, beállítottam a könyvjelzőit – cserébe ő elolvasta a cikkeimet, kijavította a nyelvi hibáimat, és tett néhány javító szándékú megjegyzést. Ha kellett, a főnökeinkkel szemben is megvédett.

Amikor 2000. szeptember 17-én a feleségem felhívott a hírrel, hogy Beni bármelyik pillanatban megszülethet, Hamaja szó szerint kidobott az irodából azzal a felkiáltással, hogy majd ő befejezi a félkész cikkemet.

A kislányom születésekor kaptam két szabadnapot. Egy hét múlva az egyik kollégának egy klónozásról szóló cikk illusztrációja gyanánt szüksége volt egy csecsemőfotóra. Hamaja azonnal figyelmébe ajánlotta Benit.

– Jake, zseniális start lenne a kis örökmozgónak! Ráadásul amúgy is szeretném látni a kicsit. Kimegyünk hozzátok a fotóssal.

Beültünk egy taxiba a *Jomiuri* egyik fényképészével, és a Szaitama prefektúrába siettünk, ahol Szunaó éppen az édesanyjánál időzött. Hamaja csodálatosan viselkedett a kislánnyal. Amikor Szunaó a kezébe nyomta, úgy mosolygott, mint korábban soha. Szinte ragyogott.

Hamaja a többi női újságíróhoz hasonlóan sok áldozatot hozott a munkájáért. Nem ment férjhez, és már túl volt azon a koron, amikor biztonságosan gyermekvállalásra adhatta volna a fejét. Talán arra sem lett volna ideje, hogy valakivel megismerkedjen, és randizni kezdjen.

Beni elsírta magát, a fotós pedig kattogtatni kezdte a gépét. Másnap Beni képe a *Jomiuri* címlapján jelent meg egy montázs részeként, „Klónozás: Létrehozható-e egy emberfeletti faj?” címmel.

Hamaja ebből a lapszámból 28 példányt helyezett az íróasztalomra. Ezt az újságot a mai napig őrzöm, az egyik legszebb emlékem.

A japán újságok és talán a japán magánszféra és közigazgatás nagy problémája, hogy a munkavállalók ritkán végzik ugyanazt a munkát hosszabb időn át. A dolgozókat állandóan új pozíciókba helyezik, és a változtatásnak sokszor pusztán maga a változtatás a célja. Ez viszont megszakítja a munka folyamatosságát, és lehetetlenné teszi, hogy az újságíró specializálódjon valamely szakterületre. A cikkek általában név nélkül jelennek meg, és ez sem ösztönzi arra az újságírót, hogy igyekezzen egy adott téma szakértőjévé válni.

Hamaja rendkívül járatos volt a szellemileg sérült emberek ügyeiben, és számos olyan esettel foglalkozott, amikor szellemi fogyatékosok bűncselekményt követtek el. A sérült emberek jogainak lelkes szószólója volt. Ez Japánban szintén nem jellemző, ugyanis az ország a szociális integráció terén még mindig mérföldekekkel jár a nyugati világ mögött.

A '90-es évek végén a szellemileg sérültekkel való bánásmódról kialakult vita tematizálta a közbeszédet. Sokan amellet kardoskodtak, hogy a hatóságokat szélesebb jogkörrel kell felruházni, és lehetővé kell tenni, hogy a fogyatékosokat könnyített eljárás keretében zárhassák őrzött helyre.

A heves vitát kiváltó esemény 1999. július 23-án történt, amikor egy szellemileg sérült férfi eltérített egy, a Tokiói Haneda Nemzetközi Repülőtérrel induló Japán Airlines járatot, és megkéselte a kapitányt. A letartóztatását követően megoszlottak a vélemények arról, hogy szabad-e a nevét nyilvánosságra hozni. Minthogy mentális betegségben szenvedett, és emiatt korábban kórházban ápolták, a legtöbb újság nem nyomtatta ki a nevét. 1999. július 27-én azonban a *Szankei Sinbun*, a legkonzervatívabb japán napilap nevére nevezte az illetőt.

Az ügyészség az eljárás megindítása előtt nem végeztetett beszámíthatósági vizsgálatot, ami azt az üzenetet hordozta magában, hogy az ügyészi vélemény szerint a férfi felelősségre vonható a tetteiért. Augusztus 10-én még a Nihon televízióban, a *Jomiuri* testvéradóján is elhangzott a férfi neve.

Amikor hivatalosan vádat emeltek ellene, már majdnem minden hírügynökség világgá kürtölte a

nevét. Pszichológiai zavarain és kórtörténetén a hírcsatornák élvezettel csámcsogtak.

Hamaja ellenezte a férfi nevének nyilvánosságra hozatalát, és egyáltalán nem értett egyet azzal, ahogyan a történeteket tálalták a médiában.

– Szomorú ez a csordaszellem, ami a sajtóorgánumokban megjelenik – mondta egy augusztusi napon, amikor együtt ebédeltünk. –Mintha minden újságíró azt sugallná, hogy a mentálisan sérült embereket csak egy hajszál választja el attól, hogy valami szörnyűséget kövessenek el.

Bevallom, kezdetben nem értettem vele egyet. Nem sokkal korábban még rendőrségi ügyekkel foglalkoztam, és nyilván hasonlóan gondolkodtam, mint egy zsaru: a bűnözőket meg kell büntetni, nem a rehabilitációjukkal kísérletezgetni. A mentális betegségeket csak azért találják ki agyafúrt gonosztevők, hogy ezzel biztosítsák a büntethetlenségüket.

Amikor azonban Hamaja elmesélte a gépeltérítő férfi előtörténetét, és elmondta, hogy az utóbbi időben milyen nyomás alatt állnak a japán elmegyógyintézetek, elkezdtem az ő szemével látni.

Az egész japán média, beleértve engem is, elkövette azt a hibát, hogy kiragadott egyetlen bűnesetet, amiből általános következtetéseket vont le. Azt hittük, a mentális betegség elválaszthatatlan a bűnelkövetéstől. A legújabb hírek csak rátettek egy lapáttal a szellemi sérülteket sújtó előítéletekre, és erősítették a diszkriminációt.

A közvélemény és a sajtó azonban nem óhajtott szembenézni a problémával. Hamaja viszont túlságosan gerinces újságíró volt ahhoz, hogy megváltoztassa a cikkeit, és igazodjon a cég kimondatlan elvárásaihoz.

Ennek következtében az a vélemény terjedt el róla, hogy bajkeverő, és radikális elveket vall. Voltak, akik azt mondták, ugyanolyan bolond, mint azok, akiknek az érdekében fellép. Mindez egyre jobban megnehezítette az életét.

2001. június 8-án Takuma Mamoru, egy 37 éves férfi behatolt az oszakai egyetemhez tartozó Ikeda Általános Iskolába, és megkéselt 23 gyermeket, akik közül 8 életét vesztette. Takumát mentálisan sérültnek gondolták, de a nyomozás során kiderült, hogy tettét előre eltervezte, és szándékosan színlelt szellemi fogyatékossgot, hogy ne ítéljék börtönbüntetésre. A mentális problémák és a bűntények kapcsolatát ez az eset látszólag ismét megerősítette. Hamaja viszont továbbra is úgy vélte, hogy erről a *Jomiurinak* nem szabad írnia, és az esetből nem szabad általánosításokat levonni arra vonatkozólag, hogy a mentális betegségeket egyesek a büntetés elkerülésére használják fel. Ez a józan vélemény a szerkesztőségen belül cseppet sem józan reakciókat szült.

Hamaja írásai több szerkesztőnek nem tetszettek. Véleményét, szenvedélyességét nyílt lazításnak tekintették.

Szeptember 12-én egy szerkesztőségi ülésen bejelentették, hogy Hamaját elbocsátják az országos hírek osztályáról, és a személyzeti osztályra kerül. Az osztályvezető, Kikucsi augusztus 29-én kérte az áthelyezést. Hamaja elbúcsúzatott ugyan a kollégáitól, de amikor elköszönt, a hangja olyan rekedt és fátyolos volt, hogy alig értettük, amit mond.

Nem is tudom, miért szeretik az újságírók az országos hírek osztályát. Olyan lenne, mint egy rossz házasság, amit tíz hasztalan elvesztegetett év után már nem szívesen hagy veszni az ember? Tény, hogy senki sem szereti azt érezni, hogy az ideje pocsékba ment. De az is lehet, hogy sokaknak az országos hírek jelentik a legtöbbet, amit egy újságíró elérhet, és néhányunk talán annyira azonosul a munkájával, hogy ezért él, és csak ezért kel fel reggel az ágyból.

Elbocsátásának estéjén elvittem Hamaját egy aojamai olasz étterembe. Elmondta, hogy a főnöke már egy hónappal korábban felhívta, és azt ajánlotta neki, hogy a nagy *Jomiuri* helyett dolgozzon a *Jomiuri Weeklynél* Hamaja akkor azzal utasította vissza az ajánlatot, hogy ha elmegy, a szerkesztőségben nem marad senki, aki a szellemi és testi fogyatékosok problémáival foglalkozna. A főnök nem örült a válasznak, nyilvánvalóan engedetlenségnek tekintette.

A szerkesztőségi ülés előtt újra magához hívatta Hamaját, és kerek perec megmondta neki, hogy áthelyezteti a személyzeti osztályra. Ha ezt a döntést nem fogadja el, vagy önként távozik, vagy kirúgják a cégtől. Újságíróként a *Jomiurinál* soha többet nem fog dolgozni. Vita nincs.

Ezzel köszönés nélkül ajtót mutatott neki.

Hamaja nem kapott magyarázatot az elbocsátására. Nekem az volt az érzésem, hogy valaki szándékosan akarhatta elválni a karrierjét. Ahogy az étteremben ültünk, magába roskadva ismételte, hogy soha többet nem írhat cikkeket. Úgy sírt, mint a záporosó. A fejét a vállamra hajtotta, én pedig türelmesen vártam, hogy felszáradjanak a könnyei.

Azt hiszem, ez jót tett neki.

– Tudod, hogy milyen a főnök, de ő sem fog örökké itt dolgozni. Ha türelmesen vársz, egy nap visszajöhetsz – mondtam gyengéden. – Jó riporter vagy, szükség van rád. Idő kérdése az egész.

Megkérdezte, ezt komolyan gondolom-e. Nem gondoltam komolyan, de nem mondtam meg neki az igazat. Félttem, hogy tényleg soha többet nem írhat cikkeket. Talán azt kellett volna tanácsolnom, hogy hagyja a pokolba a *Jomiurit*, és próbáljon szerencsét egy olyan újságnál, ahol értékelik. Nem tudom. De mindannyiunknak szükségünk van reményre.

A *Jomiurinál* nem mindig könnyű kapcsolatot tartani a kollégákkal. Hiába dolgoztunk ugyanannál az újságnál, rendőrségi újságíróként a szerkesztőségi munkatársakat is alig ismertem. A Tokiói Rendőrkapitányság épületében dolgoztam, ettem, aludtam. A szerkesztőség mintha egy másik bolygó lett volna. Most, hogy Hamaja a szerkesztőségbe sem járt be, még nehezebben tudtam kapcsolatban maradni vele, de azért igyekeztem.

Az egyik nap a szerkesztőm vacsorát adott az otthonában, és a volt riportereket is meghívta. Körbeültük az asztalt, pletykálgodtunk, csevegtünk néhány órán át. Hamajával megbeszéltem, hogy néhány nap múlva elmegyünk kettesben vacsorázni, de annyi volt a munkám, hogy le kellett mondanom a találkozót. Csalódottnak tűnt, de megígértem, hogy pár nap múlva felhívom.

Amikor hívtam, nem vette fel a kagylót.

Néhány nappal később a céges könyvtárban kellett fénymásolnom valamit, és ha már arra jártam, a

szerkesztőségbe is beugrottam. Nem emlékszem a pontos dátumra. A szerkesztőség szokatlanul csendes volt, Kikucsi, a főnök az íróasztalánál tartott megbeszélést néhány rangidős szerkesztővel, de a hangjukat is alig hallottam. Amint beléptem a terembe, hogy igyak egy kávé, az egyik kolléganő megragadta a vállamat. Megfordultam. Izgatottnak tűnt, mintha szaftos titkot akarna súgni, még mosolygott is.

– Hello, mi a helyzet? – kérdeztem, és igyekeztem nem megégetni a nyelvemet a kávéval.

Közelebb hajolt, és a fülembe sustorgott.

– Hallottad, mi történt Hamajával? – kérdezte.

– Nem. Remélem, csupa jó. Visszajön hozzánk dolgozni?

– Tényleg nem tudod?

– Egy hete nem beszéltem vele. Tényleg nem tudom. Megházasodik? Bepasizott? Ne csigázz!

– Öngyilkos lett – mondta, és szinte kuncogott.

– Na ne hülyéskedj! Harakirit követett el, mert túl keserű kávé kapott az automatából?

– Nem, tényleg megölte magát.

– Micsoda?! Miről beszélsz?

– Állítólag felkötötte magát a lakásában. Ma találták meg a szülei a holttestet. Pár újságíró már fel is bukkant a pletykalapoktól, elkezdtek szimatolni. Vigyázz, nehogy kifecsegj valamit!

A döbbenettől meg sem tudtam szólalni. Úgy éreztem, mintha óriási ütést mértek volna a gyomorszájamra.

– Minden rendben?

A kolléganő legalább háromszor feltette a kérdést, mire válaszolni tudtam.

– Igen, azt hiszem. Köszönöm, hogy elmondtad.

– Bocs, azt hittem, már tudod.

– Nem, nem tudtam. Azért kösz.

Udvariasan szabadkozva kimentem a teremből, és rögtön befordultam a mosdóba. Az idegességtől öklendezni kezdtem.

Reméltem, hogy felhív valamelyik pletykalap, és elmondhatom nekik, hogy Hamaja nem öngyilkos lett, hanem a halálba kergették azzal a mondattal, hogy soha többé nem dolgozhat újságíróként. Egy komoly, elhivatott zurnaliszta számára ezek a szavak a halálos ítéletet jelentik.

A temetésére egy minden képzeletet felülmúlóan forró napon került sor. Későn érkeztem, és nem maradtam sokáig. Láttam, hogy Kikucsi is ott van, és bár nem hibáztathattam azért, ami történt, legszívesebben arcul ütöttem volna. Rá sem bírtam nézni. Abba sem mertem belegondolni, hogy barátként csődöt mondtam-e. Az utolsó hetekben annyit dolgoztam, hogy talán csak félig figyeltem arra, amit Hamaja mondott. Ha jobban figyelek, és hamarabb felhívom, minden másképpen alakulhatott volna.

Másnap az egyik kolléganőmmel a rendőrszékház menzáján ebédeltem, és elmeséltem neki a temetést. Ő is jó viszonyban volt Hamajával.

– Amikor idejöttem, Hamaja rengeteget segített – mondta. – Elmagyarázta, hogy mennek itt a dolgok, és mik az íratlan szabályok. Ő volt az egyik lelelkesebb és leleghivatottabb újságíró, akit valaha ismertem.

Én is egyetértettem vele.

– Kitűnő szakértője volt a környezetvédelemnek, a mentálhigiénés problémáknak és a hátrányos helyzetű embereknek – tettem hozzá. – A Környezetvédelmi Főfelügyelőség még levelet is küldött a temetésére, amit hangosan felolvastak.

A temetésen a legjobban az ragadott meg, hogy milyen rengeteg ember tűnt megtörtnek, szomorúnak Hamaja halála miatt. Nemcsak kitűnő újságíró volt, hanem nagyszerű ember is.

A kolléganőm helyeselt:

– Így van – mondta. – És a kemény munkáért cserébe azt kapta, hogy kipenderítették személyzetisnek. El sem tudod képzelni, milyen nehéz volt neki.

– Hogy érted?

– Ő is tudta magáról, hogy milyen jó újságíró. És a személyzeti osztályon azt kapta feladatul, hogy a felvételikén idealista fiatal nőket interjúztasson, és elmagyarázza nekik, milyen kiváló társaság is a *Jomiuri*. Én is ott voltam az egyik elbeszélgetésen, amit az újoncoknak tartottunk. Néhány lány nem is tudta, hogy Hamaja azelőtt újságíró volt. Azt hitték, valami középkorú HR-es nő.

A temetés utáni napon megnéztem a céges e-mail-postafiókomat, amit akkoriban ritkán tettem meg. Egy olvasatlan levél várt Hamajától.

Két nappal azelőtt küldte, hogy öngyilkos lett. Nem volt erőm, hogy elolvassam. Nem is akartam tudni, mi van benne. Azt hiszem, valahová elmentettem a számítógép merevlemezén, de nem azért, hogy valaha megnyissam.

Hogy mi a jaruszenai?

Az e-mail, amit nem olvastam el, és soha nem is fogok megnyitni. A rossz tanács, amit egy barátomnak adtam. A telefon, amit nem emeltem fel időben, és minden, ami ebből következett. A

jaruszenai a barát, akit talán meg tudtam volna menteni, de mire észbe kaptam, már késő volt.

Az uzsorahitelezés császára

Örültem, amikor otthagyhattam az IT-ügyeket, és újra visszamehettem az utcára. 2003. augusztus 1-jén 10 óra előtt 5 perccel új öltönyömben megjelentem a Tokiói Rendőrkapitányság épülete előtt. A szolgálatot teljesítő őr gyanakodva méregette az igazolványomat, aztán beengedett. A sajtószoja nem változott túl sokat. Ugyanaz a rendetlenség, ugyanazok a szorgalmas, fáradhatatlan méhecskék – csak néhány újságíró cserélődött ki.

A díványon Okubó szan, másként Harry Potter feküdt, aki becenevét dundi babaarcáról és kerek szemüvegéről kapta. Amikor beléptem, intett, felült a díványon, és egy fiatal újságíróval hozatott az automatából egy instant kávé.

– Üdv újra a fronton, Jake! – mondta. – Örülök, hogy épen és egészségesen visszatértél közénk. Látom, beengedett az őr.

– Hát igen – nevettem –, bár egy darabig nem voltam egészen biztos benne.

– Mi is aggódtunk, de tudtuk, hogy senki nem állhat az utadba – nevetett Okubó szan is. – Na jó. Csak hogy tudd: mostantól fogva Grimasszal dolgozol együtt, aki a közbiztonsági és szervezett bűnözéssel kapcsolatos hírekkel foglalkozik, és te leszel a segédje. Amikor visszajön, elmondja, mi a teendő.

– Oké. Melyik az íróasztalom?

Harry Potter elfintorodott.

– Sajnálom, Jake – mondta –, neked most nem jut íróasztal. De tiéd lehet a dívány – s azzal a fal melletti kanapéra mutatott. – Az a helyzet, hogy a Tokiói Rendőrkapitányságon belül átszervezést hajtottak végre, és létrehozták a Szervezett Bűnözés Elleni Irodát. Szükségünk lett még egy újságíróra, de nincs meg hozzá a helyünk. Remélem, megérted.

Hűségese japán munkavállalóként nem volt más választásom.

Annak viszont nagyon is örültem, hogy Maszami Muraival, azaz Grimasszal dolgozhatom.

Nemcsak kiváló újságíró volt, de remek humorérzéssel is rendelkezett, ami szintén nagy előny. Enyhén pöszén beszélt, rekedtes hangja volt, és olyan öblösen nevetett, hogy azt a szomszéd területben is meghallották. Nem volt csendes teremtés, az biztos.

Két évvel korábban, amikor egy kis szösszenetet írtam az isikavai hegyek nadrágszíjparcelláin végzett rizsaratóról, már dolgoztunk együtt. Grimasz akkoriban a helyi szerkesztőségben dolgozott, és amikor elhívtam, hogy tartson velem a hegyekbe aratni, az első szabadnapján a szavamon fogott. Nemcsak újságírónak volt jobb, a mezőgazdasági munka terén is ügyesebb volt nálam.

Úgy vettem észre, most örül, hogy újra lát, még ha öröme nem is volt teljes. Ahogy minden botcsinálta sinológus tudja, a japán társadalom alappillére a hierarchia. A társasági ranglétrán elvileg Grimasz előljárója voltam, de a Tokiói Rendőrkapitányság riportereinek mikrokozmoszában ő volt a fontosabb ember. Ez a finom különbség sokat számított, különösen ha azt is tekintetbe vesszük, hogy ő volt az egyetlen nő az osztályon.

Beszélgetésünk elején Grimasz Jake szánnak szólított, amivel egyértelműen tiszteletét fejezte ki. Hamarosan Jake kunra váltott, ami egyenlőséget, bizalmaskodást, de akár lenézést is sugallhatott. Az volt a benyomásom, hogy nem tudja, hogyan szólítson. Én mindvégig Grimasz csannak hívtam, ami bensőséges és cseppet sem tiszteletlen formula, bár mások számára modortalannak tűnhet. Végül azt javasoltam, hogy szólítson egyszerűen Jake-nek, ahogyan mindenki.

– De az tiszteletlenség lenne.

– Nekem ugyan nem.

– Rendben, Jake szan.

– Na jó. És most szeretnék körülnézni.

A második munkanapon éjjeli műszakban dolgoztam. Hajnali 2 óra tájt megpróbáltam ugyan aludni egy szemhunyasnyit, de nem állíthatom, hogy kipihentem magam. A Tokiói Rendőrkapitányság másnap reggel sajtótájékoztatót tartott, amin az egész országra kiterjedő uzsorakölcsön-hálózat vezetőjének letartóztatását jelentették be.

Mivel jól ismertem ezt a fajta bűncselekményt, szívesen foglalkoztam a témával. Grimasz előzőleg hónapokig dolgozott az ügyön, de minthogy nem volt bent az irodában, fel kellett derítenem az eset részleteit. Két dolog döbbsentett meg igazán: az egyik, hogy a letartóztatott uzsorás a Jamagucsi-gumi nagyágyúja volt, aki a befektetési, letéti és kamattörvény megsértésének gyanúja miatt körözési listán szerepelt, a másik, hogy nem a szervezett bűnözéssel foglalkozó osztály, hanem a rendőrség gazdaságvédelmi osztálya igyekezett felgöngyölíteni az ügyet.

Ahogy már említettem, a Jamagucsi-gumi a legfontosabb Japán három legnagyobb jakuzacsoportja közül, ráadásul egyben a legerőszakosabb is. A Jamagucsi-gumi sikeresen behatolt a tőzsdére és a pénzügyi szektorba; kiterjedtsége és módszerei alapján a szervezett bűnözés legsikeresebb vállalkozásának számít. Tagjai a végsőig lojálisak a szervezethez. Nem csoda, hiszen ha valakit azon kapnak, hogy meglopja a főnökét, annak többnyire levágják egy testrészét, de néha meg is ölik. A Jamagucsi-gumit kiterjedtségében és módszereiben sokan egy hipermarketlánchoz hasonlítják: mindenütt jelen van, és az egész piacot uralja. Saját pénzügyi osztállyal rendelkezik, és jó kapcsolatot ápol a politikusokkal, köztük egykori pénzügyminiszterekkel is.

Kadzsjama Szuszumu volt az uzsorakölcsönzés császára. Igazi mestere volt a szakmának: a Jamagucsi-gumi alá tartozó Gorjo-kai tagjaként a 2000-es évek elején egy közel ezer kirendeltséggel rendelkező uzsorakölcsön-hálózatot hozott létre.

Vállalkozása először is beszerezte a súlyosan eladósodott vagy bedőlt hitellel rendelkező polgárok listáját, akik a bankoktól már nem kaptak kölcsönt. A potenciális ügyfeleket a kor divatjának megfelelően személyes telefonhívások vagy e-mailek segítségével környékezték meg. Legális társaságokat hoztak létre, amelyek ügyfélkapcsolattal foglalkoztak, és tisztára mosták a befolyt jövedelmet. Aki betért egy ilyen üzletbe, aligha gondolta volna, hogy nem rendes pénzügyekkel van dolga. A pultnál csinos recepciós lány fogadta az ügyfelet. Olyanok is kölcsönhöz juthattak, akiknek senki más nem adott volna hitelt, igaz, jóval drágábban: a kamat itt legalább 10-szer, de akár 1250-szer is magasabb lehetett, mint amit a törvény engedélyezett.

Amint az ügyfél elmaradt a részletekkel, Kadzsijama emberei azonnal kopogtattak az ajtaján, és az ügyfélkezelés határozottabb módozatára váltottak: „Meg akarsz döglenni?”, „Te kretén állat, kicsináljuk a családot”, „Bemegyek hozzád, és kiverem belőled a pénzt” – fenyegetőztek.

A legtöbb esetben a pénzbehajtók nem váltották be a fenyegetést, de erre nem is volt szükség. Annyira kitartóak voltak az ügyfél megfélemlítésében, a házastárs zaklatásában, a munkahely hívogatásában, hogy néhányan öngyilkosságot követtek el.

Számomra nyilvánvaló volt, hogy Kadzsijama a jakuzához tartozik, de amikor megkérdeztem a Tokiói Rendőrkapitányság illetékes osztályvezetőjét, csak hímezett-hámozott, és nem adott egyértelmű választ. Azt mondta, hogy amióta hatályba lépett a szervezett bűnözés elleni törvény, a legtöbb jakuza már nem tünteti fel a névjegykártyáján a jakuzás kötődését, és akármennyire különösnek is tűnhet, emiatt sokkal nehezebb megállapítani, hogy valaki maffiózó-e.

Kadzsjama rengeteget keresett, akár jakuza volt, akár nem. A lakását havi 900 000 jenért bérelte. Bár letartóztatása óta a lakás üresen állt, a számlákat és a lakbért továbbra is fizették.

A sajtótájékoztatóval egy időben a rendőrség egész Japánban átkutatta Kadzsijama irodáit és üzleteit. Úgy tűnt, hogy a nyomozók rohamléptekkel derítik fel az ügyet.

Amikor Grimasz visszatért a sajtószobára, arra kért, hogy siessék az egyik sindzsukui üzletbe, ahol éppen rendőrségi razzia zajlott. Fényképekre volt szükségünk, így útnak indultam.

A helyszínen készítettem néhány életlen fotót a civilruhás zsarukról, amint egy kartondoboznyi dokumentummal távoznak az épületből.

Szerencsés helyzetben voltam, ugyanis Grimasz volt az ügy felelőse a *Jomiurinál*. Ha valami érdekessel térek vissza, az jó, de ha nem, akkor sem szidhat meg senki. Éreztem, amint a régi reflexeim újjáélednek: Kadzsijama ügye nagyon érdekelt, és szerettem volna többet megtudni róla. Agyafúrt bűnöző volt, olyan, akiről azt hittem, csak krimikben létezik, s akinek sikerült egy egész birodalmat felépítenie.

Felhívtam Noját, egy nyugdíjas zsarut. Noja régi motoros volt a szervezett bűnözés elleni küzdelem terén, és egyszer nagy szívességet tettem neki. Azt gondoltam, hogy egy szép európai nő közelsége minden bizonnyal arra ösztönzi majd, hogy elmesélje, amit Kadzsijamáról tud.

Így is történt.

Miután Lily, az észet hosztesz néhány percen át pezsgőt kortyolgatott az ölében, a nyugalmazott zsarú örömmel ráállt, hogy kitálaljon.

– Kadzsijama Szuszumu jakuza – mondta. – A '70-es években csatlakozott a maffiához. 12-szer tartóztatták le, először Sizuoka prefektúrában 1974 márciusában. A vád támadás és testi sértés volt. A büntetését nem töltötte le, 50 000 jen ellenében, azaz alig 500 dollárért szabadlábra helyezték.

Legközelebb két év múlva vették őrizetbe. A vád zsarolás volt – két évet töltött börtönben. 1979 és 1983 között metamfetaminnal foglalkozott, hogy szívta vagy árulta-e a cuccot, már nem is tudom. Amikor lejött a témáról, Tokióba költözött. Azt hiszem, attól fogva a Goto-guminak dolgozott.

Most figyeltem fel először a névre: Goto-gumi. Idáig is volt némi fogalmam a szervezetről, de nem tudtam, hogy később milyen nagy szerepet fog játszani az életemben.

– Van valami kapcsolat Kadzsijama és Goto között? – kérdeztem. Noja nem tudta biztosan, de gyanította, hogy van.

– A Goto-gumi volt az a szervezet, ami a Jamagucsi-gumi tokiói terjeszkedését irányította: ők hozták létre az ehhez szükséges alapokat és az infrastruktúrát. Ha Kadzsijama 1983-ban Tokióban dolgozott, akkor jó eséllyel Goto volt a főnöke.

Kadzsijama múltjára visszatérve: 1984-ben zsarolási kísérlet miatt ismét letartóztatták. Egy évvel később marihuána birtoklásáért vagy azzal való kereskedésért került őrizetbe. 1989-ben újra megtámadott valakit. 1990-ben a befektetési törvény megsértése miatt került a nyomozók látóterébe, de ezt is megúsza egy 4 millió jenes büntetéssel. 1992-ben újfent támadást követett el, de ezt is megúsza pénzbüntetéssel.

Két évvel később megint megsértette a befektetési törvényt, és újra megbüntették, ezúttal 5 millió jenne. Láthatod, hogy a barátunk egyre jobban kiokosította magát: a végén már nem vesztegette az idejét drogokra és zsarolásra, mert azok rosszul fizetnek. Rájött, hogy a nagy pénz a befektetéseken és a pénzügyekben van.

A rendőröknek azt mondja, hogy már nem jakuza. Azt akarja, hogy a hivatalos közleményekben és minden dokumentumban volt jakuzaként emlegessük.

De ez hazugság, mert valójában ő a Gorjo-kai második embere. Már 1984 óta benne van a szervezetben, és egy évvel később videofelvétel is készült a vérszerződési ceremóniáról, ahol testvérré fogadták. 12-szer tartóztatták le, 12-szer ítélték el. Szerinted ilyen egy kiugrott jakuza? Micsoda hülyeség.

– Ezért kérdeztem.

– Mostanában az a módi, hogy ha egy jakuza lebukik, kiteszik a szűrét a szervezetből, és ezt nyílt levélben jelentik be. Ezzel a zsaruk figyelmét akarják elterelni. Ha ugyanis az illető egyedül bűnözött, a szervezetet nem lehet érte felelőssé tenni. Azt mondják, hogy rossz fiú volt, kitették a szűrét, punktum. Ez jó ötlet, mert a törvény szerint a jakuzafőnökök felelősek az embereik által

elkövetett bűncselekményekért, és a vezetők persze nem szeretnék sikkra kerülni.

– Akkor Kadzsijama a Gorjo-kaihoz tartozik, ugye?

– Technikailag nem. Tavaly az Onai-gumiban, a Gorjo-kai elődjében bukkant fel. Ő találja ki az Onai-gumi arculatát, egyfajta frontember. Megnyerő külseje van, egy kicsit úgy néz ki, akár egy filmszínész.

– És milyen ember?

– Hm... Szeret utazni. Volt néhányszor Amerikában. Azokban a kaszinókban játszik, ahová Goto is jár. Ezért is feltételezem, hogy Gotónak dolgozik.

– Melyik kaszinókba jár?

– A Caesars Palace-ba és a Mirage-ba. Az utóbbiban Kadzsijama igazi nagymenő, szerintem Gotót képviseli.

– Hogyan engedték be az Egyesült Államokba?

– Japán útlevele van. Gondolod, hogy határátlépésnél bárkinek is szemet szúr? Á, a japán rendőrség nem osztotta meg a jakuza-adatbázisát az amerikai kormánnyal, úgyhogy szinte lehetetlen utánanézni.

– Miért nem osztották meg az adatbázist?

– Ezt kérdezd valami okostojástól a székházban. Nekem fogalmam sincs.

Volt még egy személy, aki információt adhatott Kadzsijamával kapcsolatban. Egy idő után őt is sikerült utolérnem – ő, bár ne sikerült volna!

Beszámoltam Grimasznak arról, amit Noja mondott, de Kadzsijama Las Vegas-i útjait nem említettem meg, mert még nem tűnt kiemelkedően fontosnak. Mindenesetre küldtem egy feljegyzést Jerry Kawai különleges ügynöknek, aki az amerikai Bevándorlási és Vámhivatal tisztviselőjeként dolgozott a nagykövetségen.

(Megjegyzés: Kawai és Mike Cox különleges ügynökök vizsgálatot kezdeményeztek Kadzsijama ügyében, amelynek eredményeként a jakuza vagyonából félmillió dollárt koboztak el az Egyesült Államokban. Közreműködésüknek köszönhetően a pénz visszajutott a japán áldozatokhoz – minden fillér számít.)

Augusztus 11-én a tokiói rendőrség razziát hajtott végre a Gorjo-kai Sizuoka prefektúrában levő főhadiszállásán.

A *Jomiuri* előzetesen már értesült a razzia tényéről. Délelőtt 10-re értem a helyszínre, mialatt a szerkesztőségben Grimasz az utolsó simításokat végezte a cikkben. A rendőrség nem számolt azzal, hogy autóik útközben dugóba keverednek, így a razzia jóval a tervezett időpont után kezdődött. A

szerkesztők idegesen telefonáltak, és a sztorit követelték, de ekkor még nem volt sztori. Mindent nem lehet előre eltervezni.

A razzia végül dél körül kezdődött. A *Jomiuri* riporterei fényképeket készítettek a helyszínen, amiket azonnal elküldtek a szerkesztőknek, akik mindet a tokiói főszerkesztőségbe továbbították. A fényképek a szokásos, ijesztő külsejű jakuzákat ábrázolták, akik sötét színű öltönyükben félrehúzódva várják, hogy a rohamrendőrök védelme alatt dolgozó civilruhás nyomozók dokumentumokat tartalmazó papírdobozokat hordjanak ki az épületből.

A razziában az volt a legmeglepőbb, hogy mindenki tudott róla előzetesen. Nemcsak a sajtó tudta, hanem a jakuza is. Ha máshonnan nem, hát maga a rendőrség értesítette a maffiát: így minden problémamentesen zajlott, és az érdekelt felek elkerülhették a kellemetlenségeket. Nem nehéz elképzelni, milyen szenzációs eredményekkel szolgáltak az ilyen razziák.

Aznap délután Kadzsijama megjelent a rendőrségen ügyvédje társaságában, és feladta magát, úgymond „a további problémák és nehézségek elkerülése érdekében”. Végre rács mögé került egy jakuza! Ez sokaknak örömet okozott, bár a sajtó nem hivatkozhatott jakuzaként Kadzsijamára, hiszen a rendőrség hivatalosan nem állapította meg, hogy az-e.

Erről az ügyvédek tehetek, akikből a Jamagucsi-gumi alaposan felszerelkezett. Ha nagy halakról volt szó, a maffia ügyvédei mindig alapos munkát végeztek. Ez a japán szervezett bűnözés egyik rákfeneje: túl jól szervezett, olyan, akár egy multinacionális vállalat. Állítólag, bár erre nincs bizonyíték, egyes esetekben a jakuza perelte be azokat a legális hitelkölcsönző irodákat, amelyek bizonyos cégekről azt terjesztették, hogy a maffia fedőszervezetei. Ezeket az ügyeket általában nem a bíróságon, hanem a színpalak mögött rendezték el.

Az ügy nyögvenyelősen folytatódott. Kadzsijamát hamarosan szabadlábra helyezték, aztán újra letartóztatták, majd újra kiengedték, és más ügyekben újra letartóztatták. Vallomást egyszer sem tett.

A fő kérdés az volt, hová tehetette a rengeteg pénzt, amit uzsora-kölcsönből szerzett. Bevételeinek jelentős része nyilván a Jamagucsi-gumihoz áramlott, de hol rejtegette a többit? A japán bankokban ugyanis nem találták a nyomát. Hogyan moshatta tisztára? Szédületesen magas összegről volt szó, elég belegondolni, hogy legalább 60 000 ember fizetett Kadzsijamának csillagászatian magas illegális kamatot. A rendőrség a bűnszövetkezet bevételeit több milliárd dollárra becsülte. Ha sikerülne a pénz útját követni, lényegében megoldódna az ügy.

Grimasz arra kért, hogy ellenőrizsem a vállalkozásbirodalom fedőszerveként működő üzleteket.

Augusztus 20-án hajnali háromkor a gyilkossági újságírók harmadik emberének telefonhívása ébresztett: kikerült az utcára a friss *Aszahi*, amiben megjelent egy cikk arról, hogy három jakuza is szerepel Kadzsijama cégének fizetési listáján, és ez szintén amellet szól, hogy a férfi kapcsolatban áll a jakuzával. Ez nem nagy újdonság, mondtam, mások már korábban is megírták, csak mi nem igazán törődtünk az információval. Azért mondja el Grimasznak, kértem.

– Nem sikerült elérnem – mondta a kolléga.

Úgy döntöttem, ha már így alakult, mielőtt Grimasszal beszélnék, a zsaruknál is érdeklődöm a

sztori felől. Azonban, mint általában, semmi érdemlegeset nem mondtak.

Amikor visszatértem a szerkesztőségbe, Harry Potter a vasárnapi *Mainicsi* cikkét lobogtatta. A cikk szerint egy buddhista csoport vezetőjének nevét a tudomása nélkül kezesként jegyezték be Kadzsijama egyik ingatlanának jelzalogában. A nő azon gondolkodott, hogy a rendőrséghez fordul.

Végignéztem a Kadzsijama ingatlanairól rendelkezésünkre álló összes dokumentumot, de a cikkben említett házhoz hasonló nem találtam. Megpróbáltam megszerezni a havi 900 000 jenes lakbérű minato-kui lakás tulajdoni lapját, de a dokumentumot nem kaptam meg, minthogy bérlakás volt.

Írtam egy cikket arról, hogy dokumentumokkal bizonyítható: Kadzsijama korábban a Dzsinnai-guminak, a Jamagucsi-gumi egyik fiókszervezetének dolgozott, Goto pedig innen került a Gorjo-Kai élére.

Az volt a célom, hogy segítsek napvilágra hozni a tényt, miszerint Kadzsijama jakuza, és a birodalma is a jakuza pénzügyi manőverein alapul. Ez előmozdította volna az ügyet, és minél hamarabb megoldódik a bűntény, én annál hamarabb juthatok egy exkluzív hír birtokába.

Harry Potter beleegyezően nyugtázta az erőfeszítéseimet, de kételkedve fogadta, hogy Kadzsijama üzelveiben rejlene a sztori legérdekesebb része.

– Számomra inkább az a megdöbbenő, hogy miért dolgozik sok száz nem jakuza az uzorakamat-bizniszben a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalás nélkül. Az ügynek erről a részéről senki sem ír. Abban nincs semmi különös, hogy a jakuza mocskos dolgokat művel, és kiszipolyozza az embereket. Az viszont annál érdekesebb, hogy mindezt az úgynevezett „rendes emberek” tevőleges közreműködésével teszi.

Igaza volt. Kadzsijama nyilvánvalóan a jakuzához tartozott, de a munka dandárját civilek végezték el a számára.

Kadzsijama a szervezett bűnözés modern Moriarty professzora volt, és ahogy a Sherlock Holmes-történetek fő gonosza, ő is zsenialitással ötvözte a kifinomult ravaszságot. Prosperáló birodalmat épített a fedőszervekből: ingatlanirodái, építkezési vállalkozásai voltak, és részesedéssel rendelkezett egy jachtkikötőben. Kadzsijama nem csupán uzorás volt, neve franchise-zá vált. Volt egy kuplerája. Úgy fehéřítette a pénzt, hogy az alkalmazottainak kötelezővé tette az intézmény látogatását, de a lányok annyira csúnyák voltak, hogy az emberei sokszor csak benéztek egy percre, otthagyták a pénzt, és azonnal távoztak. Hokkaidóban vallási szervezetet alapított, és az alkalmazottaival adományokat fizettetett be, amik állítólag az uzorakölcsönző bevételeiből származtak. A szekta rendszeres összejöveleteket tartott egy tokiói hotelben.

A legtöbb cég nevében benne volt Kadzsijama monogramjának angol rövidítése, az SK: SK Housing, SK Finance és így tovább. Az ördögi machinációt a legapróbb részletekig, tökéletesen kidolgozták. A cégek alkalmazottai kötelezően az SK Shokuhintól rendeltek ebédet; a vállalatvezetők egy Kadzsijama érdekeltségébe tartozó koreai barbecue-étterembe jártak vacsorázni. Minden egyes ilyen cég a pénzmosás célját szolgálta. Ez már a jakuza új generációja volt, amely bármiből képes volt pénzt csiholni. Kadzsijama beceneve sem véletlenül volt a Császár.

Az SK Finance szindzsukui kirendeltsége a megszólalásig hasonlított a tokiói tőzsdén jegyzett, legális Promise hitelintézet irodáira. A bejáratnál kék alapon fehér sk finance felirat fogadott. A cég a tokiói kormánytól engedélyt kapott lakossági kölcsönök kihelyezésére, és az engedély másolata ott függött az egyik irodában, hangsúlyozva az üzlet legális voltát. Az SK Finance többször megkapta a to-icsi értékelést, amely a legjobban teljesítő pénzüzeteknek járt (a to Tokió rövidítése, icsi pedig azt jelenti, hogy legjobb). Más szóval a japán pénzüzetekjelentős része úgy kapott működési engedélyt, hogy nem ellenőrizték elég alaposan a háttérben folyó, lehetséges üzelmeket.

Amint az engedélyből kiderült, az SK Finance ingatlanértékesítéssel is foglalkozott. Ez is további bevételeket hozott Kadzsijama bandájának: ha a hitelfelvevő nem tudta fizetni a részleteket, a tulajdonában álló ingatlant elkobozták és eladták, és ehhez közvetítőt sem vettek igénybe, aki levette volna a sápot. Persze ingatlanbérlettel és – lízinggel is foglalkoztak.

Szerettem volna szert tenni egy fotóra Kadzsijamáról. Elmentem az SK Housing szindzsukui fiókirodájába, de úgy tűnt, már nem működik. Felkerestem egy másik ingatlanirodát az állomás környékén, ahol nagy meglepetésemre az alkalmazottak rendkívül készségesek voltak. Szemük sem rebbent a tényre, hogy külföldi vagyok. Perceken belül kerítették egy kitűnő elhelyezkedésű, tágas, pacsinkóterem felett elhelyezkedő lakást, amit, esküszöm, majdnem kivettem. De a legjobban egy céges brosúrát szerettem volna Kadzsijama fényképével, ezt viszont nem tudtak adni.

Egy harmincas éve elején járó, rövid hajú, hidrogénezett szőke férfi olcsó zakóban és edzőcipőben a helyiséget takarította, és savanyú ábrázattal dobozokat pakolt. Bemutatkoztam a *Jomiuri Sinbun* újságírójaként, és megkérdeztem, válaszolna-e néhány kérdésre. Unottan végigmért, majd felkapott egy irodaszereket tartalmazó dobozt, a kezembe nyomta, és azt mondta:

– Ha dumálni akar, segítsen levinni a pincébe ezt a szart. – Hogyan utasíthattam volna vissza egy ilyen megnyerő ajánlatot?

Úgy tűnt, a rendőrség már minden érdekeset elvitt az irodából. Amíg a maradékot pakoltuk, megkérdeztem a férfit, tudatában van-e annak, hogy a jakuzának dolgozott. Vállat vont.

– Amennyire én tudom, ez egy rendes ingatlaniroda volt. Olvastam a hirdetést egy újságban, és jelentkeztem. Honnan a fenéből tudtam volna, hogy a jakuza a tulaj? Itt nem mászkáltak levágott ujjú vagy szétvarrt emberek.

– Csak ebben az irodában dolgozott?

– Nem, azelőtt egy SK-hitelirodában is dolgoztam. Szerintem az is teljesen rendben volt.

– Nem gondolja, hogy a kamataik túl magasak voltak?

– Én csak az ügyfelekkel foglalkoztam, a kamathoz semmi közöm. Oké, lehet, hogy túl magasak voltak, de szerintem ebben nincs semmi különös. Azelőtt az Aifulnál dolgoztam, ami elvileg teljesen legális pénzüzet. Maga szerint csak akkora kamatot vetettek ki, amit a törvény megenged? Hát egy frászt, minden fillért kinyúztunk az ügyfél bőre alól, amit bírtunk. A kölcsönfelvevőnek sosem éri meg. Szerintem csak a társaságok különböznek, a játékszabályok mindig ugyanazok.

– Szóval nem tudta, hogy az SK a jakuza fedőszerve? És azt sem tudta, hogy a munkahelye uzsorakölcsönzéssel és nem személyi kölcsönökkel foglalkozik?

– Ezt most úgy mondja, mintha a „személyi kölcsön” és az „uzsora-kölcsön” nem teljesen ugyanaz lenne.

– Miért, ugyanaz?

– Ha valaki bejön, mert hitelre van szüksége, levesszük az orbitális kamatokkal, amit a következő hónapokban vagy években kell visszafizetnie. Ha a végére ér az ügyfél, már ötször vagy tízszer annyit fizetett vissza, mint az eredeti összeg. Nem szép eljárás, de ez van. Viszont ha kinyitja a *Jomiurit*, látja, hogy tele van az Aiful, a Promise, a Takefuji és a többi hitelintézet hirdetéseivel. Tulajdonképpen az újságok is támogatják az uzsorakölcsönöket.

– De maga tényleg nem tudta, hogy mi folyik itt?

– Egy idő után kezdtem sejteni valamit, ahogy a többiek is. De akkor már késő volt. Ez volt a munkahelyem, és egészen jól megfizettek. Az ember csak azért aggódott, hogy mi történne vele, ha kilépne. Ha egyáltalán engednék, hogy kilépjen.

– És mi a helyzet az illegális tevékenységekkel? Nem félt, hogy magát is letartóztathatják emiatt?

– De, csak hogy a fejesek azt mondták, hogy legfeljebb pénzbüntetést kaphatunk, azt meg kifizetik helyettünk, ahogy az ügyvédek is. Megígérték, hogy gondoskodnak rólunk. Én hittem nekik. És tényleg jó volt a fizetés. A főnökök egy csomó jópofa dolgot csináltak, hogy fenntartsák a lelkesedést. Tavaly áprilisban kibérelték a Tokyo Dome-ot, és a cég ott tartotta a saját baseballmeccsét. Állati volt.

Ezt eddig nem említettem, de az első éveimben a *Jomiuri* is hasonló módon igyekezett fenntartani a morált. Az én cégem is igyekezett egységes csapattá kovácsolni a munkavállalók egész országra kiterjedő hálózatát, és Kadzsijama célja is ugyanez volt. Ő sem volt ostoba.

A pakoló férfi fején találta a szöveget: a *Jomiuri* és más újságok bevételeinek tetemes hányada a személyi kölcsönöket nyújtó hitelintézetek reklámjaiból származott.

Pénzügyi rovatvezetőnk, Mizogucsi hónapokig kilincselte, mire engedélyt kapott, hogy megjelentethessen egy sorozatot az uzsorakölcsönök japán társadalomra gyakorolt káros hatásairól. A téma sokak szemében meglehetősen kényes volt. Amikor az is kiderült, hogy sok legális hiteliroda is illegálisan magas kamatokat vetett ki az ügyfelekre, Mizogucsinak nem kis erőfeszítésébe került meggyőzni a főnökeit, hogy a cikknek igenis az újságban a helye. Végül, ahogy a *Jomiurinál* gyakran történik, a hír győzedelmeskedett a társasági érdekek felett. Ehhez az utolsó csepp a pohárban egy hármasként öngyilkosság volt, amelynek során egy házaspár és a feleség ikertestvére 2003-ban Oszakában egy száguldó vonat elé vetették magukat. A nő azt írta a búcsúüzenetében, hogy kölcsönt vett fel, ami időközben hatalmas adóssággá terebélyesedett, és nem lett volna képes visszafizetni. A pénzbehajtók megfenyegették őt, megfenyegették a szomszédait, tönkretették az életét, és a rendőrségtől sem kapott segítséget.

Amikor a pénzbehajtók hatására három ember is öngyilkos lesz, nos, az már olyan hír, amire az

emberek felkapják a fejüket. Az efféle halálesetek mögött olyan bűnözők állnak, mint Kadzsijama. Ez az eset újra és újra eszembejuttatta, hogy újságíróként nem szabad megfeledkezni az áldozatokról. Néha az ember abba a hibába esik, hogy csodálni kezdi a bűnöző lángelméjét és kegyetlen hatékonyságát. Az ilyen üzelmek azonban mindig emberi szenvedésre és fájdalomra épülnek.

Kadzsjama a franchise valóságos géniusza volt, uzorahálózata egyszerre volt stratégiaileg átgondolt és aprólékosan kidolgozott. A taktikája, miszerint a bedőlt hitellel rendelkező polgárookra koncentrálni, tökéletesen bevált. Ő maga így beszélt erről:

– Azok a legjobb hitelfelvevők, akiknek már amúgy is vannak adósságaik, és annyira reménytelennek érzik a helyzetüket, hogy bármilyen kamatot bevállalnának, hogy készpénzhez jussanak. Ha felveszik tőlünk a kölcsönt, nem fogják tudni visszafizetni. És akkor a miénk lesz mindenük.

Szerződtetett egy Akiba kun becenevű informatikust, aki a nevét Akihabaráról, Tokió elektronikai negyedéről kapta. Akiba kun elkészített egy minden részletre kiterjedő ügyfeladatbázist, amelyben minden kuncsaft adósságáról, törlesztőrészleteiről, rendőrséggel és ügyvédekkel folytatott esetleges érintkezéseiről pontos nyilvántartást vezettek, s ami olyan személyes adatokat is tartalmazott, mint a főnök, a családtagok és a szeretők neve.

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy egy ügyfél szorult helyzetbe került, Kadzsijama egy másik vállalkozása felkereste, és felajánlott egy újabb személyi kölcsönt, rendszerint még magasabb kamattal, mint az előző. A különböző vállalkozások ugyanarról az ügyfélről többször, eltérő módon húzták le a bőrt. Kadzsijama arra is figyelt, hogy a hatóságok figyelmét ne hívja fel magára, vállalkozása azonban túl nagyra nőtt ahhoz, hogy észrevétlen maradjon.

Amikor a rendőrségi razziák 2003-ban elkezdtek felderíteni Kadzsijama vállalkozásait, az irodákban valóságos komputerarzenált találtak. Kadzsijama a kor legfejlettebb informatikai eszközeit használta.

A Kadzsijamától kapott pénzből a sizuokai Gorjo-kai háromszintes székházat épített. A szervezet nevét kőbe vésték, majd a vésetet arannyal öntötték ki. A többi pénzből japán politikusoknak is csurrant-cseppent. Kadzsijama, a Császár az évek során összesen több mint 4 millió jennel támogatta az LDP egykori vezető politikusát, Sizuka Kameit. És ez csak az a pénz, aminek az útját sikerült követni.

2004. október 23-án a tokiói rendőrség végérvényesen megbizonyosodott róla, hogy Kadzsijama ügyletei összekapcsolódnak a Jamagucsi-gumival. Ez igazolta a Jamagucsi-gumi kobei főhadiszállásán tartott razzia jogosságát is, amiről különben szokás szerint mindenki egy nappal előre tudott, zsaruk, bűnözők, újságírók egyaránt. A Jamagucsi-gumi hivatalos kérvényben érdeklődte meg a rendőrségtől a razzia várható időpontját, hogy időben fel tudjanak készülni. A hiogói rendőrség reputációjának ismeretében bizton állíthatom, hogy kérés nélkül is örömmel közölték volna az időpontot a jakuzával. A razziát megelőzően magam is beszéltem néhány jakuzával és exjakuzával az ügyről. Egy társasági eseményen a Kjodo hírügynökség vezető újságírója azt is elújságolta

Grimasznak, hogy terveik szerint a razziáról szóló hírt *már a razzia előtt* napvilágra hozzák.

Ettől minden újságíró pánikba esett. Grimasz összekürtölte a rivális lapok újságíróit: mindenki egyetértett azzal, hogy a razziáról szóló cikket meg kell jelentetni, így a rajtaütés reggelén a *Jomiuri* is terjedelmes cikkben előlegezte meg a közelgő eseményt.

A rendőrök a tradicionális japán *happi* kabátra emlékeztető piros dzsekit viseltek, ami ünnepélyes hangulatot kölcsönzött az eseménynek. Amint a zsaruk beözönlöttek a kapun, a főhadiszállásról jellegzetes jakuza-üvöltések és felháborodott morajlás tört elő, amit még egy kilométerre is hallani lehetett. Maga a razzia 25 perc alatt lezajlott.

– 25 perc?! Az nem razzia volt, csak megteáztak – legyintett Harry Potter. – Az első 10 percet valószínűleg névjegykártya-cserével töltötték. Lefogadom, hogy a bizonyítékokat a jakuza volt szíves szépen előre becsomagolni.

– Gondolom, a dobozba egy pisztolyt is bedobtak ajándéknak – ironizáltam.

– És a főnök épp most győzködi az egyik beosztottját, hogy pár évet sitten kell töltenie, különben a rendőrség kellemetlenüljön ki az ügyből.

Délután befejeztem egy remekbeszabott cikket a Jamagucsi-gumi egy másik uzsoraüzletéről, amelyben ezúttal videotékának álcázták a pénzintézeteket. Az egyik szervezett bűnözéssel foglalkozó nyomozó aznap úgy magyarázta a Jamagucsi-gumi terjeszkedési stratégiáját, mint amikor egy hipermarket települ a családi kisközért szomszédságába. Igaza lehetett.

A nyomozó azt is hozzátette:

– A legutóbbi időkig az uzsorakölcsönzés csekély veszélyességű bűncselekménynek számított, és baromi nehéz volt kinyomozni. Szégyellem kimondani, de nem is nagyon volt rá időnk. – Valószínűleg ez volt az oka annak, hogy Kadzsijamával a gazdaságvédelmi és nem a szervezett bűnözéssel foglalkozó osztály foglalkozott, gondoltam.

Miután megírtuk a cikket, összepakoltam a holmimat, és hazasiettem a szerkesztőségből. Grimasznak azzal viccelődtem, hogy ha nem sietünk, még valaki nyakon csíp, és elküld valami szörnyű bűncselekmény helyszínére. És tényleg: alig másfél órával később, amikor már a feleségem és a kislányom mellett aludtam, megcsörrent a telefon. Azzal a hírrel hívtak, hogy valakit halálra késeltek a Mitaka állomással szemben.

Azonnal intézkedni kezdtem: felhívtam a helyi zsarukat, a kórházat, a közeli üzleteket és a fotósokat. A tanúk nem voltak különösebben együttműködők, de sikerült összeszednem egy cikkre való információt.

Hajnali kettőkor pedig elindultam Roppongiba.

Az volt a célom, hogy sztriptíz táncosokból, prostituáltakból, hoszteszekből, hiénákból és utcai árusokból egy kisebb információs hálózatot szervezzek össze. Képben szerettem volna lenni, hogy mi újság arrafelé a drogfronton, és azt is előre akartam tudni, ha egy nagy klubban razzia közeleg. A droghírek csak akkor számítottak érdekesnek, ha lebukott egy híresség, de a razziákról azért időben

értésülnünk kellett.

A Propaganda bárban találkoztam kedvenc chilei hiénámmal, aki azt mondta, érdekes információja van a számomra. Nami, a thai sztriptúztáncosnő, aki egy japán taxisofőrhez ment feleségül, kihozott egy kör italt. Egyikük sem tudta – ahogy a környéken senki sem –, hogy újságíró vagyok. Azt hitték, biztosítási nyomozóként dolgozom, és így nem váltam gyanússá, amikor furcsákat kérdeztem.

Miután berúgtam a Propagandában, továbbálltam a Questbe, egy táncos szórakozóhelyre, ahol a rulettkereket pörgető krupié az asztal alól drogokat árult. (A hely japán tulajdonosát néhány évvel később halálra késelték, de nem derült ki, ki volt az elkövető.)

Amikor a Questben végeztem, az ajtó előtt rágyújtottam egy cigarettára, miközben igyekeztem elhessegetni a transzszexuális kolumbiai prostituáltak ajánlatait, akik madárrajként gyülekeztek a nyilvános vécé körül. Egy szőke, külföldi nő lépett hozzám, és útbaigazítást kért. Megmondtam neki, hogy Sindzsukuba megyek, és felajánlottam, hogy elviszem. A taxiban elmesélte az életét; hoszteszként dolgozott Tokióban, és gyűlölte a munkáját. Ó, ha a japánok tudnák, mennyire megvetik őket a külföldi lányok!

Hajnali négyre járt, mire megérkeztem az apró kabukicsói hoszteszbárba, ahol egy informátorommal találkoztam. További információkra volt szükségem Kadzsijamáról, és úgy tűnt, hogy a Küklopsz becenévre hallgató illető tud segíteni. A férfinak kerek cipőképe volt, karvalyorra felett összenőtt, bozontos szemöldök éktelenkedett. Meglehetősen ijesztő benyomást keltett.

Küklopszot Szaitamából ismertem. Koreai eredetű japán volt; Korea északi részéből származott, de Dél-Koreában is voltak rokonai. Tagja volt a Jamagucsi-guminak, és az alvilágról szinte enciklopédikus tudással rendelkezett. Tiszteltem az intelligenciáját, de tartottam a jellemétől. Keményen speedezett, ami a viselkedését kiszámíthatatlanná tette. Gyakran viselkedett szélsőségesen, érzelmi hullámvás és paranoia jellemezte, ami gyakori metamfetamin-függőség esetén. Ha provokálták, igen erőszakosan reagált.

Küklopsz apjának érdekeltségei voltak egy koreai tulajdonú, csődbe ment hitelbankban, amit japán állami mentőöv húzott ki a csávából. A jakuzához közel álló forrás szerint a csőd oka a rossz igazgatás mellett az volt, hogy a bank kedvezőtlen hiteleket helyezett ki az Inagava-kai maffiacsoporthoz. Két kollégámmal közel egy évig követtük a történetet, mielőtt megírtuk az első cikket az esetről. A szaitamai rendőrség később a mi cikkünk nyomán tartóztatta le a bankcsődért felelős tisztviselőket.

A befektetők ugyan nem kapták vissza a pénzüket, de a koreai közösség örült, hogy ítélet született az ügyben. Amíg az ügyön dolgoztam, több koreával is összebarátkoztam. Sorstársakra találtam bennük, hiszen ők is külföldiek voltak Japánban. Küklopszot ekkor mutatta be az apja.

Küklopsz az első pillanattól fogva azt akarta, hogy a bankcsőd története a lehető leghamarabb napvilágot lásson. Ez azonban nem volt egyszerű. A pénzügyi botrányok tálalásával óvatosan kellett bánnunk, mert megrendíthették az egész szektorba vetett bizalmat, ráadásul e bank nehézségeit Japánban – tévesen – kizárólag koreai problémának tekintették. Egy, a rossz kölcsönökben érintett vallási gyülekezet emellett mindent megtett annak érdekében, hogy a hír ne jelenjen meg a sajtóban, és

persze egy prominens politikus is érintett volt a botrányban. A cikk csak azután került ki az utcára, hogy megszereztük Szaitama prefektúra önkormányzatának a bankról szóló, rendkívül kritikus belső vizsgálati anyagát.

De a lényeg: megígértem Küklopsznak és az apjának, hogy nem nyugszom, amíg a sztori meg nem jelenik, és ezt az ígéretemet sikerült megtartanom. Az idő tájt még nem tudtam sokat a Jamagucsi-gumiról, ami érthető, hiszen jelenlétük Japán keleti részén nem volt túl jelentős. A koreaiak azonban az egész koreai közösséggel tartották a kapcsolatot, függetlenül attól, hogy ki melyik maffiacsoportoz tartozott, így Küklopsznak az egész alvilággal voltak kapcsolatai. Hálája jeléül minden pletykát megosztott a Szumijosi-kairól és az Ingava-kairól, de a saját szervezetéről soha nem kérdeztem. Úgy terveztem, ez az alkalom lesz az első.

Nem volt könnyű Küklopsszal Tokióban találkozni. Szaitamában lakott, és kizárólag ott érezte magát biztonságban. Szerencsére most a megbeszéltek szerint várt rám egy kis kabukicsói hoszteszklubban. Amikor odaértem, a bárpult és a karaokegép előtt üldögélt egy bársonyfotelben. A plafonról ízléstelen csillár lógott, a fal mellett kanapék sorakoztak, előttük márványasztalkákkal. Minden asztalon egy üveg pezsgő és egy kristályvödörnyi jég állt, továbbá kristálypoharak és vízzel teli kristálykancsók. Még a mogyorót, a szárított tintahal snacket és a többi rágcsálnivalót is kristálytányérokra kínálták. Egy lány éppen whiskyt és vizet töltött Küklopsznak, amikor megérkeztem.

Küklopsz intett, hogy húzzak egy széket az asztalához. Kevertetett egy újabb italt a lánnyal, amit örömmel elfogadtam. Felemeltük a poharunkat, és koreaiul koccintottunk. Mást nem is tudok koreaiul. Helyesebben még azt is meg tudom kérdezni, merre van a mosdó.

- Szóval, mit szeretne tudni, Jake szan?
- Biztosan hallotta, hogy a rendőrség ma a Jamagucsi-gumi főhadiszállásán razziázott.
- Ezt már két héttel ezelőtt mindenki tudta.
- Én csak egy hete hallottam. Mindegy, a lényeg: azt akarom tudni, hogyan szerezte Kadzsimaja a vagyonát.
- Hm... Miért érdekli?
- Érdekes sztori lappang mögötte.
- És ha megírja, azzal mit változtat.
- Semmit.
- Akkor mire jó az egész?
- Ez a munkám. Olyan információkat hozok nyilvánosságra, amiket az embereknek joguk van megtudni.
- Az embereknek joguk volna megtudni, honnan szerezte Kadzsijama a pénzét?

– Az áldozatoknak mindenképpen.

– Áldozatok. Érdekes szóhasználat. Valaki talán fegyvert szegezett a fejükhöz és kényszerítette őket, hogy kölcsönt vegyenek fel olyan magas kamatra, amit képtelenek visszafizetni? Vagy hogy hülyeségekre költsék a pénzüket, amit nem engedhetnek meg maguknak?

– Szó sincs róla. De ezek az emberek nem tudták, mibe rángatják bele őket, és hazudtak nekik, hogy aláírják a szerződést. Akkor hát nem áldozatok?

– Maga nem tud rendesen japánul. Ezek nem áldozatok, hanem lúzerek.

– És azok, akik a csődbe ment bankban tartották a pénzüket? Ők is lúzerek voltak? Vagy csak mohók? Túl magas kamatot akartak? Inkább tőzsdézniük kellett volna? Mondja meg: mi a különbség áldozat és lúzer között?

Küklopsz egy pillanatig nem szólalt meg. Láthatóan nem volt ínyére a gondolatmenet. Felvonta a szemöldökét. Beharapta az ajkát, majd felsóhajtott, és a cigarettájáért nyúlt.

– Ha annyira akarja a sztorit, megkaphatja... Minden Las Vegasban kezdődött.

– Las Vegasban?

– Kadzsijama elszórt pár millió dollárt a Las Vegas-i MGM Grand kaszinóban, elvesztette a ruletten. De pénzmosásnak is nevezheti, ha akarja. Imádott Amerikába járni, általában berakta a lóvét egy széfbe Japánban, és kivette az óceán túloldalán. De persze odaát is vannak bankszámlái.

Aranyozott Dunhill öngyújtójával rágyújtott egy Larkra. Mélyen leszívta, majd kifújta a füstöt. Arra gondoltam, hogy még az öngyújtójával is azt fejezi ki: a jakuzák közé tartozik.

– Tudnak erről a zsaruk? – kérdeztem.

– Ó, biztosan. Valószínűleg már el is kobozták a pénzt, de ha nem, akkor hamarosan zárolják. Kadzsijama amúgy VIP-vendég volt a Grandban és a Caesars Palace-ban is.

– Hogyan lesz VIP-vendég egy Kadzsijama-szerű alakból a világ legmenőbb kaszinóiban?

– Goto révén. Goto imádja az ilyen helyeket, és rengeteget járt ezekbe a kaszinókba. Ő vezette be Kadzsijamát is a jobb társaságba.

– Rengeteget *járt*? Már nem jár?

– A májátültetése óta Goto nem léphet be az Egyesült Államokba. Azt pletykálják, hogy a műtétjét is a kaszinóban vezetett számlájáról egyenlítette ki.

– Gotónak májátültetése volt az Egyesült Államokban? Hát ez meg hogy az ördögben lehetséges?

– Most nem Kadzsijamáról beszélgetünk?

– Dehogynem, csak hát Goto, a japán alvilág keresztapja májátültetésen esett át az Egyesült Államokban... Ez vadul hangzik. Hol műtötték?

– Los Angelesben, a Dumont-UCLA egyetemi kórházban.

– Dumont-UCLA. Értem.

– Akárhogy is, Vegas a lényeg, ha igazi sztorit akar, oda menjen. A maga helyében kérnék a szerkesztőtől egy repülőjegyet, és lelépnék nyaralni.

– Kadzsijama is jakuza, ugye?

– Maga látta a levelet a kizárásáról? Mert én nem. És ha valakit nem dobnak ki a szervezetből, akkor az tag is marad. Az igaz, hogy Kadzsijama ballaszt a cégben, és jobb lenne megszabadulni tőle. De egyelőre nem tették ki a szűrét, csak egy-két éve elkezdtek kiradírozni a nevét a dokumentumokból, hogy ne legyen írásos bizonyíték arra, hogy tag.

– Mennyi pénzt hagyott Kadzsijama a két kaszinóban?

– Úgy négymillió dollárt. Van még vagy egymilliója egy amerikai bankszámlán. Kétmillió dollárt pedig letétbe helyezett az MGM Grandnál. Nem rossz, ugye?

– Hogy a fenében szedett össze kétmillió dollárnyi készpénzt Japánban?

– Kell hozzá néhány szorgalmas beosztott, meg egy csomó idő, az biztos. De ha a pénz útja érdekli, Amerikában kell tovább érdeklődnie, Jake szan.

Jeges borzongás futott végig a gerincemen. Úgy éreztem, olyan nagyszabású ügybe keveredtem, ami akár az egész életemet megváltoztathatja. Akkor még nem tudtam, hogy mennyire igazam van.

Még egy órán át beszélgettünk. Én a szüleiről kérdeztem, ő pedig afelől érdeklődött, hogy van a családom. Mutattam neki néhány képet a kislányomról. Amikor azonban arra lettem volna kíváncsi, milyen szerepe volt a Jamagucsi-guminak Kadzsijama üzelveiben, elhallgatott.

Hajnali 5-re értem haza. Aludtam egy órácskát, utána Beni felébredt, az arcomhoz mászott, és pöttöm kezeivel belemarkolt az orromba. Az egész napot a családdal tölthettem, olyan érzés volt, mintha vakáción lennék.

Kedden felhívtam egy megbízható barátomat a washingtoni FBI-nál, aki megerősítette, amit Küklopsz mondott: a tokiói rendőrség már járt Las Vegasban, és az MGM Grandnál zároltatott kétmillió dollár értékű készpénzt. Többet nem mondott, de már ez is elég volt ahhoz, hogy beszámoljak róla Grimasznak és Harry Potternek.

Grimaszt sokkolta a hír.

– Biztos ez? Honnan tudod?

Úgy gondoltam, ha megemlítem az informátoromat a Jamagucsi-guminál, az nekem is és a

forrásomnak is árthatna. Ezért azt mondtam, az FBI-os kapcsolataimon keresztül informálódtam, ami tulajdonképpen igaz volt. Grimasz azt akarta, hogy azonnal megírjam a cikket, de én azt javasoltam, hogy előbb beszéljünk Harry Potterrel.

Amikor felmentünk Harryhez a szerkesztőségbe, a kanapén heverészett, és a *Weekly Gendai* középső oldalán található meztelen csajokat böngészgette. Lelkesen meghallgatta a beszámolómat, tudta, hogy remek exkluzív cikket kanyaríthatunk az esetből, főleg azok után, hogy a pénzt a rendőrség lefoglalta. Aztán valami olyat tett, amit ritkán szokott: levette a szemüvegét, megtörölgette, és elmosolyodott. Olyan szélesen vigyorgott, hogy kivillantak a fogai. Furcsa látvány volt; két szemfoga között óriási rés tátongott, ami karikatúraszerű külsőt kölcsönzött neki.

– Jake, lehet, hogy nem is vagy olyan semmirekellő naplopó, mint gondoltuk – gurgulázta. Ez óriási dicséret volt a részéről, már nem is emlékszem, hogy felragyogtam vagy elvörösödtem-e a hatására. Felpattant a kanapéról, magához intette a helyettesét, és mind a négyen letrappoltunk egy kínai étterembe, ahol a különteremben megbeszéltük a haditervet. Harry úgy döntött, hogy én az FBI-on keresztül informálódom, ő és a helyettese pedig a tokiói rendőrség vezetésével egyeztetni a hírt. Grimasz azt az utasítást kapta, hogy a háttérből vigyázzon ránk. Neki kellett a tokiói rendőrség illetékeseinél elérnie, hogy mi kapjuk meg az exkluzív hírt, ezért most egy darabig nem ügyelt másra, mint hogy az informálódás során ne sértsünk rendőrségi érdekeket. Ő volt az aduász a csapatban.

– A zsaruknak mondd azt, hogy Jake a CIA-től tudja az infót – fordult Harry Potter a helyetteséhez. – Amúgy is mindenki azt hiszi, hogy kém. Ecseteld plasztikusan, hogy tojik a bűnügyi újságírás szabályaira, és ha a *Jomiuri* nem kapja meg az exkluzív információt, akkor Jake majd az ellenőrzésünk nélkül írja meg a maga változatát, ami simán tönkretelheti a nyomozást. Ez hatni fog rájuk. Jake, ugye nem haragszol? – fordult hozzám. – A rendőrfőnök dühös lesz rád, de vele úgysem kell együtt dolgoznod. Lehet, hogy pár főrendőr is elküld majd a fenébe a pluszmunkáért, de ez se okozzon álmatlan éjszakákat.

– Nem fog – nyugtattam meg.

– Különben is zsidó vagy. Nyilván hozzászoktál már, hogy mindenért benneteket hibáztatnak.

Néhány nap alatt mindent kiderítettünk. Alkut kötöttem egy Las Vegas-i újságíróval, aki némi információ fejében utánajárt néhány dolognak, ami érdekelt. Megállapodtunk, hogy először Japánban, aztán az Egyesült Államokban jelenik meg a cikk. Az időeltolódás és a tény, hogy csupán minden tízmilliomodik amerikai olvas japán lapokat, ezt minden nehézség nélkül lehetővé tette.

Kadzsjama Las Vegas-i szóhasználattal élve *bálna*, azaz óriási pénzekkel játszó VIP-vendég volt. (Kettejük között az a hasonlóság, hogy a VIP-vendég és bálna is csillapíthatatlan étvágyú, ritka faj.) Több mint tíz éve járt Vegasban, és nemcsak kaszinókban és egy kaliforniai bankban volt számlája, de bevételei jelentős részét is az Egyesült Államokban pihentette. A tokiói rendőrség az elmúlt hónapokban fülest kapott az amerikai hatóságoktól, és ügynököket küldött Las Vegasba, akik Kadzsijama ügyleteit vizsgálták. A nemzetbiztonsági szervek, a Nevadai Játékfelügyelet és az FBI párhuzamosan vizsgálozták az amerikai pénzmosási törvények megsértésének gyanújával. Az MGM

Grand kaszinó is látványosan együttműködött a hatóságokkal.

Grimasz úgy egyezett meg a rendőrség illetékeseivel, hogy előbb mi megírjuk a cikket Kadzsijamáról és Las Vegas-i üzelméről, aztán a rendőrség nyilvánosságra hozza, hogy Tokióban lefoglaltak Kadzsijama vagyonából kétmillió dollárt, ami feltehetően uzorakölcsönzésből származik. A rendőrség azt tervezte, hogy ezután a pénzmosás elleni törvény alapján Kadzsijamát újra letartóztatják, mi pedig tovább folytatjuk az exkluzív cikksorozatot az FBI információi alapján.

Harryt magával ragadta az ötlet, hogy a cikk címe „Kadzsjama, a bálna” legyen. Aznap hajnali háromig dolgoztunk a szerkesztőségben, és a cím egyre viccesebbnek tűnt. Hiába, az alváshiány csodákat tesz.

Az írás végül „Kétmillió dollárt foglaltak le az uzoracsászár széfjéből” címmel jelent meg november közepén. Később az FBI-nyomozásról és Kadzsijama Las Vegas-i költekezéséről is írtunk cikkeket. Háromszoros sikerünk feldühítette a konkurenciát, de a tokiói rendőrséggel kötött alkunknak köszönhetően szinte lehetetlen volt az előnyünket behozni. Kisstílű lennék, hogy ezen örvendezem? Meglehet, de hát ezek a bűnügyi újságírás apró örömei.

Beszéltem egy Las Vegas-i újságíróval, aki elmondta, hogy a Nevadai Játékfelügyelet a közelmúltban nyilatkozatot tett az ügyben. Ezt örömmel hallottam, Japánban ugyanis a hivatalos hátszél nélküli hírek megjelentetése mindig nagy kockázatot rejt magában. Hiába ellenőrzi az újságíró a tényeket a lehető leggondosabban, a hibázás esélye annyira nagy, hogy néha még egy különösen szaftos exkluzív hír miatt sem éri meg a kockázat. Akkor kezdtem teljesen nyugodtnak érezni magam, amikor a rendőrség letartóztatta Kadzsijama egyik közeli segítőjét, aki egymillió dollárt emelt le főnöke számlájáról, és aktatáskányi papírpénzzel utazott az Egyesült Államokba.

Ünneplés gyanánt szokatlan dologra vetemedtem: elmentem sportolni, kevesebb mint 12 perc alatt majdnem 3 km-t futottam. Szokatlanul korán hazamentem, elhoztam Benit az óvodából, és elvittem vacsorázni a családot. Ritka alkalom volt.

A *Jomiuri* dicsfénye némileg megkopott, amikor néhány héttel később kiderült, hogy Kadzsijama több mint 50 millió dollárt tett be egy svájci bankszámlára, amiben a Credit Suisse egyik japán alkalmazottja nyújtott neki segítséget. 50 millió dollár csinos kis summa volt. A svájciak befagyasztották a számlát, de mi erről sajnos később szerezünk tudomást.

A jakuza számára nagyon hasznosak a külföldi bankok, a Credit Suisse nem az egyetlen külföldi pénzintézet, amit pénzmosásra használt a szervezet. A Citibank japán működési engedélyét 2004-ben részlegesen azért függesztették fel, mert a bank bizonyítottan pénzmosási ügyekbe keveredett. Egy nyomozó elmondta, hogy a Citi legfontosabb japán ügyfeleinek egyike az a Takesita Szaburo volt, aki közvetlenül Gotóval dolgozott együtt. Úgy értesültem, hogy a Jamagucsi-gumi egy másik vezetője szintén a Citinél vezette a számláját – a saját nevében. Meg vagyok győződve arról, hogy számos külföldi pénzügyi vállalkozás a napjainkban is együttműködik a jakuzával, ahhoz azonban sajnos nincs elég pénzem, hogy megnevezhessem őket. A Citibank sem tanult a leckéből: 2009 júniusában a japán kormány hasonló okokból újra büntetést rótt ki rá.

Amikor az oknyomozás fókusza Svájcra irányult, Grimasz és Harry helyettese magukra vállalták a

munka dandárját. A pénzmosás túl komoly ügy volt egy magamfajta tyúkeszű *gaidzsinnak*, és amúgy is annyi munkám volt, hogy ezzel már nem tudtam törődni. Engem ekkor már leginkább Tadasza Goto és rejtélyes májátültetési ügye érdekelt.

Nem zároltak minden pénzt, amit Goto amerikai kaszinók tokiói kirendeltségeinél helyezett letétbe. Letartóztatása idején egy megbízottja felhívta a Caesars Palace tokiói irodáját, és egymillió dollárt igényelt készpénzben, amit egy belvárosi parkolóban vett át. Ezt nevezem szolgáltatásnak!

Kadzsjamát nem volt könnyű eltiporni. 2005. február 9-én 7 év közmunkára ítélték, de a tokiói bíróság előzőleg úgy döntött, hogy nem kell megfizetnie a vállalkozásai által okozott kárt, a már korábban kirótt 5 milliárd jenes büntetést. A döntést mindannyian csalódásként éltük meg: a bűnös már megint nem nyerte el méltó büntetését. Ráadásul a Császárnak nyilván továbbra is maradt egy csomó pénze, amiről senki sem tud, tehát amikor letölti a büntetését, úgyis gazdag emberként szabadul.

A tárgyaláson én is láttam, hogy Kadzsijama milyen karizmatikus figura: jóképű, nagyon charme-os férfi, amit temérdek szeretője is megerősíthet, akik odakint repesve várják a vagyonával egyetemben.

Az ítélethozatal után Kadzsijama bűnszervezete darabokra hullott, és a Gorjo-kai ezen a néven már nem is létezik. Tanítványai egy része telefonos bűncselekményekre adta a fejét, idős emberek gyermekeinek vagy unokáinak adják ki magukat telefonon, mondván, hogy azonnal készpénzre van szükségük, mert bajba kerültek. Nyilvánvaló, hogy ezzel a módszerrel senki sem keresi magát halálra, de a jövedelem legalább tisztességtelen forrásból származik.

Kadzsjama elítélése után felülvizsgálták a rendelkezéseket, és nemcsak az uzorahitelezés büntetési tételeit szigorították, de a törvényesen működő hitelintézetektől is megkövetelték az átlátható kamattáblázat alkalmazását. Már csak abban reménykedhetünk, hogy az eladósodni vágyó japánok hamarosan megismerkednek a hitelkártyák áldásaival, és akkor megjelennek a Jamagucsi-gumi Visa és MasterCard hitelkártyák. Ez a következő logikus lépés.

III. Rész A lenyugvó nap

Az emberkereskedelem birodalma

Mindenki másként törődik a halottaival. Azt hiszem, hogy én virágot vittem volna a lány sírjára. A holtteste azonban nem került elő, sírja sem volt, s nem tudtam hová virágot vinni. Az egyetlen dolog, amit tehettem, az volt, hogy meglátogattam az emberkereskedelem áldozatait segítő Poláris Projectet, és Fudz sivara szannak, a projekt munkatársának a kezébe nyomtam egy 10 000 jenes bankjegyet. Reméltem, hogy a magam módján ezzel is segíteni tudok az áldozatokon.

Fudz sivara szan elmondta, hogy az elmúlt évben robbanásszerűen nőtt a Poláris-hoz beérkező telefonhívások száma, és a legtöbb telefonáló koreai vagy kelet-európai. Azt is megkérdezte, nem ismerem-e véletlenül valakit, aki tud oroszul. Megígértem, hogy utánanézek.

Azt hiszem, akkor kezdtem belefáradni az újságírás rutinjába, amikor megismerkedtem a japán szexipar mocskával. De hogy tényleg kiégtem, azt csak akkor éreztem, amikor már túl késő volt.

Az ember előbb-utóbb érzéketlenné válik, ha sokáig dolgozik bűnügyi újságíróként. Ebben nincsen semmi meglepő. Nem lehet minden család fájdalomában osztozni, és nem gyászolhatunk minden áldozatot, mert akkor pillanatok alatt megőrülnénk. Idővel minden rutinná válik: a gyilkosság, a gyűjtogatás, a fegyveres rablás és a családi öngyilkosság. Az ember már csak arctalan zavaró tényezőként tekint az áldozatokra, akik tönkreteszik a szabadnapját és a nyaralását. Borzasztóan hangzik? Tényleg az. De hát ilyen a munka.

Azt hittem, már eleget tudok a japán csoda árnyoldaláról. Nyomoztam Lucie Blackman eltűnésének ügyében, utánajártam egy sorozatgyilkos rémtetteinek, majdnem megérintettem egy holttestet, amelybe elektromos áramot vezettek, láttam halálra égni egy férfit: mindez egy életre is elég lenne.

Csak hogy időközben teljesen cinikussá váltam, és kezdtem elveszíteni az empátiámat. Márpedig amikor egy újságíró lelke megkeményedik, onnan nincs visszaút. Mindannyian lebonthatatlan, többszörös rétegű védőpajzsot építünk magunk köré, ahová érzelmek nem hatolhatnak be. Ha nem tennénk, képtelenek lennénk a feszített munkatempóra.

Dolgoztam Kabukicsóban, bejártam Roppongit. A Cselédszobában dolgozó lányok kendőzetlenül elmondták, hogyan működik a szexipar. Meglehetősen jól ismertem a szexuális szolgáltatások legális és nem legális világát. Azt hittem, a szexrabszolgaság csak kockafejű nyugati bürokraták által fabrikált városi legenda, akik nem értik a japán kultúrát a maga komplexitásában. De ekkor jött a feketeleves.

2003 novemberének egyik hűvös napján megcsörrent a telefonom.

– *Mosi mosi* – hallóztam bele a kagylóba.

A vonal túlsó végén egy külföldi nő beszélt. A hangját nem ismertem, de meglehetősen jól tudott japánul. Próbáltam követni, amit mond, de nem értettem pontosan, hogy mit akar.

– Beszél angolul? – kérdeztem végül.

– Igen, hogyne. És maga is, hát persze! Elnézést, hogy a nyakába zúdítottam a pocsek japánomat – szabadkozott.

– Semmi gond. Nem is beszél rosszul. De ha már az *eigo*, az angol az anyanyelvünk, beszéljünk angolul, nem?

– Egy barátnőmtől kaptam meg a számát, aki sztriptíz táncosként dolgozik a Kámaszútra bárban. Azt mondta, maga talán tud segíteni.

– Miről lenne szó?

– Tudja, a klubba, ahol dolgozom, sok új lány érkezett Lengyelországból, Oroszországból és Észtországból. És hogy is mondjam... azt hiszem, valami nem stimmel velük.

– Hogy érti ezt?

– Nem a saját akaratukból dolgoznak, és nem kapnak fizetést. Olyanok, mintha... rabszolgák lennének.

– Hogy micsodák?

– Rabszolgák. Nem tudok jobb szót.

– Magának mi a munkája?

– Kitalálhatta, konzumlány vagyok – válaszolta a zavar legcsekélyebb jele nélkül. – Elvileg angoltanár vagyok, de igazából abból élek, hogy lefekszem férfiakkal.

– És maga a saját akaratából teszi?

– Hát persze. De az új lányok, akiket a klubba hoztak... Ők nem. Látszik rajtuk, hogy nem akarnak itt lenni. Becsapták vagy kényszerítik őket. Folyton bögnek, és napközben nem hagyhatják el az épületet.

– Értem – mondtam. Nem ez volt a világ legszellemesebb válasza, de meg kellett emésztennem a hallottakat. – És most mit szeretne, mit tegyek?

– Maga újságíró. Írja meg az ügyet! Derítse ki, mi folyik a háttérben, és juttassa rendőrkézre a bűnözőket! És segítsen a lányoknak kiszabadulni!

A kérés ahhoz képest, hogy állítólag nem is ismertük egymást, elég határozottnak tűnt. Már majdnem azt feleltem, hogy meglátom, mit tehetek, amikor *bumm!* valami szöveget ütött a fejembe.

– Azt mondta, hogy egy barátnője adta meg a számomat. Mégis, nem lehet, hogy mi már találkoztunk valahol? – kérdeztem.

A lány néhány másodpercig nem válaszolt.

– Nem találkoztunk már? – erősködtem.

– Hát, amikor a Lucie Blackman-ügyön dolgozott, egyszer beszélgettünk Lucie bárjában. És ha jól

emlékszem, vérig is sértettem magát.

Te jó ég! Ez volt az a lány, aki seggfejnek nevezett, ezt jól megjegyeztem. Nyilvánvalóan még akkor találkoztunk, amikor zöldfülű tacsó voltam a szakmában: modortalankodhattam, vagy valamiért nem találtuk a közös hangot. Azóta alaposan megtanultam, hogyan szerezzek információt a sztriptízes csajoktól, táncosnőktől és a szórakoztatóiparban dolgozó többi nőtől.

A lány Helénának nevezte magát. Az útlevelében nem ez a név szerepelt ugyan, de a Heléna nagyon illett hozzá. Roppongiban találkoztunk, egy Starbucks kávéház felső szintjén. Fekete szoknyát, élénkzöld blúzt, térdig érő bőrcsizmát és testhez simuló fekete bőrdzsekit viselt. Be kell vallanom, hogy átkozottul csinosnak találtam. A haját lófarokba fogta, és gránátalma-vörös rúzsán kívül más sminket nem használt. Ajka fölött anyajegy díszelgett.

Újra bemutatkoztam neki, mintha soha nem találkoztunk volna. Adtam neki egy névjegyet, de tőle csak jóval később kaptam. Beszélgettünk kicsit az időjárásról, kortyolgattuk a kávé, majd elmesélte a történetét.

2001-ben érkezett Ausztráliából Japánba. A Berlitz nyelviskolában kezdett angolt tanítani, és mellette hoszteszkedett is. Egy este az óra végeztével elkísérte egy italra az egyik tanítványát, egy ötvenes éveiben járó üzletembert. Az éjszaka egy hotelszobában végződött. Reggel a férfi 5 db 10 000 jenes bankjegyet hagyott az éjjeliszekrényen, úgymond a lány taxiköltségére.

Heléna ettől fogva más férfiakkal is közelebbi kapcsolatba került, amiből stabil jövedelemre tett szert. Hamarosan munkát vállalt egy Den of Delicious nevű exkluzív szexklubban. Privát ügyfélkörét is megtartotta, napközben pedig a betérő kuncsaftok kedvére tett.

– Prostitúáltként dolgozom, és ez az én döntésem volt. A pénz összehasonlíthatatlanul jobb, mint amit angoltanítással keresnek, és lelkiismereti aggályaim sincsenek. Az viszont nyomaszt, hogy olyan nőket is prostitúcióra kényszerítenek, akiknek eszük ágában sem lenne ezt tenni. Gyűlölöm a szemeket, akik ezt csinálják!

Két férfi uralja a terepet Roppongiban. Ők szállítják a lányokat abba a sibujai klubba is, ahol dolgozom. Az egyik japán, őt mindenki Villámnak²² hívja, a másik egy Viktor nevű holland-izraeli srác. Van öt vagy hat klubjuk, és a nőket mindig külföldről hozzák. Általában szegényebb országokban toboroznak. Hirdetésekkkel és ügynökségeken keresztül cserkészik be a lányokat, akiket aztán fogva tartanak, és elveszik mindenüket. Ezek a nők még levegőt sem vehetnek, ha a stricijük nem engedi. Egyszerűen szexrabszolgákat csinálnak belőlük.

Azt mondják, olyan állást kínálnak nekik, ami többet fizet, mint legszebb álmukban gondolták volna. Aztán eljönnek Japánba, ahol valójában a földi pokolba kerülnek. Ha nem fekszenek le férfiakkal, enni sem kapnak, és utána a pénzükből levonnak egy csomó mondvacsinált költséget, amiről korábban szó sem volt. Villám azt mondja, hogy illegálisan dolgoznak Japánban, úgyhogy az ő jóindulatától függenek. Ha nem akarnak neki dolgozni, hát ne tegyék, de máshol úgyse kapnak munkát Roppongiban. Ismerek egy lányt, aki elment a rendőrségre. Ott azzal fenyegették meg, hogy letartóztatják, és le kellett feküdnie a kibaszott zsaruval, hogy elengedjék.

Viktor fűnek-fának büszkén meséli, hogy hat éve dolgozik a szakmában. Állítólag táncosnőkkel kezdett, és később tért át a prostituáltakra. Azt mondja, ő aztán tudja, milyen nők jönnek be a japán fasziknak: a szőkék és kék szeműek. Mondhatom, ehhez aztán nagy zseninek kell lenni. Imádja az úriembert játszani, és gyakran tesz szívességet a nőknek, amivel később a markában tarthatja őket.

Amikor a pénzre kerül a szó, a kedves, lovagias Viktor úgy viselkedik, mint egy megveszekedett ördög... Ami Villámot illeti, ő nő, és van egy kislánya.

Heléna története hihetően hangzott. Semmi oka nem volt hazudni. Persze sohasem lehet tudni; ő maga nem volt áldozat, csupán tanú, és amit idáig elmondott, végül is nem több pletykánál. Lehet, hogy túlzott. Azt mondtam neki, hogy szeretnék személyesen is beszélni egy lánnyal.

Ettől nyugtalan lett.

– Ha a lányokat elkapják, amikor magával beszélgetnek, óriási bajba kerülnek. Ezzel tisztában van, ugye?

Azt feleltem, hogy tisztában vagyok, így Heléna megígérte, hogy bemutat az egyiküknek. Ezzel elváltak útjaink.

Közben magam is elkezdtem utánajárni az ügynek a saját kapcsolataimon keresztül. Eszembe jutott, hogy Szekigucsi talán tudna segíteni, de elhessegettem a gondolatot: ez nem az ő világa. Aztán jutott eszembe Ufózsaru, aki megismertette velem Kabukicsót. Időközben a sindzsukai rendőrségről a Tokiói Rendőrkapitányság székházába került, úgyhogy nyilván hozzáfér az engem érdeklő információkhoz is. Jó forrás lenne, de megvan az ára: nyilván át kell mulatnom vele egy egész éjjelt egy olyan bárban vagy sztriptízklubban, ahol külföldi csajok dolgoznak. Nem lesz olcsó, de hátha sikerül kifundálnom valamit, ami csökkenti a költségeket.

Felhívtam egy jogász ismerősömet, aki egy harcművészeti bemutatókat tartó cégnél dolgozott. Ezek a bemutatók átmenetet képeztek a boksztól, a birkózás és a karate között, és nagy népszerűségnek örvendtek. Meggyőztem az illetőt, hogy adjon két jegyet a második sorba. Aztán elmentem a Pokol Nyolcadik Köre nevű szórakozóhelyre, és a jegyeket a menedzser kezébe nyomtam, aki beleegyezett, hogy náluk mulassuk át az éjszakát.

Írtam egy SMS-t Ufózsarunak, és megbeszéltünk egy találkozót.

Ufózsaru érdeklődési köre azóta sem változott. Míg elmeséltem neki Heléna történetét, egy Jasmine névre hallgató, dúskeblű vörös csaj fickándozott az ölében, pezsgőt kortyolgatott, és ujjával izgatóan simogatta intim testtájakat. Amikor a történet végére értem, Ufózsaru felvonta a szemöldökét. Rápaskolt Jasmine fenekére, és kitűnő angolsággal így szólt:

– Angyalom, hozz egy doboz cigit! Gyere vissza 5 perc múlva. – Jasmine udvariasan elnézést kért, s azzal távozott.

– Nos – mondta Ufózsaru újra japánul –, utánajárok az ügynek. Amit a barátnőd mondott, valószínűleg igaz. Sok ilyen nőről hallottam újabban, de azért annyiról nem, hogy ne tudnánk rajtuk

segíteni. Engem is bánt a dolog – szívta meg a cigarettáját.

– Tényleg bánt?

– Hát persze. Én bírom a prostituáltakat és a hoszteszeket. Tudom, hogy csak a pénzem miatt kellek nekik, de attól még bejönnek. Ez egy játék. De ha egy nő nem akarja ezt a munkát végezni, ha kényszerítik, akkor én sem szeretném vele tölteni az időmet. Akkor az egész már nem vicces, és nem is játék. A barátnődnek igaza van: ha a lányok nem kapnak fizetést, az nagyon nincs rendben.

A zsebéből elővett egy jegyzetfüzetet, én pedig lediktáltam neki, amit már tudtam: Villám irodájának és a – mellesleg a J Enterprise nevű cég tulajdonában álló – bárnak a címét.

Jasmine 5 percnél jóval tovább maradt távol. Amíg vártunk rá, a beszélgetés személyes fordulatot vett.

– Jake, te lefeküdtél valaha csajokkal a klubból? Úgy veszem észre, hogy tetszel nekik.

– Igen, de pont azért szeretnek, mert nem fekszem le velük. Ebben különbözöm az átlagos vendégtől.

– Nem szereted a fehér csajokat?

– De, csak nem szeretnék lefeküdni velük.

– Miért nem?

– Mert időről időre információt kapok tőlük, tudod, és nem jó ötlet lefeküdni a hírforrásaiddal. Mielőtt megházasodtam volna, néha én is megtettem, de mostanában már nem. Nem akarok undorító betegségeket hazavinni, és továbbadni a feleségemnek. Még csak az kéne, hogy kirúgjon a francba.

– És ha egy jó csaj azt mondaná, hogy csak akkor kapod meg az infót, ha megdugod?

– Hát, akkor, azt hiszem, megdugnám. Tudod, az információért mindent. És veled mi a helyzet? Le szoktál feküdni az informátoraiddal?

– Persze. A kellemeset a hasznossal, nem igaz? Nem vagyok házas, és gyerekeim sincsenek, úgyhogy nekem szabad.

– Szóval szerinted a feleségem miatt szemétség lenne a részemről, ha megtenném?

– Nem ezt akartam mondani, csak azt, hogy furcsa alak vagy. Mármint nem furcsa *gaidzsin*, hanem furcsa ember. Van egy saját szabályrendszered, amihez ragaszkodsz. Ezt csodálom benned. Jó ember vagy, és ne értsd félre, de hadd mondjak el valamit...

– Ki veled!

– Előbb vagy utóbb meg fogod szegni a saját szabályaidat. Észre sem veszed, és egyszer csak elkap a szenvedély. – Körbemutatott a teremben. – Túl sok időt töltesz ehhez hasonló helyeken. Tudod, aki cukorkagyárban dolgozik, előbb vagy utóbb bekap egy cukorkát, hogy megkóstolja. Te is így fogsz

járni.

– Tudok vigyázni magamra.

– Haha. Nem fog sikerülni. Meglátod, nem is olyan soká nem pénzért vagy információért fogsz lefeküdni valakivel, hanem azért, mert úgy érzed, hogy ezt kell tenned. Ingoványos talajon járkálsz. És még büntudatot sem fogsz érezni, nem fogod azt gondolni, hogy nem helyes vagy nem szokványos, amit teszel. A munkád szép lassan kiéget.

Át kéne kérned magad máshova. Szerencsés vagy, hogy van feleséged. Én nem tudnék megházasodni.

– Miért nem? – kérdeztem meglepetten.

– Túl sok időt töltöttem olyan emberek között, akiknek a szex egyáltalán nem jelent semmit, ahogyan most már nekem sem. Én nem tudok hűséges maradni egy nőhöz, és nem hiszem, hogy lenne olyan nő, aki hűséges lenne hozzám. A monogámia hülyeség. A szex olyan rituálé, mint újévi képeslapokat küldözgetni. Értem én, hogy mások másképpen gondolnak rá, és hogy ők a rendes emberek, nem én. De én már kiestem a normális kerékvágásból, és nem is fogok többet visszakerülni. Nem vehetek el egy átlagos csajt, mert túl nagy lenne a különbség közöttünk, és az mindent tönkretenne. Elvehetnék talán egy kurvát, de akkor meg kellene ígérnie, hogy a legtöbbször majd velem fekszik le, mert ha nem, nem érezném magam biztonságban, és féltékenykednék. Vagy elvehetnék egy rendőrnőt, aki ismeri ezt a világot. De semmiféleképpen nem vennék el egy vérszívó hoszteszt.

– Ez elég kiábrándultan hangzik.

– Várd ki a végét! Előbb vagy utóbb megérted. De hadd mondjam el a legfontosabbat, amit erről a monogámiás-megcsalós világról tanultam. A lényeg, hogy soha ne vallj be semmit. Ha szereted a nőt, akivel elvileg vagy, akkor hazudj neki. A vallomás csak annak a lelkén könnyít, aki vall, mindenki másnak tönkreteszi az életét. A vallomás önző dolog. Ne ess bele a csapdába.

– Nem ilyen tanácsra számítottam egy zsarutól.

– Csak azért mondtam el, mert tudom, hogy jó szíved van. Látom, hogy rosszul érzed magad, amikor a szexrabszolgákról beszélsz. Olyan vagy, mint én, személyesen átéled mások problémáját. De egy szó mint száz: sohase vallj!

Közben visszajött Jasmine a cigarettával. Beleült Ufózsaru ölébe, és meghúzta a pezsgősüveget. Rágyújtott egy cigarettára, amit érzéken a szájába vett, s bal kezével Ufózsaru tarkóját masszírozta. Egy fekete selyemneglizsét viselő magas, vékony barna lány lépett az asztalunkhoz, és az ölembe csusszant. Rendeltem egy italt, amíg Ufózsaru felkászálódott, hogy a hátsó szobában privát táncot kérjen Jasmine-tól.

Ufózsarunak sikerült fontos információkat szereznie. Három nappal később, miután a híreit a saját forrásaimból is leellenőriztem, elmondhattam magamról, hogy nagyjából képbem vagyok Villám és

Viktor üzelmeit illetőleg. Amit megtudtam, alátámasztotta és kiegészítette a Helénától hallottakat.

A manőverek fedőcége, cseppet sem meglepő módon, a roppongi székhelyű J Enterprise volt. A társaság nem volt bejegyezve a cégbíróságon. A tulajdonos és cégvezető „Villám” Imai volt, akinek Viktor volt az üzlettársa. A cég tevékenysége abból állt, hogy külföldi nőket csábított Tokióba, és szexklubokban, masszázsszalonokban helyezte el őket. Villámnak négy klubja volt Roppongiban: az Agyal, a Gyönyörök barlangja, a Mennyei klub és a Kódex klub, de lányokkal látta el Sibujában az Élvezetek barlangját, és escort-szolgáltatást is üzemeltetett. Ő volt a külföldi hús piac királya, havi 20 000 dollárnak megfelelő jent keresett.

Villám elsősorban Izraelben, de Magyarországon, Lengyelországban és más kelet-európai országokban is teljesen nyíltan toborzott. A www.jobsinjapan.com oldalon is keresett hoszteszeket. Egy kanadai lányt, aki az egyik ilyen hirdetésére válaszolt, még egy állásinterjúra is meghívták Németországba. 2003-ban a hirdető céget Entertainment Valentinának hívták, de a nevet azóta nyilván megváltoztatta. Általában csillagászati összegeket, 4 millió jent, azaz 40 000 dollárt ígértek a jelentkezőknek havonta, ha top-hoszteszként üzletembereket kísérgetnek vacsorázni. A társaság európai kirendeltségén keresztül 3000 euró előleget fizetett a lányoknak útiköltségük és tokiói szállásuk fedezésére.

Amikor egy lány megérkezett Tokióba, a cég képviselője várta a repülőtéren, és a vállalat tulajdonában álló lakásba kísérte, ahol más nők is laktak. Ha ekkor még nem lett volna világos, hazugságokkal, a lány és családja ellen irányuló kifinomult és durva nyomásgyakorlással, valamint nyers fegyelmezővel gyorsan a tudomására hozták, mit akarnak tőle.

A lányok kilencórás műszakban dolgoztak a masszázsszalonban, és napi 100 dollárnak megfelelő jent kerestek. Ebből 75-öt a költségekre hivatkozva levontak. Nekik tehát napi 25 dollár maradt, ami köszönő viszonyban sincs a beígért havi 40 000-rel. Mindannyian turistaként érkeztek az országba, ami azt jelenti, hogy 3 hónapig maradhattak, és munkát nem vállalhattak. Ennek Villám és Viktor számára az volt az előnye, hogy a lányok állandóan cserélődtek, és a repülőjegyekkel is újra meg újra extraprofitra tehettek szert. Sok lány úgy hagyta el Japánt, hogy még tartozott is Villámnak.

Viktor magas, jóvágású fiú volt, és az a hír járta róla, hogy a felesége japán. Nyilván emiatt volt lehetséges, hogy Viktor letelepedési engedélyt kapott és Japánban biznisszelhetett – már ha a pletyka egyáltalán igaz volt.

Egy igazságügyi minisztériumi informátorom elmondta, hogy Villám nevére 1993-ban bejegyezték egy R&D nevű, gépjárműimporttal, ruhakereskedelemmel és biztosítással foglalkozó céget, amely azonban már nem működik. A cég igazgatója, Kobajasi Ko korábban összeütközésbe került a prostitúciómegelőzési törvénnyel: 1989-ben Sizuokában, a Goto-gumi területén tajvani nők prostituáltként való illegális alkalmazása miatt letartóztatták. Állítólag Villám is tagja volt a cég igazgatótanácsának, ami nyilvánvalóvá tette, hogy már akkoriban és érintett volt emberkereskedelemben.

Ufózsaru azzal a nyugtalanító hírrel érkezett, hogy Villámot nem lehet letartóztatni. Azt gyanítottam, ennek az lehet az oka, hogy kulcsfontosságú információkat adott a zsaruknak a Lucie Blackman-ügyben. Amíg a tokiói rendőrség nem vezet ki új vezetőt a Roppongi körzet élére, Villám szabadon

élhet, mint hal a vízben. Egyetlenegyszer tett jót életében, s lám, most ennek is mások fizetik meg az árát.

Viktor általában személyesen toborozta az európai nőket, és a nagy pénzt abból kereste, hogy szextúrákat szervezett és bonyolított a Maldív-szigetekre.

Decemberre az üggyel kapcsolatban annyi anyagom gyűlt össze, hogy készen álltam a cikk megírására. Az első vázlatot megmutattam akkori szerkesztőmnek, Jamakosinak, alias Steve McQueennek. Ha már amerikai színész, számomra rejtély, hogy miért éppen Steve McQueen²³, és nem, mondjuk, Tom Cruise volt a példaképe, de hát ízlések és pofonok különbözők.

Tekintve, hogy a sztori óriási szenzáció volt, Steve azt szerette volna, ha mindent alaposan ellenőrzünk, mielőtt a cikk a nyomdába kerül. Elküldött hát Csokornyakkendőhöz, a legfélelmetesebb, legszigorúbb szerkesztőhöz, aki a belföldi hírek osztályán dolgozott.

Csokornyakkendő egy kávé fölött világosan elmagyarázta, hogy két dolgot akar: azt, hogy beszéljek az emberkereskedőkkel, hallgassam meg az ő változatukat is a sztoriról, és hogy találjak egy ártatlan áldozatot.

– Mi az, hogy ártatlan áldozat?

– Szerinted micsoda, tökfej? Ha kijön a ribanc Japánba, hogy összekeféljen pár ezer dollárt éjszakánként, és kiderül, hogy kevesebbet ér a puncija, az nem nagy ügy. Olyan lányt szerezz, akit átbasztak, akinek gőze sem volt, hogy mibe keveredik. Szomorú történetet akarok! Az még nem újság cikk, ha egy kurva elégedetlenkedik a fizetése miatt.

– Biztos, hogy pontosan érted, mi a cikk szándéka?

– Ne parázz! Csak azt próbálom megértetni veled, hogy milyen stílusa legyen a cikkednek. Ha sztorit akarsz, hát úgy írd meg, hogy az emberek sajnálják a csajokat, és utálják a gonosz emberkereskedőket. Ha erre képtelen vagy, akkor ne írd. Egyébként csak időpocsékolás.

Egyáltalán nem tetszett ez a felfogás, de mindenképpen meg akartam írni a sztorit, mert személyes ügynek éreztem. Ismét Helénához fordultam, és a segítségével kapcsolatba léptem Weronikával, akinek sikerült megszöknie a rabságból. A lány volt olyan szerencsés, hogy még az útlevelét is visszaszerezte.

Weronika alacsony, vékony lány volt, szőke haját zilált lófarokba fogta össze. Egyáltalán nem nézett ki jól. Sminkje csak halványabbá tette, de nem tüntette el a szeme körüli karikákat. Fehér bőrkabátot és szőrmesálat hordott. Úgy tűnt, mintha a bal füle megsérült volna.

26 éves volt, egy Varsótól 50 kilométerre fekvő kis faluból származott.

– Az interneten láttam a hirdetést – mesélte. – „Dolgozz hoszteszként Japánban! Keress sok pénzt rövid idő alatt! Szőke lányok jelentkezését várjuk.” Úgy döntöttem, hogy jelentkezem.

– Elmentem Varsóba, és találkoztam a „tehetségkutató ügynökség” képviselőjével, Mikellel. Mikel mutatott egy képet a klubról, nagyon extravagáns helynek tűnt, és azt mondta, hogy itt fogok dolgozni: japán férfiakkal kell táncolnom, és angolul fogunk beszélgetni. Óránként 100 dollár lesz a fizetés. A kislányom hatéves volt, úgyhogy megkértem az anyukámat, hogy viselje a gondját, amíg távol leszek. Varsóból Tokióba repültem. Elmondták, hogyan jutok el az ANA hotelbe, ahol először találkoztam Viktorral, aki holland volt, nagyon jóképű, és tökéletes úriembernek tűnt. Nagyon boldognak éreztem magam.

Viktor elvitt a szállásomra. Azt mondta, hogy nyilván fáradt vagyok a hosszú repülőúttól, úgyhogy jobb, ha most pihenek, de másnap el is kezdhetek dolgozni. Elvitt a lakásba, ami egy Nyisi Azabu-i ház 4. emeletén volt. A címre pontosan emlékszem. A lakásban már volt egy kolumbiai és egy kanadai lány. Hárman egy kicsi szobában. Ekkor már éreztem, hogy valami nem stimmel. Viktor kihúzott egy fiókot, és azt mondta, rakjam bele minden értékemet, beleértve az útleveletemet is, nehogy ellopják. Engedelmeskedtem.

Másnap délután 5 óra körül Viktor megjelent a lakásban Villámmal, egy japán férfival, és elvittek bennünket a klubba, ami teljesen másképp nézett ki, mint amit még Lengyelországban láttam. Viktor hirtelen nagyon modortalan lett, és azt mondta, hogy mostantól ott fogunk dolgozni. Nagyon dühös lettem, és nem értettem, hogy mi a fene folyik itt. A két pasi azt mondta, hogy szexelnünk kell a vendégekkel, meg kell masszírozniuk, majd leszopniuk őket, amiért 4000 jent kapunk. Akár van vendégünk, akár nincs, ki kell csengetniük napi 7500 jent. Ha nem tudunk fizetni, akkor megelőlegezik a pénzt, és később adjuk meg. De máris tartozunk nekik a repülőjeggyel, ami 300 000 jenbe került. A lakbér napi 10 000 jen. Azt mondták, ne lógassuk a lábunkat; ha több pénzt akarunk keresni, le is feketünk a vendéggel, azért 20 000 jent kaphatunk. Csak három hónapot tölthetünk az országban, úgyhogy szorgosan kell dolgoznunk, hogy visszafizessük az adósságainkat.

Szörnyen megijedtem. Undorodtam az egész helyzettől, és fogalmam sem volt, hogy mit csináljak. Végül kiszöktem a bárból, de nem ismertem Tokiót, azt sem tudtam, hogy egyáltalán visszatalálok-e a lakásba. Szerencsére emlékeztem néhány kereszteződésre és épületre, úgyhogy nagy nehezen, de valahogy hazakavarodtam. Azt hittem, hogy csak magamhoz veszem az útlevelem, a repülőjegyem, és azonnal hazamegyek. De amikor kihúztam a fiókot, teljesen üres volt. Nem volt mit tenni, vártam.

Aztán megjött Viktor. Az arca... olyan önelégült és győzedelmes volt. Ettől rettentő dühös lettem. „Mi a fenét akarsz? Azonnal adjátok vissza az útleveletemet! Adjátok vissza a repülőjegyemet! Rohadt tolvajok vagytok! Ha nem adjátok vissza, azonnal megyek a rendőrségre!” – kiabáltam. Viktornak a szeme se rebhent. Azt mondta, hogy ők vették a jegyet, úgyhogy nem az enyém. Hálátlan kurvának nevezett, és csak röhögött, hogy nyugodtan menjek a rendőrségre, útlevelem nincs, úgyhogy majd jól letartóztatnak, mint illegális bevándorlót. „A rendőrök rosszabbak, mint az ördögök – mondta. – Ha nem hiszed, járj utána. Szépen kitoloncolnak, de ne hidd, hogy az adósságod eltűnik. Épp ellenkezőleg. Tudom, hol lakik a családod. A barátaink majd meglátogatják őket.”

A kislányomat az édesanyámnál hagytam. A férfi, akivel Varsóban találkoztam, tudta, hol laknak. Nagyon megijedtem attól, amit Viktor mondott. Attól féltem, hogy bántani fogják a családomat. Attól féltem, hogy ha megszököm, megölik a kislányomat és az anyukámat. Elmehetnék a nagykövetségre, de attól rettegettem, hogy Viktor keze talán odáig is elér. Ki tudja, lehet, hogy még a konzulátuson is

vannak barátai. Úristen, milyen hülye voltam.

Nem volt hol aludnom, nem volt pénzem, nem tudtam volna hová menni. Csak a „munka” maradt. Életemben először csináltam ilyesmit. Elmagyarázták, hogy maga a masszázs 1000 jenbe kerül. Nem szerettem csinálni, de mi mást tehettem volna. Egy dolog, hogy meg kellett érintenem a férfiakat, de a végén mind azt akarta ráadásul, hogy a számba vegyem a szerszámát. Ezért több pénzt kaptam. Az első héten csak masszírozást vállaltam, de Viktor és Villám napi 10 000 jent követelt a lakásért. Egyszer megpróbáltam szájjal kielégíteni egy vendéget, de egyszerűen képtelen vagyok pénzért csinálni valakivel, akit nem ismerek. Majdnem megfulladtam. Elkezdtem undorodni magamtól. Aztán egy nap elkezdtem sírni és könnyöroggni az üzletvezetőnek. Azt mondta, fogalma sem volt róla, hogy elvették az útleveletem. Nem tudom, mit mondhatott Vikornak, de az útleveletem visszakaptam. Az üzletvezető azt mondta, hogy megpróbálhatok más munkát keresni. Aztán kölcsönadta a telefonját, úgyhogy felhívtam anyámat és a kislányomat, és mondtam, hogy menjenek biztonságos helyre. Azt mondták, hogy Viktor egyszer már felhívta őket. Azonnal haza szerettem volna menni, de nem lehetett, mert nem volt pénzem.

Megpróbáltam munkát keresni egy másik hoszteszklubban, de ez azonnal visszajutott Viktorhoz. Eljött a klubba Villámmal, hálátlan ribancnak nevezett, és azt mondta, ő majd gondoskodik arról, hogy soha ne kapjak munkát Roppongiban.

Én nem azért jöttem Japánba, hogy a testemet áruljam. Azt ígérték, hogy hosztesz lehetek. Mivel az üzletvezető már visszaadta az útleveletem, másnap úgy döntöttem, hogy tényleg lelépek. Beszéltem más lányokkal is, akik hasonló helyzetben voltak, és elhatároztuk, hogy elmegyünk a rendőrségre, de annyira féltünk, hogy végül inkább nem mentünk. Viktorék folyton azt mondták, hogy le fognak tartóztatni, és hogy most csak az adósságunkat kell kifizetnünk, de ha elmegyünk a rendőrségre, már ügyvédet is kell fogadnunk; meg hogy a japán börtönök iszonyúak.

Viktor soha senkinek nem bocsát meg, és Villám sem. Ha a pokolra jutnának, az is túl jó hely lenne nekik.

Szextúrákat is szerveznek üzletembereknek. A Maldív-szigeteken van egy nagy hajójuk, ahol egy csomó lányt dolgoztatnak escortként. A férfiak minden este más lánnyal tölthetik az éjszakát, ha ahhoz támad kedvük. Egy másik lengyel lány azt mesélte, hogy dolgozott az egyik ilyen utazáson. Azt ígérték, hogy 200 000 jent kap ötnapi munkáért, de Viktor egy csomót levont tőle a költségekre hivatkozva, és csak a felét fizette ki. Azt mondta, az út valójában olyan volt, mint egy nyaralás, úgyhogy ne panaszkodjon, 100 000 jent bőven megér egy ilyen vakáció.

Nem értem az egészszet. Miért engedi a japán rendőrség, hogy így bánjanak a külföldi nőkkel? Tudják, hogy mi folyik, de azt képzelik, hogy minden nő prostituált, aki Japánba jön? Gondolkodom rajta, hogy Európában elmegyek a rendőrségre, de aggódom a családom miatt.

Mielőtt még leléptem volna, engem is elvittek egy szextúrára. Volt ott egy orosz nő, Karina, aki állandóan panaszkodott, és folyton veszekedett a vendégekkel. Aztán az egyik éjjel eltűnt. Viktor azt mondta, hogy hasi fájdalmakat imitált, ezért partra tették egy kórházban, ahonnan meglépett. Senki nem hitt neki. Amikor utoljára láttam Karinát, egyáltalán nem tűnt úgy, mint aki hasfájást színlel. Amikor körülnéztem a szobájában, az ágyán vérfoltot láttam. Úgy tűnt, mintha valaki ki akarta volna

pucolni a nyomokat, még a tisztítószer szagát is éreztem. Nagyon megijedtem, és senkinek nem szóltam, annyira féltem. Még a többi nővel sem mertem beszélni. A fedélzeten volt egy pasi, tagja a japán maffiának, és miután Karina eltűnt, másnapra lett egy nagy vágás az arcán. Lehet, hogy Karina ellenállt, és megsebezte, és a pasi megölte ezért? Nem tudok másra gondolni, de persze lehet, hogy mindez csak véletlen egybeesés. Szeretném hinni.

Az utazás végén a kezembe nyomtak egy kis extra pénzt, gondolom azért, hogy befogjam a számat. Valószínűleg ők is próbálták elfelejteni ezt a kellemetlen epizódot.

Semmi értelme nem lenne elmenni a rendőrségre, és feljelentést tenni. Még a lengyel rendőrség is azt gondolná, hogy szajha vagyok.

Soha többet nem akarok férfiakkal lenni. Látni sem bírom őket. Annyira elegendem van mindenből... mocskosnak érzem magam. Nőket sem akarok látni. Senkit.

Weronika hosszú időn át beszélt, én pedig jegyzeteltem. A története nem sokban különbözött a többiekétől. Lehet, hogy ő más okból jött Japánba, máshogy zsarolták, másként viselkedtek vele, de a részletek mögött ugyanazt a tragikus történetet lehetett összerakni.

Meg akartam keresni Viktort, de először meg kellett szereznem a telefonszámát.

A szent cél érdekében eltöltöttem egy estét a Dispario klubban, ahol egy teljesen őrült izraeli lányt, Kikit itattam, akinek cukorbarna, karamellszínű haja a legvadabb afrofrizurába volt fonva, amit életemben láttam. Mellesleg Viktor exbarátnője volt.

Megpróbáltam kiédesgetni belőle Viktor telefonszámát, de nyilván figyelmeztették, hogy ne fecsegyen, vagy eleve óvatos volt – vagy talán mindkettő.

Nem jutottam vele sokra, és a pénzem is gyorsan fogyott. Két óra alatt 20 000 jent költöttem rá. Már nagyon részeg volt, de még mindig nem beszélt. Helyesebben persze beszélt, de semmi olyasmiről, ami engem érdekelt. Amikor már alig bírt lábra állni, mögé álltam, és masszírozni kezdtem a vállát.

– Hú, de jól masszírozol! Hol tanultad?

– Svédmasszázs-akadémia, 85-ös évfolyam – vicceltem. Felnevetett.

– Te hazudós! Abba ne hagyd!

Tovább masszíroztam a nyakát, majd újra a vállát vettem kezelésbe, és éreztem, hogy itt az alkalom.

– Kiki, haza kell mennem – mondtam sajnálkozva. Megfordult, a derekamra tette a kezét.

– Ne menj – mondta.

– Még meg kell írnom néhány cikket. De ha felhívsz meló után, érted jövök, és kapsz egy teljes testmasszázszt.

Felragyogott a szeme.

– Teljes testmasszázst? Benne vagyok.

Hajnali háromkor hívott. Merev részeg volt, és a masszázst követelte. Visszamentem a Disparióba, ahonnan elsétáltunk egy garniszállóba. Ahogy beléptünk a szobába, ledobálta magáról az összes ruhát, és levetette magát az ágyra.

– Olyan fáradt vagyok... Masszírozz meg! – fújtatott.

20 percen át masszíroztam, ami éppen elég volt ahhoz, hogy ellazuljon, de még nem álmosodott el túlságosan. Az igazi masszázs nem arra szolgál, hogy felizgassa a vendéget, de én nem akartam igazi masszázst adni. Ez be is vált: a hátára fordult, és simogatni kezdte a mellét.

– Olyan jól csinálod... Dugj meg!

– Nem dughatlak meg. Óriási problémák nyomasztanak.

– Mi a baj? Mi nyomaszt?

– Meg kell kapnom Viktor telefonszámát.

– Minek kell neked pont most az a kibaszott szám?

– Viktor tartozik nekem.

Úgy tűnt, ez elfogadható válasz volt. Pofát vágott, és gyorsan ledarálta a számot. Lefirkáltam egy papírra.

– És most dugj már meg végre! – nyögte.

– Kicsikém, a masszázst ingyen kaptad, de a happy end nálam pénzbe kerül.

Döbbenten nézett rám.

– Mi a fasz van?

– Ha akarsz, befejezem, amit elkezdtem, ha dugni nem is fogunk. De az már nem tartozik egy rendes masszázs keretei közé, úgyhogy pénzbe fog kerülni.

Felkacagott, és a ruhájáért nyúlt, ami egy széken lógott. Előkapart egy halom 10 000 jenes papírpénzt, és hozzám vágta.

– Itt a pénzed, mohó fiú. És most rajta! El akarok élvezni.

Születési adottságom, hogy hosszúak az ujjaim. Egészen az orgazmusig simogattam.

Utána egy pillanat alatt elaludt. Betakargattam, összehajtogattam a ruháit, és felnyaláboltam a pénzt.

Bevallom, megfordult a fejemben, hogy lefekszem vele. Ha nem kaptam volna meg a telefonszámot, akkor biztosan megteszem. Magam csodálkoztam a legjobban, hogy képes lennék rá, és nyilván

bűntudatot is éreztem volna utána, de ez nem változtat a tényeken.

Az a lényeg, hogy végül megkaptam, amit akartam. Úgy gondoltam, munka előtt még hazaugrom, hátha láthatom Benit és Szunaót, és talán együtt reggelizhetünk. Fogtam egy taxit, és hazavittem magam. Pontosabban csak azt hittem, hogy azt mondtam a sofőrnek, vigyen haza, de a cím helyett véletlenül a tokiói rendőrség székházát mondtam neki. Csak akkor vettem észre a tévedést, amikor a kocsí lefékezett, és felpillantottam. Ekkor már nem volt kedvem újra keresztültaxizni a városon.

Végül is a székház szinte második otthonom volt, és így legalább senkit nem kellett felébresztenem. Beszálltam a liftbe, felmentem a sajtószobára, tiszta ruhákat vettem az öltözőszekrényből, lezuhanyoztam, és végigdőltem a szoba hátsó fertályán egy tatamimatracon. Tulajdonképpen örültem, hogy rossz helyre érkeztem.

Villám telefonszámát még a Lucie Blackman-időkből tudtam. Azt fundáltam ki, hogy mielőtt meginterjúvolom, megásatom vele a saját sírját. Megkértem az egyik lányt a Dispario bárban, hogy hívja fel. A beszélgetésükről készült magnófelvétel átirata így fest:

– *Halló, Villám urat keresem.*

– *Én vagyok az.*

– *A nevem Cindy Semenara. Hoszteszként vagy escortként szeretnék dolgozni, és egy barátom azt mondta, hogy érdemes önnel beszélnem.*

– *Ha állásinterjút akar, ugorjon be hozzám! Hová való?*

– *Kanadai vagyok.*

– *Az jó.*

– *És hová mehetek az interjúra?*

– *Hol van most?*

– *Roppongiban. Milyen állásokat tud ajánlani?*

– *Én is Roppongiban vagyok. Mit szólna egy interjúhoz 7 vagy 8 óra tájt?*

– *Még nem tudom, milyen állásokat tud ajánlani.*

– *Mit szólna egy klubhoz, vagy ilyesmi? Dolgozhatna mondjuk egy night-clubban.*

– *Hát, igazából hoszteszmunka érdekelne.*

– *Igen, persze. Hoszteszmunka is van. Hoszteszbárban is dolgozhat. Ha állásinterjút akar, akkor*

jöjjön el hozzám.

– Elmondaná, hogy milyen az a klub, ahol dolgozhatnék?

– Exkluzív férfiklub, az enyém. Kitűnő hely, mindenhez közel van, 11 éve működik. Menő klub. Kitől kapta meg a telefonszámomat?

– Egy barátnőm, Anna dolgozott egy darabig a maga klubjában, vagy lehet, hogy nem is a magáé volt, már nem tudom. Azt mondta, hogy magát vagy Viktort hívjam. Ja, és az van, hogy nincs munkavállalásim, turistaként jöttem. – Nem baj?

– Nem baj, majd én mindent elintézek.

– Kanadában escortként dolgoztam egy ideig.

– Van olyan munkám is.

– Az jó, az nagyon érdekelne.

– Hol van most?

– Az ANA hotel mellett.

– Ismeri az Almond Cafét? El tud odajönni?

– Azt hallottam, hogy hajón is lehetne dolgozni a Maldív-szigeteken. Azt is szívesen vállalom.

– Találkozzunk, és megbeszéljük. Egy óra múlva megfelel?

– Mennyi a fizetés? Mennyit tudnék keresni?

– Melyik munkával?

– Mondjuk az escortkodással.

– Ha jól csinálja, akkor úgy legalább másfélmillió jent havonta.

– És ebben a kézzel és szájjal történő...

– Minden, minden benne van.

– És megtarthatom, amit keresek, vagy le kell adnom egy részét?

– Ezt megbeszéljük személyesen.

– Csak szeretném tudni, hogy nagyjából mire számítsak.

– Ha tényleg nagyon jól végzi a dolgát, akár 2-3 millió jent is megkereshet havonta, egyáltalán nem lehetetlen.

– Szállást tud adni?

– *Épp most nyitok egy új bár, hamarosan azzal is készen leszünk.*

– *De szállást tud adni? Most egy nagyon kicsi szobában lakom.*

– *Van szállásunk. Kaphat szállást.*

– *És tud megszerezni munkavállalási engedélyt?*

– *Nem igazán hiszem.*

– *Hm... Összességében elég jól hangzik. De nem lesz belőle baj, hogy nincs munkavállalásim?*

– *Ne aggódjon. Ne aggódjon.*

– *És a prostitúció nem illegális Japánban?*

– *(nevetés) Ez nem telefontéma. Találkozunk, és megbeszéljük. Amikor odaért az Almond Caféba, hívjon, és megyek. Viszlát egy óra múlva.*

Az én arcomat sokan ismerték Roppongiban. Villámnak ugyan valószínűleg nem rémlett, ki vagyok, de a magnót a biztonság kedvéért Cserfesnek, egy fiatal riporter kollégámnak adtam, és megkértem, hogy készítse interjút Villámmal. Nem arról volt szó, hogy magamat féltettem volna, és abban is biztos voltam, hogy Cserfes egy pillanatig sem forgott veszélyben, de akkor ez tűnt a legokosabb stratégiának. Sajnos Cserfes anyaga értékelhetetlen volt, úgyhogy félretettem az aggályaimat, és magam is visszamentem vele Villámhoz.

A fekete márványasztalokkal berendezett, art deco stílusú Club Katyban találkoztunk, amelynek az ablakaiból remek kilátás nyílt a Tokyo Towerre. Azt képzeltem, hogy Villám maga lesz a megtestesült gonosz, ehelyett egy nyugodt, egészen szimpatikus modorú, goebbelsi figurát találtam. Láthatóan alaposan végiggondolta a sztorit, mióta legutóbb Cserfessel találkozott.

– Viktor csak azért tartja meg a lányok útlevelet, nehogy megszegjék az ígéretüket. De aztán visszaadja – mondta.

Angolul nem beszélt kiemelkedően, de a lényegét érthetően elmagyarázta. Kisvártatva japánra váltott, és azt is elismerte, hogy néhányszor előfordult, hogy Viktor már visszaadta volna a lánynak az útlevelet, de ő néhány napig még magánál tartotta. Viktort, mint mondta, 8 éve ismeri.

– A lányok az első pillanattól fogva tudták, hogy szexmasszázsszalomban fognak dolgozni. Weronikára is ugyanezek a szabályok vonatkoztak, de bepánikolt, és nem volt hajlandó munkába állni²⁴. Senki sem csapta be.

Villám elismerte, hogy embereivel az interneten, többek közt a www.jobsinjapan.com oldalon toborzott lányokat, akiket aztán egy féllegális hálózat segítségével hozatott Japánba.

– Van egy németországi ügynököm, aki segít olyan nőket találni, akik prostituáltként akartak dolgozni – vetette oda.

Nem tűnt úgy, mint aki azt érzi, hogy bármiért is bocsánatot kellene kérnie. Velem beszélt, de nem *hosszám*: honfitársát, Cserfest akarta meggyőzni, hogy valójában félreismerő üzletember, és a helyzetet teljesen tévesen értelmezzük.

– Viktor teljesen más verzióval rukkolt elő a történetekről – szóltam közbe, némileg csúsztatva. – Azt mesélte, hogy maga az erős ember a csapatban, és nemcsak hazudik a nőknek, de el is szedi a pénzüket. Hívja fel, ha nem hiszi. – Azzal átadtam neki a mobiltelefonomat, amelynek a kijelzőjén Viktor száma világított.

Ez megzavarta. Elnyomott egy káromkodást. Lófarokba kötött haja idegesen meglibbent, orrlikai kitágultak.

– Viktor egy mocskos hazudozó – vicsorogta brit akcentussal. Ettől a perctől fogva nyílt kártyákkal játszott. Az interjú végére elegendő anyagunk gyűlt össze a cikkhez. Villám elismerte, hogy ellopta a lányok útlevelét, több esetben prostitúcióra kényszerítette őket, és külföldi nők futtatója volt, amivel megszegte a japán törvényeket.

A cikk a 2004. február 8-i reggeli kiadásban jelent meg, fogadtatása *Jomiuri*-szerte meglehetősen jó volt, és én ujjongtam. Naiv módon azt hittem, hogy a cikknek következményei lesznek, akár rendőrségi intézkedés formájában is.

Hogyan lehettem ilyen ostoba? Hogyan hihettem komolyan, hogy a Tokiói Rendőrkapitányság azonnal lecsap Viktorra és Villámra, bezárják a boltot, és kiszabadítják a nőket?

Néhány nap múlva felhívott Slank, az újonnan létrehozott Szervezett Bűnözés Elleni Igazgatóság nyugdíj előtt álló nyomozója, aki elsősorban illegális házassági és bevándorlási ügyekkel foglalkozott. Olvasta a cikket, és beszélni szeretett volna velem.

Izgatottan gyűjtöttem össze a mappáimat, feljegyzéseimet, telefonszámaimat, és másnap délelőtt 10-re Slank irodájába mentem.

– Kitűnő munka, Jake. Nagyon érdekes cikket írt – fogadott túláradó udvariassággal.

– Köszönöm – feleltem elégedetten. – Akkor most elkapja a rosszfiúk tökét, ugye?

– Jó lenne! – sóhajtotta. – Elképzelhetőnek tartja, hogy a cikkben szereplő egyik nőt elhozza a rendőrségre?

– Hát, semmi akadálya. De nem teszik ki hatósági vegzálásnak, ugye?

– Félek, hogy ezt lehetetlen elkerülni. Mivel munkavállalási engedély nélkül dolgozott, le kell tartóztatnunk, azután deportáljuk. De ha még előtte tanúskodik, a bevándorlási törvény megsértéséért le tudjuk tartóztatni a két jómadarat, és talán másokat is. Így véget vethetünk ennek a kellemetlen történetnek.

Cseppet sem tetszett, ahogy Slank beszélt.

– Miért kell letartóztatniuk a nőt? – kérdeztem. – Ki akarna tanúskodni, ha utána börtönben köt ki?

– Ez a törvény, Jake. Nekünk be kell tartatnunk a törvényt. Kinyitottam az egyik mappát, és előhúztam belőle a Nemzeti Rendőrségi Intézet direktíváját.

– Nézze csak – mutattam. – Azt írja, hogy „a japán rendőrség óriási erőfeszítéseket tesz, hogy leszámoljon az emberkereskedelemmel, és megóvja az ilyen bűncselekmények áldozatait”.

Slank felhorkant.

– Jake, ez csak a szokásos minisztériumi handabanda, semmi köze a valósághoz. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy szemet hunyjunk az illegális munkavállalók felett, akár áldozatok, akár nem. Az isten szerelmére, arra sincsenek kritériumaink, hogy kiderítsük, ki áldozat és ki nem! Azért is olyan nehéz eljárást indítani az emberkereskedők ellen, mert még az áldozatokat is kénytelenek vagyunk illegális munkavállalóknak tekinteni, és hazaküldeni. Soha nincsenek tanúink, így nincsenek ügyeink sem. De azt is meg kell értenie, hogy hanyagság lenne, ha nem tartóztatnánk le a nőket, akik engedély nélkül vállaltak munkát.

Teljes képtelenségnek éreztem, hogy feladjam az informátoraimat, köztük Helénát, és hogy emiatt deportálják őket, pedig így rengeteg nőt menthettem volna meg a kizsákmányolástól. Dühösen és felháborodottan adtam meg Slanknak Viktor és Villám telefonszámát, és szedelőzködni kezdtem.

Slank ültében előre hajolt, és halkán azt mondta:

– Jake, látom, hogy mennyire a magáénak érzi ezt az ügyet. Higgye el, tudom, hogy igaza van. Ez nem más, mint rabszolgaság. De mivel prostitúcióról van szó, nem is igazán tartozik a hatáskörünkbe. Én csak az ügy illegális bevándorlással és munkavállalással kapcsolatos aspektusaival foglalkozhatom. Tudja, az emberkereskedelem a szürke zónába esik. Azt javasolnám, hogy beszéljen a bűnmegelőzésiek vezetőjével.

Elmentem hát a bűnmegelőzési osztály főnökéhez. Alacsony, göndör hajú, dörgő hangú fickó volt, keret nélküli, négyszögletes lencsés szemüveget viselt. Magamban mindig úgy hívtam: a Göndör. Már várt rám, az asztalán egy példány hevert a cikkemből.

– Adelstein, szép munka volt – kurjantotta, amikor beléptem. – Fel kellene csapnia rendőrnek!

– Köszönöm. És mit gondol? El tudja kapni ezeket az ipséket? Fogai között sípolva szívta be a levegőt, ahogy az idősebb japán férfiak szokták, ha nem akarnak válaszolni egy zavarba ejtő kérdésre.

– Hm – ingatta a fejét. – Nekem úgy tűnik, az eset a bevándorlásiak hatáskörébe tartozik. Beszéltem már velük?

– Onnan jövök. Azt mondták, maguk az illetékesek a bűnmegelőzési osztályon.

– Csakugyan?

– Igen.

Göndör felkapta a cikkemet, és gyorsan átfutotta.

– Jake, ezen az osztályon rengeteg dologgal foglalkozunk: drogokkal, fegyverekkel, szerencsejátékkal, legális szexboltok működési engedélyeinek kiadásával, illegális szalonok bezáratásával, mindenfélével. Akár kényszerítették ezeket a nőket, akár nem, az világos, hogy prostitúcióról van szó. Érintettek az ügyben fiatalok is?

– Nem tudok róla.

– Értem, akkor az eset biztosan nem a gyermekvédelmisek hatásköre. Csak kérdeztem.

– Mire akar kilyukadni?

– Arra, hogy ha ideadja az anyagait, tőlem megpróbálhatunk eljárást indítani a prostitúciómegelőzési törvény megsértése miatt, de ez hosszú időbe telik, és a várható büntetés akkor sem lesz jelentős, ha ítélet születik.

– Azért csak próbálja meg!

– És még valami. A prostituáltak... ugye mindannyian külföldiek?

– Így van.

– Nekünk nincs túl sok emberünk, aki idegen nyelveket beszél. Ez azt jelenti, hogy a Bűnügyi Nyomozati Főosztályon a Nemzetközi Bűnesetek Osztályától kell segítséget kérnünk. Őszintén szólva nem hinném, hogy tapsikolnának örömben, hogy egy ilyen érdektelennek számító prostitúciós ügygel kell foglalkozniuk.

– Szóval azt akarja mondani, hogy semmit sem tehetnek.

– Nem, csak azt mondom, hogy sokáig fog tartani. És hogy logisztikailag bonyolult lesz, mert pénzügyi, szakértői és nyelvi problémákat vet fel.

– Szívesen segítek az általam megszerzett anyagokkal.

– Köszönettel elfogadom. De lehet, hogy nem tudom őket felhasználni.

– De hát a napnál is világosabb, hogy bűncselekmény történt!

– Ebben a rohadt városnegyedben reggeltől estig bűncselekmények történnek. Csak annyi emberünk van, hogy végrehajtsunk néhány célzott letartóztatást, hátha a többiek is okulnak a példából. Ezt meg is tesszük. De ez az ügy nagyon-nagyon bonyolult.

Ennyi volt a beszélgetés.

Csalódott voltam a zsaruk hozzáállása miatt. Tudtam, hogy nem hághatják át a jogszabályokat, de

szerettem volna, ha legalább a törvénynek érvényt próbálnak szerezni.

Viktor továbbra is zavartalanul szállította az újabb nőket, Villám pedig degeszre tömte a zsebét. Ugyan a cikk megjelenése után néhány klub csökkentett üzemmódban folytatta a tevékenységét, és néhány potenciális vendég távol maradt a Maldív-szigeteki útról, de igazából semmi nem változott. Heléna nem volt elégedett azzal, amit elértem. Én is annyira frusztráltnak és dühösnek éreztem magam, hogy fogtam az egész paksamétát, és elvittem az amerikai nagykövetségre. Azt gondoltam, ha másra nem, hát legalább forrásanyagának jó lesz az emberkereskedelem helyzetét értékelő, az amerikai kormány által évente publikált fehér könyvben.

Gondoskodtam róla, hogy az anyagot lefordítsák angolra, és örömmel láttam, hogy az interneten hamar felbukkant és elterjedt. Azt hallottam, hogy Viktor ettől fogva nehezebben talált magának nőket.

Elégedetten szemléltem, hogy júniusban az Egyesült Államok kormánya Japánt az emberkereskedelem ellen nem kellő hatékonysággal fellépő országok közé sorolta. Japán alig szerepelt jobban Észak-Koreánál. A kormány ekkor döntött úgy, hogy akcióba lép – lám, a nemzeti öntudat sárba tiprása megint olyan eszköznek bizonyult, ami megolajozta a közigazgatás csikorgó fogaskerekeit.

Személyes megtiszteltetésnek tekintetem, hogy felkértek közreműködőnek egy emberkereskedelemről szóló konferencián, amit az amerikai nagykövetség rendezett a tokiói ENSZ Egyetemen. Nem újságíróként, hanem előadóként hívtak meg, amiért külön hálás voltam.

A konferencián a Nemzeti Rendőrségi Intézet képviselői is tartottak egy előadást, amin heroikus küzdelemként festették le Japán emberkereskedelem elleni harcát. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, és az előadás után feltettem a kezem. Elmeséltem a saját rendőrségi tapasztalataimat, és az elutasító, bürokratikus magatartást annak igazolására hoztam fel, hogy a Nemzeti Rendőrségi Intézet direktívája nem több, mint értéktelen papírszemét. A hozzászólásom után mások is kérdéseket tettek fel, amelyek csak árnyalatnyival voltak kevésbé brutálisak.

A konferenciáról írott cikkem másnap reggel jelent meg, „Japán az emberkereskedelem új Mekkája? – Az USA szigorítaná a vonatkozó japán rendelkezéseket” címmel. Az újságírók általában nem maguk adnak címet a saját cikkeiknek, de ebben az esetben gondoskodtam róla, hogy az első szótól az utolsóig az én elképzeléseim érvényesüljenek. Ehhez nem kellett mást tennem, mint hogy vittem egy üveg 8000 jenes szakét a tördelőszerkesztőnek.

Amikor másnap visszatértem a konferenciára, japán bürokraták dühödt sorfala fogadott. Az egyik a Nemzeti Rendőrségi Intézetet, egy másik az Igazságügyi Minisztériumot, a harmadik a Külügyminisztériumot képviselte. A külügyes nő nyilvánvalóan angoltudása révén részesült ebben a magas megtiszteltetésben. A többiek felsorakoztak mögötte, ő pedig a képembe nyomta az újságot:

– Ez a cím megbocsáthatatlan! – kiabálta magáról megfélemezve japánul.

Kivettem a kezéből az újságot, és bólogattam.

– Igaza van – bólintottam. – Valóban rossz a cím. A „Japán az emberkereskedelem új Mekkája?”

végén a kérdőjelet felkiáltójelre kellene cserélni. Az USA-t illető rész pedig teljesen lényegtelen. A címnek úgy kellene szólnia, hogy „Japán az emberkereskedelem új Mekkája! Az észak-koreaihoz hasonló helyzet?”

Hajtott a düh. Tudom, hogy keményen beszéltem, de a jó ügy érdekében megszállt a keresztes lovagok haragja. Az igazság tudata nekem mindig óriási hajtóerőt ad. A faragatlan szavakra nem voltam büszke, de az emberkereskedőkhöz képest így is maga voltam a dalai láma.

Tragikusnak tartottam, hogy míg Japánban virágzik az emberkereskedelem, a rendőrséget meg a kormányt ez láthatóan a legkevésbé sem érdekli. Mintha nem is akartak volna lépni az ügyben.

Tulajdonképpen a rendőrséget kevésbé hibáztattam. A törvény az törvény, és amíg nem születnek emberkereskedelem elleni rendelkezések, mi mást tehettek volna? A probléma nem a rendőrségen, hanem kormányzati szinten gyökerezett.

Úgy kezdtem gondolkodni, mint egy jó rendőr, ha kitör a bandaháború. Kit érdekel, hogy ki húzta meg a ravaszt? A fegyveres csak parancsot teljesített. Azt kell tudnom, ki rendelte el a lövöldözést.

Elhatároztam, hogy felveszem a kesztyűt a japán kormánnyal.

Nyilvánvaló volt, hogy a külföldi nők kizsákmányolását közöny és hallgatólagos jóváhagyás kíséri. Ezt bizonyítanom is kellett, de szerencsére voltak ötleteim. Az ENSZ Nemzetközi Munkaügyi Szervezete a japán kormány finanszírozásában elkészített egy tanulmányt az emberkereskedelem helyzetéről Japánban. A tanulmány azzal a kritikus következtetéssel zárult, hogy Japán nem bünteti az emberkereskedőket, és nem gondoskodik az áldozatokról. A japán kormány titkosította a tanulmányt, és elrendelte, hogy ne hozzák nyilvánosságra.

Én azonban értesültem a létezéséről, és a magam titkos csatornáin szereztem is belőle egy példányt. 2004. november 19-én a tanulmányról szóló cikkem a *Jomiuri* első oldalán jelent meg. Meg kellett küzdenem azért, hogy az ügy méltó elbánást kapjon, de megérte. Egy informátorom szerint a kormány ezután akcióterv kidolgozásába fogott, és a cikkem nyomán radikális lépésekkel erősítették meg az áldozatok védelmét. Úgy éreztem, hogy végre van értelme annak, hogy újságíró vagyok, mert valami, ha apró lépésekkel is, de elindult.

Nem adtam fel, hogy Viktor és Villám elnyerje méltó büntetését, és végül valóban börtönbe kerültek. Villám a drognyomozók látóterébe került, végigrazziazták a klubjait, amelyek kénytelenek voltak lehúzni a rolót. Viktorról is sikerült a japán vámhatóságok és a holland rendőrség segítségével annyi terhelő adatot összeszedni, hogy rács mögé került. Valaki a helyi jakuzánál is feldobhatta, valószínűleg belepiszkált a bizniszükbe, mert alaposan összeverték.

Végezetül a Maldív-szigeteki szextúráknak is befellegzett. Villám klubjait bezárták. Többé-kevésbé mindenki elnyerte megérdemelt büntetését.

Ez az én sikerem is volt. Nem, rosszul mondom: Heléna és az én sikerem volt. Heléna bátorságának köszönhető, hogy kapcsolatba lépett velem, és az ügy kezdeti szakaszában többet tett az

ügy felgöngyölítéséért, mint én. Ha van igazság a földön, Heléna megkapja érte a méltó jutalmát.

De amíg ezzel az ügygel foglalkoztam, mintha elpattant volna bennem egy húr. Nem tudom elmondani, mikor történhetett és miért. Egy idő után már nem tudtam távolságtartással beszélni az áldozatokkal. A történeteik megragadtak bennem, és néhány kép újra meg újra az eszembe villant: egy thai prostituált hatéves, fogatlan kislány, akit nem vihetett el a fogorvoshoz, mert a kereskedők nem akarták, hogy kiderüljön, mindketten illegálisan vannak Japánban. Vagy a koreai nő, akit az egyik vendége brutálisan megvert, és cigarettákat nyomott el a mellén. A férfi, aki tette, alacsony rangú jakuza volt, AIDS-szel is megfertőzte, és csinált neki egy gyereket. A nő úgy érezte, hogy Isten elhagyta. Nehéz volt más véleményen lenni.

Egy éjszát nőt az egyik kuncsaftja olyan brutálisan szodomizált egy szakés üveggel, hogy a sebészetem kötött ki. És rengeteg hasonló történettel találkoztam.

Az esetek nagy részében a nők azt sem tudták, hogy ki csapta be őket, hol tartották őket fogva, és kik azok a japánok, akik mindezért felelősek. Voltak emlékeik a szenvedésről, de általában semmi olyan, ami segíthetett volna a bűnözők nyomára bukkanni. Mintha *jurei*, azaz szellemek és fantomok ellen hadakoznánk! Ahányszor a rendőrség letartóztatta egy újabb szexklub vezetőjét, a lányokat azonnal deportálták a vízumszabályok megsértése miatt, így az ügyészség nem tudott vádat emelni. Megpróbáltam meggyőzni a zsarukat, hogy az emberkereskedőket emberrablás, nemi erőszak, testi sértés és más vádak miatt is le kellene tartóztatniuk, de azt válaszolták, hogy így további bizonyítékok kellenének, ám a japánul nem beszélő nők gyenge tanúnak számítanak. Ráadásul illegálisan dolgoztak Japánban, ami bűncselekmény, és deportálni kell őket, ami szinte lehetetlenné teszi, hogy segítsék az igazságszolgáltatást.

Számtalanszor folytattam le ugyanazt a párbeszédet a törvény képviselőivel. Már-már kezdtem azt érezni, hogy egy *mondót*²⁵ darállok. Tudom, hogy az áttörés érdekében meg kell változtatni a vonatkozó törvényeket, de ez szinte lehetetlen feladatnak tűnik.

Informátoraim jóvoltából rengeteg áldozattal beszéltem, ellenben magukról a bűnözőkről nem tudtam meg túl sokat, ehhez a pénz és a források egyaránt hiányoztak. És rengeteget költöttem arra, hogy az áldozatoknak segítsék. Ez a segítség sokszor sajnós azt jelentette, hogy segítettem elintézni az abortuszukat. Én nem igazán tudom eldönteni, hogy mit gondoljak az abortuszról, de abban biztos vagyok, hogy egyetlen nőt sem lehet arra kényszeríteni, hogy gyereket szüljön valakitől, aki megerőszakolta, vagy pénzen vette tőle a szexet.

Olyan is előfordult, hogy repülőjegyet vettem egy lánynak. Igyekeztem megtenni, amit tudok. Ezzel megszegtem az objektivitás fő szabályát: *ne légy érintett!* Én érintett lettem.

Az idő múlásával elveszítettem érdeklődésemet a szex iránt. Közönséges, ragacsos, durva dolognak kezdett tűnni, ami mindig valami kellemetlen léghőrt áraszt magából. Nem lettem impotens, csak éppen nem érdekelt az egész. A krónikus fáradtság sem segített.

Tudom, hogy ezekről a dolgokról beszélnem kellett volna a feleségemmel, de nem tettem. Mikor

beszélgethettünk volna? Soha nem voltam otthon. Este hazatelefonáltam, hogy jó éjszakát kívánjak a kislányomnak. Napközben igyekeztem küldeni egy-egy e-mailt Szunaónak, de gyakran ezt is elfelejtettem. Kiegészítettem. Úgy éreztem magam, mintha megfigyelő lettem volna valaki másnak az életében. A feleségemet láthatólag nem nagyon érdekelte a munkám, úgyhogy nem beszéltem róla többet. Veszekedni kezdtünk. A fejemhez vágta, hogy túl sok pénzt költök a piálásra, és én nem mondhattam neki, hogy olyan nőknak adom, akiket nem is ismer. Mit értem volna el vele? Attól féltem, azt mondja, hogy hagyjam abba. Ő valószínűleg nem költötte volna a pénzt másokra, legfeljebb szavakkal bátorította volna a lányokat. De nem az ő hibája volt, hogy elhidegültünk.

Amikor a szex a munka részévé válik, az ember elfelejti, mi is az a szerelem.

Ha későn értem haza, inkább egy matracon töltöttem az éjszakát a hátsó szobában. A kislányunk mindig a hálóban aludt, ami szintén megnehezítette az intimitást. De hát még igazi hálósobánk sem volt, a nappaliban terítettük le a futonjainkat.

Ritkán értem haza korán, de akkor is kitaláltam valami okot, hogy miért alszom inkább egyedül. Jobban éreztem magam úgy. Már nem szerettem, ha valaki álmomban hozzám ér.

Éreztem, hogy kiégek. Amikor a szüleimmel beszéltem, megjegyezték, hogy semmire sem figyelek. Azon gondolkodtam, hogy bedobom a törülközőt, és hazamegyek. Ez lenne a jó döntés, az egyetlen lehetőség, amivel megkímélhetem magamat, a házasságomat és a kislányomat?

Tízezer-egy szál cigaretta

Néha úgy érzem, mintha az élet egy körhinta volna, ami újra meg újra visszaröppent oda, ahonnan elindultam.

– Íme, egy karton a legfinomabb cigarettából, amihez földi halandó hozzájuthat – emeltem magasba a duty free feliratos szatyrot, amikor Szekigucsi kinyitotta az ajtót. Meglepődött, amikor megpillantott, hiszen még azt sem tudta, hogy Japánban vagyok, de cseppet sem bánta a váratlan látogatást. 2006 januárjában jártunk, délután 5 óra körül; Szekigucsi volt az egyetlen ember odahaza. Mivel nem hívtam fel, hogy érkezem, nem lehettem biztos abban, hogy otthon találok.

Egy pillanatig döbbenten nézett, majd felkiáltott:

– Jake! Boldog új évet!

– Boldog új évet! Gondoltam, idén személyesen adom át az újévi lapot – rikkantottam. A lapon vidám képek szerepeltek a gyerekeimről, Beniről és Rayről, a kisfiámról, de Szunaó és én is ott mosolyogtunk valahol a háttérben. Az üdvözlőlapot japánul és angolul írtuk – évek óta most először volt annyira időm, hogy rendesen megírjam az újévi kártyákat.

Szekigucsi tátott szájjal nézte a japán stílusban épült, hatszög alapú házunk képét a fotón.

– Köszönöm a lapot. De mondd, a bélyegről hallottál már? Vagy erről a praktikus eszközzel a

magadfajta nyugati barbárok mit sem tudnak? Na, gyere be. A feleségem vásárolni ment a gyerekekkel, egy órán belül itt lesznek.

A bejáratnál levettem a cipőmet, orrával az ajtó felé igazítva leraktam, és beléptem a házba. Közben elmormoltam a szokásos japán udvariassági formulát: *odzsama simaszu*, azaz engedd meg, hogy alkalmatlankodjak nálad.

Ahogy felakasztottam az esernyőmet, Szekigucsi a lábamra pillantott.

– Jake, nem illik össze a zoknid. Gondolom, Szunaó és a gyerekek Amerikában vannak.

Felnevettem. Mint mindig, Szekigucsi, a nyomozó, most is fején találta a szöveget.

Udvariasan megköszönte a karton cigarettát. Általában nem ezt szívta, de a Premium Mild Sevens exkluzív márka volt, limitált kiadás. Elővett egy hamutartót, ami szokatlanul tisztának tűnt.

Kivett egy doboz cigarettát a kartonból, egy ideig elgondolkodva nézte, majd vállat vont, és kinyitotta. Én is elővettem egy szállal a magaméból, a szokásos szegfűszeges fajtából. Szekigucsi meggyújtotta az enyémet, én pedig az övét.

A szegfűszeg illatára egy pillanatra elfintorította az arcát.

– Mindig a füstölő szagára emlékeztet – mormolta. – És tudod... egyelőre még élek. – Mélyet szívott a saját dohányából.

– Ezt hogy érted?

– Valaha szerzetesnek készültél, nem? A füstölőt temetésen használják. Nem muszáj füstölőt szívnod most, majd gyújtasz egyet a temetésemen. Ne siess, nem kell sokat várnod.

– Nagy a baj?

– Ó, igen. Azért vagyok itthon ilyen korán, mert tegnap kemoterápián voltam. Ma annyira rosszul lettem, hogy nem tudtam bemenni dolgozni. Amúgy majdnem mindennap dolgozom. Mi mást csináljak? Járjak golfozni? Az orvosok azt mondták, egy évem, legfeljebb kettő van hátra.

Szekigucsi betegsége továbbterjedt. A daganat a vakbelében kezdődött, és hamarosan mindenütt áttéteket hozott létre. Volt egy időszak, amikor úgy tűnt, mintha meggyógyult volna, de a kórság kimutathatatlanul, utolérhetetlenül továbbra is a szervezetében lappangott. Amikor újra rábukkantak, már túl késő volt.

Ha Szekigucsi nagyhatalmú gengszter lenne, mint Tadasza Goto, a világ legjobb orvosai kezelnék. Kórlapja körül orvosok nyüzsögnének, a szervezetének minden apró rezdülését nyomon követnék, és a változást éjjel-nappal folyamatosan figyelnék. Saját lakosztálya is lenne a Tokiói Egyetemi Klinikán. De hát ő nem Tadasza Goto, csak egy zsarú, aki soha nem emelkedett magasabb rangra az őrmesterségnél, és pénze sem volt sok.

Azt sem engedhette meg magának, hogy otthon maradjon, és igyekezzen meggyógyulni. Minden nap be kellett járnia a munkába. Életben maradni Japánban sem olcsó.

– Tudod, én már leszoktam a dohányzásról. Jobb későn, mint soha – mondta.

– Bocsáss meg! Ha tudom, nem hozok neked cigarettát ajándékba.

– Ugyan, legalább elszívok veled egy legutolsót. Olyan jó dolog a cigarettázás, most még ez a szar prémium cigi is milyen jól esik. Lehet, hogy kérek egyet a tiédből is.

– Parancsolj! – nyújtottam felé a paklit.

Ujjai közé vett egy szálat, gyengéden az asztalhoz ütögette, majd jól megnézte. Aztán meggyújtotta – kétszer, mivel a szegfűszeges cigaretta rosszul ég. Belélegezte a füstjét.

– Édes. Olyan, mint egy nikotinbomba. Nem rossz, egyáltalán nem rossz. Mesélj valamit, amíg elszívom. Remélem, jó okod van rá, hogy visszajöttél Japánba. Ha nem, akkor szétrúgom a segged. Nem szívesen mondok ilyet, de nem túl jó ötlet, hogy itt vagy.

Igaza volt. Vagyis majdnem. Egészen mostanáig nem is vitatkoztam volna vele: néhány hónappal azelőtt egy sindzsukui hotelban tárgyaltunk Goto embereivel, akik megfenyegettek. Egy hónappal később, 2005 novemberében otthagytam a *Jomiuri Sinbunt*.

Egy ideig azt hittem, hogy a Gotóról szóló cikk lesz az utolsó komoly ügy, amit megírok a *Jomiurinak*, de nem így lett. A várva várt mű nem született meg, főleg mert nem túl perspektivikus egy olyan cikken dolgozni, ami sohasem jelenhet meg. Úgy döntöttem, elmegyek. Főnökeim a *Jomiurinál* hozzájárultak, hogy kivegyem az évek alatt felgyülemlett szabadságomat, és utamra engedtek. Szerettem a *Jomiurinál* dolgozni, de a 2005-ben kirobbant, emberkereskedelemmel kapcsolatos botrány és találkozásom Goto embereivel arra ébresztettek rá, hogy jobb, ha veszem a kalapom. A *Jomiuri* nagyon megértően viselkedett, és a társaság biztosítási alapjából távozásomat követően sem zártak ki.

Miután eljöttem, hazatértem az Egyesült Államokba, és felvételiztem a jogi egyetemre. Elhatároztam, hogy új életet kezdek: nem dohányzom, délután 3-ig egy kortyot sem iszom, nem hívom fel a barátaimat éjfél után, nem lógok együtt jakuzanyomozókkal, sztriptúztáncosnőkkel és prostituáltakkal, és semmihez nem nyúlok, ami veszélyesebb egy fűnyírónál.

Kaptam azonban egy e-mailt Kentől, egy jó barátomtól, aki korábban a CIA-nál dolgozott. Azt írta, hogy az amerikai kormány a japán emberkereskedelemről szóló részletes tanulmány finanszírozását fontolgatja. Engem is szívesen javasolna szakértőként, és azt kérdezte, érdek-e a lehetőség. Sokszor végigolvastam ezt az e-mailt.

Végig kellett gondolnom a dolgot. Gotóval kötöttem egy megállapodást, ami olyan volt, akár egy békeszerződés. Nem bíztam a rosszfiúk adott szavában, és a családomat nyilvánvalóan nem akartam veszélybe sodorni. A munka viszont érdekesen hangzott, és a fizetés sem volt rossz. Ha elfogadom, több pénzből alaposabb kutatást végezhetek, és jobbá tehetem a világot. Viszont ez esetben vissza kellene térnem a bűn mocsarába, amiből épp hogy csak kikászálódtam.

Azt is végiggondoltam, hogy sutba dobnám-e jogászi ambícióimat. Meg aztán ígéretet tettem Szunaónak, hogy nincs több veszély. De aztán anélkül, hogy bárkivel megbeszéltem volna, azt

válaszoltam, hogy elfogadom a munkát.

Úgy éreztem, nem tehetem meg, hogy nemet mondok, kötelességem elfogadni az ajánlatot. Túl nagy volt a kísértés.

Még az év vége előtt újra Japánban találtam magam, és olyan helyeken jártam, ahol azelőtt hosszú időt töltöttem. Ezért mentem Szekigucsihoz is; nem annyira tanácsot, mint inkább jóváhagyást vártam tőle.

Elmeséltem, mi járásban vagyok Japánban. Elégedettnek tűnt a történettel.

– Szóval van egy ex-CIA-s barátod? Mindig gyanítottam, hogy lappang valami titok a bamba tekinteted mögött. De aztán ahányszor beszélgettünk, mindig arra gondoltam, hogy valószínűleg mégsem nekik dolgozol. Jól döntöttél, hogy elfogadod a munkát. Fontos ügyben jársz. Ugye a családod Amerikában marad?

– Persze.

– Akkor jó. Mert a dolognak megvannak a maga veszélyei. Valamit tudnod kell a jakuzáról: megírhatsz bármit a bandaháborúikról, a tetoválásaikról, a szexuális perverzióikról, de amikor azzal foglalkozol, hogy milyen cégek vannak, és honnan szerzik a pénzt, aknamezőre lépsz. Ne legyenek illúzióid! A jakuza fő bevételi forrásai közé tartozik az emberkereskedelem, a gyerekpornó, a prostitúció, és minden, ami jól fizet. Ezeknek az embereknek mindenük a pénz, és egy olyan kutatás, mint amelyet te végzel, romba döntheti az üzletet.

Azt kérdeztem Szekigucsitól, vajon továbbra is érvényes-e a Gotóval kötött szerződésed.

– Elég valószínű, hogy Goto tudja, már nem dolgozol a *Jomiurinál*. Helyesbíték: biztos vagyok benne, hogy Goto tudja. Neki most csak egy exújságíró vagy. Amíg meg nem tudja, hogy mibe vágta a fejszéd, nincs semmi gond. De rendkívül óvatosnak kell lenned. Tokió az ő koronagyarmata, és te az ő engedélye nélkül tetted be a lábad.

Ha Tokióban vizsgálódsz, legyél százszor, ezerszer körültekintőbb, mint máskor. Világos?

Bólintottam, jelezve, hogy értem. Szekigucsi nem volt jó bőrben, és nem akartam, hogy még miattam is aggódjon. Beszélgetésünk alatt Szekigucsi asszony is hazatért a lányokkal, akik megnőttek, már kamaszodtak, és furcsa frizurát hordtak.

Mindannyian megöleltek, és jól elbeszélgettünk. Szekigucsi asszony *jakiszobát*, sült tésztát készített, aztán megmasszírozta a férje lábát, ami a kemoterápiától merevvé vált, akár a kő. Szekigucsi kérte, hogy kopogtassam meg – olyan hangot adott, akár a fa.

Maradtam még egy órácskát, aztán taxit hívtam. Szekigucsi kikísért az ajtón, és visszaintett a feleségének és a gyerekeknek, hogy ne kövessenek. Nem akarta, hogy az egész család kikísérjen, ahogy korábban mindig.

Konban koromsötét volt, csak a veranda feletti izzó világított. Az ajtó előtt álltunk, és úgy éreztem, mintha fekete úr venne körbe. Szekigucsi szan a kezembe nyomta a karton cigarettát és a már

kinyitott dobozt.

– Egy ideig inkább nem dohányzom – mondta. – Azért köszönöm szépen, hogy gondoltál rám.

– Nincs mit. Tehetek érted még valamit? Legyintett, mintha mondaná, hogy nem szükséges.

– Jake, tíz éve már, hogy először találkoztunk. Megdöbbenő, nem? Rengeteget változtál, már nem az a naiv újságíró palánta vagy, akinek megismertelek. Büszke vagyok rá, hogy ismerlek. Azt hiszem, jó úton jársz, de mindig tudd, hogy mik a céljaid! Vigyázz magadra, és gondoskodj azokról, akiket szeretsz! Ha ezzel a szextrabszolgassággal vagy hogy is mondják, emberkereskedelemmel kapcsolatos üggyel foglalkozol, rengeteg ember érdekeit sérted. Ne feledd, hogy néha visszavonulni sem szégyen! Ég veled, még találkozunk.

Nagyot csapott a vállamra, megvárta, amíg beszálok a taxiba, és búcsút intett. Amikor a kocsi kigördült, meghajolt. Ekkor már a felesége és a lányai is mellette álltak, és integettek.

Meghatott Szekigucsi aggodalma. Ugyanakkor biztonságot adott az a magabiztos érzés, hogy már nem vagyok az a zöldfülű újságíró, aki nem tudja megkülönböztetni a pénztárcatolvajlást a fegyveres rablástól. Tudom, milyen fába vágtam a fejszém. Legalábbis azt hittem, tudom.

Újra a bűnben

Nehéz elgondolni, milyen érzés, amikor az ember nem tud lélegezni. Azt pedig még nehezebb elképzelni, amikor valaki azért nem kap levegőt, mert a nyaka a falhoz van préselve, lába a levegőben kapálózik és egy izomagyú jakuza ütései záporoznak a bordáira.

Meglepő, hogy a különféle gondolatok milyen gyorsan cikáznak át ilyenkor az ember fején.

Egy szórakozóhely bejáratánál püföltek, amit mindenki Orosz kocsmának hívott: a hely a tokiói emberkereskedelem melegágyának számított. A nők, akik itt dolgoztak, Oroszországból, Ukrajnából és máshonnan érkeztek, és hoszteszek akartak lenni. De aztán pillanatok alatt a maffia hálójában találták magukat szextrabszolgaként..

A klub egy négyemeletes ike-bukurói épület harmadik szintjén helyezkedett el. A városrész neve szó szerint annyit tesz: zsák-tó. A klub hivatalosan Moscow Mule, Moszkvai Öszvér névre hallgatott.

Nemrég nyílt. Heléna mesélt róla, és elhatároztam, hogy megnézem, milyen. Ahogy a legtöbb szórakozóhely, ahol Európából hozott nők dolgoztak, a külföldiek számára ez is tiltott zóna volt: a külföldiek ugyanis hajlamosak megsajnálni a nem japán szextrabszolgákat, és még elmennének a rendőrségre, vagy értesítenék a civil szervezeteket.

Amikor nagyon halkán és érzelemmentes hangon beszélek, öltönyt és vastag keretes szemüveget viselek, és a világítás is gyér, néha el tudom magam adni japánnak. A klubba még bejutottam, de a nő, akivel beszélgettem, interjú közben hangosan felzokogott, ami azonnal felfedte az inkognitómat.

A nyolcujjú, gyenge minőségű tetoválásokkal szétvarrt, sebhelyes arcú kidobóember nyilván hozzá volt szokva az ehhez hasonló váratlan helyzetekhez, mert egy pillanat alatt ott termett, felkapott, kidobott az ajtón, és már a folyosón elkezdett módszeresen hülyére verni. Nem mondhatnám, hogy remekül éreztem magam. Igazság szerint azt hittem, hogy néhány percen belül távozom ebből az árnyékvilágból, ami nem kifejezetten egyezett a rövid távú terveimmel. Az apacs harcosokkal ellentétben én minden reggel azzal a gondolattal ébredek, hogy a mai *nem* jó nap a halálra.

Továbbra sem voltam világbajnok harcművész. Bár az elmúlt években karatézni és aikidózni is tanultam, az apró finomságokhoz nem volt sok érzékem. A legnagyobb dicséret, amit valaha a karateoktatómtól kaptam, így hangzott:

– Maga mindent rosszul csinál. A tartása iszonyú, az alakja borzalmas, a mozdulatai olyanok, akár egy lajháré, de mivel az alapelvekhez konyít valamit, gyakran működik, amit csinál. Nem is értem, miért.

Nem volt sok időm azon gondolkozni, hogy milyen ezoterikus mozdulat segítségével tudnám a kidobóember mancsát lefejtetni a nyakamról, hogy végre levegőhöz jussak. Eszembe jutott az oktatóm tanácsa, aki azelőtt rendőr volt, és megmutatta, mi a világ leghatékonyabb aikidó-mozdulata, ami azonnal elállítja az ellenfél lélegzetét. Mint köztudott, a legerősebb kidobóember sem húzza sokáig levegő nélkül.

Valahogyan kinyújtottam az ujjamat, és egymás után többször, villámgyorsan és teljes erőmből a kidobóember nyakába dőfem a gégeje alatt. Ez egy alapvető *atemi*, azaz testre mért csapás. Éreztem, ahogy az ujjam belehatol a rugalmas testszövetbe, és a kidobóember hátraesik. Végre levegőhöz jutottam.

A gorilla viszont nem kapott levegőt; hápogott, és térdre zuhant. Amíg előttem térdelt, a tenyeremet kagyló alakúra formáltam, és akkora erővel csaptam rá a fülére, ahogy csak tudtam. Ez a *happa-ken*, vagyis „zúzó ököl”. Az a célja, hogy beszakítsa az ellenfél dobhártyáját, kikökkentse az egyensúlyából, hányingert és óriási fájdalmat okozzon. Úgy tűnt, a gyakorlatban is jól működik.

A kidobó felnyögött és hátraesett. Arcon rúgtam, és rohanni kezdtem. Az Ike-bukuro állomáson bevágódtam egy taxiba, és Roppongiba vitettem magam. Miután hátradőltem és fellélegeztem, éreztem, hogy a lengőbordám rettenetesen fáj. A kezem maszatos volt. Azt hittem, izzadtsággal kevert vér borítja, de rájöttem, hogy a kidobóember hátranyalt hajáról kenődött rá a gyümölcscsel kevert orvosságillatú, valószínűleg Mandom márkájú zselé.

Meg sem fordult a fejemben, hogy hívjam a zsarukat. Elmehettem volna a rendőrségre, de féltem, hogy több károm származna belőle, mint hasznom. Külföldi vagyok, ami azt jelenti, hogy tízből kilencszer automatikusan bűnösnek tekintenek, amíg be nem bizonyosodott, hogy tényleg az vagyok. Nem lelkesített a gondolat, hogy börtönbe zárjanak. Régebben mögöttem állt volna a sziklaszilárd *Jomiuri*-háttér, de ma már csak egy senki voltam: se névjegykártyám, se rendes állásom. Semmi nem kötött Japánhoz. Exújságíró voltam, akit egy külföldi kormányzat küldött nyomozati munkára, de valódi háttér nem volt mögöttem. Csak azt tudtam, hogy a munkám olykor veszélyes, de így is megéri. Jó érzés volt a jó ügyért harcolni, a jó fiúk közé tartozni. De tudtam, hogy mostantól fogva még óvatosabbnak kell lennem.

Másnap felhívtam egy barátomat, aki nyomozóként dolgozott kábítószeres ügyekben. Láttam, hogy a Moszkvai Öszvér klub hátuljában a lányok a menedzser unszolására kokaint vagy speedet szippantanak, ebből tudtam, hogy a klub nyilvánvalóan tele van droggal. A lány, akivel beszéltem, azt mondta, egyetlen vágya, hogy valahogyan hazajusson, így vagy úgy, de egy rendőrségi akció hazajuttatja, jobb ötlet nem jutott az eszembe.

A bordám a késálló *boha* mellénynek köszönhetően menekült meg. Japánban a támadások nagyobb része késsel és nem lőfegyverrel történik. A pisztolyhasználatot igen szigorúan bünteti a törvény, és emiatt a bűnözők inkább kést használnak. Az utóbbi években a fegyvertartás szabályainak megsértését egyre szigorúbban szankcionálják: bűncselekmény lőfegyvert tartani, bűncselekmény lőni vele, és ha valaki lőfegyverrel sebesít vagy öl meg egy embert, az súlyosbító körülménynek számít. Ez a japán jakuzák között elhozta a tradicionális japán kardkultusz reneszánszát. Ezért döntöttem úgy, hogy késálló mellényt húzok.

A kutatás mindeközben jól haladt. Nem az áldozatokat, hanem a futtatóikat akartam azonosítani, és fel akartam térképezni az egész szexrabszolgaipart, vagy legalábbis a legfontosabb szegmensét. Meg akartam tudni, hogyan hozzák Japánba a nőket, ki szállítja őket, ki nyer az üzleten, és mely politikusok, bürokraták lettek cinkossá a haszon fejében. Egy egykori bevándorlási tisztviselő megadta egy volt japán szenátor, Kobajasi Koki nevét, aki személyesen igyekezett nyomást gyakorolni annak az érdekében, hogy a szervek hagyjanak fel az illegális szexklubok elleni razziákkal. Megismertem a Zengeiren nevű szervezetet is, amit sokan emberkereskedelmi lobbinak tartanak, és éves összejöveteleit a Liberális Demokrata Párt székházában tartja. Elképesztő.

Nem sok idő telt el azóta, hogy rendőrségi riporterként dolgoztam, és az információs hálózatom még egészen jól működött. Persze szükségem volt némi külső segítségre is. Telefonáltam Helénának, és meghívtam vacsorázni. Hallottam, hogy szakított a barátjával, és mostanában meglehetősen depressziós. Nemcsak a segítségére volt szükségem, de fel is akartam vidítani. Ráadásul bevallom, hiányzott. Nyisi-Azabuban volt egy kitűnő japán étterem, ahol a világos, csendes, privát szobákban egészen kellemesen el lehetett bújni. A bejáratnál találkoztunk.

A lépcsők mellett toporogtam, amikor Heléna megérkezett, és majdnem elütött a motorjával. Leparkolt, levette a sisakját, kinyújtóztatta a nyakát, és rám nevetett. Szokásos bőrkabátját hordta sötétkék, szűk farmerrel és kockás inggel, utóbbit mintha egyenesen egy vékony favágóról húzta volna le. Rúzsa koromfekete volt. Gyönyörűen nézett ki – egy kicsit fáradt volt, de még mindig nagyon dögös.

– Hello, seggfej, rég nem láttalak!

– Seggfej?! Nem hozzám beszélsz, ugye?

– Te vagy itt az egyetlen seggfej, seggfej. És tudod, hogy kedvességnek szántam, Jake.

– Persze hogy tudom.

Aztán valahogy meggyőződtem, hogy menjünk egy kört a motorral, mielőtt beülünk vacsorázni. Már boldogult újságírókoromban is hazavitt néhányszor, és mindig olyan szorosan szorítottam a

combjaimmal a motor nyergét, hogy a végén alig tudtam megállni a lábamon. Most, amikor felültem, azt mondta, fogjam át szorosán a derekát. A sisakját egy mozdulattal behajította az étterem melletti bokrok közé. Én tiltakoztam, de ő csak nevetett.

– Jake, égesd két végén a gyertyát! Meglátod, jót fog tenni. Higgy nekem!

Felbőgte a motort. Mielőtt kilőttünk volna, hátrafordult, és így szólt:

– Örülök, hogy újra itt vagy. Tudtam, hogy nem fogod sokáig bírni. Aztán elszáguldottunk. Azt hiszem, titokban élvezte és kihasználta, hogy félek a motorozástól. Szűk utcákon vágattunk keresztül, átmentünk a piroson, egyirányú utcákban fordultunk meg, és fogalmam sem volt, merre tartunk.

Hűvös volt az éjszaka, de most szokatlanul kellemes volt Heléna motorján ülni. Céltalanul robogtunk 20 percen át, elhaladtunk a Védelmi Minisztérium épülete mellett, aztán lekanyarodtunk Roppongi-dori felé, míg vissza nem érkeztünk az étterem elé.

Egy ugrással lepattant a motorról, én pedig remegő térdekkel lekászálódtam.

Rám mosolygott, előhalászta a sisakját a bokrok közül, és egyetlen szó nélkül felsétáltunk az étterembe, ahol elmeséltem neki, mi járatban vagyok Japánban, és miért dőlt dugába a terv, hogy hazaköltözöm Amerikába. Kibeszéltük az ismerősöket. Elmondtam, miféle kutatással foglalkozom, és ő is beszélt a saját munkájáról, amit továbbra sem szégyell.

Olyan nyíltan beszélt róla, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne. Az is kiderült, hogy a visszajáró vendégeinek egyike egy volt újságíró kollégám, akit felületesen ismertem.

– Nincs elegendő a munkádból? – kérdeztem. Már régóta fel akartam tenni ezt a kérdést, mert úgy éreztem, Heléna sokkal többre hivatott.

– Az igazat megvallva szeretem csinálni. Azelőtt megpróbáltam angoltanárként dolgozni. Nem fizetett túl rosszul, de nagyon utáltam, főleg az állandó nyelvtanozást. „Mi az ige befejezett felszólító módja?” Hát ki a francot érdekli? Amikor először fogadtam el pénzt a szexért, rájöttem, hogy szívesebben keresem meg a kenyeremet fekvé, mint állva. Akár 50 000 jent is kaphatok alkalmanként, amit angoltanárként három nyolcórás műszakban sem tudnék összekaparni.

Ebben igaza volt.

– Adelstein – kocogtatta meg a fejemet az evőpálcikájával, nehogy elkalandozzon a figyelmem – , te annyit dolgozol, mint egy barom, és a végén egy marék aprópénzzel szúrják ki a szemed. Én 100 dollárt keresek percenként. Tudod, hogyan?

– Fogalmam sincs.

– Úgy, hogy a legtöbb japán férfi nem bírja tovább 2 percnél. Lehet, hogy azért, mert megijednek a nagyra nőtt gaidzsín nőtől, aki ott fekszik előttük. Nem tudom. Behatolnak, aztán már végeznek is, mielőtt egyáltalán megérzed, mi történt. Engem csak azok őrzítenek meg, akikkel beszélgetni kell, mint ez az újságírógyerek. Neki soha nem elég, ha csak dugunk, egyszerre kell az ápolónőjének, a pszichiáterének és az angoltanárnak lennem. Amíg hallgatom, folyton csak arra tudok gondolni, hogy

bassza meg, dugjunk már végre, és utána húzzon el a francba! Néha egyszerűen nem bírom tovább, lehúzzom a srác cipzárját, előkapom a farkát, és a számba veszem. A legtöbb férfi ilyenkor befogja a száját.

Nagyot nevettem.

– A te munkád tényleg jóval többet fizet percenként, mint az enyém. De nem leszel tőle depressziós?

– Hát, néha tolok rá egy kis kólát. Bekapok egy csíkot, és máris készen állok arra, hogy bekapjak valami mást, ha érted, mire gondolok.

Ezen egyáltalán nem nevettem.

– Úristen, Heléna – mondtam –, te túl okos vagy ahhoz, hogy kokainozz.

Megvonta a vállát, felszegte a fejét, és tágra nyitotta a szemét.

– De ha egyszer annyival jobb tőle a szex! És a munka sem olyan unalmas. Nekem is szükségem van valamire, hogy hamarabb véget érjen a nap. És néha az éjszaka.

– Meg akarsz halni, mint azok a szerencsétlenek tavaly? Emlékszel a srácokra, akik azt hitték, kokaint vesznek, és ehelyett túladagolták a tiszta heroint? Meg is ölheted magad ezzel a szarral. Érted, mit mondok?

– Jól van na. Olvastam a cikked angol verzióját. Elküldted.

Nagyon dühös voltam rá, és emelt hangon kioktattam. Rosszkedvű

lett, a padlót bámulta.

– Gondolhattam volna, hogy mérges leszel rám. Ne haragudj!

– Ne kérj bocsánatot! Csak hagyd abba a cuccozást!

– Jó. Abbahagyom. Tényleg.

Témát váltottam. Nacume Szószeki *A kapu* című regényéről kérdeztem, aminek az angol fordítását én adtam neki kölcsön. Szerette a könyvet. Abban nem tudtunk egyetérteni, hogy happy enddel zárul-e vagy sem.

Heléna azt javasolta, hogy igyunk meg nála egy búcsúitalt. Jó ötletnek hangzott.

Sibuja közelében lakott. Megígértettem vele, hogy ezúttal óvatosan vezet. Bólintott, és dudorászni kezdett:

– Úgy vezetek, mint egy csiga, nem lesz benne semmi hiba! Modell-sofőr leszek, esküszöm.

Jobb lett volna definiálni a modellsofőrséget, mielőtt motorra pattantunk volna. De egy motocross futam döntőjéhez képest tényleg visszafogottan vezetett.

Felmentünk hozzá, berakott a lejátszóba egy Death Cab for Cutie albumot, és leültünk a pamlagra. Meggyújtott néhány gyertyát, és jóféle ausztrál vörösborot töltött két kávéscsészébe. A lábát keresztbe rakta a combomon, hozzám dőlt, s én ezt egyáltalán nem bántam. Átkaroltam, és boldog voltam: egyike volt ez azon ritka pillanatoknak, amikor csakugyan elégedettnek éreztem magam az utóbbi években.

– Hadd kérdezzek valamit, Heléna! Mi újság veled? Azt hallottam, szakítottál a barátoddal. Mi történt? El akarod mondani?

– Az a faszszopó geciláda! Hogy dögölne meg! Ne is mondd!

– Mocskos a szád.

– Csak hiszed, hogy ismered a szám. De ha nagyon kedves fiú leszel, hajlandó vagyok megmutatni, hogy igazából milyen mocskos. Ígérem, nem fogod megbánni.

– Úgy veszem ki a szavaidból, hogy igazából el akarod mesélni, mi történt. Meg is hallgatom, ha öt percig képes vagy a kulturált társalgásra, kedvesem.

– Semmi káromkodás?

– Szorítkozz a tényekre!

Aztán elmesélte, mi történt. A vőlegényét Carlnek hívták, kereskedelmi megbízottként dolgozott egy külföldi vállalat japán kirendeltségén. Jóképű fiú volt, szeretett szörfözni. Nem tudok róla sokat, csak egyszer találkoztunk. Akkor úgy tűnt, mintha oda lenne Helénáért. Már együtt voltak egy ideje.

Egyszer Carl megtalálta Heléna pénztárcájában a szexklub kártyáját, ahol dolgozott, és gyanút fogott, hogy a lány nem éppen angoltanár. Megkérte az egyik japán kollégáját, hogy menjen el a klubba, és csekkolja le, mi folyik ott. Ő maga nem mehetett, mert külföldieknek tilos volt a bemenet.

– Akkor eljött a japán haverja a klubba – formálta a szavakat szokatlanul nehezen Heléna –, és megdugott. Az egészet felvette diktafonra. Hát nem kurvára perverz dolog? Micsoda beteg állatok ezek! Annyira megalázó volt! Nem értem, Carl hogy lehet akkora hülye, hogy nem tudta, mivel foglalkozom. Mit gondolt, miből vittem el Bálira? Az angoltanári fizetésemből laktunk luxusszállóban?

– És utána mi történt?

– Éjszaka hazamentem a melóból, ő otthon várt az ajtó előtt. Mosolygott, először teljesen normálisnak tűnt. Nem gyanítottam semmit. Azt mondta, van valami, amit meg kellene hallgatnom. Aztán betette a kazettát a hifibe, és lejátszotta. Úristen, annyira szörnyű volt. Megpróbáltam megmagyarázni.

Heléna egy pillanatnyi szünetet tartott, és lehajtott egy csésze bort.

– Rettenetesen dühös volt rám. Elmondott egy csomó mindennek, aztán megütött. Többször is. Aztán rálökött az ágyra, felemelte a szoknyámat, letépte a bugyimat, megbaszott, és közben végig azt

üvöltözte, hogy egy kurva vagyok. Amikor elélezett, elhúzta a csíkot. És azóta nem hallottam róla.

A következő kérdésekre előre tudtam a választ; még fel sem tudtam tenni, Heléna a mondat közepén közbevágott.

– Nem, még nem volt időm, hogy feljelentést tegyek a rendőrségen. Tudom, hülye vagyok. – Sírni kezdett, de a könnyein át nevetés villant. – És képzelj el, hogy közben bőgött is! Azt hiszem, igazán szeretett. Én is sírtam. Fájt. Nagyon fájt.

Minden beszélgetésben eljön a pillanat, amikor jobb hallgatni. Én általában ilyenkor is tovább beszélek, de most csendben maradtam.

Még szorosabb ölelésbe fogtam Helénát, megsimogattam a haját, és megfogtam a kezét. A CD lejárt, és nem hallatszott más, mint a kinti forgalom zaja s Heléna halk, szaggatott hüppögése. Sokáig a karomban tartottam.

Másnap összefutottunk egy kávéra a Starbucksban. Átlagos napra ébredtünk. Kaptam néhány új információt, aminek utána kellett járnom. A rendkívül divatos és elképzelhetetlenül drága Roppongi Hill Residences épületkomplexumban székel a Nemzetközi Szórakoztatóipari Szövetség nevű nonprofit szervezet, aminek deklarált célja a nemzetek közti együttműködés előmozdítása volt, de valójában külföldi nőket szállított a szexiparnak. Az egyik munkatársnak priusza volt, mert külföldi nők behozatalával és prostituálásával megsértette a munka törvénykönyvét. Mindez enyhén szólva is túlmutatott a nonprofit szervezetek megszokott tevékenységi körén.

Megkértem Helénát, hogy segítsen utánajárni a dolgoknak. Jó kapcsolatai voltak, és mindenkit ismert Roppongiban. Figyelmeztettem, hogy legyen nagyon óvatos, de nem hiszem, hogy nagyon aggódott volna. Izgatott volt, mindenáron segíteni akart.

Nehéz volt a búcsú.

– Figyelj – emeltem fel figyelmeztetően az ujjam –, ha megtudsz valamit, kitűnő. De ne legyél túl rámenős! Mindössze annyit tudok erről a szervezetről, hogy a tagjai nem kifejezetten rendes emberek.

– Világos, mint a nap. Óvatos leszek.

– Ne kérdezz túl sokat! Ha a leghalványabb gyanú is felmerül benned, hogy veszélyben vagy, azonnal lépj le! Megvan a számom. Hívj, bárhol vagyok, akár Amerikában, akár itt!

– Megígérem, hogy vigyázni fogok.

– Oké. Akkor jó.

Megkérdeztem, mennyi ideig akar még Japánban maradni. Azt mondta, tavasszal valószínűleg hazatér. Vett egy házat Ausztráliában, és azon gondolkodik, hogy visszamegy az egyetemre „irodalmat vagy valami más hasonló haszontalanságot” tanulni.

Áadtam neki néhány anyagot, majd pakolni kezdtem, és menni készültem. Megfogta a vállam,

kitárta a karját, és mórlikálva mozgatta a csípőjét.

– Kapok egy ölelést az útra? – kérdezte.

– Hát persze.

Amikor márciusban felhívott, már az Egyesült Államokban voltam. Azt mondta, hogy utánajárt ennek-annak, és az a gyanúja, hogy a Nemzetközi Szórakoztatóipari Szövetség a Goto-gumi fedőszerve. Majdnem leejtettem a kagylót.

Azt mondtam, hogy azonnal hagyja abba a szaglászást. Ettől dühbe gurult. Nyilván azt gondolta, hogy túlreagálok az ügyet, vagy túl gyengének tartom. Az is lehet, hogy drog hatása alatt állt. Ezt nyilván a fejéhez is vágtam. Így vagy úgy, a beszélgetésből vita kerekedett, és Heléna lecsapta a kagylót.

Később megpróbáltam visszahívni, de nem vette fel. Másnap is hívtam. Megkértem egy barátomat, hogy ugorjon el a lakására. Megígérte, meg is tette, de senkit nem talált otthon. Féltem, hogy ha felhívom a rendőrséget, nem fogják izgatni magukat egy prostituált eltűnése miatt. Nekem magamnak kellett megkeresnem Helénát. Egyetlen napot sem tétozázhattam. Vettem egy repülőjegyet Japánba, és útnak indultam. Szunaó dühös volt.

A hosszú útról e-maileket küldözgettem Helénának. Amikor megérkeztem, azonnal az előző munkahelyére mentem. Nemcsak ő nem volt ott, de egyetlen külföldi nőt sem találtam a helyen. Az e-mailekre nem válaszolt, és a telefonja is ki volt kapcsolva. Elmentem a lakására, de a tulajdonos azt mondta, hogy két vagy három napja nem látta.

Egy hét elteltével már semmi kétség nem fért hozzá, hogy eltűnt a lakásából, és a nyelviskolában sem tudtak róla, ahol dolgozott.

Nem hagyta meg az új címét, ellenben minden értékét a lakásban hagyta.

Fogalmam sem volt, mit tegyek.

Elhatároztam, hogy követem a nyomát. Ha a Nemzetközi Szórakoztatóipari Szövetség a Goto-gumi fedőszerve, akkor ott nyilván tudják, mi történt vele. Nincs más út, mint hogy a Goto-guminál kutassak.

Ha Gotónak bármi köze volt Heléna eltűnéséhez – és fogalmam sem volt, hogy jó nyomon járok-e –, azt mindenképpen tudnom kellett. Ha nem volt hozzá köze, akkor se baj, ha körbeszimatolok: a májátültetése volt annyira fontos ügy, hogy újra foglalkozzam vele. Ez látszólag eltérített ugyan az emberkereskedelem utáni nyomozástól, de az ügyek valahol összefüggttek. Tudtam, hogy ezzel veszélybe sodrom magam, és valószínűleg újra feldühítem Gotót, de ez egyáltalán nem érdekelt. Valószínűleg úgylis átléptem már a határt.

Ahogy a japánok mondják, ha már megettem a mérget, kinyalhatom utána akár a tányért is.

Jakuzavallomások

Sejtésem támadt, hogyan juthatott be Goto az Egyesült Államokba. Megismerkedtem egy informátorral, aki nemcsak sokat tudott, de beszélni is hajlandó volt. Ez adta a kezembe a kulcsot.

2006 decemberének egy tiszta, hideg napján felkerestem Sibata Maszakit egy Tokió belvárosában fekvő modern kórházépületben. Sibata kiemelkedően okos exjakuza volt, személyes jó barátja Kadzsijamának, az uzorahitelezés koronázatlan császáranak. Hiába, kicsi a világ.

Mialatt az emberkereskedelmi ügyön dolgoztam, másfajta nyomozómunkát is végeztem, hogy némi jövedelemre tegyek szert. És persze aggódtam Heléna miatt, aki teljesen eltűnt.

Az USA és Japán között ingáztam. A gyerekek boldognak tűntek új otthonukban, és gyorsan megtanultak angolul²⁶. Voltak persze problémák az átállással. A legnagyobb baj az volt, hogy az Egyesült Államokban nincsen mindenkire kiterjedő egységes egészségügyi ellátás, mint Japánban. Nehéz pillanat volt, amikor Benit magas láz fogta el, és rádöbbenünk, hogy ha csak nem elengedhetetlenül szükséges, nem tudjuk megengedni magunknak, hogy elvigyük az orvoshoz. Japánban az éjszaka közepén is gondolkodás nélkül bevihettük a kórházba. Korábban az egészségügyi kiadások költségével soha nem kellett törődnöm.

Lehet, hogy a japán közgyógyellátás színvonala nem mindig a legmagasabb, de általában nem rossz, és egyre javul.

Van azonban egy furcsa dolog Japánnal kapcsolatban. Az éttermek olyan tiszták, hogy enni lehetne a földről. A padló ragyog, a pult mindig makulátlan, az abrosz hófehér. Ennek a tisztaságnak nyoma sincs az orvosi intézményekben. A legtöbb kórházban vékony porréteg borítja a padlót, a lepedők mosás után is foltosak, és az ablakok úgy néznek ki, mintha évtizedek óta nem mosták volna őket. A betegeknek le kell vetniük a cipőjüket, és ócska papucsba bújva kell gyengén megvilágított, orvosi berendezésekkel zsúfolt termeken és felszereléssel megrakott folyosókon átvágniuk.

A sibatai kórház más volt. A látogató fent hagyhatta a cipőjét, az épület tiszta volt és világos. Még az ételt is meg lehetett enni a különféle egzotikus másodlagos fertőzésektől való félelem nélkül.

Nem írtam alá a vendégkönyvet, mert nem akartam, hogy nyoma maradjon, meglátogattam Sibata Maszakit, vagy annak, hogy egyáltalán ismertem.

Sibata a saját bűnbandájában nagyhal volt, de márkilépett a jakuzából. Amikor máj rákkal diagnosztizálták, szembesült korábbi gonosz életével. Felmerülhet a kérdés, hogy miért betegszik meg annyi jakuza májrákban: a dolognak nyilvánvalóan a tetoválásokhoz van köze. A legtöbb jakuzát még fiatalkorában tetoválták, amikor a tűk nem voltak eléggé sterilek. Sokan hepatitis C-t kaptak, ráadásul utána rengeteget ittak, ami halálos kombináció. Ezenkívül a tetoválások tönkreteszik az izzadságmirigyeket is, és a szervezet nem tudja egykönnyen kiválasztani a mérgeanyagokat, ami

szintén megterheli a szerveket.

Sibata tudta, hogy nem kaphat új májat, ezért úgy döntött, kibékül a világgal, és helyrehozza a hibáit, amennyire lehet. Elvett egy maláj nőt, aki az egyik klubjában dolgozott, és gyereket nemzett neki. Szerencsémre Sibata meg akarta vallani valakinek a bűneit. Ezt hívják *cumihoborosinak*. Egy buddhista pap mutatott be bennünket egymásnak. Megvoltak persze a feltételei annak, hogy Sibata mit mond el, és mihez kezdhetek az információval. Tudtam, hogy ha meghal, szörnyűségeket fog összeírni róla a sajtó. Meg kellett ígérenem, hogy a fia megismeri apja másik oldalát is, azt, hogy megpróbált jobb ember lenni. Megígértem, hogy átadok a fiának egy lezárt borítékot.

Sibata elég rossz bőrben volt. Az előrehaladott májrák szörnyű sápadtsággal jár, és egy idő után a bőr teljesen sárgává válik. Ő még éppen hogy nem tartott itt.

Ahogy a máj egyre kevésbé képes ellátni a funkcióját, a szervezet nem képes kiválasztani a méreganyagokat. Az ember lényegében megmérgezi saját magát. Egyes betegek erőszakossá válnak, mások képzileg kezdenek.

A jó újságíró mindig másról beszél egy ideig, mielőtt a tárgyra térne. Megemlítettem, hogy útban a kórház felé elsétáltam a Yaesu Fujiya hotel mellett, és eszembe jutott a 2002-es Kim Eidzsu-gyilkosság.

Megkérdezte, akarom-e tudni, mi történt valójában. Mielőtt elmondta volna, ki kellett nyitnom az ablakot, mert cigarettázni akart. Vittem neki egy kartonnyi alumíniumdobozos Lucky Strike-ot a vámmentes boltból, ez volt a kedvenc márkája. Felálltam az ágyára, hogy kikapcsoljam a füstjelzőt.

Jól emlékszem a Fujiya hotelnél történt lövöldözésre. Ott voltam a helyszínelésen, és kijátszottam a végtelenül egyszerű, de mindig működő hülye gaidzsin-kártyát. Sikerült bejutnom a sárga rendőrségi kordon másik oldalára, egyenesen a holttesthez. Lenéztem a lábam elé: a vér beborította az utcát, sűrű volt és vörös. Azt képzeltem, hogy enyhén gőzölög. A levegőben alufóliaszag terjengett.

Még vérrel átitatott ruhái ellenére is nyilvánvaló volt, hogy az áldozat, Kim, választékosan öltözött. Fekete, talán hajszálcsíkos Armani öltönyt hordott. Nem vagyok divatőrült, de a szép öltönyt nagyra tartom. Hozzá csíkos inget viselt, természetesen a méretére szabva.

Kim a régi iskolához tartozott. Megvolt mind a tíz ujja, bár a bal kisujja gyanúsán festett. Lehet, hogy nem eredeti volt, hanem egy lábujját alakították kisujja helyreállító sebészet keretében. Kideríthettem volna, hogy így történt-e, ha lehúzó a cipőjét, de az már enyhe túlzás lett volna.

Készítettem néhány fotót, mielőtt egy bepánikolt zsarú elkapta a grabancomat. Lerántott a lábamról, és visszaráncigált a kordon másik oldalára. Amíg húzott, észrevettem, hogy a lábam nyálkás vércsíkot hagy maga után, akár egy csiga. Megvádolhattak volna azzal, hogy megrongáltam a bűncselekmény helyszínét, de hát amikor valakit lelőnek egy hotel előtt a világ egyik legnagyobb pályaudvara közelében, ott sok kárt már nem lehet tenni. A lövöldözőt őrizetbe vették, én pedig nem éreztem úgy, hogy rettenetes bűnt követtem volna el.

Sibata türelmesen megvárta, amíg végigpörgettem magamban az eseményeket.

– Szóval maga ott volt?

– Igen, jártam a helyszínen, láttam a holttestet.

Kim Eidzsu korát nem tudom pontosan, de feltehetően a negyvenes évei végén járt, amikor meghalt. Koreai származású japán volt, az oszakai Kjojó-kai jakuzacsoport feje. A Fujiya hotel előtt heves szóváltásba keveredett a Jamagucsi-gumi alá tartozó Rokko-rengo nevű banda vezérével, Kametani Naotóval. A két férfit közeli barátság fűzte össze.

Kimet a sofőrje és mindenese, a 30 éves Takanuki Kenicsi is elkísérte. A vita alatt Kim egyszer csak sarkon fordult, és beült a közelben parkoló autója hátsó ülésére. Takanuki azonnal követte, és a kormány mögé ült. Kametani az autó közelében maradt.

Amint a gépkocsi kisorolt a forgalomba, Kametani elővett egy kézi lőfegyvert, és lövedékekkel szórta meg a hátsó ülést. Kim azonnal meghalt. A sofőr kiugrott a kocsiból, de ő is kapott a golyókból. Kametani gyalog menekült, de alig tett meg 200 métert, amikor a véletlenségből arra járó zsaruk elfogták, és gyilkossági kísérletért letartóztatták. Az ügy első látásra szokványos gyilkosságnak tűnt. Mégis volt benne valami szokatlan: a maffiacsoportok közötti leszámolás nem volt túl gyakori.

– Akarja tudni, mi történt tulajdonképpen?

– Igen, szeretném.

– Rendben – mondta Sibata, majd elhallgatott, mintha elveszítette volna gondolatai fonalát. Megismételtem, hogy szeretném hallani, mi történt. Bólintott.

Sibata mélyen, boldogan lélegezte be a füstöt. A cigarettát bal kezében, mutató- és hüvelykujja között tartotta, s köröket írt le vele a levegőben, míg kisujja furcsán az égre meredt. Aztán beszélni kezdett.

Hihetetlen történet volt: szó volt benne oszakai ügyészségi csúszópénzekről, a média feletti ellenőrzésről és egy gigantikus fedő hadműveletről. Mégis, az egésznek nem volt túl sok értelme, mintha csak egy lett volna a Japánban burjánzó összeesküvés-elméletek közül. Elmesélhetném részletesebben is, de attól tartok, hogy ebben az esetben nem természetes halállal halnék meg, úgyhogy inkább nem teszem. Kételyeimet Sibatával is megosztottam.

– És mi erre a bizonyíték? – kérdeztem a nagy tudású embert.

– *Én* vagyok a kurva bizonyíték. Ez az igazság, mert azt mondom, hogy ez az igazság – ismételte meg nyomatékosan, s nagy svunggal kipöckölte a dekket az ablakon. Egy pillanatra sápadtságán és beesett arcán is átütött a nyers erő, ami legszebb napjaiban rettegett jakuzává tette. Tekintete éles volt.

Különös csend telepedett a szobára. Szinte még a cigaretta izzását is hallani lehetett.

– Nekem nem áll össze a kép – kockáztattam meg.

– Maga az újságíró, rakja össze!

– Volt újságíró vagyok.

– Igen, persze. Na mindegy, nem számít. Ez a sztori már történelem. Az emberek rég elfelejtették az egészszet. De azért gondoljon bele: sose merült fel magában, miért nem mondta el soha Kametani, hogy miért lőtte le a barátját? És miért csak 20 évet kapott, s nem életfogytiglant?

– Hát, gondolom, ha egy civilt ölt volna meg, életfogytiglant kap.

– A бүdös francba ezzel a hozzáállással! Ha egy jakuza öl meg egy jakuzát, azt a magukfajta le se szarja?

Elhallgattam.

– Tudja, egyszer ugyanezt mondtam egy szaitamai zsarunak, hogy az embereket nem érdekli, ha a jakuzák kiirtják egymást. Még fogadtunk is valamiben, és én vesztettem, úgyhogy el kellett vinnem az egész családját koreai étterembe, és *vagjut*²⁷ rendeltek! Elmeséljem a sztorit?

Sibata bólintott.

Jó néhány évvel ezelőtt történt, abban az időben, amikor Szekigucsi még jó egészségnek örvendett.

1994. november 16-án ellenségeskedés tört ki a Kokuszui-kai és a Jamagucsi-gumi között. A Kokuszui-kai csapott le először: egy lövöldözés során súlyosan megsebesítették a Jamagucsi-gumi két emberét, akik a tokiói irodában jártak. Másnap a Jamagucsi-gumi visszavágott, és ezzel két prefektúrára, Szagára és Jamanasira kiterjedő bandaháború vette kezdetét. A harc hamarosan Sindzsukura és végül Szaitama prefektúrára is kiterjedt.

Egy szép napon épp a rendőrségi sajtószobán múltattam az időmet, és a *madzsong*, a kínai dominó alapszabályait tanulgattam a *Tokió Sinbun* egy régi újságírójától. Benne volt a levegőben, hogy aznap valami történni fog, és nem is csalódtam. Egyszer csak az egyik kolléga berontott a terembe, és azt kiabálta, hogy lövöldözés tört ki a városban, amiben ketten megsebesültek. Kocsiba vettem magam, és a tetthelyre hajtottam.

A lövöldözés egy hétemeletes konoszui lakóházban történt. A Kokuszui-kainak volt itt irodája, ajtaján tooutanteisha (Ázsiai és Európai Magánbefektetések) felirattal. Egyike volt ez a környéken működő három magándetektív-irodának, amelyek a Kokuszui-kai fedőszervei voltak; még a sárga oldalakon is szerepeltek.

Jakuzakülsejű alakok járkáltak ki-be az irodából, a mobiltelefonjaikba üvöltöztek, és rá sem bagóztak a rendőrökre, akik előzőnlötték a környéket, és az egész első emeletet elkerítették a sárga szalaggal. A járda véres volt, de holttesteknek nyomát sem láttam.

Annyit fotóztam, amennyit csak tudtam. Egy túlméretezett napszemüveget és fehér velúr melegítőruhát viselő jakuza rám meredt, amíg a mobiltelefonjába beszélt. Agresszíven integetett, mintha azt akarná mondani, hogy le ne merjem fotózni. Azért csak lefotóztam.

Ennek cseppet sem örült. Felém mozdult, és üvöltve káromkodott, de alig értettem, mit mondott, mert jakuzamódra pörgette a r hangot, amit nyilván egy rossz jakuzafilmből tanult. Az olasz

maffiózók is hollywoodi filmekből sajátítják el, milyen az igazi maffiózó. A jakuzának filmstúdiói is vannak, így a jakuzafilmekben feltűnő szereplők néha tényleg jakuzák. Ellenben a félelmetes külsejű alakok velem szemben határozottan nem színészek voltak.

Rámutattam a Jomiuri-karszalagomra.

– Újságíró vagyok – mondtam. – Jogom van fotózni.

Kifinomult érvelésem nem hatotta meg, és nyúlkálni kezdett a fényképezőgépem felé.

A hátam mögé dugtam a gépet, felemeltem az ujjam, és tiltóan ciccegetem egy sort. Azért mertem ilyen bátor lenni, mert kedvenc zsarum, Szekigucsi is felbukkant a helyszínen. Fekete farmert, tengerészkek szvettert és hosszú bőrkabátot viselt. A haja hátra volt nyalva, és bőrkesztyűt húzott. Jakuzábbnak tűnt a jakuzáknál.

Ahogy a jakuza közelebb nyomult, hogy kiüsse a kezemből a gépet, Szekigucsi a nevét kiáltva megálljt parancsolt neki:

– Húzd el innen a dagadt seggedet, és tedd le azt a rohadt telefont! – A férfi visszavonult, de továbbra is engem bámult.

Szekigucsi felém indult, s miközben történelem után vizslatott a földön, odasúgta:

– Jake, ne könnyelműsködj! Ne dühítsd fel ezeket a srácokat, szar a humorérzékük. Este ugorj be – tette hozzá.

Bólintottam. Volt egy íratlan szabályunk: bűnügyek helyszínén soha nem beszélgettünk. Körbesétáltam, és megpróbáltam kitalálni, mi történhetett. Egy hoszteszbárban dolgozó nő, akivel a másodikon találkoztam, azt mondta:

– Tudtam, hogy ezek az emberek nem igazi magándetektívek, de fogalmam sem volt, hogy a jakuzához tartoznak. Egészen ma reggelig teljesen feltűnésmentesek voltak.

– Most, hogy tudja, fél tőlük? – kérdeztem kedves hangon.

– Hát – húzott elő egy szál Mild Seven cigarettát –, annyira nem. Olyan ez, mint a villámlás. Kétszer nem csap ugyanoda, nem igaz?

Ezzel a megjegyzéssel egyelőre nem sokra mentem. Sikerült viszont használhatóbb kommentárokat kihúzni egy nyugalmazott iskolai tanárból a harmadikról:

– Mindig is féltem, hogy valami ilyesmi fog történni, és lám, most megtörtént. Annyira félek, hogy hamarosan el is fogok költözni. Miért nem csinál valamit a rendőrség ezekkel a veszélyes bűnözőkkel?

Bár a megfogalmazást idézhettem volna, mindenképpen szerkesztést igényelt, mert tartalmilag túl merésznek tűnt. Hiszen ha a rendőrség és a lakosság egyaránt tudja, hol vannak a jakuzakirendeltségek, miért nem záratja be őket a kormány? Ez már veszélyes következtetéseket engedne meg. Azt hiszem, végül úgy idéztem a véleményt, hogy „Remélem, a rendőrség elkapja

ezeket a bűnözőket”. Egy háziasszony a szomszédból hozzátette:

– Ha csak egy golyó célt téveszt... bele se merek gondolni. Még szerencse, hogy senki sem sérült meg.

Ez kifogásolhatatlan hozzászólás volt. Csak éppen nem tükrözte a valóságot, ugyanis két jakuzát szállítottak kórházba válságos állapotban. A közvélemény szemében két jakuza lelövése azt jelentette, hogy senki sem sérült meg.

Leadtam a cikket, szundítottam egy sort, és elindultam Szekigucsihoz.

Szekigucsi este 10 körül érkezett haza. Addigra én már nála voltam, Juki csan mellett kucorogtam, lábamat a *kotacu*²⁸ alatt melegítettem. Juki csan, Szekigucsi nagyobbik lánya rávett, hogy segítsek megírni az angolleckéjét. Csi csan, a másik lány valami borzalmas musicalt nézett a tévében, és nyársra húzott cukrozott tintahalat majszolt hozzá. Szekigucsi asszony újságot olvasott. A ház olyan kicsi volt, hogy ha széttártam volna a karom, mindkét falt elértem volna. De azért nagyon otthonosnak és barátságosnak találtam.

Szekigucsi besétált, kabátját a tatamira dobtá, és azonnal mellénk ült, lábát a *kotacu* alá nyújtva.

– *Ocukare szama* – sóhajtottam –, nehéz az élet. Mi újság a nyomozással? – tértem azonnal a tárgyra.

– A Kokuszui-fiúk nem hajlandók az együttműködésre. Ki sem nyitják a szájukat. De akárki is lőtt, nem fukarkodott a tölténnyel.

– Ezt hogy érted?

– Gondolj bele, milyen az átlagos lövöldözés: beleeresztenek pár golyót az ajtóba, és kész. De ez a fegyveres egy örült kamikaze volt. Becsöngetett, kinyitotta az ajtót. Megkérdezte, ki a főnök, és választ sem várva odalépett az egyik kokuszuis ürgéhez. Felemelte a pisztolyt, és *bumm, bumm!*, azonnal lőtt, egyenesen a gyomrába meg a mellkasába. Aztán megfordult, és ugyanazt csinálta a másik faszival. És kisétált az ajtón. Érted? Elsétált. Egy tizennyolc éves kölyök, egy wannabe jakuza el akarta kapni az utcán. Ki akarta ütni a jobb kezéből a fegyvert. Dulakodni kezdtek, a srácnak persze semmi esélye nem volt. A merénylő kést rántott, és hasba szúrta, aztán lelépett. Az épület rendesze hallotta a zajt, lejött a lépcsőn, kocsiba tette a három sérültet, és elvitte őket a kórházba. Aztán hívták a zsarukat. A helyszínelők még mindig ott vannak.

– Milyen fegyvert használt?

– Valószínűleg Tokarevet. Orosz fegyver, manapság minden jakuzának van ilyenje.

– Egyáltalán miért tört ki a konfliktus?

Szekigucsi rágyújtott egy cigarettára.

– El se hiszed, mekkora baromságon kaptak hajba. Azt hallottam, hogy két jamagucsis elment a

Kokuszui-kai taitói irodájába Tokióban. Az egyiket Nakainak hívták, és egy haverja belekeveredett egy közlekedési balesetbe, amihez köze volt a Kokuszui-kai egyik emberének. Na, ez a Nakai és a haverja megjelentek a Jamagucsinál, hogy a körmükre nézzenek, vagy kiegyenlítsék a számlát, mit tudom én. Nakainak nagy a pofája, és mondott valamit, amivel felidegesítette a Kokuszuit. Az egyik jamagucsis koreai volt, azok forróvérűek, tudod, hát előhúzott egy fegyvert, és rájuk lőtt. A két jamagucsis a földre került.

– Egy közlekedési baleset miatt tört ki a bandaháború?!

– Na, azért nem egészen. A Jamagucsi-gumi irányítja a nyugat-japán Kanszai tartományt, hozzájuk tartozik a piac 40%-a. Évek óta próbálnak Tokióban is terjeszkedni, ami ugye Kanto tartományban, Kelet-Japánban van. A Kokuszui-kait dühítette, hogy a kanszai fiúk az ő területükön járkálnak. Senki nem akarja őket Tokióban látni. Szaitamában még nincs kirendeltségük, legalábbis egyelőre, úgyhogy szerintem ez a csetepaté egy nagyobb konfliktus megnyilvánulása, figyelmeztetés, hogy tűnjenek el. De ez most már nem számít. Ha egyszer elkezdenek röpködni a golyók, nincs visszaút.

A bandaháború idején a Kokuszui-kai Szaitama harmadik legnagyobb bűnözői csoportja volt a Szumijosi-kai és az Ingava-kai után. 18 irodát működtetett, 230 ismert tagja volt. Most zsaruk örködték minden iroda előtt.

Szekigucsi elmondta, hogy a jakuza gyakran használt magánnyomozó-irodákat fedőszervként, de általában jobban kedvelték az ingatlanügynökségeket és az építkezési vállalkozásokat. A Kokuszui-kai tagjai hitelesen alakítottak magándetektíveket. Csakugyan elfogadtak megbízásokat hűtlenségi ügyekben. Jól megválták az ügyfelet, és ha kiderült, hogy az illetőt tényleg csalta a házastársa (szinte mindig ez volt a helyzet), akkor a hűtlent kezdték azzal zsarolni, hogy elárulják, ha nem fizet. Remekül működő csapda volt.

18-án reggel a Tokiói Rendőrkapitányságra telefonhívás érkezett egy férfitől, aki azt állította, ő volt a lövöldöző.

– A konoszui vérengzésben én húztam meg azt a kurva ravaszt. Azt mondta, hogy délután bemegy a rendőrségre a fegyverrel, és csakugyan így tett. Szugaja Takehikónak hívták, 27 éves volt, a Jamagucsi-gumi tagja.

Szaitamában Szekigucsit bízták meg Szugaja kihallgatásával. Szekigucsi káprázatos kihallgató hírében állt, a jakuzák inkább azonnal vallottak neki, nehogy a kihallgatás során Szekigucsi más esetekre vonatkozó bizonyítékokat is kihúzzon belőlük. (Szekigucsi a fehérgalléros bűnözőkkel szemben is megállta a helyét, bár stílusa különbözött az elitegyetemeken végzett nyomozókéttől, akik, úgy tudom, távolságtartással és tisztelettel bánnak a jakuzákkal, mintha fontos emberek volnának, ellenben a bűnbe esett hivatalnokokat és cégvezetőket úgy kezelik, mintha a föld szemetei, jakuzák lennének.)

Vártam egy napot, mielőtt újra meglátogattam volna Szekigucsit. Folyamatban volt egy másik érdekes ügy is: a jakuza pacsinkó-szelvényeket hamisított, és ezzel több millió dollár kárt okozott a nagy pacsinkócégeknek. A bandaháború már véget ért, a támadó őrizetbe került, úgyhogy ez a hír nem volt túl aktuális. A kihallgatás azonban csak most kezdődött.

Amíg Szekigucsi felesége kései vacsorát, sült rizst készített a számunkra, mi a kotacu alá kucorodtunk, és a munkáról beszélgettünk. Szekigucsi azt ecsetelte, hogy Szugaja milyen kemény dió. Azt állította, hogy a saját szakállára lövöldözött, és senki nem bujtotta fel. A Jamagucsi-guminál az volt a szokás, hogy ha egy tag leterít valakit egy rivális bandából, aztán feladja magát és letölti a rá kirótt büntetést, a bandavezérek közé emelik. Ez volt az előrelépés rítusa. Viszont sokszor az is előfordult, hogy az igazi támadó szabadlábbon élte a világát, amíg a maffia valaki mást küldött helyette a börtönbe. Szekigucsi tehát joggal kételkedett abban, hogy Szugaja az igazat mondja-e, és ki akarta deríteni, hogy tényleg ő volt-e a támadó; szerencsére voltak szemtanúk, mert az áldozatok életben maradtak.

Nagyot szippantottam a cigarettámból, és megpróbáltam füstkarikákat fújni, aminek nem voltam mestere. Aztán bugyuta megjegyzést tettem:

– Rendben van, de tulajdonképpen kit érdekel? Szugaját elítélik, de három-négy év múlva újra kint lesz. Ha jakuza öl meg egy jakuzát, azt le se szarják. Főleg, ha még meg sem ölik, csak megsebesítik.

– Igen, ez a mentalitás szerintem is nagy probléma.

– Hogy érted?

– Miért szabad kinyírni ezeket a faszikat, ha az úgynevezett rendes embereket meg nem? A bűncselekmény ténye ugyanaz, de a jakuzák tudják, hogy a törvény előtt enyhébb elbánásban részesülnek. Ez bátorítja a bandaháborút, könnyebben lepuffantgatják egymást, ha tudják, hogy nem kell a sitten megrohadniuk.

– Ez lehet, hogy így van, de egyelőre nem változtat azon, hogy Szugaja valószínűleg nem fog többet kapni négy évnél. Gondolj a statisztikákra.

– Én vagyok a kihallgatója. Be tudom varrni 10 évre.

– 10 évre? Legfeljebb az álmaidban, Szekigucsi szan.

– Dehogynem. Legalább 10 évre lesittelik.

– Fogadjunk, hogy nem fog menni! Ha legalább 10 évre lecsukatod, a családdal együtt meghívlak *jakinyikura*²⁹, és olyan minőségű marhát rendelhetek, amelyet csak akartok. Ha 10 évnél kevesebbet kap, megadod nekem a jakuza összes szaitamai kirendeltségének a címét, a vezetőik nevével együtt.

Szekigucsi elnyomta a cigarettáját.

– Alaposan meg fogod bánni ezt a fogadást. Két lányom van, de annyit esznek, mint öt fiú. Készülj, hogy kiesünk a vagyonodból!

Biztosítottam Szekigucsit arról, hogy életem addigi összes fogadását megnyertem. Ráadásul, tettem hozzá magabiztosan, támadásért sosem adnak 10 évet, még akkor sem, ha fegyverrel követték el.

– Ki beszél itt támadásról? Ez gyilkossági kísérlet volt, Jake. Hoppá! Erre nem gondoltam. De

mindegy, a szándékot még be kell valahogy bizonyítani:

– Mondott Szugaja olyat, hogy „megöllek, te szemét!”, vagy „most kicsinállak!”?

Szekigucsi elmosolyodott.

– Nem, semmi ilyesmit nem mondott.

– Akkor hogyan bizonyítod be a szándékosságot?

– A törvény a *mihicu no koi* elvén alapul. Minden épelméjű ember tudja, ha valakire közvetlen közletről rálősz, az illető nagy valószínűséggel meghal.

– Szugaja nem hülye. Azt fogja mondani, hogy csak rájuk akart ijeszteni. Nem a fejükre célzott, tehát nem akart velük végezni. Egy párszor beléjük durrantott, aztán elhúzta a csíkot. Berezelt. Nem ölni akart.

– Tévedsz, Jake kun! Ez a srác katona. Nem érdekli, hogy az áldozatai élnek-e vagy halnak. Gond nélkül megölte volna őket.

– Akár igazad is lehet, de vajon lesz-e olyan hülye, hogy ezt beismerje?

– Ó, nekem be fogja ismerni.

– Sok szerencsét. Majd szólj, ha jöhetek a listámért – tréfálkoztam. Szekigucsi viszont egy dologgal kapcsolatban halálosan komoly volt: gyűlölte a Jamagucsi-gumit, és örült, hogy nincsenek jelen Szaitamában.

– Ha gyökeret vernek egy prefektúrában – mondta –, úgy elterjednek, mint a ragály. – Akkor már inkább a Szumijosi-kai.

Egy szó mint száz, az eset úgy végződött, hogy Szekigucsi gyilkossági kísérlet vádjával eljárást indított Szugaja ellen. A vádak között a fegyvertartási rendelkezések megsértése is szerepelt. Szekigucsi Szugaja férfiúi büszkeségére apellálva szedte ki az igazságot, és a maffiózót tíz év börtönbüntetésre ítélték, nekem pedig az egész Szekigucsi családot el kellett vinnem jakinyikura, és összesen 30 000 jent fizettem az elsőrangú japán marhahúsért.

Sibata mosolygott.

– Jake szan, maga néha igazi *bakajaro*, tökkelütött. Nem kellett volna fogadnia azzal a zsaruvall. Még én is hallottam Szekigucsiról. Nem tartozott a haverjaink közé, de mindenki tisztelte. Ezt a Szugaja fiút pedig nagyon csodálom – tette hozzá. – A jakuzák valaha olyanok voltak, mint ő, tették, amit tenniük kellett vagy tenni akartak, és utána vállalták érte a büntetést. Ezek voltak az igazi gokudók. Nem siránkoztak, nem könyörögtek, mint a mai csinpirák: úgy éltek, mint egy férfi, úgy is vállalták a büntetést, mint egy férfi.

Ezek a mai gyerekek már nem akarnak börtönbe menni. Túl gyengék is hozzá. Ezért bízzák a

piszkos munkát kínaiakra és irániakra: ha elkapják őket, nem vallanak, csak deportálják őket. Ha Szugaja kijön a börtönből, azt fogja látni, hogy nincs meg a szervezet, ahova hazatérhetne, és nincs olyan hely, ahol értékelnék a szolgálatait.

– Ezt most komolyan mondja?

– Manapság minden a pénzről szól. Lojalitás az ojabunhoz, tisztelet, kitartás, kötelesség – ugyan! Ezek már nem számítanak. A Kokuszui-kai, akikkel Szugaja lövöldözésbe keveredett, most a mi csoportunkhoz tartozik. Tavaly összeolvadtunk velük, úgyhogy jelen vagyunk Tokióban, és hamarosan az egész országot uraljuk. Szerintem az nem lesz jó dolog.

Nem értettem a gondolatmenetet.

– Maga is jakuza volt. Nem büszke a társaira? Felnevetett.

– Valamikor tényleg büszke voltam rá, hogy a csapathoz tartozom. De ha közel a vég, az ember átgondolja az életét, és elkezd azon tűnődni, hogy tényleg minden jó-e, amit azelőtt annak gondolt. A szervezet, amibe beléptem, már rég nem az, ami volt. Amikor a dolgok túl nagyra nőnek, elromolhatnak, mert kicsúszik az ember kezéből az irányítás. Sok jakuza számára nincsenek szabályok, nem tisztelik az átlagpolgárokat, nem tisztelnek semmit. Minden szarságban benne vannak. Főleg a Goto-gumi.

– Rosszabb a helyzet, mint azelőtt? – kérdeztem. Volt bennem némi lelkiismeret-furdalás, hogy megszakítom a nosztalgiarohamát.

Elhallgatott. Kezét a térdére helyezte, és nagy levegőt vett.

– Talán – felelte. – De lehet, hogy mindig is rossz volt. Nem tudom. Életemben rengeteg rossz dolgot műveltem, de néhány jót is tettem. Sohasem árultam el az ojabunt, soha nem támadtam hátba a barátaimat, és soha nem oldottam kereket a harc elől. Talán mindez nem számít, de nekem fontos.

– Bizonyára számít.

– Hát lehet. Na, mit akart még megtudni tőlem, miért jött?

– Két dolog érdekelne.

– Nem a számot kérdeztem, hanem azt, hogy mi érdekli.

– Eltűnt egy ismerősöm. Hónapok óta nem láttam.

– Ki az?

– Helénának hívják.

– Van róla fotója?

A kezébe adtam egy képet Helénáról. Megnézte, aztán kérdően pillantott rám.

– Mondja el a részleteket!

Elmondtam, amit érdemes volt tudni, elmeséltem, kicsoda Heléna, és milyen feladatra kértem. Hümmögött, amikor szóba hoztam a Goto-gumit és a fedőszervezet nevét. Valamit mormogott, és intett, hogy menjek az ablak mellé, közelebb az ágyához. Alig hallottam amit mond, ezért fölé hajoltam.

Sibata olyan erővel vágott pofon, hogy hátraestem, és a padlón landoltam. A fülem úgy csengett, hogy azt hittem, megsüketülök. Dühösen rám meredt, és intett, hogy keljek fel. Egy kicsit nehezen lélegzett, de amúgy jó erőben volt. Én annál kevésbé.

– Mi a bűdös francot képzelt? – üvöltött.

– Nem értem...

– Tudhatta volna, hogy ez lesz a vége! Férfi maga, vagy egy ostoba kölyök? Soha nem lett volna szabad megkérnie ezt a nőt, hogy betegye a lábát a céghez!

– Sibata, az ég szerelmére, hagyja abba! Időben mondtam Helénának, hogy fejezze be a nyomozást...

– Nyilvánvaló volt, hogy nem fogja abbahagyni! Barátok voltak, vagy talán több is! Miért hagyta, hogy ekkora kockázatot vállaljon? Néha olyan okosnak tűnik, Jake szan, néha meg mintha gyógyós lenne!

A kezét nyújtotta, és felsegített. Erős volt a szorítása. Aztán visszafeküdt.

– Utánanézek – lihegte. – Nem hiszem, hogy azt a választ fogja kapni, amit szeretne hallani, de megkérdezem. És mi a másik dolog, amit tudni akart?

Leültem az ágy szélére, mert nagyon szédültem. Így is majdnem lezuhantam a földre, mint egy fatörzs: az egyensúlyérzésem elillant.

– Tudom, hogy nem Goto volt az egyetlen, aki a UCLA-n májátültetésben részesült. Akarok még egy nevet.

Sibata megkínált egy cigarettával. Elfogadtam. Eddigre már majdnem egy doboz Luckyt elfüstölt.

Bólintott, majd néhány percig a padlót bámulta. Aztán felnézett, és a szemembe bámult. Nem tudom, mit látott, de újból biccentett.

– Tudom, mire készül. Nem hiszem, hogy okos ötlet, de megértem. Biztos benne, hogy ezt akarja? Olyan úton jár, ami már *kemono no miccsi*.

– Kemono no miccsi?

– A hegyekben és a vadonban élő állatok csapásokat taposnak ki, amikor újra meg újra ugyanott járnak. Ha valaki elindul a vadonba, és megpillant egy ilyen csapást, könnyen hiheti, hogy ember alkotta ösvényen jár. Ám aki rálép az állatok ösvényére, nem jut sehová, hanem elvész a vadonban. Minél tovább követi a csapást, annál mélyebbre kerül. Vannak, aki eltévednek, és meghalnak. Az ilyen ösvény veszélyes, nem emberi lénynek való. Biztos, hogy erre az útra akar térni? Nem oda fog

jutni, ahová menni akar.

– Nekem csak a sztorira van szükségem, nem akarok hülyeséget csinálni.

– Nem igaz! Egyáltalán nem tudja, mit akar. Gondolkodjon egy kicsit! A jó utat válassza, ne a rosszat!

Aztán az öreg gazember újra arcul ütött, ezúttal még keményebben. Amikor elestem, gyomorszájon vágott. Valahogy megoldottam, hogy ne hányjak, és magzati pózba dermedve feküdtem a földön. Nagyon hülyén éreztem magam, és egy kicsit félttem is.

– Nem viccelek. Ne legyen óvatlan! Senkiben sem bízhat. Ha most azt gondolja, fájdalmasat ütöttem, képzelje el, mit kap majd Gotótól a barátaival együtt – az ezerszer jobban fog fájni. Ne legyen hülye!

– Nem leszek.

– Jó. Akkor most kapja fel a seggét a parkettámról, és hozzon cigit! Ez a doboz elfogyott. Ott a másik a tévén.

Elmentem a cigarettáért, de nem adtam a kezébe a csomagot, csak odahajítottam neki. Nem akartam újra ütéstávolságon belülre kerülni. Sibata elkapta, és felnevetett. Ezután még sokáig beszélgettünk. Mielőtt elmentem volna, nagy nehezen visszakapcsoltam a füstjelzőt. Nehezen tudtam csak megtartani az egyensúlyomat a széken. Aki nem hiszi, kérjen két frászt egy jakuzától, és megtudja, miért.

2007-ben Sibata meghalt. Halála előtt megkaptam tőle a nevet: Mio Hiszatosi, a Mio-gumi alapítója szintén járt a UCLA-n, vagyis ismerte Gotót. Ez nem lepett meg, hiszen szinte biztos voltam benne, hogy Goto esete nem volt egyedülálló: különös dolgok folytak az UCLA-n. Mio az uzsoracsászár, Kadzsijama segítője volt, úgyhogy valószínűleg ő hozta össze védencét Gotóval, aki pedig megtanította Kadzsijamának, hogyan kell pénzt mosni Las Vegasban. Kezdett összeállni a kép.

Sibatának tett ígéretemet megtartottam. Odaadtam a levelet a feleségének, aki megígérte, hogy a fia megkapja, amint elég nagy lesz ahhoz, hogy elolvassa. Azt hiszem, egy napon meg fogom kérdezni tőle, hogy így történt-e.

Helénáról viszont nem tudtam meg semmit.

Szekigucsi ősszel követte Sibatát. Hirtelen elveszítettem a legfontosabb jakuzainformátoromat és rendőrségi forrásomat is. Romlottak a kilátásaim, hogy a Goto-sztori végére járhatok.

Szekigucsi 48 éves volt. Most, hogy visszagondolok, arra kell rádöbbenem, hogy majdnem 14 éve ismertem őt és a családját. Egy augusztus végi esős napon, délután háromnegyed négy körül halt meg. Ekkoriban az egész családommal Japánban, az anyósomnál laktunk. Ez jót tett a gyerekeknek, akik angolból már nagyon ügyesek voltak, de japánból nem ártott nekik egy kis frissítés.

Az Egyesült Államokba tervezett visszautazásunk előtt egy nappal, augusztus 29-e körül egy kínai

étteremben vacsoráztunk a családdal, amikor megcsörrent a telefonom. Szekigucsi asszony hívott. Elmondta, hogy a férje meghalt. Törölni akartam a repülőjegyemet, mert ott akartam lenni a temetésen.

Emiatt a gyerekek kivételével mindenki nagyon dühös lett. Szunaóval és az anyósommal összeveszttem. Mindketten azt mondták, hogy a virrasztásra ugyan el kell mennem, de a családot majd meglátogatom, amikor legközelebb Japánban járok. Nem értettem egyet velük. Lehet, hogy nehéz elhinni, hogy egy zsidó fiú és egy nála 10 évvel idősebb japán zsarú mély barátságot köthetnek, de az évek során ez történt. Japánban akartam maradni még egy ideig. Szunaó tiltakozott. Arra kértem, hogy vigye haza a gyerekeket egyedül. Felajánlottam, hogy kiviszem őket a tokiói repülőtérré, és megszerveztem, hogy várjon rájuk valaki az érkezésnél, akivel hazamehetnek. Mégis azt vágta a fejemhez, hogy önző vagyok, és a saját érdekeimet a család érdekei elé helyezem.

Evés után eljöttünk a kínai étteremből, és visszamentünk Szunaóékhoz. Éreztem, ideje elindulnom a Szekigucsi családhoz, hogy lerójam tiszteletemet az elhunyt iránt. Este 10-kor taxiba ültem, és Szekigucsiék isten háta mögötti, Konanban levő otthonához hajtottam. Szunaó velem tartott, de útközben nem szóltunk egymáshoz.

Az eső olyan erősen zuhogott, hogy a taxinak időről időre meg kellett állnia. A fuvarért majdnem 250 dollárt fizettem.

Éjszaka, útban Szekigucsihoz mintha visszaröppentem volna az időben. De ez most más érzés volt. A gyász fekete öltönyét és nyakkendőjét hordtam, amit Szunaó édesanyjától kértem kölcsön.

Tudom, hogy a temetések és a virrasztások általában jelentés nélküli rituálékká silányodtak a mai világban, de nem azok számára, akik tényleg szerették az elhunytat. Én megígértem Szekigucsinak, hogy elmegyek a temetésére és lerovom a tiszteletemet, hogy rendes öltönyben, vasalt ingben fogok feszíteni és hogy megpróbálok ez egyszer passzoló zoknit húzni. Legalább annyival tartozom neki, hogy a temetésén meggyújtok neki egy füstölőt. Az ember azt hinné, hogy a barátja halálos ágyán tett ígéreteket mindenképpen betartja, de aztán sajnos közbeszólhat az élet. Kevés dolgot bántam meg életemben, de ezt nagyon: hogy megígértem Szekigucsinak, ott leszek a temetésén, és mégsem mentem el.

A holttest már a házban volt, amikor megérkeztem. Nem a Japánban megszokott, buddhista módon ravatalozták fel: Szekigucsi sintó temetésben részesült, és egy futonra fektették le a nappaliban, sintó módra. Semmit sem tudtam a sintoista szertartásokról, így minden mozzanat újdonság volt a számomra.

Szekigucsi többet tanított nekem az újságírásról, a kihallgatásokról, a tiszteletről és bizalomról, mint bárki más. Második apámnak tekintettem. Hamarabb mutattam meg neki Benit, mint a saját szüleimnek.

Szekigucsi még halálában is tudott újat tanítani Japánról. Furcsa volt látni, ahogy ott fekszik a tatami-szőnyegen. Arcáról levették a fehér szövetet, s ez látni engedte az arckifejezését: úgy tűnt,

mintha mosolyogna. Ugyanaz a huncut, cinikus mosoly terült szét az arcán, mint amikor megemlített egy értékes információt, elsütött egy gyenge viccet, vagy megnyert egy újabb fogadást.

A legutolsó hónapokban sokat szenvedett. Még az intravénásán adagolt morfium sem segített. A rák az egész testében szétterjedt. Egy ideig az odaibai Ariake Daganatos Betegségek Intézetébe járt kezelésre, ami háromóránnyira fekszik a házától. Ambuláns beteg volt. Miután besugározták a testét és teletömték a szervezetét vegyi anyagokkal, felült a vonatra, és hazament. Sokszor kényszerült három órát állni a vonaton, ha a csúcsforgalomban nem volt szabad hely.

Próbáltam rávenni, hogy a kezelése után szállodában töltsen az éjszakát, mégpedig az én költségre. A Grand Pacific Le Daiba közel lett volna a kórházhoz, és neki pihenésre lett volna szüksége, mielőtt hazaindul. Természetesen tiltakozott, és elutasította a javaslatot. Zsaruként – hihetetlen, de még ekkor is dolgozott – semmi olyat nem akart tőlem elfogadni, aminek pénzben kifejezhető értéke van. Ekkor azzal próbálkoztam, hogy azt mondtam neki: a hotel annak a cégnek a tulajdonában van, aminek dolgozom, úgyhogy szinte ingyen kapom a szobát.

Ez persze hazugság volt, amit ő bizonyára tudott, és nyilván azt is tudta, hogy én tudom, hogy ő tudja. De muszáj volt hazudnom, mert az ajándékot csak így fogadta el. Jellemző Japánra, hogy a *tatemaét*, a nyilvános imázst meg kell őrizni, ám a kép mögött olykor egészen különböző valóság rejlik. A *tatemaé* most az volt, hogy a szobáért nem fizet senki. Nekem is, neki is elfogadható volt a magyarázat. *Uszo mo hoben*, a hazugság hasznos: ez is a buddhista hagyományban gyökerező mondás.

Abban a buddhista aforizmagyűjteményben, ahol ezt a mondást találtam, szerepel egy történet egy csapatnyi gyerekről, akik egy házban játszanak. A ház hirtelen kigyullad, és ha a gyerekek nem menekülnek el, halálra égnek. Az emberek kiabálnak, a gyerekek mégsem szaladnak el, olyan mélyen elmerültek a remek játékokban. Még az ajtót is bezárták belülről. Egyszer csak valaki azt kiáltja a gyerekeknek, hogy odakint finom nyalánkságok várják őket. Ez ugyan hazugság, de a gyerekek kijönnek a házból, és így megmenekülnek.

Uszo mo hóben. Néha mindenképpen.

Sajnos nekem nem volt hatalmam, hogy kihozzam Szekigucsit a halál házából. Csak annyit tehettem, hogy kényelmesebbé és lakajosabbá tettem a házat, amíg az lángolt.

Azt tudtam, hogy hogyan kellene megadni a végső tiszteletet egy buddhista temetésen, de most elveszettnek éreztem magam. Végül utánoztam Szekigucsi asszonyt: egy tálkában vizet készítettem ki a holttest mellé és meghajoltam. A fejéhez, az ételek mellé pedig leraktam egy szál cigarettát.

Azt hiszem, nem a cigarettától lett beteg, hanem az ellene elkövetett árulástól. Néhány évvel azelőtt egy rendőrtársa olyan információt szivárogtatott ki róla a sajtónak, amivel tönkretette. A kolléga irigyelte Szekigucsi sikerét.

Állítólagos bűne az volt, hogy levette egy jakuza bilincset, és vett neki egy tál tésztát, mielőtt bevitte volna az őrszobára. Egy másik esetben állítólag börtönlázadást robbantott ki, mert kihozott egy jakuzát a cellájából, és megengedte, hogy a szabadban elszívjon egy szál cigarettát. Ezek a

„kihágások” megszegték a fogva tartási szabályokat. Az egyik társának már régóta a bögében volt Szekigucsi, ezért pletykált a *Mainicsi Sinbun* újságírójának. A cikk megjelent, a témára a többi újság is lecsapott, és Szekigucsiról elterjedt, hogy a rossz fiúk oldalán áll.

Nyomozói állásából elbocsátották, lefokozták, és áthelyezték közlekedési rendőrnek. Hosszú éveig robotolt az utakon, ami szép lassan felőrölte. Valószínűleg ekkor lett rákos. Igen, azt hiszem, hogy a betegség valódi oka az árulás, a megaláztatás és a frusztráció volt.

Néhány hónappal a halála előtt Szekigucsi megkért néhány dologra. A legtöbb ígéreteket meg is tartottam. Megfogadtam például, hogy időről időre meglátogatom a családját és a lányait. Ezt máig tartom. Nehéz elhinni, hogy a lányok már nővé serdültek. Ha rájuk nézek, még mindig azokat a hat- és kilencéves kiskölyköket látom, akik megpróbálták meggyőzni, hogy nem lehetek zsidó, hiszen az iskolában tanulták, hogy a II. világháborúban a zsidókat mind egy szálig kiirtották. Emlékszem, a kisebbik még el is akart vinni az iskolába, hogy megmutogasson.

Szekigucsi szépen élt, és szépen is halt meg. Nem is volt rossz bőrben, amikor legutoljára láttam, de ekkor már biztosan tudtam, hogy meg fog halni. A legtöbb ember mintha hirtelen jobban érezné magát a halála előtt. Az eszelősek feje kitisztul, a rákos betegek egészségesnek tűnnek. Szekigucsi a halála előtti napon beszélt a családjával, és csupa pozitív dolgot mondott nekik. Úgy hagyta el a világot, hogy megbékült magával és a családjával. Ezt Szekigucsi asszonytól tudom, és boldog vagyok, hogy így történt.

A buddhizmusban 49 nap után eljön az újjászületés. A sintoizmusban, ahogy a Szekigucsi család mondta, az 50. nap után istenséggé válik az elhunyt. Ránéztem Szekigucsira, és arra gondoltam, ó, bárcsak tényleg így lenne!

Jó, ha az ember lépteit folyamatosan egy isten kíséri.

És akkoriban nagy szükségem lett volna isteni közbenjárásra: nagy bajban voltam. Tudtam, hogy a családomat is veszélybe sodorhatom, és Heléna még mindig nem került elő.

Emlékszem a mosolyra Szekigucsi arcán. Úgy nézett ki, mintha alvást színlelne. Képzeletemben még mindig hallottam, ahogy hozzám beszél. Azt akartam, hogy újra elmondja, amit egy korábbi, emlékezetes beszélgetésünk során hallottam tőle:

– Jake, olykor vissza kell vonulnod, hogy erőt gyűjts a harchoz. Vajon mi a teendőd most?

Az biztos, hogy elegendem volt az állandó veszélyből. De túlságosan belebonyolódtam már ebbe a történetbe: innen nem lehet visszavonulni. Akkor hát nincs más választásom, harcolnom kell.

Kétféle méreg

Heléna eltűnése valamit megváltoztatott bennem. Jobb lett volna, ha tudom, mi történt vele. A bizonytalanság kínját sokkal nehezebb volt elviselni.

Mindent meg akartam tudni Tadamasza Gotóról, arról, hogy mekkora hatalma van valójában, hogy kik a barátai, és hogy kik az ellenségei. De ha Sibata halála nagy veszteség volt, Szekigucsié egyenesen pótolhatatlan.

A nehézségek ellenére azért sikerült némi információt gyűjtenem Gotóról.

A Jamagucsi-gumi tokiói térhódításának vezetője és száznál több fedőcég tulajdonosa volt. Vagyonát több mint félmilliárd dollár értékűre becsülték. Egy időben ő volt a Japán Airlines legnagyobb magánrészvényese.

1992-ben vált országosan ismertté, amikor májusban állítólag az ő parancsára támadták meg Juzo Itamit, a neves japán rendezőt. Az Itami rendezte *Minbo No Onna* című film (ellentétben a korábbi jakuzafilmekkel) a jakuzákat pénzsóvár, gátlástalan gazembereknek, és nem előkelő törvényen kívülieknek ábrázolta. Gotót feldühítette a film, különösen azok az utalások nem tetszettek neki, amelyek szerint a jakuza hatalma meggyengült. Május 22-én Goto bandájának öt tagja megtámadta Itamit a háza előtti parkolóban, megvágták a bal arcát és a nyakát, és további súlyos sérüléseket okoztak.

Itami ettől fogva a szervezett bűnözés elleni törvény nyilvános pártfogójává vált, és a maffia elleni küzdelem élharcosa lett. Sosem mulasztott el rámutatni arra a különbségre, ami a jakuzák által fenntartott látszat és a valóság között feszült. Néhány évvel később állítólag öngyilkos lett: leugrott egy magas épület tetejéről.

Több száz oldalnyi anyagot gyűjtöttem össze a Goto-gumiról. Az adatgyűjtés minden trükkjét, csínját-bínját felhasználtam, amit még újságírókoromból ismertem – ez néha erkölcsi kompromisszumokkal járt, de tudnom kellett, kivel állok szemben. Utóbb az egyik leghasznosabb forrásnak a Nemzeti Rendőrségi Intézet titkos jelentése bizonyult, amelyet 2001-ben állítottak össze Tadamasza Gotóról és bandájáról az országos japán rendőrvédelmi szervek közreműködésével. Ezt az értékes anyagot egy informátoromtól kaptam bizonyos ellenszolgáltatások fejében, melyekről most nem kívánok szólni.

[A banda] semmilyen radikális eszköz használatától nem riad vissza, és nincs tekintettel másokra, amikor támadást hajt végre, avagy bosszút áll. Nők és/vagy gyerekek jelenlétét is gyakran használja arra, hogy az ily módon megfélemlített tanúk később ne tegyenek feljelentést.

A bosszú jellegű támadások kivitelezése rendkívül alaposan végiggondolt, hosszú időn át tervezett. A szerepek felosztása (terepszemlész, bérgyilkos, őrszem stb.) világosan körülhatárolt. A feladat kitervelőjének személyét senki sem ismeri (ez a nyomozati munkát is ellehetetleníti). A bűncselekmények során más prefektúrákból származó rendszámokat használnak (ami szintén megnehezíti a nyomozást).

A beszámoló szerint Goto szervezetének egyik jellegzetes fegyvere a „média megfélemlítése”, ami azt jelenti, hogy „ha bárki is kedvezőtlen színben tünteti fel a szervezet nevét, igen komoly

fenyegetéseket kap a bandatagoktól”.

Már 2006-ban (mielőtt Sibatával beszéltem volna) azt gyanítottam, hogy nemcsak Goto, hanem három másik társa is májátültetésben részesült a UCLA-ban.

Nagy fegyvertény volt, hogy Sibata elárulta nekem Mio nevét. Bizonyos értelemben azonban maga Tadamasza Goto volt az, aki a legtöbbet segített azzal, hogy szigorú irányítási elveivel a maffia vezetőségében is sok ellenséget szerzett magának. A rendőrségi riport így beszélt erről:

[Goto] a bandatagokat büntető-jutalmazó rendszerrel tartja ellenőrzése alatt. Adott esetben tiszteletdíjjal vagy ajándékkal jutalmazza azt a tagot, aki megérdemli (hozzájárul a család megélhetéséhez, börtönbüntetés után újrakezdési támogatást, pénzjutalmat, gépkocsit biztosít).

Ha azonban az egyéni bűnözői tevékenység kellemetlenséget okoz a szervezet számára, Goto lefokozza az illetőt. Speciális büntetési formaként Goto az ismerősei előtt vereti meg a bandatagot, vagy magukat az ismerősöket kényszeríti arra, hogy a verést elvégezzék.

Goto gátlástalan technikai miatt sikerült kapcsolatba kerülnöm az egyik emberével, akinek nyomorékká kellett vernie egy barátját. Engem ugyan nem különösebben kedvelt, de Gotót sokkal jobban gyűlölte. Nem ő volt az egyetlen informátorom a szervezeten belülről, de kétségtelenül ő volt a legmegbízhatóbb.

2006 novemberében egy személyes találkozáson elmondott valamit, ami teljesen váratlanul ért: Goto egyszerűen azért léphetett be az Egyesült Államokba, mert az FBI beengedte.

Az informátor közölte az esemény hozzávetőleges dátumát, és annak a személynek a nevét is elárulta, aki megszervezte az utazást: Jim Moynihan a tokiói amerikai nagykövetség igazságügyi attaséja, de facto FBI-megbízottja volt.

Ismertem Jimet: barátom és mentorom volt. Először nem akartam hinni a fülemnek, de a következő pillanatban tudtam, hogy minden úgy van, ahogy az informátorom mondta: összeállt a kép. Ekkor értettem meg, miért nem akarta Goto, hogy megírjam a sztorit: kapcsolatba lépett az FBI-jal, és elárulta a barátait, hogy belépési engedélyt kapjon az Egyesült Államokba. A napnál világosabb volt a helyzet. A hatóságok megkapták Gotótól a főbb maffiafőnökök nevét, adatait, dokumentumokat, a fedőcégek listáját, valamint további információkat arról, hogyan használja a jakuza pénzmosás céljára az Egyesült Államokat. Az árulást még a jakuzák világában sem nézik túl jó szemmel, sőt ha kiderül, Gotót nemcsak kirúgják, de valószínűleg meg is ölik.

2006 decemberében együtt vacsoráztam Jimmel, és néhány korsó Guinness sör elfogyasztása után megkérdeztem, hogyan paktált le Gotóval.

Jim elmondta a részleteket, amiket módjában állt közölni, és története hitelesnek tűnt. Nem mondott el mindent, de több olyan információt is megtudtam tőle, amit később felhasználhattam.

A döntő adat 2007 nyarán került a birtokomba, amikor a kitazavai rendőrség egyik nyomozója pornóletöltés közben véletlenül kiszivárogtatta a Winny fájlcsereprogramra a Tokiói Rendőrkapitányság teljes, Gotóról szóló aktáját. Az esetről minden nagyobb japán lap beszámolt. Én is azonnal letöltöttem a fájlokat.

Ha információk segítségével is el lehet érni orgazmust, hát nekem sikerült: a fájl egyebek mellett tartalmazta Goto repülési adatait és a barátnői nagy részének nevét, legalább kilencét a tizenötből. Így tudtam meg, mikor érkezett a műtetre a UCLA-ba, és ki volt a kísérője. A kép összeállt.

2001 januárjában a Sova Egyetemi Klinikán Goto orvosai azt mondták, hogy ha nem részesül májátültetésben a közeljövőben, meghal. Goto hepatitis C-ben és szívbetegségben szenvedett, és ezért nem volt valószínű, hogy Japánban a várólisták élére került volna.

Áprilisában Goto megkörnyékezte az FBI-t Hosi Hitosin keresztül. Hitosi a kormánypártnál is jó kapcsolatokkal rendelkezett, ugyanis korábban Nobuszuke Kisi kétszeres miniszterelnök munkatársa volt. (Kisi unokája, Sinzo Abe pedig 2006 szeptemberében lett japán miniszterelnök.)

Az FBI az alku fejében a jakuza vezetőinek nevét akarta, mert a Nemzeti Rendőrségi Intézettől adatvédelmi okokra való hivatkozással ezt az információt sosem kapta meg. Az adatok nélkül viszont lehetetlen volt a jakuza tevékenységét ellenőrizni az Egyesült Államokban.

Goto rábólintott, hogy átadja az FBI-nak a Jamagucsi-gumi teljes taglistáját, a fedőszervek és pénzügyi vállalkozások nevét, valamint az Észak-Koreával kapcsolatos tevékenységek leírását.

Goto ennek fejében vízumot kért az Egyesült Államokba, hogy a UCLA-n elvégezhesse a májátültetést³⁰. Hogy ez Goto saját ötlete volt, ahhoz nem fér kétség. A vízumot az Egyesült Államok bevándorlási hatóságai az FBI nyomására, kénytelen-kelletlen állították ki.

Jim helyében én is elfogadtam volna az ajánlatot, az alku ugyanis óriási lehetőségeket rejtett magában. Az FBI-nak ráadásul nem kellett megszerveznie a műtétet, csak a belépési engedélyt adta ki, a többi már a kórház végezte el. Manabu Mijazaki jakuzabarát újságíró, Goto személyes cimborája szerint az FBI-t különösen az Észak-Koreával kapcsolatos anyag érdekelte, ugyanis ekkoriban Phenjanból a kormány által készítettett jó minőségű, hamis amerikai dollárbankjegyek áramlottak szét a világba. Goto szoros kapcsolatokat ápolt Észak-Koreával, állítólag drogot, fegyvereket és pénzt kapott a kommunista kormányzattól.

A műtetre július 5-én került sor. Ahogy Goto megkapta az új májat, felült az első hazafelé tartó repülőre, és soha többet nem állt szóba az FBI-jal, pedig az ígért információnak csak tört részét adta át. Annak sem volt hivatalos nyoma, hogy Goto hazatért Japánba.

Az FBI számára tehát az alku nem járt kiemelkedő sikerrel.

Goto annál inkább dörzsölhette a markát. Év vége előtt újra otthon volt, egészségesebben virult, mint valaha, és a szeme már nem sárgállott a májbajtól.

A Jamagucsi-gumi újévi ünnepségén Goto tökéletes egészségnek örvendett. Ahogy a japán szólás tartja, a buliban úgy evett és ivott, mint egy bálna, és füstölt, akár egy gyárkémény.

Egyszer állítólag így kérkedett Csihiro Inagava jakuzafőnöknek:

– Amióta megvan az új májam, idelent is megszűntek a problémák – s azzal a sliccére mutatott.

Inagava így felelt:

– Óriási szerencséd van, hogy megtaláltad a tökéletes donort! Egy fiatal tinédzser, aki két hónappal azután hal meg autóbalesetben, hogy felkerülsz a donorlistára, ez nem mindennapi mázli.

Goto nevetve válaszolt:

– Ó, nem éppen mázli volt. Egy picit több annál, barátom.

Inagava ekkor nem nevetett.

Bennem fel sem merült, hogy Goto ne tudná a várólistát is megbuherálni valahogyan.

Inagava később szintén az Egyesült Államokba akart utazni májátültetés céljából, de a vízumkérelmét elutasították. Amikor a vízuminterjún a bevándorlási tisztviselővel beszélt, a konzul szárazon ennyit mondott neki:

– Ha tudni akarja, miért utasítjuk el a kérelmét, kérdezze meg Goto urat.

A bevándorlási hatóságok nem hagyták újra átverni magukat. Nem nézték jó szemmel a Gotóval kötött megállapodást, ami amúgy sem hozott túl sok értékes információt a konyhára.

Goto egyszer azt mondta valakinek, hogy 3 millió dollárt fizetett az új májért. (Rendőrségi források a költséget 1 millió dollárra teszik, hozzátéve, hogy 100 000 dollárt fizetett az orvosnak minden otthoni vizitért, amit Japánban, az Imperial hotelben végeztek.)

Az FBI-jal kötött alkuról kizárólag Goto legbelsőbb, bizalmi köre tudott. A Jamagucsi-gumi anyagok átnyalazásakor jöttem rá, hogy nem ő volt az egyetlen, aki májátültetésben részesült az Egyesült Államokban, valószínűleg még hárman voltak rajta kívül.

Úgy éreztem, olyan történetre bukkantam, ami japán szemszögből is fontos kérdéseket vet fel: a japán szervátültetési hálózat nem működik jól, kevés a donor, és kevés az operáció. A legtöbb japán, akinek szervátültetésre van szüksége, külföldön végezteti el a műtétet, vagy meghal várakozás közben. Amerikai szemszögből is érdekes problémákat vet fel a történet: joggal merül fel a kérdés, hogy miért élveznek elsőbbséget japán bűnözők a törvénytisztelő amerikai állampolgárokkal szemben?

A rendelkezésemre álló információt könyv formába rendeztem. Úgy terveztem, hogy a kiadvány a Kodansha Internationalnél, Japán egyik legismertebb kiadójának, a Kodanshának a leányvállalatánál jelenik meg. A történetet egy hetilap számára is megírtam, de azt mondták, szó sem lehet arról, hogy publikálják.

Úgy döntöttem, várakozó álláspontra helyezkedem. Valószínűleg még mindig várnék, ha időközben nem jön közbe egy apró gikszer.

A Kodansha International íratott egy hosszú bevezetőt a könyvemhez, amit, anélkül hogy nekem szóltak volna, felraktak a cég európai weboldalára. Az információ ugyan nem volt teljes körű, de Tadamasza Goto helyében én magamra ismertem volna. Eltávolítottam ugyan a weboldalt, de alighanem alábecsültem Goto embereinek angoltudását vagy Google Alerts-használati képességét. Goto egyik embere később elmondta, hogy a jakuza gyanakodni kezdett, és beszereztek egy példányt a könyvem katalógusleírásából. 2007 decemberére olyan jelzéseket kaptam, hogy nagy bajban vagyok. 2008 januárjában több forrásból is megerősítették, hogy Goto újra azt tervezi, megölet.

Az informátorom azt kérte, hogy Kabukicsóban találkozzam vele. Elmentünk a kedvenc bárjába, ahol tucatnyi különböző whisky közül lehetett választani. Megvárta, hogy jócskán elázzam, majd így szólt:

– Jake, nagy szarban vagy. Goto tudja, hogy könyvet írsz. Nem örül neki. A helyedben nagyon óvatos lennék.

Megvontam a vállam.

– Mit tehet? Megfenyeget, hogy megöl? Azon már túl vagyunk.

– Ezúttal nem fog fenyegetőzni, hanem egyszerűen megteszi. És persze úgy tünteti fel, mintha öngyilkosság lenne.

– Hogyan? Nem vagyok öngyilkos alkat.

– Hát nem tudod, hogy halt meg Juzo Itami?

– Öngyilkos lett. Úgy értem, amikor hallottam, hogy meghalt, persze először arra gondoltam, hogy nyilván gyilkosság történt, de aztán másképpen mesélték. Állítólag depressziós lett, mert a *Friday* hetilap megírta, hogy házasságon kívüli kapcsolata van. Leugrott egy tetőről. Ha gyanúsak lettek volna a körülmények, a rendőrség biztosan kivizsgálja.

– És azt tudod, hogy amikor az újságíró meginterjúvolta, Itami nevetett, és azt mondta, hogy a felesége már tud a dolgról?

– Nem tudom. A részleteket nem ismerem. De búcsúlevelet is hagyott.

– Persze, számítógépen. Azt bárki megírhatta, Jake. Hirtelen keserűvé vált a whiskym.

– De hát miért?

– Új filmre készült a Goto-gumi és a Szoka Gakkai nevű vallási csoport összefonódásáról, amit Goto finoman szólva is nehezményezett. Öt embere felhurcolta Itamit a tetőre, és fegyverrel kényszerítették, hogy leugorjon. Hát így lett öngyilkos.

– Honnan tudod, hogy tényleg így történt?

– Ó, ezt a kérdést nem illik feltenni – mondta. Olyan erősen megmarkolta a poharat, hogy majdnem szétpattant.

Gyorsan elnézést kértem.

– És mit tegyek?

– Menj elébe a veszélynek! Írd meg a sztorit azonnal, ha tudod!

– Az információ nagy része végül is már megvan.

– Az még nem elég. Ha nem írsz meg minden apró részletet, senki nem fog neked hinni. A többi májátültetési esetről is írnod kell.

– Igen, tudom, hogy vannak ilyenek. De kikről van szó pontosan?

– Azt én sem tudom, neked viszont ki kell derítened. Bemutatlak valakinek, aki segíthet. A nő nem nagyon kedveli Gotót.

– Nő?

– Nő, akinek jó oka van rá, hogy gyűlölje Gotót.

A kezembe nyomta a nő névjegykártyáját, a hátoldalán a címével. Aztán egy másik nő névjegyét is ideadta. Az utóbbi neve a kiszivárgott rendőrségi aktákból ismerősen csengett.

– Kik ezek?

– Két nő, akikben Goto megbízik. Te charmeur vagy, imádnak a nők, szedd ki belőlük, amit tudni akarsz! Apropos, hallottam, milyen jó viszonyt ápolgatsz újabban egy rendőrcsajjal.

– Mindenkiel barátságos vagyok, ilyen a természetem.

Kértem a számlát, fizettem. Mikor elindultunk, megkérdeztem, miért nem nyírat ki Goto azonnal.

– Valamire vár, de nem tudom, mi az. Valószínűleg nem tudja pontosan, mennyit tudsz, vagy kivel osztottad meg az infót. Most figyeltet, és kivár, közben meg információt gyűjt rólad. Lehet, hogy megpróbál hiteltelenné tenni, mielőtt bármit is megírhatnál, mondjuk drogot csempész a lakásodba, aztán kihívja a zsarukat, vagy feljelentet egy nővel, hogy molesztáltad a vonaton. Tudod, a gyilkosság túl feltűnő, másképp is tönkre lehet tenni valakit. Amúgy azt tudod, hogy Goto még mindig büntetőeljárás alatt áll?

Persze hogy tudtam. A következő történt:

2006 májusában egy sibujai épület illegális eladásának ügyében Gotót, továbbá egy ingatlanvállalkozás vezetőjét és 8 másik személyt letartóztattak. A rendőrség szerint Goto a Ryowa Life Create nevű társaság igazgatójaként hamisan jegyeztette be a részben Goto-gumi tulajdonban álló 12 emeletes Shinjuku Building tulajdonjogának változását. A letartóztatást egyéves nyomozómunka előzte meg.

Mindenki tudta, hogy a rendőrség ugyan ingatlannal való visszaélés ügyében tartóztatta le Gotót, de valójában egy gyilkossággal kapcsolatban akarták nyakon csípni: egy évvel korábban Kazuoki

Nozakit, egy épület-karbantartó vállalkozás 58 éves tanácsadóját, a Shinjuku Building résztulajdonosát halálra késelték.

A késelés a megszokott Goto-gumi hatékonysággal történt. A tetteseket senki sem látta, és szinte semmilyen bizonyíték nem maradt a helyszínen.

(Ilyenkor mindig az jutott eszembe, hogy valószínűleg én is így végzem majd: egy sikátorban, késsel a hátamban, magamra hagyva, míg el nem vérzek.)

Mondtam az informátoromnak, hogy természetesen tudok a büntetőeljárásról. De továbbra is az érdekelt, hogy miért nem öletett még meg Goto.

– Az emberek ismernek téged. Azt gondolják, hogy a CIA-nek dolgozol, Goto legalábbis így képzelem. Ráadásul zsidó vagy, úgyhogy nagy lenne a visszhangja, ha kicsinálnának.

– Miért is? Azért, mert zsidó vagyok?

– Mert lehet, hogy a Moszadnak dolgozol.

– Ekkora hülyeséget még az életben nem hallottam.

– Én csak azt mondom, amit hallottam. Na jó. Sok szerencsét a döntéshez! Ne becsüld alá Gotót, ő sem becsül alá téged.

Nem fér hozzá kétség, hogy igazat beszélt. A dolgok nagyon hamar még rosszabbra fordultak.

Azt hallottam, hogy Goto úgy döntött, ha bűnösnek találják (ami az ő egészségi állapotában felér egy halálos ítélettel), akkor megölet.

2008. március 5-én egy FBI különleges ügynök elkísért a Nemzeti Rendőrségi Intézetbe, ahol megtárgyalták a foganatosítandó intézkedéseket, és rendőrségi védelem alá helyeztek. Az FBI kapcsolatba lépett az amerikai rendvédelmi szervekkel is, akik amerikai otthonomat helyezték őrizet alá. A rendőrség azt kérte, hogy fedjem fel informátoromat a Goto-guminál. Ezt elutasítottam. Azt mondták, ha nem működöm együtt, nehéz lenne megindokolni, miért kellene a japán rendőrségnek 24 órás védelmet biztosítania számomra. Azt feleltem, ha nem, hát nem.

A Tokiói Rendőrkapitányság Szervezett Bűnözés Elleni Nyomozócsoportjának nyomozói gondoskodtak a védelmemről. Milyen különös, gondoltam. Azelőtt írtam ezekről a fiúkról, most pedig a segítségükre szorulok.

Mielőtt a rendőrkapitányságra mentem, küldtem egy e-mailt az ott dolgozó rendőröknek, hogy tegyenek úgy, mintha nem ismernének. Egy nyomozó azonnal válaszolt: „Nehéz időkben, amikor egy barát bajban van, nem érdekel, hogy negatívan befolyásolja-e a karrieremet, ha felismerlek. Én és a társaim el fogjuk mondani a főnöknek, hogy ismerünk, és hogy fasza gyerek vagy. Még mindig tartozunk neked a szappanföldi füles miatt. Most visszaadhatjuk a kölcsönt.”

Mivel nem álltam túl közeli kapcsolatban ezekkel a zsarukkal, és éppen csak ismerősöknek tartottam őket, nagy megiszteltetésnek éreztem a választ.

Lassacskán rájöttem, hogy azok, akiket jó barátoknak tartok, sokszor nem segítenek, míg távoli ismerőseim a leghűségesebb szövetségeseknek bizonyulnak. Ritkán kerülünk olyan helyzetbe, hogy szorult helyzetünkben lemérhetjük barátaink hűségét. Az eredmény valószínűleg sosem az, amire számítottunk.

A rendőrségen beszélgettem a nyomozókkal, majd amikor már távozni készültem, az egyik nyomozó megszorongatta a kezemet, és azt mondta:

– Goto egy címeres gazember. Legalább 17 gyilkossághoz és egy gyilkossági kísérlethez van köze. Egyszer a bérgyilkosai nem találták otthon a célpontot, megkéselték hát helyette a feleségét. Bátor vagy, nagy dolog, hogy nem félsz a következményektől. Sok szerencsét!

Jólesett, hogy ezt mondja.

Elvégeztem némi papírmunkát, majd visszamentem a Nemzeti Rendőrségi Intézetbe, hogy leadjam a dokumentumokat. A kijáratnál összefutottam egy tiszttel, akit még a szaitamai időkből ismertem. Azt javasolta, igyunk meg az alagsori büfében egy kávé.

A finom kapucsínó felett a régi ismerősökről pletykáltunk. Kiderült, hogy a törvényszékiek feje, miután letöltötte a szolgálati idejét, a helyi közlekedésbiztonsági szövetség vezetője lett, és nagyon élvezte a munkáját. Néhány másik zsaru, akik anno a kutyatenyésztő gyilkossági ügyével foglalkoztak, nyugdíjba mentek.

Volt néhány rossz híre is:

– Jake, ha azt fontolgatod, hogy hazamész, gondold meg magad! Ha Goto megtudja, hol laksz, óriási veszélynek teszed ki a családodat. Képzeld csak el: felfogad valami forrófejű bérgyilkost, aki képes gátlás nélkül lelőni a gyerekeidet, ha útban vannak. És ha téged nem talál, elkapja a barátaidat is.

Nem akartam ezt hallani, szerettem volna hazamenni.

– És még valami, Jake – folytatta a nyomozó. – Szeretném, ha tudnád, hogy az információid helyesek. Abban az évben, amikor Goto elment a UCLA-ra, a rendőrség majdnem egymillió dollárt nyomozott le a kaszinószámláin, írtál Kadzsijama ügyéről, úgyhogy tudod, hogy megy ez.

– És mit tegyek, van valami javaslatod?

– Nézd, nem nekem kell döntenem, de a következőt tartom ésszerűnek: mivel fenyegetést jelentesz Gotóra nézve, lehet, hogy jobban jársz, ha azonnal megírod a sztorit. Goto csak úgy állíthat meg, ha megöl, ha viszont már napvilágot látott a könyved, akkor kevesebb oka van erre.

Március 7-én leléptem az őrzőimtől, és elosontam a Tokiói Kerületi Bíróságra, ahol Goto tárgyalását tartották. Az ügyön dolgozó zsaruk szerint a koronatanút annyira megfélemlítették, hogy nem volt hajlandó tanúskodni. Néhány percet töltöttem a tárgyaláson, közvetlenül a vádlott mögött ülve.

Ha akartam volna, kinyújthattam volna a kezem, hogy megszorongassam a nyakát, vagy hogy ceruzát döfjek a gégéjébe. Visszafogtam magam, viszont képtelen voltam ellenállni a csábításnak, és

megkocogtattam a vállát egy pillanatra, hogy nem gumiból van-e. Nem tűnt úgy, mint aki észrevette.

Igazából nem lett volna szabad ott lennem, úgyhogy ott hagytam a tárgyalást a közepén. Odakint várakoztam.

Miután a sajtó képviselőinek kihirdették a verdiktet, miszerint Goto nem bűnös, az egyik detektív azt mondta:

– Mindenki, aki Goto ellen vallott, majd szép lassan eltűnik. Aztán egymás után halva találják őket, meglátja. – Megcsóválta a fejét.

Rögtön ezután váratlan dolog történt. Goto kísértelt a tárgyalásról, és testőrével a lift felé vette az irányt. Nem kisunnyogott a hátsó kijáraton, nem is diadalkürtök harsogása közepette távozott, hanem egyszerűen csak kiment. Az újságírók csak bámulták, de senki nem merte követni. Amint az ügyvédje is felbukkant a teremben, megindultak felé, és igyekeztek Gotótól a lehető legtávolabb kerülni. Egy rövidke pillanatig csak én álltam a lift előtt, meg Goto és a testőre. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy szemtől szemben találkoztam vele.

Most értettem meg, honnan származik a hírneve. Nem volt sem izmos, sem megtermett, de amikor a szemembe nézett, úgy éreztem, mintha keze a torkomra fonódna. Felismertük egymást. Valamit mormogott japánul, de szándékosan úgy mondta, hogy ne értem a fenyegetést. Azt is csak úgy gondolom, hogy fenyegetés lehetett, hiszen nem tudok szájról olvasni. Szó nélkül, egyujjas mozdulattal feleltem. Más nem történt.

Miután Goto testőre óvatoskodva a lift felé terelte a főnökét, csatlakoztam a riporterek hadához, akik Goto ügyvédje, Josijuki Maki egykori ügyész körül tömörültek.

Amikor odaértem, Maki Goto letartóztatásának és az ellene irányuló eljárásnak a jogtalanságáról hadart, miközben borostás állát simogatta. Hozzátette, hogy amennyiben védence úgy látja jónak, minden olyan újságot beperelnek, ami Gotót bűnösnek nevezi. Goto most az ügyvédjén keresztül csapott oda a már amúgy is meghunyászkodott sajtónak.

– Törvénytelen letartóztatása és hosszú tárgyalása során Goto szan számtalan nehézséget kényszerült elviselni. Szeretnénk, ha a média említést tenne arról a meghurcoltatásról, amin a védencem keresztülment.

Nem tudtam elviselni ezt a sok halandzsát, felemeltem hát a kezem. Elismerem, hogy hozzászólásom nem volt túl professzionális, mert inkább bizonyult kifakadásnak, mint kérdésnek. Tudom, nem szabad azzal vádolnunk a jakuza ügyvédeit, hogy maguk is pénzéhes bűnözők, hiszen csak a munkájukat végzik. Ugyanakkor nehezen tudtam elvonatkoztatni attól, ami körülöttem folyt. Ráadásul az, amit Maki mondott, sérti a halottak emlékét. Ha volt valaki a jakuzában, aki csakugyan megérdemelt némi meghurcoltatást, az Goto volt.

– Elnézést – kérdeztem –, mit ért pontosan Goto szenvedésén? Ennek az embernek a szervezete gyilkosságokat követ el, drogokat árul, gyermekpornót terjeszt és külföldi nőket zsákmányol ki szexuálisan. A Goto-gumi, és következésképp maga Goto óriási szenvedést zúdított az emberekre. Miért kéne bárkinek is az ő szenvedésével törődnie? Egykori ügyészként hogyan beszélhet így?

Maki visszahőkölt. Nem tudom, hogy a kérdés tartalma vagy a dühöm miatt. A többi riporter arrébb húzódott, mintha veszett kutya lennék. Maki megköszöri a torkát, és azt mondta:

– Az én munkám az, hogy védjem az ügyfeleket. Goto szan semmiféle illegális tevékenységet nem végzett. Ez nem is kérdéses, úgyhogy...

Mielőtt újra belemerült volna a fejtegetésbe, én hátat fordítottam, és elmentem. Néhány másodperc múlva kuncogás csapott fel a riporterek gyűrűjéből. Maki nyilván valami vicceset mondott rólam. Én is azt éreztem, hogy ez az egész egy nagy vicc. Csak annak örültem, hogy éreztem, egy pillanatra megzavarodott a kérdésemtől.

Goto tárgyalása után egy nappal újra dolgozni kezdtem: összegyűjtöttem a feljegyzéseimet, és átadtam őket néhány olyan újságírónak, akikben megbíztam, és néhány olyannak, akikben nem. Az már nem számított, hogy hozzám kötik-e a szenzációt: csak azt akartam, hogy a sztori megjelenjen, valakinek a neve alatt.

Közben azonban kiderült még egy óriási probléma.

A Nemzeti Rendőrségi Intézet néhány munkatársa beugrott hozzám egy italra. Egyiküket, Akira kunt azokból az időkből ismertem, amikor a gunmai rendőrségen dolgozott. Előfordult, hogy elmentem vele *kendzsucut*, kardvívást gyakorolni. Sem ehhez, sem más harcművészethez nem volt tehetségem, de az edzés jó lehetőséget adott arra, hogy kötetlen körülmények között találkozzam a zsarukkal. A látogatók között ott volt Ufózsaru is, akit nagy szerencsémre egy évre a Nemzeti Rendőrségi Intézetbe, a Szervezett Bűnözés Elleni Igazgatóságra helyeztek. Ufózsaru egy óriási üveg Otokojama szakét hozott magával. Egyetemi jó barátom és részmunkaidős kollégám, Aszako is eljött; italokat töltögetett, a zsarukkal flörtölt és tréfálkozott. A tatamiszobában ültünk keresztbevetett lábbal egy régi összecsukható asztal, a *csabu-dai* körül. A Goto-tárgyalás szerencsétlen végkifejletéről és Goto ügyvédjéről beszélgettünk. Mindannyian pénzéhes, beszari alaknak nevezték, csak én védtem a magam módján, rámutatva, hogy valaha rendes ember volt, bő évtizeddel ezelőtt kitűnő könyvet írt a japán jogrendről.

Az italozás közepén Ufózsaru egyszer csak letette a poharát, és odabiccentett a mellette ülő három embernek, mintha csak azt akarná mondani: rajta, mondjuk el! Megköszöri a torkát.

– Jake, van valaki a rendőrségen, akit Goto megvett kilóra, K. hadnagy. Újabban felőled kérdezzet. Tudjuk, hogy korrump, de más ügyekben használható információkat szállít, úgyhogy félig-meddig el kell tűrnünk a tevékenységét.

Letettem a poharam, és azonnal rátöltöttem.

– Ez mit jelent rám nézve?

– Azt, hogy Goto mindent tud rólad: hol élsz, hol lakik a családot, vagyis mindent, amit mi is tudunk. Lehetséges, sőt igazából elég valószínű, hogy a híváslistádhoz is hozzáfér. Minthogy a mobilszámod rajta van a névjegyeden, ez aligha jelent számára nagy nehézséget.

Akira kun bólintott, és hozzátette:

– Azt csicsergik a verebek, hogy a G. Nyomozóirodán keresztül igyekszik mindent megtudni rólad, amit lehet. De amúgy Gotónak két saját nyomozóirodája is van. Ha csontváz van a szekrényedben, az pillanatok alatt kidől.

Szóval nem a Kokuszui-kai az egyetlen, aminek saját magánnyomozó-irodája van!

Ufózsaru kérte, hogy mutassam meg neki a mobiltelefonomat. Előhúztam a zsebemből, és a kezébe nyomtam. Egy pár pillanatig nyomogatta, aztán visszaadta.

– Gondold át, kivel beszélgettél a legtöbbet az elmúlt két hónapban! Ha Goto nem tud utolérni, vagy csak ki akarja deríteni, merre jársz, ezeket az embereket fogja elkapni. K. hadnagy Goto előretolt őrszeme. Ő minden címet ki tud deríteni telefonszám alapján, mindössze néhány telefonhívásába kerül az egész. Ha valahogy neki mégsem sikerülne, akkor a G. Nyomozóiroda majd megoldja. Figyelmeztess a hozzád közel állókat, hogy legyenek nagyon óvatosak. Ufózsaru töltött még egy kis szakét a poharamba.

– Idd meg! Nem hiszem, hogy az öreg tényleg lecsap, de azért tudnod kell, hogy a zsaruk között sem mindenki a barátod.

– Hát – köszörültem meg a torkom –, akkor igyunk a barátokra. *Kanpai!*

– Ha már itt tartunk – mondta Ufózsaru, miközben mindenkinek töltött egy újabb italt, beleértve Aszakót is –, úgy tűnik, mostanában K. hadnagy egy jó minőségű fényképet szeretne rólad. Tudja, hogy jóban vagyunk, megkérdezte, nekem van-e, de azt mondtam, hogy nincs. Lehet, hogy találkozni akar veled. Ha így van, ne menj el!

– Miért?

– K. hadnagy ért a rajzoláshoz, fotografikus memóriája van. Egy jó skicc alapján néha könnyebb azonosítani valakit, mint fényképről. Ha találkozol vele, az arcod másnaptól ott függ a Goto-gumi főhadiszállásán. Zsebváltozatban pedig megkapja majd a bérgyilkosod.

– Szuper – bólintottam. – És mit tegyek?

– Írd meg végre azt a kurva cikket, és ne feltűnősködj! Gondoskodj róla, hogy ne legyen indokuk rá, hogy megöljenek! Ha esetleg sikerül túlélned, akkor meg elvihetnél abba a sztriptűzbárba, ahol azok a nagymellű fehér csajok táncolnak. Tartozol nekem, Adelstein.

Aszako felnevetett.

– Jake, nem is mesélted, hogy ilyen helyekre jársz!

Ufózsaru hahotázni kezdett.

– Ezek szerint magácska nem ismeri eléggé Jake-et.

– Vicces kedvedben vagy ma – szaladt ki a számon.

– Apropos, utánanéztem annak az eltűnt barátnődnek – mondta Ufózsaru.

– És?

– Semmi. A munkahelyén 2006 februárjában razziát tartottak, és a klubot bezárták egy időre. Később újra kinyitott, akkor már gaidzsin tyúkok nélkül. Ott is kerestem, aztán betelefonáltam egy havernak a bevándorlási ügyosztályra. Nincs nyoma, hogy elhagyta volna Japánt. Nem lehetséges, hogy másik útlevelemmel utazott, vagy hogy kettős állampolgár?

– Nem hiszem.

– Egyébként lefeküdtél vele?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert a barátom volt. Vagyis még mindig a barátom.

– Zavart, hogy kurva?

– Nem erről van szó.

– Mostanában dugsz valakivel?

– Úriember vagyok, úgyhogy erre nem válaszolok.

– Amúgy igazam volt, nem?

– Miben?

– Hát tudod.

– Abban, hogy mit gondol az ember a szexről egy idő után?

– Igazad volt. Csak egy dologban tévedtél.

– Éspedig?

– Hogy az élet nem ingoványos talaj, hanem egy kicseszett mocsár.

– Hát, Jake, a lényeg, hogy azt tedd, amit jónak gondolsz! Ez a lényeg.

– Tudom – feleltem csendesen.

Ufózsaru nem volt olyan briliáns elme, mint Szekigucsi, de megvolt a magához való esze. Talán nem ő volt a legkitűnőbb munkaerő a rendőrségen, de jó ember volt és jó barát, aki a karrierjét is kockára tette értem. Nem voltam benne biztos, hogy megérdemlem a jóindulatát, de büszke voltam, hogy részesülök belőle.

Fél 12-ig ittunk, amikor a társaság feloszlott, hogy mindenki elérje az utolsó vonatot hazafelé.

Miután elmentek, töltöttem magamnak egy italt, rágyújtottam egy cigarettára, és beraktam egy Miles

Davis CD-t a lejátszóba. Lekapcsoltam a lámpát, és gondolkodni kezdtem.

Ha az ember egyedül iszik, a problémák ködként gomolyognak körülötte. Az egész világ halottnak tűnt, csak a cigarettám izzott a sötétben. A szél halkán zörgette az ereszt, a CD sustorgott a Bose hifiben, és a Final Take 2 hangjai szóltak.

Nem hiszem, hogy valaha is éreztem magam ilyen magányosnak.

Úgy éreztem, mint akit arcul csap a szégyen. Ráébredtem, hogy veszélybe sodortam mindenkit, akit szerettem, kedveltem vagy akár csak ismertem. Mindenki, akit felhívtam az átkozott telefonomról, potenciális túszává vált egy embernek, aki gátlástalanul kiirtott bárkit, aki az útjába került.

Beszélnem kellett valakivel. Részeg voltam, nem gondolkodtam tisztán, ezért megcsörgettem Szekigucsi mobiltelefonját. Soha nem töröltem ki a számát. Néhányszor kicsöngött, mire rájöttem, hogy ő már biztosan nem veszi fel. Nem volt senki, aki utat mutathatott volna. Senki, akitől tanácsot kérhettem volna. Egyedül maradtam a világban.

Mit tenne most Szekigucsi?

Folyton ezt kérdezgettem magamtól. Először is elemezzük a helyzetet, mondtam. De az nem tűnt túl rőzgásnak.

A legtöbb jakuza nem sodor civileket a konfliktusba, legalábbis ez a hír járja. Nem tartják tisztességesnek, ha valaki megtámadja egy célpont feleségét, szeretőjét vagy a legjobb barátját. Egy igazi jakuza nem az adósa bátyját veri meg, hanem magát az adóst.

Tadamasza Gotót azonban más fából faragták. Ő arról híres, hogy mindent legyalul, ami az útjába kerül. És most egy kifordulós zсарu a kezébe adta az úthenger kulcsát! Rá kell jönnöm, hogy ismerőseim közül ki van a legnagyobb veszélyben.

Tudtam, hogy nincs vesztegetni való időm. Elővettem az összes névjegyet, amit valaha kaptam, és visszamentem a szobába. A kártyákat legyezőszerűen szétterítettem a földön. Kinyitottam a laptopomat, és az összes nevet begépeltem, ami a telefonomban volt. Nem volt annyi eszem, hogy digitálisan másoljam át őket. Sorba rendeztem a barátaimat kockázat szempontjából. A híváslistámat nem tudtam megszerezni, ezért 2 hónap e-mailjeit böngészttem végig, hogy kiderítsem, kikkel voltam, és merre jártam.

A névjegyek között Helénaét is megtaláltam. Gyűrött volt, a széle több helyen beszakadt, mert időről időre a zsebembe gyömöszöltem és előhúztam. Kifakult, megkopott, elhalványult.

Emlékszem, ki kellett érdemelnem a névjegyét. Én a magamét már az első találkozón odaadtam neki, ő azonban csak a harmadik-negyedik találkozó után bízott meg bennem annyira, hogy megmondja az igazi nevét. Egyszerű piros ruhát viselt fekete bőrdzsekivel és lovaglócsizmával, és aprólékosan parodizálta a japán ceremóniát, ahogy átnyújtotta a névjegyét:

– Heléna *deszu*. Örömlány, de nem akármilyen örömlány, hanem profi prostituált!

Azzal felnevetett, és még a szeme is könnyes lett a saját viccétől.

A naptáramban rendszerint káosz uralkodik, de ez is hasznos, hiszen ha nem így lenne, mindent elfelejtenék. Egy újságíró rengeteg emberrel találkozik, számos történetet megír, és sokszor elfelejti, merre járt.

Mégis vannak tárgyak, amelyek sokkal több emléket idéznek fel, mint egy zsúfolt naptár. A kezemben tartottam a névjegyet, és úgy éreztem, mintha az emlékek mázsás köve lenne.

Egyszer, egy esős vasárnap délután beugrottam Helénához. Játszottunk egy maratoni hosszúságú Monopolyt. A Park Place-kártya hiányzott, úgyhogy ezt a névjegyet raktuk be helyette. Hiába mondtam, hogy semmilyen információ nincs rajta, Heléna csak nevetett, fejből fújta az árakat, és hozzátette:

– Ismerem a Park Place-t, haver. Én csak luxusingatlanokban utazom, úgyhogy a gatyád is az enyém lesz, mire vége a játéknak.

Így is lett. Mire a játék befejeződött, én lettem a Lehman Brothers Japán.

Heléna minden taktikai játékot nagyszerűen játszott: a Monopoly, a Battleship és az Othello is mind a kisujjában voltak. Ó, a régi szép ingatlanmágnás idők!

Nem is tudom, mikor játszottam utoljára Monopolyt. Erről eszembejutott, mennyire hiányzik Heléna, és hogy milyen jó lenne beszélni vele. A fájdalom néhány másodpercig abroncsként szorította a mellkasom, levegőt sem kaptam.

Nem akartam gondolni rá, de muszáj volt.

Ha 2005-ben nem riadok meg Gotótól, talán megbuktathattam volna. Akkor úgy tűnt, hogy a stratégiai visszavonulás volt a jó döntés. De vajon tényleg az volt, vagy csupán megfutamodtam? Esetleg lusta voltam? Sokszor eszembejut ez a kérdés.

Ekkor döntöttem el, hogy bármit megtennék, amivel Gotót térdre kényszeríthetném. Nem akartam tovább menekülni. Reálisan gondolkodva el kellett ismernem, hogy nem volt túl sok lehetőségem. Nem dolgozott a kezem alatt 900 ember, és nem voltak titkos millióim a bankban. Voltak jó barátaim, néhány információm, kapcsolataim, és forrt bennem a düh.

Mindenekelőtt azonban telefonáltam és e-mailt küldtem néhány barátomnak. Sokan felháborodtak azon, hogy veszélybe sodortam őket. Néhányan meg is szakították velem a kapcsolatot. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez nem szomorított el, de megértem őket. A barátságnak nem része, hogy élő célponttá váljunk.

Megírtam a cikket.

Úgy tűnt, már csak a világ legegyszerűbb dolga van hátra: nyomdába adni, majd nyugodtan hátradőlni.

A probléma az volt, hogy senki nem akarta megjelentetni a cikket. Azok sem, akikre számítottam.

Változatos válaszokat kaptam: „Túl régi a történet”, „Nem akarjuk felidegesíteni a Nemzeti Rendőrségi Intézetet, hülyének néznék őket, ha a cikked igaz”, „Nem hiszem, hogy az FBI megerősítené az információidat”. Nem hiszem, hogy bármelyik érv helytálló lenne. Szerintem az FBI nem hibázott az egyezséggel, és nem akarom Jimet meghurcolni. Ez soha nem volt a célom.

Egyedül egy kiadó veterán szerkesztője mondta a szemembe az igazságot:

– Veszélyes anyag ez, Jake. Ha kiadjuk, nemcsak Goto ügyvédekkel gyűlik meg a bajunk, de a cég hírneve is veszélybe kerül. Goto bosszút állhat, ami óriási kárt okoz. Még az is lehet, hogy szétvernék az irodánkat. Ráadásul, őszintén szólva, a Szoka Gakkai nevű szervezet megrendelt tőlünk ezt-azt, és Gotónak csak egy szavába kerül, hogy ejtsék a megrendelést. Ne haragudj!

Azt hiszem, életem egyik legnehezebb korszaka volt ez. Majdnem minden anyagot megszereztem, de nem tudtam vele mit kezdeni. Egy folyóirat arról biztosított, hogy kiadja a történetet, ha egy kicsivel több kézzelfogható bizonyítékot tudok szerezni. Gyorsan elutaztam az Egyesült Államok nyugati felébe, ahol találkoztam egy műkincskereskedővel, aki részt vett a Goto-gumi pénzmosási műveleteiben. A találkozó katasztrofálisan sikerült. Nem sikerült megszereznem az információt, amit a folyóirat kért.

Egyre inkább azt éreztem, hogy szép lassan minden tönkremegy körülöttem. Egy egész estét töltöttem egy régi, a '20-as években épült szállodában. *A tökéletes öngyilkosság kézikönyvét* forgattam, és komolyan fontolgattam, hogy kiszállok. Akkor már ez is megfontolandó opciónak tűnt. Japánban bizonyos idő elteltével sok biztosítótársaság öngyilkosság esetén is fizet. Ha megölöm magam, a családom jókora summával lesz gazdagabb, Gotónak pedig nem lenne oka, hogy a szeretteimet bántsa. Egy évtizeddel korábban még nem hittem volna, hogy egy napon, mint a többi szerencsétlen, én is fellapozom ezt a könyvet. De már nem szerettem magam, és mindenért kényszeresen aggódtam.

Depressziós lettem. Ha nem hív fel a megfelelő személy a megfelelő percben, szégyellem bevallani, de távoztam volna ebből a világból.

Aztán megszületett bennem az elhatározás. A repülőtéren üldögéltem, cigarettáztam és a napfelkeltét néztem. Egy hirtelen ötlettől vezérelve elindultam határozottan a tranzit felé: kész voltam arra, hogy visszatérjek Japánba. Gondolhattam volna, hogy a cikkemet először Amerikában kell megjelentetnem. Valójában kezdettől fogva erre kellett volna koncentrálnom.

Arra számítottam, hogy az angol változat a Japánba Akkreditált Külföldi Tudósítók Szövetségének segítségével jelenhet meg, ám ebben is csalatkoznom kellett. Miután leadtam a sztorit, az egyik szerkesztő véletlenül nekem is forwardolt egy kollégájának szánt e-mailt: „Teljesen hihetetlen sztori, hogy az FBI vízumot ad egy hírhedt jakuzának, hogy májátültetést kapjon. Szerintem ez az Adelstein bekattant.”

Fájt, hogy végül még bolondnak is néznek. De elismerem, a sztori tényleg teljesen hihetetlennek tűnt.

Mindenkinél próbálkoztam, akit ismertem. Szerencsére egy barátom bemutatott John Pomfrétnek, a *The Washington Post* rovatvezetőjének. Azt hiszem, ő is azt gondolta, hogy nem vagyok teljesen

épeszű, de őt sem hibáztathatom ezért. Bizonyítékokat kért, én pedig odaadtam neki a rendelkezésemre álló mintegy 100 oldalnyi anyagot.

Soha egyetlen anyagot sem állítottam össze ekkora körültekintéssel. Napi több órán át kérdezősködtem és ellenőriztem a tényeket, mire Pomfret elégedett lett a végeredménnyel. Végül az FBI is megerősítette a *The Washington Post*nak, hogy igazat mondok. Május 11-én Goto nevének említése nélkül ugyan, de megjelent a sztori.

A cikk megjelenése előtt még egy fontos dolgot tettem: kapcsolatba léptem a Jamagucsi-gumi egy másik vezetőjével. Tudtam, hogy Gotót a szervezet vezetésében sokan nem kedvelik, mert bajkeverőnek tartják.

Elmondtam neki, hogy Tadamasa Goto és az FBI alkujáról írok cikket angolul. Átadtam neki egy példányt a készülő cikkből, és megkértem, hogy adja tovább, hogy ha akar, a Jamagucsi-gumi reagálhasson rá. Szeretném tudni, vajon ezt az alkut jóváhagyta-e a szervezet vezetősége, és ha igen, miért? Nem gondolták-e, hogy a későbbiekben problémát okozhat? Nem hittem, hogy tényleg reagálnak, de azért megpróbáltam.

Helyben elolvasta, ám egy szót sem szólt.

Néhány nappal később felhívott, rendkívül udvarias volt.

– Hivatalos reakcióra ne számítson – mondta. – A Jamagucsi-gumi, mint tudja, már nem ad interjút, és nem reagál megkeresésekre sem. Ugyanakkor felhatalmaztak arra, hogy köszönetet mondjak, mert felhívta a figyelmünket a történetekre. Nem volt tudomásunk az esetről, és szeretnénk belső ügyként kezelni. Tudjuk, milyen sok időt töltött az üggyel, és ezért szeretnénk a befektetett idejéért és erőfeszítésért kárpótolni.

Nem értettem pontosan, mit akar mondani.

– Ne haragudjon, nem vagyok japán, és külföldiként talán nem értem, mire utal ezzel – mondtam.

– Felhatalmaztak, hogy 300 000 dollárt kínáljak Önnek, ha nem írja meg a történetet. Csupán a bankja nevére, a számlaszámára és a bankfiók címére van szükségem. Holnap ott lesz a pénz.

– Ezt nem fogadhatom el.

– Félmilliót is kaphat egy héten belül, de akkor két bankszámlára kell küldenem. Csináltasson egy másikat, ha még nincs.

– Nem az összeggel van bajom. Viszonthallásra, köszönöm, hogy hívott. Ha valami közlendőm lesz, majd értesítem!

– Nem hiszem, hogy jól dönt. Holnaptól gazdag ember lehetne. Kezdjen új életet! Úgy élhetne, ahogy csak akar, gondoljon bele.

– Köszönöm, elégedett vagyok az életemmel. Nagyra értékelem az ajánlatot, és megtiszteltetésnek tartom. Azonban el kell utasítanom.

– Szóljon, ha meggondolná magát!

Megígértem, hogy megteszem.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy egy pillanatig sem éreztem kísértést, hogy elfogadjam a pénzt. De ha megteszem, azonnal a maffia markába kerülök.

Udvariasságból a *Jomiurinak* is küldtem egy másolatot a cikkből, mielőtt megjelent volna. Nem reagáltak. Minden egyéb japán újságnak is küldtem egy-egy példányt, de egyiktől sem érkezett válasz, ami nem lepett meg.

Ezért léptem kapcsolatba a *Los Angeles Times*szal, mielőtt a *The Washington Post*os cikket kiadtam volna a kezemből. Találkoztam a San Franciscó-i irodavezetővel, John Glionnával, aki májusban Japánban járt, és szagot fogott, hogy a történetem szaftos sztorinak bizonyulhat. A *The Washington Post* cikke nem említette a UCLA-t, aminek a kórház nagyon örült. A bővebb változat a *Los Angeles Times* május 31-i számában jelent meg vezércikként. A japán média ezt már nem hagyhatta figyelmen kívül. Majdnem minden japán lap, amibe belenéztem, írást közölt az ügyről, ami rendszerint úgy kezdődött, hogy „A *Los Angeles Times*ban megjelent cikk szerint...”. Gyakori taktika ez a japán újságírásban: a kellemetlen híreket másra kell kenni. Kitűnő védekezési forma: nem mi mondtuk, más mondta! Egyetlen olyan cikkel sem találkoztam, amelynek a szerzője igyekezett volna megbizonyosodni a sztori valóságtartalmáról, vagy mélyebbre ásott volna.

A hír futótűzként terjedt a japán sajtóban, Gotónak azonban ez mintha meg sem kottyant volna. Nem tudom, hogyan oldotta meg, de az eseményeknek az ő szempontjából nem volt látható következménye. Én azonban sokkal jobban aludtam éjjelenként. Most már mindenki számára jól látható célpont lettem, és ez sok szempontból kevésbé valószínűvé tette, hogy hozzám vagy ismerőseimhez akarnának nyúlni. Ennek ellenére világosan tudtam, hogy ha tönkre akarom tenni Gotót, minden részletet meg kell írnom, mégpedig japánul.

Szuzuki Tomohiko, aki jó barátom volt, és azelőtt egy jakuzarajorigói magazint szerkesztett, megkérdezte, nem írnék-e egy fejezetet az *Eltitkolt hírek* című kötetbe, amely hamarosan megjelenik a Takaradzsim kiadónál. Azt mondta, ezzel óriási kockázatot vállalok magamra, de azt feleltem, hogy tudom és vállalom.

Tomohiko azt ajánlotta, hogy szerezzek egy testőrt. Mocsizuki Teruót ajánlotta, az egykori jakuzát, aki jó barátja volt Jaszunobu Endónak, a Gen Szekine által meggyilkolt bűnözőnek. Ők ugyan nem tartoztak ugyanahhoz a csoporthoz, de a jakuzabarátság néha átível a határok felett: egy Szumijo Sikai-tag vértestvére lehet egy Inagavakai-tagnak, és egy Jamagucsi-gumi tag szintén testvérré fogadhat egy Kokuszukikai-tagot. Mocsizuki és Endó kapcsolata is ilyesféle volt. Mocsizukit ráadásul ismertem. Csak azt nem értettem, miért vállalkozna erre a feladatra.

– Mert már nem jakuza, tavaly kilépett – felelte Tomohiko. – Van egy egyéves kislánya, és nincs munkája. Kiváló testőr, és remek sofőr. Jó srác.

– Tudok róla. De azelőtt bűnbandavezér volt. Vagy száz ember dolgozott neki.

– Ilyen az élet, barátom.

– És neki nem ciki, ha mostantól nekem dolgozik?

– De. Viszont egy kilencujjú, szénné varrt jakuzának nem adódik sok más munkalehetőség. Meglátod, minden rendben lesz veled!

Volt némi megtakarított pénzem abból az időből, amikor egy kaliforniai cégnek tanulmányt írtam a japán pacsinkóiparról. Más választásom amúgy sem volt, felvettem hát Mocsizukit.

Júliusra a kötet készen állt a megjelentetésre. Sok időt töltöttem Mocsizukival, és kíváncsi voltam a véleményére, mielőtt leadtam volna a kéziratot. Elég jól ismerte Gotót, gondoltam, érdemes meghallgatni, amit mond.

Elolvasta a kéziratot, és közben végig a fejét csóválta. Jól nevelt ember, ezért hosszasan gondolkodott, mielőtt kimondta volna, ami a szívét nyomta.

– Tudod, Jake, ha ez az anyag megjelenik, szerintem mindkettőnket megpróbálnak majd kicsinálni. Persze előbb téged. Goto gyűlöl. Ne add le az írást! Senki nem fogja azt gondolni, hogy gyáva vagy, és most még emelt fővel távozhatsz.

Mocsizuki szan előhúzott egy szál cigarettát a kabátzsebéből, átnyújtotta, és Zippo öngyújtójával meg is gyújtotta, kezével óva a lángot.

Furcsa érzés, amikor az embernek egy egykori jakuza-bandavezér gyújtja meg a cigarettáját, sőt reggelente kávéét készíti.

Persze most már nem volt bűnöző, hiszen nekem dolgozott. Szeretném azt mondani, hogy *velem* dolgozott – de Mocsizuki szan bizonyára nem értene egyet. Ő 50 éves volt, én 39. A hierarchiában meg kellett volna előznie, mégis az én utasításaimat követte. Soha nem értettem igazán a jakuzák katonai mentalitását, de az etikájukat bizonyos értelemben nagyra tartom.

Hosszú ujjú, a tetoválásait eltakaró inget viselt, mint szinte mindig. A bal kezéről hiányzott egy ujj, ezt azonban nem tudta elrejteni. Ha nem csapott volna fel jakuzának, bizvást lehetett volna belőle híres festő. (Valaha dolgozott is festőként, és megvolt hozzá a tehetsége.) Később sajnos rossz társaságba keveredett, adósságokat halmozott fel szappanföldön, és szép lassan bekerült a jakuza uszályába. Amikor egy alárendeltje elrontott valamit, ő a hiba elismerése és bocsánatkérés jeléül a saját kisujjából vágott le egy darabot. Esélyei, hogy valaha visszatérhet a tízujjas művészvilágba, ettől szinte megszűntek.

Később a jakuzából is kipenderítették engedetlenség miatt: nem szerette a vezetőség egyre jobban eluralkodó „pénzt minden áron” mentalitását. Bár alapvetően az ő szándékai is tisztességtelenek voltak, Mocsizuki a régi vágású maffiózók közé tartozott, még annak a korszaknak az etikáját követte, amikor a jakuzák íratlan magatartási kódex szabályai szerint cselekedtek. Egy évvel ezelőtt 100 gengszter főnöke volt, most pedig egy fura zsidó ürge cigarettáit gyűjtogatja, aki inkább japán már, mint amerikai. Neki sem lehetett könnyű. Mindketten számkivetettek voltunk a magunk módján. Az biztos, hogy egyikünkben sem az lett, aki lenni akart.

Nehezen vettem a levegőt, és sípolva fújtam ki. Már a tudóm sem a régi. Mocsizuki kérdően nézett

rám, a válaszra várt.

– Meg akarom jelentetni az írást – mondtam. – A francba, Goto úgyis meg fog ölni! Csak arra vár, hogy a dolgok lenyugodjanak. Ez az írás az egyetlen esélyem, hogy tönkretegyem Gotót, és kidobassam a Jamagucsi-gumiból.

– Ha így döntesz, veled tartok a végsőkhig.

– Ezért igazán hálás vagyok, de biztos vagy benne?

– Igen. Új életet kezdtem, és most neked dolgozom.

– Pedig nem fizetek valami jól.

– Az biztos.

– És ha a régi szervezeteddel sikerülne lerendezned a dolgokat, visszatérnél bandavezérnek?

– Már nem. Az elmúlt néhány hónapban sok időt töltöttem a fiammal és a feleségemmel, és jól éreztem magam így. Azt a munkát is szeretem, amit tőled kapok. Végre végigsétálhatok az utcán egy esős napon, és nem kell félnem, hogy hátba támadnak.

– Csak év végéig tudlak kifizetni.

– Akkor majd keresek egy másik állást.

– Hm. És ha megjelentetem az írást, van valami, amit meg kell változtatnom benne?

– Ne használd benne az árulás szót, túlságosan kemény kifejezés. Ha azt írod, hogy Goto elárulta a Jamagucsi-gumit, az csak olaj lesz a tűzre. Keress egy másik szót!

Elfogadtam a javaslatát.

Pár nappal a könyv megjelenése előtt Mocsizuki kért tőlem még valamit.

Odalent ültünk a nappaliban, cigarettáztunk és egy obskúrus japán rockbandát hallgattunk, amit imádozt. Egyszer csak megszólalt:

– Jake, szeretném, ha tudnád, hogy ha valami történik veled, én kiderítem, hogy ki csinálta, és megölöm. Ezt tudod, ugye?

– Őszintén szólva nem várhatom el. Talán nem is kellene megtenned.

– *Issuku ippaku no ongi*. Értesz japánul: azt jelenti, hogy tartozunk annak, aki ételt és éjjeli szállást adott. Felfogadtál, gondoskodtál rólam és a családomról, ezért tartozom neked. Egy igazi jakuzának így kell cselekednie.

– Ez igazán kedves tőled, de...

– Fogadd el! Milyen ember lennék, ha nem tenném meg? Nem is lennék férfi.

– És mit akartál kérni?

– Azt, hogy ha viszont velem történne valami, azt ne próbáld megbosszulni! Felejtsd el! Nem vagy jakuza, de azért rendes ember vagy, ígérd meg, hogy gondoskodsz a fiamról! Kapjon rendes nevelést, és nőjön fel úgy, ahogyan kell. Ezt kell tenned, ezt kérem tőled.

– Ha bármi történne veled, örökbe fogadom, mintha a saját fiam lenne. És rólad mit mondjak neki?

– Mondd meg neki, hogy az apja jakuza volt! Egyike az utolsó igazi jakuzáknak a világon, és erre rohadtul büszke volt.

– Megteszem, ha úgy adódik. És a feleséged?

– Ó, csak arról gondoskodj, hogy nehogy hozzámenjen valami seggfejhez! Például egy újságíróhoz. Azokkal csak a baj van.

Nem voltam benne biztos, hogy viccel-e vagy sem.

A kötet augusztus 9-én jelent meg *Heiszei Nyihon Tabu Daizen 2008* (A 2008-as év eltitkolt hírei) címmel.

Az írásban megemlítettem valami olyat, amit korábban senki sem tudott: nyilvánosságra hoztam annak a három másik jakuzának a nevét, akik szintén májátültetésben részesültek. Gotót követően Josiro Ogino, a Macuba-kai, egy másik tokiói jakuzacsoport³¹ főnöke következett a páciensek sorában. Ő Goto „vértestvére” volt, és műtete után állítólag 100 000 dollárt adományozott a UCLA-nak. Őt Sibata értesülései szerint Hiszatosi Mio követte. Utána következett Takesita Szaburo, a Goto-gumi pénzügyi varázslója, aki nemcsak a maffia pénzügyeinek egyik legfőbb irányítója, de majd 20 fedővállalkozásnak is a vezetője volt. 1992-ben őt és egy cinkosát a sizuokai rendőrség fenyegetés és támadás miatt letartóztatta. Védelmi pénzt szedett egy helyi cégtulajdonostól, és amikor az 50 éves férfi nem tudott fizetni, Takesita megparancsolta, hogy hívja oda a lányát, hogy felvágghassa az arcát. Amikor a férfi nem engedelmeskedett, Takesita és a társa úgy megverték, hogy mellkasi és lábsérülései miatt heteket töltött kórházban.

Igen, ezek a derék, dolgos japán szakemberek minden bizonnyal megérdemelték, hogy előbb kapják meg az életmentő májat, mint a lusta, értéktelen amerikaiak.

A UCLA védelmében el kell mondanom: nincs bizonyíték arra, hogy akár a kórház, akár a kezelőorvos, dr. Bussutil tudta volna, hogy a pácienseik kapcsolatban állnak a japán maffiával. A kórház úgy fogalmazott egy közleményében, hogy betegeiket nem erkölcsileg ítélik meg, kizárólag orvosi szükségleteik szerint bánnak velük. Nem tagadták, hogy egyes betegeiknek lehettek jakuzakapcsolataik, pusztán visszautasították, hogy a négy ügyről konkrétan, érdemben nyilatkozzanak. Az Egyesült Államok egészségügyi hatóságai is vizsgálatot folytattak annak érdekében, hogy kiderüljön, a UCLA, avagy a személyzet tisztességtelen magatartást tanúsított-e,

amikor a négy japán betegen májátültetést végzett. A *Los Angeles Times* szerint a vizsgálat nem talált bizonyítékot a tisztességtelen magatartásra, de ez még nem ad választ arra az erkölcsileg igen csak kényes problémára, hogy külföldi bűnözők az amerikai adófizetők pénzén kaptak szerveket.

Ami a UCLA-n történt, nem csak erkölcsileg megkérdőjelezhető. Amerikai hatósági források alapján az sem kizárt, hogy a kórház akaratán kívül pénzmosási ügybe keveredett. Beszéltem különleges ügynökökkel, akik elmondták, hogy a pénzmosás nemzetközi szinten elsősorban országok közötti pénzmozgást jelent (ahogyan azt az uzsorakölcsönök ügyében már láttuk). Minthogy a jakuza bevételeinek oroszlánrésze bűncselekményekből származik, a UCLA-n hagyott pénz a négyből legalább egy esetben nagy valószínűséggel Japánban elkövetett illegális tevékenységekből keletkezett. Tudomásom szerint a négy férfi egyike ellen sem indult vizsgálat pénzmosás gyanújával, bár egy ilyen vizsgálat a japán hatóságok együttműködését feltételezné. Természetesen felmerül a kérdés, hogy a UCLA végül is tudta-e, hogy jakuzákat kezel (tudomásom szerint a kórház ezt nem tagadta), és hogy a fizetség és az adományok illegális tevékenységből származhattak. Jó lenne tudni a választ.

A kötet megjelenését óriási felhorgadás követte, Szuzuki rengeteg telefonhívást és fenyegetést kapott. Szerencsés vagyok, hogy nem nekem kellett a telefoncunamival megküzdenem. A könyvre sokan felfigyeltek, idézték is itt-ott.

A *Sukan Dzsicuva* nevű jakuzarajongó magazin közreadott egy könyvismertetőt, amiben azzal vádolnak, hogy a) CIA-ügynök vagyok, b) fogaskerék vagyok a CIA és a nemzetközi zsidó összeesküvés gépezetében, c) egy szerencsétlen tökfaj vagyok, aki képtelen megérteni, hogy a jakuzák milyen nagyszerűek, és milyen nagyban hozzájárultak a japán társadalom fejlődéséhez.

Csak később tudtam meg, hogy a könyv megjelenésének idején Mocsizuki egyik „vértestvére” napi 24 órában négy autót parkoltatott a házam előtt, és ezzel azt üzenté a Goto-guminak, hogy egy másik banda őrizete alatt állok. Nem kértem, hogy így legyen, de büszke vagyok, hogy megtették értem. Ha kikérik a véleményemet, bizonyára nemet mondtam volna, mert soha nem szerettem volna a jakuza adósa lenni, így él a világ: Mocsizuki ezért minden tiszteletet megérdemelt, hiszen kockára tette értem a saját fejét.

Még egy szomorú tapasztalatom volt az ügygel kapcsolatban: a Kodansha International végül nem vállalta a könyvvel járó felelősséget, ami így egy fedőkiadó neve alatt jelent meg. Mi tagadás, ez is rosszul esett.

Október 14-e körül Gotót hivatalosan is kizárták a Jamagucsi-gumiból. Hivatalos indoklás szerint az ország leggazdagabb és legbefolyásosabb jakuzáját kötelességzegés miatt zárták ki a cégtől, de a rendőrségi forrásaim szerint a könyv megjelenése volt a döntő mozzanat. Emiatt óva intettek, hogy egy darabig jobb, ha nem feltűnősködöm.

Goto közvetlen munkatársai közül többeket felfüggesztettek vagy élethossziglan kizártak a szervezetből. A Goto-gumit két részre osztották, és Goto nem volt többé bandavezér. Életem nagy napja volt ez. Gratuláló hívásokat kaptam zsaruktól, barátoktól, újságíró kollégáktól, informátoroktól.

15-én felvettem a telefont, és a vonal túlsó végén olyasvalaki jelentkezett, hogy majdnem leejtettem a kagylót. Hallottam már korábban is ezt a hangot egy Jamagucsi-gumi ceremónián készült DVD-felvételen, de soha nem hittem volna, hogy egy ilyen magas rangú maffiavezér fog egyszer nekem telefonálni.

– Köszönjük, hogy felhívta a figyelmünket az ügyre – tért a lényegre bemutatkozás után. – Azt hiszem, sikerült kielégítő módon megoldanunk. Nagyra értékeljük a munkát, amit végzett.

Aztán lerakta.

Fogalmam sincs, honnan szerezte meg a számomat.

Epilógus

Volt még egy dolgom.

Találkoznom kellett Hongkongban azzal az emberrel, akinek köszönhetően megismerkedtem a Goto-sztorival. Ez az ember pedig Küklopsz volt. Nem volt könnyű a nyomára bukkannom, végül az apja segítségével találtam meg. Egy ideje kizárták a szervezetből, és engem okolt a slamasztikáért, amibe került, bár nem értettem, miért. Mindenáron biztonságos helyre akartam vele menni, úgyhogy a hongkongi nemzetközi repülőtéren találkoztunk. Amióta tudtam, hogy engem hibáztat, nem bíztam benne. A váróteremben ültünk le beszélgetni. Egyetlen dolgot akartam tőle megtudni: szándékosan árulta-e el Goto sztoriját? Egy ideje az foglalkoztatott, hogy vajon részese voltam-e egy tervnek, amiről nem tudtam.

– Hát persze, hogy szándékosan mondtam el magának. Ki akartuk készíteni Gotót. Ha azt tette volna, amire számítottunk, Gotónak már 2005-ben annyi lett volna. Arra tippeltem, hogy azonnal megírja a sztorit, de maga egyszerűen a fiókja mélyére süllyesztette – válaszolta köntörfalazás nélkül Küklopsz. – Én meg jól megszívtam. Segítettem magának a Kadzsijama-sztoriban, maga meg tönkretette az életemet. Kirúgattott a szervezetből.

Erre nem tudtam mit válaszolni.

– Hogyan tudhattam volna, mit kellett volna tennem? Soha nem mondta, hogy ezt várja tőlem. – Hirtelen gyanú ébredt bennem. – Nem azért rúgták ki, mert drogozik?

Küklopsz komoly speedfüggő volt. Ha épp nem nyomta a szert, düh, érzelmi hullámvész és paranoia jellemezte. A japánok *poncsunak* hívják a hozzá hasonló alakokat: a szónak nemcsak a hangzása hasonlít a puncsra, a jelentés sem esik túl távol. Valószínűleg nem volt jó ötlet, hogy a kábítószer szóba hoztam.

– Mindenki cuccozik, nem nagy ügy. Nem ezért vágtak ki, hanem maga miatt.

– Amit maga elmondott az ügyről, az még nem volt elég arra, hogy megírjam a sztorit. Ha megemlítette volna az FBI-t, minden más lett volna.

– Nem említettem az FBI-t. Na és? Mondtam, hogy Goto lepaktált a zsarukkal. Ennek elégnek kellett volna lennie.

– Nem igaz, a zsarukról egy szót sem szólt.

– A szart! Nem figyelt eléggé!

Még az is lehet, hogy igaza volt. Amikor először beszélt Goto Los Angeles-i nagy kalandjáról, én nyilván részeg voltam. De 99%-ig biztos vagyok benne, hogy egy ilyen fontos részletre emlékeztem volna.

– Hát, most már mindegy – válaszoltam. – Gotót kizárták, úgyhogy csak megtettem, amit akartak tőlem. Egyébként meg nem szeretem, ha mások samesznek használnak, aki elvégzi a piszkos munkát.

– *Zannen da ne.* Az a maga baja.

Volt közöttünk egy kis asztalka kávéscsészével. Ő feketén itta a kávé, én tejszínt és cukrot raktam a magaméba. A táskája a földön hevert.

Kortyoltam még egy kis kávé, de úgy éreztem, hogy a beszélgetésnek vége. Fel akartam kelni, és távozni. Ő azonban visszatartott.

– Hé, mielőtt elmegy – mondta –, árulja el, mi történt a csajával?

– A csajommal?

– Hát azzal a nővel, akivel állandóan együtt lógott.

– Nem tudom, kiről beszél.

– Arról a gaidzsin picsáról, na. Heléna, vagy mi volt a neve.

Megfordult körülöttem a világ. Hirtelen nem tudtam mit mondani. Visszaültem, és belekortyoltam a kávémba.

– Ismerek egy Heléna nevű nőt. Már régóta próbálom kideríteni, hogy mi történt vele – mondtam tétován. – Nagyon régóta.

– Soha többet nem fog előkerülni. Megölte, ugye tudja?

S azzal elmosolyodott. Mázsás kötömbként gurultak ki a száján a szavak:

– Elküldte, hogy nézzen utána a Nemzetközi Szórakoztatóipari Szövetségnek, ugye? Na, hát én elárulom magának, hogy elkapták, amikor ott szaglászott. – Ragyogott az arca, mint egy gonosz kisgyereknek. – Kivitték Ebiszuba az egyik irodába, és kifaggatták. Nála volt a maga névjegye. De nem beszélt, tudja? Meg akarta védeni a maga szaros seggét.

Jó pár órán át kezelgették. Megkínozták, megverték, aztán megerőszakolták mindenféle tárggyal, ami a kezük ügyébe akadt. Össze-vissza vérzett. Aztán megfulladt a fasztól, amit a szájába gyömöszöltek. Vagy az is lehet, hogy a saját hányásától, mit tudom én. Biztosan nem akarták megölni, na de nem beszélt.

Érzelemmentesen beszélt, még a hangját sem halkította le.

Aztán még hozzátette:

– A maga hibája, hogy odament kémkedni. Ha a Goto-gumiban nem hitték volna, hogy maga valami titkos zsaru, magát is kicsinálják. Maga egy kis szar.

– Ez hazugság.

– Persze. És a csaj nevét honnan tudom, hm?

Nem tudtam mit felelni. Én biztosan nem mondtam meg neki. Több informátoromat is megkértem, hogy segítsenek kideríteni, hol van Heléna, talán tőlük tudta meg. Erre azonban nem kérdezhettem rá. Hirtelen kiszáradtak a gondolataim. Küklopsz megkocogtatta az asztalt.

– Mi újság? Most miért nem szórja a poénjait?

Elővett egy sötétbarna borítékot, és elém csapta az asztalra.

– Egy kis ajándék. Valaha tartoztam magának, ezzel kvittek leszünk.

– Mi ez?

– Fotók. Egy szép nőről, haha! Megmutatták a többi lánynak a klubban, hogy lássák, mi történik a bajkeverőkkel. Nézze meg! Mi nem szarral gurigázunk.

Kivettem a képeket. Iszonyúak voltak. Nem írom le őket részletesen.

Azt sem tudom, vajon Heléna volt-e rajtuk. A haja ugyanaz volt: hosszú, gesztenyebarna fürtök. A szeme kifordult, fogalmam sincs, hasonlított-e Heléna szemére – de élők és holtak szeme egészen más. Kerestem a szépségflastromot az ajka felett – nem találtam. De az ajkait is levágták. Őrült, eszelős gazemberek.

Küklopsz pár pillanat után kitepte a fotókat a kezemből, visszagyömöszölte őket a borítékba, és visszahelyezte a táskájába.

Hányinger kerülgetett, de igyekeztem elkerülni, hogy lássa, milyen rosszul vagyok. Hirtelen úgy éreztem, mintha rám szakadt volna az ég. Mozdulni sem bírtam, akár ha odaszögeztek volna a székemhez.

– Akárhogy is, jó munkát végzett, Gotónak annyi. És ettől nekem is könnyebb az életem.

– Volna még egy utolsó kérdésem.

– Nekem viszont nincsenek már válaszaim.

– Kérem! Goto parancsolta, hogy ölje meg a lányt? Ha ugyan tényleg ő az.

– Maga szerint?

– Nem tudom. Mondja el maga!

– Fogalmam sincs. Lehet, hogy valaki felhívta Gotót, és javasolta neki. Az is lehet, hogy a saját

ölete volt. Miért nem kérdezi magát Gotót?

– Miért, megmondaná?

– Nem, de azért vicces lenne, ha megkérdezné. Igaz, ha ő adta is ki a parancsot, kétlem, hogy emlékezne rá.

– Ezt most miért mondja?

– Csak hogy lássa, ha valaki nem azt csinálja, amit várnak tőle, eltiporjuk, mint egy hangyát. A maga élete szart se ér.

– Mit kellett volna tennem? Mit vártak tőlem?

– Azt, hogy megírja, Tadamasza Goto lepaktált a zsarukkal, hogy májátültetést kapjon az Egyesült Államokban, és az alku részeként elárulta a Kodo-kait. Ezt kellett volna tennie. Ez egy csapásra tönkretette volna Goto karrierjét.

– Ezt is tettem. Lebuktattam Gotót és a három másikat, akik májátültetést kaptak az USA-ban.

Küklopsz felkacagott.

– De magának a másik háromról nem kellett volna írnia. Még tudnia sem lett volna szabad róluk. Egy csomó mindenkit magára haragított azzal, hogy ilyen mélyre ásott. Meg kell mondanom, jobb újságíró, mint gondoltam. Hülye, lassú felfogású és makacs, de újságírónak nem is olyan pocsek.

Csöndben ültünk. Én gondolkodtam. Megnyalta az ajkát, és felvonta a szemöldökét.

– Szóval?

– Szóval mi?

– Ha ajándékot kap valakitől, nem illene megköszönnie?

– Köszönöm. – Ez volt az egyetlen szó, amit ki tudtam nyögni.

– Szívesen, na. Gondoltam, érdeklik a képek – nevetett. – Biztos kellemetlen lehet megtudni, hogy a kis barátnője még mindig élne, ha maga jól dönt. Hiába, szar érzés. Ja, és egy ilyen sztori tönkre is teheti a karrierjét. Ki bízna meg egy újságíróban, aki megöleti az informátorait?

– Feltéve, ha igaz, amit elmondott.

– Tudja, hogy igaz, maga gyáva. Én nem szoktam hazudni.

– Nem igaz – mondtam. – Hazudott már régebben is, és semmi okom sincs arra, hogy elhiggyem, most igazat beszél.

– És ugyan mire lenne ez nekem jó?

– Maga egy szánalmas drogos, és belőlem is ugyanolyan szar alakot akar faragni, mint saját maga.

Megint nevetett. Biztos, hogy be volt drogozva.

– Gondolja, hogy ennyit dolgoznék azért, hogy magával kibasszak?

– Fogalmam sincs. Szóval így történt?

– Ha ezt akarja hinni, a maga baja – vont a vállát. – De ebből elég. – Mindketten felálltunk.

– Nézze – mondtam, és kinyújtottam a kezem, hogy feltartóztassam –, maga azt állítja, hogy igazat mond. Akkor adja ide az egyik fényképet. Valakivel analizáltatom a képet, a lány csontszerkezetét, vagy mit tudom én. Ki kell derítenem, hogy tényleg Heléna van-e a képen. Csak ennyit kérek.

A kezében volt a táska. Visszarakta az asztalra, a lábam mellé – olyan közel volt, hogy megragadhattam volna. Úgy tűnt, mintha azt tesztelné, hogy meg merem-e tenni. Karba tette a kezét, felemelte a fejét, és rám bámult. Alig észrevehetően elmosolyodott.

– Maga sérteget.

– Maga pedig már sokszor hazudott nekem. Nem mondta meg, mit akar tőlem. Manipulálni akart. Úgy bánt velem, mint egy lúzerrel. Honnan tudhatnám, hogy most nem ugyanezt csinálja? Ha maga lenne a helyemben, maga is bizonyítékot akarna.

Küklöpsz nem zavartatta magát.

– De nem vagyok a maga helyében. Elmondom, mit csinálnék, akkor. Ha férfi volna, saját kezűleg ölné meg Gotót. Nem is olyan nehéz. Elmondom, hol találja meg. És van, amikor ő is egyedül jár.

– Én nem vagyok jakuza.

– És nem is férfi.

– Maga se valami nagy szám jakuza.

– A szart!

– Pedig még Sibata temetésére se ment el. Hol marad a lojalitás, a tisztelet?

– Én ott voltam. A maga gaidzsin pofáját viszont nem láttam a tömegben.

– Szóval ismerte Sibatát. Nem ő köpte el magának, hogy keresem a lányt?

Elvette a táskát az asztalról, és vállat vont.

– Semmivel nem tartozom magának. Ennyit erről. Viszlát.

– Adjon egy fotót! Ki kell derítenem, hogy igaz-e, amit mond. Egyetlen fotót kérek a lány arcáról. Semmi mást.

– Mennyit fizetne érte? Értékes holmi ám.

– Mennyit akar?

- Többet, mint amennyit fizetni tud.
- Komoly választ kérek.
- Ebből elég. A soha viszont nem látásra.
- Még találkozunk.

Előrelépett, és nagyon halkán így szólt:

– Egyszer már óriási szerencséje volt. Ne kísértse a sorsot! Azért hagyták életben, mert valaki hasznot tudott húzni magából. Most, hogy Gotónak annyi, magára is más idők várnak. Ha az embereim útjába akad, eltapossuk. Megvan rá a módunk, hogy kicsináljuk anélkül, hogy a kisujjunkt is megmozdítanánk. – Azzal megfordult, és a kapu felé sétált.

Fogalmam sincs, merre járhat most. Az biztos, hogy nem fogom megkeresni.

Tudom, hogy Heléna új életet akart kezdeni. Volt pénze a bankban, és vásárolt egy új lakást is. Szép volt, gondoskodó, bátor és vicces (már ha az ember szereti az ő sajátos, bizarr humorát). Néha szeretném azt hinni, hogy egyszerűen összepakolt, mindenkit faképnél hagyott, és új életet kezdett. A mai napig kapcsolatban vagyok néhány jó barátjával. Még mindig küldök újévi üdvözlőket a régi e-mail címére, de kézbesítetlenül visszapattannak. Mégis azt remélem, hogy egy nap választ kapok. Vagy egyszer csak bejelöl a Facebookon. Néha, amikor Tokióban sétálok, azt képzelem, hogy őt látom és az ő hangját hallom. De mindig csalódnom kell.

Az egyik jellegzetes mondat, amivel a zsaruk vallomásra készítik a gyanúsítottat, így hangzik: *Kokuhaku sinai to hotoke ga ukabarenai*. Klisé ez, rendőrfilmekben is sokszor elhangzik a tévében. Nagyjából úgy lehetne lefordítani, hogy „ha nem vallasz, a halott buddhasága nem tűnhet elő, a lelke nem talál békét”. A mondat abból a hitből táplálkozik, hogy a meggyilkolt lelke két állapot közé szorul, amíg a halálát meg nem bosszulják. A buddhista mitológiában a Mennország és a Pokol is a létezés egy-egy formája, s állítólag addig vagyunk születésre és újjászületésre ítélve emberi lényekként, amíg meg nem szabadulunk a gyűlölettől, a tudatlanságtól és az önzéstől. Hogy mi történik, ha ezt sikerül elérnünk – nos, arról már nem szól a fáma. Azt hiszem, akkor valami egészen csodálatos létállapotba kerülünk.

Ha van olyan, hogy a szellemek a túlvilágról meglátogatnak valakit, akkor Heléna rendszeresen visszajár hozzám. Vagy én lennék a magam kísértete?

Azt hiszem, biztos vagyok abban, hogy már nem él. Persze szeretném másként hinni, és néha álmodom is róla. Ilyenkor Heléna megbocsátó, máskor nagyon dühös rám, néha pedig csak megkér, hogy öleljem át. 2006 májusa óta nem alszom jól. Ha már nem él, lelke akkor szabadul meg igazán, amikor Goto távozik erről az árnyékvilágról. Akkor eljuthat oda, ahová mennie kell. Szeretném tudni, ha majd így lesz.

Amikor az utolsó bizonyítékok összegyűjtésén fáradoztam, közeli ismeretségbe kerültem Goto egyik szeretőjével. Mielőtt az illető 2008 májusában elhagyta Japánt, találkoztunk a Narita Nemzetközi Repülőtéren. Én Gotót szidtam, amit ő türelmesen végighallgatott. Valószínűleg jobban gyűlölte, mint én magam, de a kirohanást a felénél megszakította.

– Jake, eszedbe jutott valaha, hogy azért utálod annyira Gotót, mert olyan hasonlóak vagytok?

– Ez nem lehet igaz.

– Dehogynem. Mindketten munkamániások vagytok, óriási a szexuális étvágyatok, meghaltok az izgalomért, és szégyentelenül csajoztok. Túl sokat isztok és cigiztek, és megkövetelitek a lojalitást – sorolta. – Nagyvonalúak vagytok a barátaitokkal, de kegyetlenek az ellenségeitekkel. Mindent megtennétek, hogy megkapjátok, amit akartok. Nagyon hasonlítotok. Én csak tudom.

– Ezt nem hiszem.

– Azért csak gondold végig!

– Szóval szerinted ugyanolyanok vagyunk?

Felnevetett.

– Nem éppen. Van köztetek két óriási különbség.

– Örömmel hallom. Éspedig?

– Neked nem öröm, ha látod, hogy mások szenvednek, és nem vágod át a barátaidat. És ez sokat számít – mondta, majd csókot lehelt az arcomra, és elindult a biztonsági kapu felé, amelyen túl a repülőgépe várakozott. Azóta nem láttam. Biztos vagyok benne, hogy új életében boldogságra lelt.

Volt idő, amikor komolyan foglalkoztatott a gondolat, hogy buddhista pap legyek. Azt képzeltem, jó ember lennék, aki hasznosat cselekedhet a világért. Egy időben templomban éltem, és meg is próbáltam. Nem dohányoztam, nem ittam, megpróbáltam erényes életet élni. Nem ment túl jól.

2009. április 8-án Tadamasza Goto egy kanagavai templomban letette a buddhista esküt, és tanulni kezdett. Ha tanulmányai végére ér, pap lesz. A külvilágnak szóló trükk ez, vagy tényleg jóvá akarja tenni a szenvedést, amit a világban okozott? Áll előtte még egy tárgyalás. Nem lepődnék meg, ha jó benyomást akarna tenni a bíróra. Azt is mondják, hogy a Jamagucsi-gumi néhány nagykutyája szívesen látná a túlvilágon. Goto talán azt képzei, hogy a maffia nem ölné meg egy papot. Talán úgy érzi, hogy a rózsafüzér erősebb pajzs a golyóálló mellénynél. De mindig ott a lehetőség, hogy őszintén megbánta a korábbi életét, és most, hogy száműzték a hatalomból, napjait halálfélelemben tölti.

Ha igazán bűnösnek érzi magát, ha csakugyan bánja a bűneit, sok szerencsét kívánok neki. Én azonban mégis szentségtörésnek érzem, amit tesz.

Én azzal a szándékkal járom az utam, hogy mindig jó ember akarok lenni. Nem vagyok benne biztos, hogy ez mindig sikerült.

Viszont szinte semmit nem bántam meg. Fontos ember ugyan nem lettem, de igyekeztem megtenni a kötelességem. A harcra harccal feleltem, és közben magam is sérüléseket szereztem, de hát mit tehettem volna. Megvédtem azokat, akik közel álltak hozzám, és szorgalmasan dolgoztam. Ez is egyfajta győzelem.

Különös, hogy Goto is és én is amatőr buddhisták vagyunk. Az ő megtérése nyilván inkább számításból fakad, de lehet, hogy tényleg belülről jön. Ez sem lehetetlen.

Szeretek buddhista szútrákat olvasni, de nem vagyok hívő, nem hiszek olyan dolgokban, mint a karma vagy a reinkarnáció. Igen, szeretnék hinni abban, hogy a bűnös megbűnhődik, a jó pedig elnyeri méltó jutalmát, hogy a szeretet diadalmaskodik a gyűlölet felett, az igazság legyőzi a hazugságot, és mindenki azt kapja, amit megérdemel. Nem kell azonban túl cinikusnak lennünk ahhoz, hogy körülnézzünk a világban, és lássuk, hogy mindez nem így működik. Talán zsidó gyökereim miatt találok vonzónak a tradicionális buddhizmus hajlíthatatlanságát: csak úgy tehetjük jóvá az általunk elkövetett rosszat, ha jót cselekszünk. Az nem elég, ha pusztán bocsánatot kérünk.

Különösen a szívembe zártam a *Hoke-kjó* című buddhista mondásgyűjteményt (a *Lótusz-szútra* japán megfelelője), amelyből az egész vallás alapjai kiviláglanak. Ha Goto komolyan veszi új hivatását, előbb vagy utóbb olvasni fogja. Íme néhány passzus, amit a figyelmébe ajánlanék.

Minden élő megretten az erőszak láttán.

Minden élő féli a halált.

Minden élő szereti az életet.

Emlékezz, hogy te is egy vagy közülük.

Emlékezz, hogy a többiek is olyanok, mint te.

Akkor hát miért bántanál másokat?

Miért okoznál kárt?

Aki úgy keresi a boldogságot,

Hogy bántja azt, aki a boldogságot keresi,

Sohasem talál rá a boldogságra.

Sem az égben,

Sem a tengerek legmélyén,

Sem a legmagasabb hegyek ormán

Nem bújhatsz el rossz cselekedeteid elől.

Remélem, hogy amikor Goto késő este lefekszik a futonjára, s gondolataiban végigpörgeti a témérdek rosszat, amit elkövetett, hosszan és alaposan elgondolkodik ezeken a szavakon. Mint ahogyan én is azt teszem.

Néhány szó az informátorokról és az informátorvédelemről

E könyv megírásával kapcsolatban nagy fejfájást okozott, hogy sem informátoraimat, sem a benne szereplő személyeket nem szerettem volna veszélybe sodorni, és azt sem akarom, hogy bármilyen kár vagy hátrány érje őket. Japánban büntetőeljárást kezdeményezhetnek az olyan rendőrök ellen, akik információt szivárogtatnak ki a sajtónak, és a munkájukat biztosan elveszítik. Egy jakuzának akár az életébe is kerülhet, ha a szervezet titkait kiszolgáltatja, vagy ha együttműködik egy újságíróval.

Nyilván nem én vagyok az első ember Japánban, akit a jakuza megfenyegetett. Ha csupán fenyegetésről lenne szó, nem is lenne akkora gond. A probléma az, hogy a jakuza néha be is váltja a fenyegetéseit. A köztisztviselőben álló újságíró, Mizogucsi Acusi fiát megkéselték, miután a maffia számára kellemetlen cikksorozatot publikált. Nem magát a szerzőt támadták meg, hanem a fiát – csupán azért, mert őt találták otthon, amikor az apát keresték. Ez nem az egyetlen eset volt, amikor a jakuza civileket támadott meg. Amikor valaki a japán szervezett bűnözésről ír, az informátorok védelme élet-halál kérdése, és ezt nekem is nagyon komolyan kell vennem.

Ha Tadamasza Goto még mindig a régi bandavezér lenne, e könyvhöz sem köszönetnyilvánítást, sem ajánlást nem fűztem volna. Goto papja és guruja, Cukagosi Dzsizu szerint azonban az egykori bandavezér mára elhivatott buddhista tanulóvá vált, békében, jó cselekedetek közepette éli az életét – így hát a helyzet némileg megváltozott.

Szintén fontos kérdés, hogy a legtöbb nő, aki újságíró koromban a szexiparban dolgozott, ma már más életet él. Néhányan férjhez mentek, sokuknak gyerekük van, és más munkát végeznek. Nem szeretném szégyenbe hozni őket azzal, hogy feltárom a múltjukat.

Sokat tettem azért, hogy a tanúimat ne ismerjék fel: megváltoztattam neveket, beceneveket használtam, kicseréltem nemzetiségeket és más tulajdonságokat. Megpróbáltam megtalálni a félrevezetés és homályosítás egészséges arányát. Remélem, sikerült.

Köszönetnyilvánítás

Sokaknak szeretnék köszönetet mondani, akik segítettek megírni ezt a könyvet, segítettek abban, hogy életben maradjak, és a családom biztonságban élhessen. Következzenek most ők – teljes összevisszaságban: Köszönet 15, a Tokiói Rendőrkapitányságon és a Nemzeti Rendőrségi Intézetben dolgozó zsarunak – különösen nagy köszönet az Ötök Bandájának!

Főhajtás a néhány jó szándékú jakuzának. Igen, ilyenek is vannak.

A bátor Michelle Johnsonnak, aki akkor is mellettem maradt, amikor mindenki más eltűnt, és akkor segített a legtöbbet, amikor a legnagyobb szükségem volt rá.

Howard Rosenbergnek, aki éveken át vigyázott édesapámra és rám.

Szunaó Adelsteinnek, akinek oly sokat kellett túrnia, és mégis, szinte egyedül nevelte fel a gyerekeinket. Ragyogó feleség és fantasztikus anya, egyike a legintelligensebb és legszebb nőknek, akivel valaha találkoztam. Bárcsak jobb férje lehettem volna. Beninek, csodaszép és okos kislányomnak; Raynek, vagány és intelligens fiannak. Remélem, amikor már elég nagyok lesznek ahhoz, hogy elolvassák ezt a könyvet, tudnak majd tanulni a hibáimból.

Bob Whitingnek, a nagy írónak és csodálatos barátnak, aki nélkül sosem fejezhettem volna be ezt a könyvet.

Tim O'Connellnek, remek szerkesztőnek, aki állítólag világbajnok szusit készít. Ennek még utánajárok!

Katie Prestonnak, aki nemcsak az angol nyelv nagy tudora, de a japán nyelv és kultúra is a kisujjában van, és akinek szerkesztői érzékenysége felbecsülhetetlen értékű.

Christina Kinneynek, aki az egyik legbelevalóbb csaj a világon.

Michiel Brandtnak, a világ egyik legjobb kutatójának, kétszeres leukémia-túlélőnek. Példája mindenki számára inspiráló.

Aszako Icsiszakának, közeli barátomnak és bizalmasomnak, aki egyúttal a világ legjobb asszisztense is.

Őszentségének, a dalai lámának a jó tanácsokért. Elnézést, hogy feltettem azt a buta kérdést a repülőgépen, de tudnom kellett a választ. Remélem, a zajúzó fejhallgató még mindig működik.

A *Jomiuri Sinbunnak*, hogy esélyt kaptam.

Boting Csangnak, aki a nap minden órájában segített szerkesztési és egyéb tanácsokkal, ha szükségem volt rá. Köszönet Tama Lungnak és férjének, Philnek, akik támogatást és bújóhelyet adtak a nehéz időkben. Külön köszönet Tamának, aki végigszenvedhette az írás örömét a társaságomban.

Merci beaucoup Kaori Shodzsinak, „Japán Dorothy Parkerének”, aki két nyelven ír zseniálisan, és azonkívül hűségesebb, jó barát.

Montana büszkeségének, Kathy Laubachnak és Sarah Noorbakhshnak, a kitűnő újságírónak, akik segítettek a fordításban és a szerkesztésben.

Köszönet John Pomfretnek és Emily Langernek a *The Washington Post*-nál, hogy 2008 májusában megjelentették a cikkem.

Andrew Morse-nak, aki korábban a *The Wall Street Journal*-nál dolgozott, a támogatásért – neki

hálás vagyok azért is, hogy bemutatott John „Soulpatch” Glionnának a *Los Angeles Times*nál. Jó volt vele és Charlie Ornsteinnel dolgozni.

Külön köszönet Lara Logannek, aki megfontolt tanácsaival sokat javított a kézirat minőségén, és Vanessa Mobleynek, aki mesteri javaslataival sokszor mutatta meg a jó irányt.

Jerry Kawai és Mike Cox különleges ügynököknek, akik óriási munkabírással nyomozták ki, hová került Kadzsijama véres pénze, és segítettek, hogy visszajusson az áldozatokhoz. Remek fickók. Hálás vagyok Jim Moynihan különleges ügynöknek az őszinteségéért és azért az erőfeszítésért, amelynek köszönhetően Japánban részlegesen betiltották a gyermekpornót.

Köszönet riportertársaimnak és egykori főnökeimnek a *Jomiurinél*: Marujamának, Komacunak, Jamamotónak, Simizunak, Murainak, Hiraónak, Mizogucsinak, Jamakosinak, Vakaének, Miszavának, Inoué-nak, Umemurának, a bolond Nakamurának, Endónak, Mizukaminak, a keményfejű Isimának és mindenki másnak. Hálás vagyok az időért, amit eltölthettem a társaságukban, és a jó tanácsokért, amivel a munkámat segítették.

Köszönetet kell mondanom azoknak is, akik a segítségemre voltak a Japánban eltöltött egyetemi éveim során: Riogan Adacsinak, a buddhista papnak, akinek a templomában lakhattam a tanulmányaim alatt; Laurence Moriette-nek, aki megtanította az európai asztali illemet, és némi kifinomultságot csepegtetett belém. Köszönök mindent tanáraimnak a Sophia Egyetemen, különösen James Shields professzornak, aki megismertette velem a japán irodalom nagyszerűségét, és Richárd Gardner professzornak, aki arra is ráébresztett, milyen örült és misztikus hely tud lenni Japán. Külön köszönet az író-szerkesztő Speer Morgannek, mentoromnak, akitől számos nagyszerű tanácsot kaptam.

Köszönet a következőknek is: Actionnek és társának, akit nem nevezhetek meg, de jóban-rosszban kitartottak mellettem. Ikuru Kuvadzsimának, védencemnek, aki fantasztikus fotós és csodálatos barát. Rod Goldfarbnak, aki mindig mögöttem állt, szintúgy Tim és Gina Overshinernek. Külön köszönet második kedvenc skorpiómnak, Arianne-nek, egykori zenekari társamnak. Shannon Loarnak, gyermekkori szomszédomnak, aki ma is jó barátom. J. T. Rogers színműírónak, akit nagyon tisztetek. Aja Josikavának, a férfifaló szuperanyának, jó barátomnak és a csodálatos P-ramának, aki csukott szemmel táncol. Mindig hálás leszek Greg Starnak és Elmer Luke-nak, akik nélkül nem jött volna létre a könyv első vázlata. És persze édesanyámnak, Willa Adelsteinnek, aki kilenc hónapon át hordott a méhében, ahogy arra folyton emlékeztet. *Gracias* leánytestvéreimnek, Jennifernek és Jackynek, akik erkölcsi nullának és tökfeknek képzelnek, így folyton letorkolnak. Szeretném kifejezni hálámat barátaimnak az OSI-nál, az NCIS-nél és a DEA-nál, akik a lehetőségeiket is túllépték miattam. Örök hálám üldözze Pete-et, Joe-t és Mikit, hogy megmentették Japánt az észak-koreai drogáradattól. Nem akarom kifelejteni Miles Saverin jakuzaszakértőt és elhárító tisztet, sem Aki Adacsit, a fantasztikus riportercimborát. Anna Przeplaskónak hálás köszönet a címlapfotókéért! Kou Sundberg felbecsülhetetlen segítséget nyújtott a Keizai jakuzák utáni kutatásban.

Köszönetet szeretnék mondani a következőknek is: Dan Frank, Pat Johnson, Paul Bogaards, Edward Kastenmeier, Chris Gillespie, szaitamai társam: Michiko Clark, Altie Karper, Catherine Courtade, Virginia Tan, és mindenki más a Pantheon Booksnál, akik nélkül e könyvből semmi sem lett

volna.

Köszönet és mély meghajlás más Japánban dolgozó szorgos újságíróknak is, akik jó barátaim voltak, és hosszú évek során hatottak rám inspirálóan: a jakuzák ismerőjének, David McNeillnek, a félelmet nem ismerő Justin McCurrynek, az alapos gazdasági újságírónak, Leo Lewisnek, a gyakorlatias Coco Mastersnek, a bűn ismerőjének, Mark Schreibernek, a szubkulturális atyaúristen Hiroko Tabucsinak, Dan Slaternek, Allison Backhamnek, Marsha Cooke-nak, Richard Parrynek, Julian Ryallnek és mindenkinek, aki kívül ragadt a sajtószoba-rendszeren. Nem tudom, szokás-e bocsánatot kérni a köszönetnyilvánításban, én most mégis megteszem. Elnézést kérek a családomtól és néhány barátomtól, hogy munkám során sok stressznek és talán veszélynek is kitétem őket. Egy ideig, tudom, bolondul viselkedtem, és ezalatt nyilván elégük volt belőlem. Sajnálom.

Vannak emberek, akik nem helyeselték, ahogy az életemet élem és a munkámat végzem. Tudom, ők csalódtak bennem. Én azonban mindig azt tettem, amit a legjobbnak gondoltam, és meggyőződésem, hogy sokszor igazam volt. Végezetül köszönet mindenkinek, aki mellettem maradt a nehéz időkben. Sosem fogom elfelejteni őket, és meghálálom majd a magam módján.

A szerző megjegyzései

Weboldalamon, a www.japansubculture.com-on rengeteg információ található, ami érdekes lehet azoknak, akik szeretnének többet megtudni a japán bűnözésről, a jakuza helyzetéről, vagy akik elolvasnák a japán rendőrség beszámolójának összegzését a Goto-gumiról. Az anyag nagy része japánul van, kisebb része pedig angolul – tudom, hogy ez sokak számára megnehezíti az olvasást, de ígérem, legalább az angol anyag egyre több lesz.

A szerzőről

Jake Adelstein a *Jomiuri Sinbun*, Japán legnagyobb napilapjának újságírója volt 1993 és 2005 között. 2006-tól 2007-ig az amerikai kormányzat alkalmazásában a japán emberkereskedelem után nyomozott. Napjainkban a japán szervezett bűnözés egyik legjelentősebb szakértője, Japánban és az Egyesült Államokban dolgozik íróként és tanácsadóként. A Poláris Project Japán washingtoni irodájának PR-igazgatójaként az emberkereskedelem, valamint a nők és gyermekek kihasználása ellen küzd.

HVG KÖNYVEK

A fordítás alapja: *Jaké Adelstein: Tokyo Vice: An American Reporter on the Police Beat in Japan*

This translation published by arrangement with Pantheon Books, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Random House, Inc., 2009

© Joshua Adelstein, 2009

Fordította © Nagy Marcell, 2010

Szaknyelvi lektor: Molnár Anna

Szerkesztette: Szabó Zsuzsa

Borító: Juhász Gábor Tamás

Jakuza fotó: © Anthony Lacaes

HVG Könyvek

Kiadóvezető: Budaházy Árpád

Felelős szerkesztő: Török Hilda

ISBN: 978-963-304-015-7

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy eszközzel – elektronikus, fényképeszeti úton vagy más módon – a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., Budapest, 2010

Felelős kiadó: Szauer Péter

www.hvgkonyvek.hu

Nyomdai előkészítés: HVG Press Kft

Felelős vezető: Erényi Ágnes

Nyomás: Generál Nyomda Kft.

Felelős vezető: Hunya Ágnes

1803 – 1803 Thököly u. 5.

-
1. A *Jomiuri* riportereinek csapatát sokszor hívják *Jomiuri-gunnak* („Jomiuri-sereg”), a *saikabu* (országos hírekkel, bűnözéssel és a bevetési egység ügyeivel foglalkozó osztály) bárhol bevethető riportereinek neve pedig *ju-gun* (szó szerint „lazsáló sereg”, de hagyományosan ez a kifejezés jelenti a tartalékos csapatokat is).
 2. A *Santa Fe* Mijazava Rie, népszerű japán színésznő meztelen fotóinak albuma volt, ami nem sokkal a *Sex* előtt jelent meg. Ez a könyv azért számított mérföldkőnek Japánban, mert fanszörzetet is ábrázolt. A könyv „művészi értékei” a hatóság hallgatólagos tűrésére találtak, ami egyértelműen megalapozta napjaink szabadelvűbb politikáját.

3. A *The Daily Yomiuri* a *Jomiuri Sinbun* saját cikkekkel bővített angol nyelvű kiadása. Az újság nagy részét a japán *Jomiuriból* fordított cikkek teszik ki. Számos külföldi újságíró és tudósító kezdte tokiói munkáját ennél a lapnál, de a japán kollégák egy része lefokozásnak, gyötrelmeknek, büntetésnek, elmozdítási kísérletnek tekinti, ha ide helyezik, és igyekszik visszakapaszkodni a nemzetközi hírek szekciójának más pozícióiba.
4. A *szeisa-in* teljes jogú alkalmazott. 1993-ban ez élethosszig tartó állást jelentett. Aki megkapott egy állást, azt sohasem rúgták ki. Az élethosszig tartó állás inkább legenda, mint tény, de az biztos, hogy a '90-es években jó néhány nagy társaság tényleg kínált ilyen munkalehetőséget Japánban.
5. Grillezett, fűszeres csirkehús. – (A ford.)
6. Palacsintatésztába mártott, olajban sült hal. – (A ford.)
7. A japán snack bár rendszerint egyszerű, olcsó hoszteszbár, ahol karaokegép üzemel, és néhány pincérlány (hosztesz) italt és egyszerű ételeket szolgál fel. Az üzletvezető rendszerint maga is fénykorán túljutott egykori hosztesz, bár ez nem kőbe vésett szabály.
8. A születési sorrend a japánok számára igen fontos. Sokszor származott bajom abból, hogy eleinte elfelejtettem utánanézni, hogy a cikkben említett személy a legidősebb, a középső vagy a legfiatalabb gyermek-e. Ha az illető egyke, akkor is a legidősebb fiúként vagy lányként kell hivatkozni rá. A legnagyobb testvért alázat, tisztelet és tekintély övezi. Megpróbáltam elmagyarázni ezt a helyzetet a húgaimnak Missouriban. A következőt válaszolták: „Amerikában meg az van, hogy lehetsz ugyan te a legidősebb testvér, de attól még csak egy pöcs vagy.”
9. A Japán Társadalomellenes Szervezett Bűnözői Adatbázis nevű magánszervezet 2009 márciusában több mint 2400 ilyen szervezetet tartott nyilván Kantó régióban.
10. A rózsaszín szalonokat másképp „szopodáknak” is nevezik, bár ezekben a vendéglátóegységekben kézzel történő kielégítés is igénybe vehető. Az ár rendszerint 3000 jen egy fél órára, a szolgáltatáson felül egy csésze kávé is jár. Ma már nincs sok ilyen szalon Tokióban; egy magazin szerint, amely a szexiparban elhelyezkedni kívánó nőknek szól, jelentős foglalkozási ártalom lehet a carpalis alagút-szindróma, a csukló túlterheltségéből adódó kéziidegbetegség.
11. A minden vasútállomáson kapható japán sportújságok nem sokban különböznek a pletykalapoktól. Fő témájuk a sport, ami az igazmondás látszatát kölcsönzi a cikkeknek, ám az egyéb hírek között a vértől fröcsögő, undorító és pletykaszerű részletek dominálnak. A sportújságok sajátos rovata a „rózsaszín oldal”, ahol merészen pikáns fotók, rajzok, erotikus történetek szerepelnek szexklubok és masszázsszalonok reklámjai társaságában. A sportújságok alkalmanként bűnesetekről is beszámolnak.
12. Hosszú orrú, ember- és madárszerű, modern mesékben is felbukkanó japán mitológiai lény. – (A ford.)

13. Nem volt könnyű megírni a cikket az esetről, mivel az áldozatok szexklubok látogatói és illegális szerencsejátékosok voltak. A délutáni kiadásban éppen ezért meg sem jelentettük a nevüket.
14. A hitelkártyacsallók lemásolják a hitelkártyán található adatokat, majd az így hamisított kártyákkal illegális pénzmozgásokat végeznek, vagy eladják az adatokat egy harmadik félnek.
15. Jellemzően rizsből vagy burgonyából párolt szeszes ital, rendszerint 25% körüli alkoholtartalommal. – (A ford.)
16. A Japánban „szappanföld” (*szopurando*) néven ismeretes bordélyházak nem szegik meg a hatályos törvényeket. Ezekben az intézményekben a lány megmosdatta, majd szájjal kielégíthette a vendéget. Ha mindketten úgy döntöttek, akkor átmehtek a szomszéd szobába, ahol sor kerülhetett a tulajdonképpeni szexuális együttlétre. Mivel a közösülés árát a belépődíj nem foglalta magában, és nem is feltétlenül került rá sor, ez nem számított prostitúciónak. Ezzel kapcsolatban nekem ugyan voltak kételyeim, de Ufózsaru szerint ez nem prostitúció volt, hanem szabad szerelem.
17. A név a „high-techre” rímelő szójáték; jelentése kb. „a város, ahol mindenki mindenkivel találkozik”. – (A ford.)
18. Minden ital után, amelyet a vendég a maga vagy a nő számára rendelt, az árbevétel egy része a nő markát ütötte. Ezért kedvelték a hoszteszek azokat a vendégeket, akik drága konyakot, whiskyt és egyéb tömény szeszes italokat rendelnek.
19. 2008 decemberében Obarát nyolcrendbeli nemi erőszakért és egyrendbeli halálhoz vezető nemi erőszakért ítélték el.
20. Az Outline-ban az azabui rendőrség 2006 őszén razziát tartott. Az egyik ott dolgozó lányt, aki Lucie-t is ismerte, letartóztatták, visszaküldték Ausztráliába, és öt évre kitiltották Japánból.
21. A legutóbbi, 2008. decemberi tárgyaláson Obarát bűnösnek találták Lucie testének feldarabolásában és a holttest elrejtésében, ám a gyilkosság és a nemi erőszak tekintetében nem.
22. Ugyanarról a Villámról van szó, akivel a Lucie Blackman-gyilkosság kapcsán találkoztam.
23. Steve McQueen (1930-1980) amerikai filmszínész, akit a magyar néző egyebek mellett a *Hét mesterlövész* és a *Pokoli torony* sztárjaként ismerhet. – (A ford.)
24. Természetesen megbizonyosodtam arról, hogy Weronika már nem volt az országban az interjú készítésének idején.
25. Tradicionális zen buddhista dialógus tanár és tanuló között. – (A ford.)
26. Kisfiam, Ray 2004 májusában született, amikor még rendőrségi újságíróként dolgoztam. A neve az udvariasságot, elismerést és köszönetet jelentő japán írásjelből származik.
27. Kitűnő minősége miatt Japánban nagy becsben tartott kobei marhahús. Ára csillagászati

magasságokba emelkedhet, egy steak ára az 500 dollárt is elérheti. – (A ford.)

28. Alacsony, hosszú, lelógó futonnal vagy textiltakaróval borított faasztal, amelynek aljában beépített fűtés biztosítja a meleget. – (A ford.)
29. A *jakinyiku* a grillezett húsételek összefoglaló neve Japánban. – (A ford.)
30. A UCLA-t és ottani orvosát, Nobu Naiját állítólag a leghíresebb japán futballista, a Kazu beceneven is ismert Kazujosi Miura apja ismertette meg Gotóval. (Kazu bizonyos okokból nem használja apja vezetéknevét.)
31. Legjobb tudomásom szerint Ogino, aki most a Macuba-kai vezetője és egy másik jakuza szintén alkut kötöttek az FBI-jal, hogy hamis néven és/vagy hamis céllal beléphessenek az Egyesült Államokba. Állítólag Gotónak is köze van ahhoz, hogy ez a két személy a UCLA-ra került, az azonban nem világos, hogy a másik három személy hogyan került a várólistára.

Table of Contents

Előjáték Tízezer szál cigaretta

I. rész A felkelő nap

A sors melléd áll

Rajta gyíkok, elő a jegyzetfüzetekkel!

Zsarolás, a kezdő riporter legjobb barátja

Szilveszter van, bunyózzunk!

A tökéletes öngyilkosság kézikönyve

A csicsibui Snack mama gyilkossági ügye

Sekély sírba tesznek, avagy amikor a jakuza felhív telefonon

A szaitamai kutyatenyésztő gyilkossági esete

2. A jakuzák az ágyon kívül semmirekellő gazemberek

II. rész A munkanap

Isten hozott Kabukicsóban!

Utóirat: Honnan származik a szappanföld elnevezés?

Egy éjszakám a szórakoztatóiparban

Mi történt Lucie Blackmannel?

Bankautomaták és emelőgépek

Az elmúlás virágai

Az uzsorahitelezés császára

III. Rész A lenyugvó nap

Az emberkereskedelem birodalma

Tízezer-egy szál cigaretta

Újra a bűnben

Jakuzavallomások

Kétféle mérge

Epilógus

Néhány szó az informátorokról és az informátorvédelemről

Köszönetnyilvánítás

A szerzőről